C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\N\Niven Larry Pournelle Jerry Barnes Steven\Niven Larry-Luciferovo kladivo.pdb

PDB Name: Larry Niven - Luciferovo kladiv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.7.2003
Modification Date: 2.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Larry Niven a Jerry Pournelle

Luciferovo kladivo

OSOBY
TIMOTHY HAMNER, amatérský astronom
ARTUR CLAY JELLISON, senátor USA z Kalifornie MAURREN JELLISONOVÁ, jeho dcera
HARWEY RANDALL, režisér a filmový producent televize NBS
Pí. LORETTA STEWART RANDALLOVÁ
BARRY PRICE, hlavní inženýr v jaderné elektrárně San
Joaquin
DOLORES MUNSONOVÁ, sekretářka Barryho Price
EILEEN SUSAN HACOCKOVÁ, zástupkyně vedoucího
Corriganových instalatérských potřeb v Burbanku
MUDR. LEONILLA ALEXANDROVNA MALIKOVÁ,
lékařka a kosmonautka
MARK CZESCU, motorkář
GORDON VANCE, ředitel banky a soused Harveye
Randalla
ANDY RANDALL, syn Harveye Randalla
CHARLIE BASCOMB, kameraman
MANUEL ARGUILEZ, zvukař
DR. CHARLES SHARPS, planetární astronom a ředitel programu, kalifornský technologický ústav Jet Propulsion
Laboratory (Laboratoř tryskového pohonu)
PENELOPE JOYCE WILSONOVÁ, návrhářka
FRED LAURE, odsouzený sexuální delikvent
PLUKOVNÍK JOHN BAKER, USAF, astronaut
HARRY NEWCOMBE, poštovní doručovatel US Pošty Pí. DORA COXOVÁ, hospodyně a manželka předáka na ranči
senátora Jellisona
GEORGE CHRISTOPHER, rančer, soused senátora Jellisona
ALICE COXOVÁ, školačka a jezdkyně na koni JOE CORRIGAN, vlastník Corriganových instalatérských potřeb
ALIM NASSOR, dříve George Washington Carver Davis, bývalý politický vůdce
HAROLD DAVIS, rodný bratr Alima Nassora
reverend HENRY ARMITAGE
DR. DAN FORRESTER, člen technického personálu, JPL
PODPLUKOVNÍK RICK DELANTY, USAF, astronaut
PÍ. GLORIA DELATYOVÁ
BRIGÁDNÍ GENERÁL PETR JAKOV, kosmonaut
FRANK STONER, motorkář
JOANNA MAC PHERSONOVÁ, družka Marka Czescu COLLEEN DARCYOVÁ, bankovní úřednice
GENERÁL THOMAS BAMBRIDGE, USAF, vrchní velitel, velení Strategických vzdušných sil JOHN KIMOVÁ, tisková
sekretářka starosty Los Angeles
CTIHODNÝ BENTLEY ALLEN, starosta Los Angeles
ERIC LARSEN, pochůzkář, policejní oddělení Burbank JOE HARRIS, vyšetřovatel, policejní oddělení Burbank
STRÁŽCI KOMETY, náboženská skupina z jižní Kalifornie
MAJOR BENNET ROSTEN, USAF, velitel letky raket Minuteman
PÍ. MARIE VANCOVÁ, manželka Gordona Vance
HARRY STIMMS, obchodník s automobily v Tujunze, Kalifornie
DESÁTNÍK ROGER GILLIGS, Armáda Spojených států SERŽANT THOMAS HOOKER, Armáda Spojených států
MARTY ROBBIS, asistent a správce Tima Hamnera JASON GILLCUDDY, spisovatel HUGO BECK, vlastník komuny v

předhůří High Sierry

PROLOG
Dříve, než se rozhořelo Slunce, než se vytvořily planety, existoval chaos a komety.
Chaos byl místním zhuštěním mezihvězdného prostředí. Jeho hmota byla dost velká, aby přitahovala sama sebe, držela pohromadě a dále houstla. Tvořily se víry. Částice prachu a zmrzlého plynu putovaly jedna ke druhé, dotýkaly se a lepily se k sobě. Vznikaly vločky a pak kypré sněhové koule zmrzlých plynů. Jak plynuly věky, vyvíjela se podoba víru, širokého pětinu světelného roku. Jeho střed se dále smršťoval. Místní víry, které divoce kroužily poblíž středu bouře, se hroutily a vznikaly planety.
Vytvořila se jako sněhový mrak, daleko od osy víru. Do shluku se přidával led, ale pomalu, velice pomalu, jednou za čas pár molekul. Methan, amoniak, oxid uhličitý. Občas do ní narazily hustší objekty a uvázly, takže obsahovala kamení a železo. Teď to byla jediná stabilní hmota. Vznikaly další druhy ledu, chemikálie, které mohou být stálé pouze v mezihvězdném chladu.
Měla průměr čtyř mil, když došlo ke katastrofě.
Konec byl náhlý. V době kratší než padesát let, jako mrknutí oka v jejím trvání, se střed víru zhroutil. Nové slunce zažhnulo s děsivým jasem.
V jeho pekelném plameni se nesčetné komety bleskem
ir

Lany Niven a Jerry Pournelle
proměnily v páry. Planety ztratily atmosféru. Mohutný světelný vichr strhal všechny volné plyny a prach z vnitřního systému a vrhl je ke hvězdám.
Ani si toho nevšimla. Byla dvěstěkrát dál od Slunce, než nově vytvořená planeta Neptun. Nové slunce nebylo ničím víc, než nezvykle jasnou hvězdou, která teď svůj jas postupně ztrácela.
Dole v malstromu vládla horečná aktivita. Ze skal ve vnitřním systému se vyvarovaly plyny. V mořích na třetí planetě se vytvářely složité chemikálie. Nekonečné hurikány vřely na povrchu a uvnitř světů - plynových obrů. Vnitřní světy neměly nikdy poznat klid.
Jediný skutečný klid byl na okraji mezihvězdného prostoru, kde miliony řídce roztroušených komet, z nichž každá byla od své sestry vzdálena tak, jako Země od Marsu, navěky křižovaly chladným černým vakuem. Tady mohl její nekonečný klidný spánek trvat miliardy let... ale ne věčně. Nic netrvá věčně.

l

KOVADLINA
Proti nudě bojují marně dokonce i sami bohové. Nietzsche
LEDEN: Zlé znamení
Všechny vavříny v naší zemi zvadly, meteory děsí hvězdy připnuté na nebesích. Bledá tvář měsíce krvavě patří na Zemi a vyhublí proroci šeptají o hrozivých proměnách. Tato znamení věstí smrt nebo pád králů.
William Shakespeare, Richard II
Modrý mercedes zahnul na širokou kruhovou příjezdovou cestu k sídlu v Beverly Hills přesně pět minut po šesté. Julia Sutterová byla pochopitelně překvapená. "Dobrý Bože, Georgi, to je Tim! A přesně včas."
George Sutter také přistoupil k oknu. Jasně, bylo to Ti-movo auto. Něco zabručel a vrátil se k baru. Manželčiny večírky byly vždy důležitými událostmi, tak proč se po týdnech pečlivých příprav a plánování tak děsila, že se nikdo neukáže? Tahle psychóza je tak rozšířená, že by pro ni měl existovat název.
Ale Tim Hamner, a přesně načas. To bylo divné. Timo-vy peníze pocházely z třetí generace. Podle standardů Los Angeles to byly staré peníze a Tim jich měl spoustu. Přicházel na večírky, jen když chtěl.
Architekt Sutterových miloval beton. V domě byly pravidelné zdi a pravé úhly, v zahradě venku měly bazény volné, měkce zakroužené tvary. Pro Beverly Hills to nebylo neobvyklé, ale bylo to překvapující u lidí z východu. Vpravo

byla tradiční vila ve stylu Monterey s bílou štukovou omít-, kou a střechou z červených tašek, vlevo stál normanský chateau jako zázrakem přenesený do Kalifornie. Sídlo Sutterových bylo dostatečně vzdálené od ulice, takže se distancovalo od vysokých palem, které otcové města nařídili pro tuto část Beverly Hills. Široká smyčka příjezdové cesty vedla nahoru k vlastnímu domu. Na verandě stálo osm hbitých mladíků v červených sakách, kteří zajišťovali parkování aut.
Hamner nechal běžet motor a vystoupil z auta. Zazněl zvukový signál, který ho upozorňoval na ponechaný klíč. Normálně by Tim jadrně zaklel, ale dnes večer si toho vůbec nevšímal. V očích měl zasněný výraz. Jeho ruka poklepávala na kapsu saka, pak vklouzla dovnitř. Zřízenec, zajišťující parkování aut, zaváhal. Hosté obvykle nedávali spro-pitné, dokud neodjížděli. Hamner pokračoval v chůzi se zasněným výrazem a zřízenec odjel.
Hamner se ohlédl na mladé muže v červeném oblečení a uvažoval o tom, jestli některého z nich zajímá astronomie. Obvykle studovali na Kalifornské universitě v Los Angeles nebo na universitě Loyola. Možná... Neochotně tu myšlenku zamítl a vešel dovnitř. Občas zabloudil rukou do kapsy, aby cítil telegram šustit mezi prsty.
Velké dvojité dveře se otevřely do ohromného prostoru, který se rozevíral přímo v domě. Velké oblouky, lemované červenými cihlami, oddělovaly vstup od obytných částí: mezi místnostmi byly pouhé náznaky stěn. Podlaha pokračovala bez přerušení: hnědé dlaždice prokládané jasnými vzory mozaiky. Ze dvou set či více očekávaných hostů

se blízko baru shromáždil necelá desítka. Mluvili vesele a rozjařeně, hlasitěji, než bylo nutné. V celém tom prázdném prostoru, mezi množstvím stolů se svíčkami a vzorovanými ubrusy, vypadali osamoceně. Postávalo tam téměř tolik uniformovaných sloužících jako hostů. Hamner nic z toho nezaznamenal. Mezi tímhle vyrůstal.
Julie Sutterová se odtrhla od malé skupinky hostí a spěchala, aby ho uvítala. V očích jí bylo znát napětí. Tvář, vylepšená plastickou operací, vypadala mladší, než ruce.
Předvedla náznak polibku těsně u Timovy tváře a řekla: "Time, vítám tě!" Pak si povšimla jeho rozzářeného úsměvu. Trošku se stáhla a oči se jí zúžily. Žertovný tón předstíraného strachu v jejím hlase zakrýval skutečné obavy. "Můj Bože, Time! Co jsi to kouřil?"
Tim Hamner byl vysoký a kostnatý, jen náznak břicha narušoval hladkou linii. Protáhlou tvář měl přímo stvořenou pro melancholii. Rodina jeho matky vlastnila velice úspěšnou pohřební službu, a bylo to znát. Dnes večer se ale jeho tvář doširoka roztáhla v zářícím úsměvu a v očích měl podivný jas. Řekl: "Hamner - Brownova kometa."
"Ach!" vydechla Julia překvapeně. "Cože?" Nedávalo to smysl. Komety se přece nekouří. Snažila se tu hádanku rozluštit a pohledem sklouzla na manžela - to už pije druhý drink? - ke dveřím - kdy dorazí ostatní? Pozvánky byly jednoznačné. Důležití hosté přijíždějí brzy - nebo ne? - a nemůžou se zdržet dlouho, a...
Zvenku uslyšela hluboké předení velkého auta a úzkými okny vedle dveří zahlédla několik lidí, kteří se vyhrnuli z tmavé limuzíny. Tim se bude muset o sebe postarat sám. Poplácala ho po rameni a řekla: "To je skvělé, Time. Omluvíš mě, prosím?" Letmý náznak úsměvu a byla pryč.
Pokud to Hamnerovi vadilo, nedal na sobě nic znát. Loudal se směrem k baru. Za ním Julie pospíchala uvítat nejdůležitějšího hosta, senátora Jellisona s doprovodem. Vždy přivedl všechny, své asistenty i svou rodinu. Když Tim Hamner došel k baru, zářivě se usmíval.
"Dobrý večer, pane Hamnere."
"Opravdu je dobrý. Dnes večer chodím po růžových obláčcích. Gratulujte mi, Rodrigo, pojmenují po mně kometu!"
Michael Rodriguez, který rozestavoval za barem sklenice, ztratil rytmus. "Kometu?"
"Správně. Hamner - Brownovu kometu. Blíží se, Rodrigo, uvidíte ji asi tak v červnu, plus minus nějaký týden." Hamner vytáhl telegram a s lupnutím jej rozevřel.
"Z Los Angeles ji neuvidíme," zasmál se Rodriguez. "Co vám dnes večer mohu nabídnout?"

"Skotskou s ledem. Měl byste ji vidět. Měla by být tak velká, jako Halleyova kometa." Hamner si vzal drink a rozhlédl se. Kolem George Suttera stála skupinka lidí. Hlouček přitahoval Tima jako magnet. V jedné ruce svíral telegram, ve druhé nápoj, zatímco Julie přivedla nové hosty a představovala je.
Senátor Arthur Clay Jellison měl mohutnou postavu, spíše svalnatou než příliš tlustou. Byl velký, bodrý a obdařený hustými bílými vlasy. Byl úžasně fotogenický a polovina lidí v zemi by ho poznala. Jeho hlas zněl stejně jako v televizi: zvučně a působivě, takže všechno, co řekl, záhadně nabíralo na důležitosti.
Maureen Jellisonová, senátorova dcera, měla dlouhé, temně rudé vlasy, bledou čistou pleť a krásu, díky níž by se Tim Hamner kdykoliv jindy začal ostýchat. Když se k němu ale Julie Sutterová otočila a (konečně!) začala: "Co jsi to říkal o -"
Hamner-Brownově kometě!" Tim zamával telegramem. "Observatoř Kitt Peak potvrdila můj objev! Je to skutečně kometa, je to moje kometa, pojmenují ji po mně!"
Maureen Jellisonová lehce nadzdvihla obočí. George Sutter dopil svou sklenici a pak položil otázku, která se nabízela: "Kdo je to Brown?"
Hamner pokrčil rameny. Z jeho dosud nedotčené sklenice trochu ukáplo na koberec a Julie se zamračila. "Nikdo o něm ještě neslyšel," odpověděl Tim. "Ale Mezinárodní astronomický svaz říká, že to byl současný objev."
"Takže vlastníš půlku komety," konstatoval George Sutter.
Tim se docela upřímně zasmál. "Toho dne, až budeš vlastnit půl komety, Georgi, koupím všechny ty obligace, které se mi pořád snažíš prodat. A celou noc ti budu platit pití." Dvěma doušky dopil skotskou s ledem.
Když znovu vzhlédl, ztratil už posluchače. George mířil zpátky k baru. Julie držela senátora Jellisona za paži a kormidlovala ho k nově příchozím. Senátorovi asistenti ji těsně následovali.
"Půlka komety je poměrně dost," řekla Maureen. Tim
Hamner se otočil a zjistil, že ještě neodešla. "Řekněte mi, jak můžete něco vidět přes ten smog?"
Znělo to, jako když ji to zajímá. Vypadala, jako když ji to zajímá. A mohla už odejít se svým otcem. Skotská mu ponechala v hrdle a žaludku hřejivý pocit. Tim jí začal vyprávět o observatoři v horách, která není příliš daleko za Mount Wilson, ale je dost daleko v Angeles Mountains, takže světlo z Passadeny neruší pozorování. Měl tam zásoby a pomocníka, celé měsíce trávil noci pozorováním oblohy, vyhledával známé asteroidy a vnější měsíce, učil zrak a mozek poznávat území a věčně pátral po světelné tečce, která by tam neměla být, po anomálii, která by mohla...
Maureen Jellisonová měla v očích povědomý strnulý pohled. Zeptal sejí: "Poslyšte, nenudím vás?"
Okamžitě se začala omlouvat. "Ne, promiňte, jen jsem se zamyslela."
"Vím, že se občas nechám unést."
Usmála se a zavrtěla hlavou. Bohatá záplava temně rudých vlasů se zavlnila a zatančila ve vzduchu. "Ne, opravdu. Táta je ve finančním výboru pro vědu a astronautiku. Miluje čistou vědu a já jsem to od něj pochytila. Jenom jsem... Jste muž, který ví, co chce, a vy jste to našel. Tohle moc lidí říct nemůže." Najednou byla velice vážná.
Tim se zasmál, přivedla ho do rozpaků. Zatím si na to jen začínal zvykat. "Co bych mohl ještě docílit?"
"Ano, to je ono. Co byste dělal, kdybyste se procházel po Měsíci, a oni pak zrušili kosmický program?"
"Proč... to nevím. Slyšel jsem, že občas mívají potíže..."
"Pusťte to z hlavy," řekla Maureen. "Vy jste na Měsíci teď. Tak si to vychutnejte."

*
Horký suchý vítr, známý jako Santa Ana, vanul mezi kopci Los Angeles a zbavil město smogu. V brzo nastávající temnotě se třpytila a tančila světla. Harvey Randall, s manželkou Lorettou vedle sebe, řídil své zelené tornádo. Měli otevřená okénka a vychutnávali letní počasí přesto, že

byl leden. Když dorazili k Sutterovým, Harvey předal auto zřízenci v červeném saku a okamžik počkal. Loretta zatím nasadila úsměv, dříve než prošli širokými vstupními dveřmi. Našli tu davovou scénu, obvyklou pro večírky v Beverly Hills. Stovka lidí byla roztroušená mezi malými stolky a další stovka postávala ve skupinkách. Hudební skupina v mexickém stylu hrála v jednom rohu rozjásanou hudbu jako kulisu a zpěvák, zbavený mikrofonu, se stále docela dobře činil, když každého seznamoval se stavem svého srdce. Pozdravili se s hostitelkou a rozdělili se: Loretta se zapojila do hovoru a Harvey zjistil polohu baru tak, že hledal nejhustší hlouček lidí. Vybral si dva giny a tonik.
Kolem něj se odrážely útržky konverzace. "Nedovolili jsme mu chodit na bílý koberečeк, chápete. Takže pes zahnal kočku doprostřed koberečku a chodil na stráži po jeho obvodu..."
"...v letadle přede mnou seděla krásná mladá kočka. Opravdová bomba, i když vše, co jsem z ní mohl vidět, byly její vlasy a zátylek. Přemýšlel jsem, jak bych se s ní mohl seznámit, když vtom se otočila a řekla: "Strýčku Pete! Co ry tady děláš?"
"...člověče, opravdu to pomohlo! Když jsem zavolal a řekl, že jsem komisař Robins, uspěl jsem. Od té doby, co mě starosta jmenoval, žádný zákazník nepřišel o výhodné předkupní právo."
Tyhle útržky a kousky historek mu uvízly v hlavě. Pro Harveye Randalla to bylo riziko povolání v televizní doku-mentaristice. Nedokázal neposlouchat. Ve skutečnosti nechtel, ale lidé ho fascinovali. Rád by sledoval některé z těchhle útržků až do cizích myšlenek.
Rozhlížel se po Lorettě, ale byla příliš malá na to, aby vyčnívala z takového davu. Místo toho si vyhlédl do výše načesané, nepřirozeně červenooranžové vlasy: Brendu Te-yovou, která mluvila s Lorettou, než Harvey odešel k baru. Zamířil k tomu místu a protlačoval se davem loktů, které třímaly skleničky s nápoji.
"Dvacet miliard doláčů, a všechno, co jsme z toho měli, byly šutry! Ty zatraceně velký rakety, miliardy utopenejch dolarů. Proč máme utrácet všechny ty peníze tam venku, když jsme mohli být-"
"To je kravina," přerušil ho Harvey.
George Sutter se překvapeně otočil. "Á. Ahoj, Harv... S raketoplánem to bude stejné. Všechno to jsou peníze vyhozené do luftu -"
"Takhle to vůbec není." Hlas byl jasný, sladký a pronikavý. Násilně vnikl do Georgova prohlášení a nemohl být ignorován. George se zarazil uprostřed věty.
Harvey objevil atraktivní rudovlásku v zelených společenských šatech přes jedno rameno. Když se na ni podíval, jejich oči se setkaly a on první odvrátil pohled. Usmál se a řekl: "Chcete také říci, že je to kravina?"
"Ano. Ale taktněji." Zasmála se na něj a Harveyův úsměv se prodloužil, místo aby zmizel. Otočila se a zaútočila. "Pane Suttere, NASA nespotřebovala peníze určené projektu Apollo na materiální vybavení. Koupili jsme vývoj technologií k výrobě zařízení a stále je máme. Znalosti nejsou zbytečná investice. A co se týká raketoplánu, představuje cenu za to, jak se dostat někam, kde se opravdu můžeme něco naučit, a to zase tak drahé není.."
Ženské ňadro a rameno se hravě otřely o Harveyovu paži. To musela být Loretta, a také byla. Podal jí pití. Svůj drink už z půlky vypil. Když se Loretta chystala promluvit, posunkem ji umlčel, trochu drsněji než obvykle, a ignoroval její protestující pohled.
Rudovláska o tom něco věděla. Pokud opatrné uvažování a logika mohly vyhrát, tedy zvítězila. Ale předvedla mnohem víc: přitáhla všechny mužské oči, měla pomalý jižní přízvuk, který dodával váhu každému slovu, a hlas tak čistý a melodický, že se jakékoliv přerušení zdálo být koktané nebo mumlané.
Nerovný souboj končil, když George zjistil, že má prázdnou sklenici, a s viditelnou úlevou uprchl k baru. Dívka se s triumfálním úsměvem otočila směrem k Harveyovi, který pochvalně přikývl.
"Jsem Harvey Randall. Moje manželka Loretta."
"Maureen Jellisonová. Velice mě těší." Na okamžik se

zarazila. "Už si na vás vzpomínám. Byl jste posledním americkým novinářem v Kambodži." Formálně si s Harveyem a Lorettou potřásla rukama. "A nebyla tam sestřelena vaše zpravodajská helikoptéra?"
"Dvakrát," potvrdila Loretta hrdě. "Harvey z toho vytáhl vojenského pilota. Padesát mil nepřátelským územím."
Maureen vážně přikývla. Byla o patnáct let mladší než Randallovi a působila velice vyrovnaně. "Tak teď jste tady. Jste místní?"
"Já ano," přitakal Harvey. "Loretta je z Detroitu-"
"Grosse Pointe," řekla Loretta automaticky.
" - ale já jsem se narodil v L.A." Harvey se nemohl nikdy přinutit, aby vyslovil za Lorettu její polopravdu. "My místní jsme vzácní."
"A co pro ně děláte teď?" zeptala se Maureen.
"Dokumentární pořady. Hlavně zprávy," odpověděl Harvey.
"Já vím, kdo jste," řekla Loretta s jistou úctou. "Zrovna jsem se setkala s vaším otcem, senátorem Jellisonem."
"To je pravda." Maureen vyhlížela zamyšleně, pak se zeširoka usmála. "Tak jestli děláte nejnovější zpravodajství, je tu někdo, s kým byste se měl setkat. Tim Hamner."
Harvey se zarazil. Jméno se mu zdálo známé, ale nemohl ho nikam zařadit. "Proč?"
Loretta řekla: "Hamner? Ten mladý muž s úsměvem, který odstrašuje?" Zachichotala se. "Je pěkně namazaný. Nenechá

nikoho jiného mluvit. Opravdu nenechá. Vlastní půl komety."
"To je on," potvrdila Maureen. Její úsměv přiměl Lorettu, aby se cítila jako spiklenec.
"Taky vlastní spoustu mýdla," dodal Harvey.
Teď byla na řadě Maureen, aby se zatvářila nechápavě.
"Zrovna jsem si na to vzpomněl," pokračoval Harvey. "Zdědil společnost Kalva Soap, která vyrábí mýdla."
"To je možné, ale víc je hrdý na tu kometu," řekla Mau-reen. "Já se mu nedivím. Můj drahý otec by mohl jednou být prezidentem, ale nikdy se nepřiblížil k objevy komety. Přejela pohledem místnost, dokud neobjevila svůj cíl.
"Támhleten vysoký muž, co má hnědobílé sako. Poznáte ho podle úsměvu. Stačí, když se dostanete kamkoliv do jeho blízkosti, a on vám o tom řekne všechno."
Harvey cítil, že ho Loretta tahá za paži, a neochotně odvrátil pohled od Maureen. Když se podíval zpátky, už ji zajal někdo jiný. Vydal se obstarat další dva drinky.
*
Jako pokaždé Harvey Randall příliš pil a divil se, proč na tyhle večírky chodí. Ale věděl to. Loretta považovala párty za způsob, jak se podílet na jeho životě. Nemilovala jeho výpravy do terénu. Jediný pokus vzít ji na výlet společně s jejich synem dopadl špatně. Když s ním někam jela, chtěla bydlet v nejlepších hotelích a pokud s ním z povinnosti šla do malých barů nebo míst, kde se shromažďovali lidé a kterým dával Harvey přednost, bylo zřejmé, že se musí velice přemáhat, aby potlačila svou nespokojenost.
Ale cítila se ve svém živlu na večírcích, jako byl tenhle, a dnes večer to bylo zvláště vydařené. Dokonce sejí podařil soukromý rozhovor se senátorem Jellisonem. Harvey ji zanechal se senátorem a odešel, aby vyhledal další pití. "Prosím míchaný gin, Rodrigo."
Barman se usmál a bez komentáře pití namíchal. Harvey stál a držel ho v ruce. Tim Hamner seděl osamocený u jednoho z malých stolků. Díval se na Harveye, ale oči měl zasněné, nic neviděly. A ten úsměv. Harvey se vydal napříč místností a usadil se do volného křesla u stolu. "Pan Hamner? Harvey Randall. Maureen Jellisonová mi poradila, že mám říct:"Kometa.""
Hamnerova tvář se rozsvítila. Úsměv se rozšířil, pokud to bylo ještě možné. Vytáhl telegram z kapsy a zamával jím.
"Správně! Objev byl dnes odpoledne potvrzen. Hamner - Brownova kometa."
"Něco jste přeskočil."
"Ona vám nic neřekla? Tak dobře. Já jsem Tim Hamner. Astronom. No, nejsem profesionál, ale moje vybavení je na

profesionální úrovni. A-každopádně v tom pracuju. Jsem amatérský astronom. Před týdnem jsem našel světelnou skvrnku nedaleko od Neptunu. Nepatrnou skvrnku. Nepatřila tam. Pokračoval jsem v jejím pozorování a ona se pohybovala. Studoval jsem ji dost dlouho, abych si byl jistý, pak jsem o ní podal zprávu. Je to nová kometa. Kitt Peak to právě potvrdil. IAU ji pojmenuje po mně - a po Browno-vi."
Jen na okamžik projela Harveyem Randallem závist jako úder blesku. Stejně tak rychle zmizela. Donutil ji odejít, zasunul ji na dno mysli, odkud ji může později vytáhnout a prozkoumat. Styděl se za to. Ale nebýt toho záblesku, byl by položil první otázku taktněji. "Kdo je to Brown?"
Hamnerova tvář se nezměnila. "Gavin Brown je chlapec z Centerville v lowě. Vybrousil si vlastní zrcadlo, aby si mohl postavit teleskop. Podal zprávu o kometě ve stejnou dobu jako já. Pravidla IAU to hodnotí jako souběžný objev. Pokud bych nečekal, až si budu jistý..." Hamner pokrčil rameny a pokračoval: "Zavolal jsem Brownovi dnes odpoledne. Poslal jsem mu letenku, protože se s ním chci setkat. Dokonce ani nechtel přijet, dokud jsem mu neslíbil, že ho provedu po sluneční observatoři na Mount Wilsonu. Jedině na tom mu doopravdy záleží! Sluneční skvrny! Našel tu kometu náhodou!"
"A kdy tu kometu uvidíme? Lépe řečeno," ucouvl Harvey, "bude vůbec viditelná?"
"Na tuhle otázku je příliš brzo. Počkejte měsíc. Sledujte zprávy."
"Já nemám sledovat zprávy. Já mám zprávy dodávat," namítl Harvey. "A tohle můžou být zajímavé zprávy. Řekněte mi o tom víc."
Hamner po ničem jiném netoužil. Brebentil dál, zatímco Harvey poslouchal se stále širším úsměvem. Skvělé! Nepotřeboval rozumět všem výrazům, aby pochopil, že Hamne-rovo vybavení je drahé a pravděpodobně navíc fotogenické. Drahé a dokonalé vybavení, a ten kluk s ohnutým napínáčkem místo háčku a vrbovým prutem ulovil stejně velkou rybu jako milionář!
Milionář. "Pane Hamnere, jestli ta kometa bude stát za natočení dokumentárního pořadu -"
"No, mohla by. Ten objev by za to stát měl. Jak můžou být amatérští astronomové důležití..."
Bože, chytil se! "Chystal jsem se zeptat, pokud bychom o kometě natočili dokument, měla by Kalva Soap zájem ho sponzorovat?"
Hamnerovo chování se změnilo jen nepatrně, ale změnilo. Harvey si na něj okamžitě opravil názor. Hamner měl spoustu zkušeností s lidmi, kteří šli po jeho penězích. Byl to nadšenec, ale stěží to byl blázen.
"Řekněte mi, pane Randalle, nenatáčel jste tu věc o ledovci na Aljašce?" "Jsem Harvey. Ano." "Smrdělo to."
"To máte pravdu," souhlasil Harvey. "Sponzor trval na tom, aby si udržel vliv. A dostal ho. A použil ho. Já jsem nezdědil kontrolu nad velkou společností." K čertu s vámi, pane Timothy Kometo Hamnere.
"Ale já ano. A tohle by mohlo stát za natočení. Taky jste dělal pořad o přehradě v Hell's Gate, že ano?" "Ano."
"Ten se mi líbil." "Mně taky."
"Dobře." Hamner několikrát přikývl. "Podívejte, mohlo by to stát za sponzorování. Dokonce i tehdy, kdyby kometa nebyla viditelná; a já si myslím, že bude vidět. Bůh ví, že spotřebovali spoustu peněz na reklamy sponzorováním kravin, na které se nikdo nechce dívat. Tenhle příběh by mohl stát za vyprávění. Harveyi, potřebujete dolít."

Odešli k baru. Párty rychle řídla. Jellisonovi právě odcházeli, ale Loretta si našla jinou společnost. Harvey rozpoznal člověka z městské rady, snažícího se, aby Harveyova stanice natočila snímek o parku, který byl jeho současnou záležitostí. Pravděpodobně si myslel, že Loretta může Harveye ovlivnit, což byla pravda - a že Harvey může ovlivnit televizní společnost a její vysílání pro Los Angeles - což bylo směšné. Rodriguez byl právě zaneprázdněný, takže postáli u baru.

"Existuje spousta skvělých nových zařízení ke studiu komet," začal Hamner. "Včetně velkého orbitálního teleskopu, který byl využit jen jednou, na Kohoutkovu kometu. Vědci po celém světě budou chtít vědět, jak se komety liší, jak se Kohoutkova kometa liší od komety Hamner - Brownovy. Taky spousta vědců přímo tady. Cal Tech a planetární astronomové v JPL. Všichni chtějí vědět o Hamner - Brownově kometě víc."
Hamner-Brown mu rezonovalo v ústech a Tim Hamner tu chuť viditelně miloval. "Chápete, komety nejsou jen něco pěkného na obloze. Jsou to pozůstatky velkého plynového mraku, který vytvořil sluneční soustavu. Pokud bychom se o kometách skutečně něco dozvěděli - možná vyslali kosmickou sondu - věděli bychom více i o tom, jak vypadal původní oblak plynu a prachu, dříve než se zhroutil do sebe a vytvořil Slunce, planety, měsíce a takové věci."
"Vy jste střízlivý," řekl Harvey užasle.
Hamner byl překvapený. Pak se zasmál. "Chtěl jsem se opít, abych to oslavil, ale zdá se, že jsem místo pití mluvil."
Rodriguez přišel a postavil před ně sklenice. Hamner v pří-pitku pozdvihl svou skotskou s ledem.
"Podle toho, jak vám svítí oči," navázal Harvey, ‚jsem si myslel, že jste opilý. Ale to, co říkáte, dává smysl. Pochybuji, že by se nám podařilo vyslat kosmickou sondu, ale k čertu, mohli bychom to alespoň zkusit. Pouze vy mluvíte o větší akci, než je jeden dokumentární snímek, kvůli něčemu takového. Poslouchejte, existuje nějaká šance? Myslím tím, mohli bychom vyslat sondu do komety? Já totiž znám některé lidi v kosmickém průmyslu, a..."
A to by opravdu měl být příběh, pomyslel si Harvey. Koho bych mohl získat jako střihače? uvažoval. A Charlie Bascomb by mohl dělat kameramana...
"Taky Jellison," pokračoval Hamner. "On by pro to byl. Ale podívejte se, Harve, já toho vím o kometách spoustu, ale tolik zase ne. Teď jsou to jen dohady. Zbývá pár měsíců, než se Hamner-Brownova kometa dostane do perihelia."
Rychle dodal: "To je bod nejbližší ke Slunci. A to není stejné, jako největší přiblížení k Zemi..."
"A jak bude blízko?" zeptal se Harvey.
Hamner pokrčil rameny. "Ještě jsem neanalyzoval dráhu. Možná hodně blízko. Každopádně se Hamner - Brownova kometa bude pohybovat velice rychle, až obletí Slunce. Padá celou vzdálenost z oblasti komet, až odněkud za Plutém, z hrozné dálky. Chápete, já tu dráhu skutečně nebudu počítat. Budu muset počkat na profesionály, stejně tak jako vy."
Harvey přikývl. Pozvedli své sklenice a napili se.
"Ale ta myšlenka se mi líbí," řekl Hamner. "Nastane velký vědecký tlak na to, aby se zkoumala Hamner-Brownova kometa, a neškodilo by, aby tu myšlenku postrčila nejširší veřejnost. Líbí se mi to."
"Musím mít ovšem pevně zajištěno sponzorství dřív, než na tom začnu pořádně dělat," nadhodil opatrně Harvey. "Jste si jistý, že Kalva Soap bude mít zájem? Pořad může přilákat dost publika - ale taky nemusí."
Hamner přikývl. "Kohoutek," řekl. "Na tom už jednou pohořeli. Nikdo nechce být znovu zklamán."
Jo."
"Takže s Kalva Soap můžete počítat. Je třeba srozumitelně vysvětlit, proč je důležité studovat komety, i pokud je nevidíte. Protože sponzorství zaručit můžu, ale kometu zajistit nedokážu. Třeba nebude vůbec vidět. Nic víc lidem neříkejte."
"Je o mně známo, že dokážu podat fakta na rovinu."
"Pokud se do toho nevměšuje váš sponzor," namítl Hamner.
, Ale i v tom případě uvádím pravdivá fakta."
"To je dobře. Ale právě teď žádná fakta neexistují. Hamner - Brownova kometa je pěkně velká. Musí být, jinak bych ji nemohl vidět v takové vzdálenosti. A zdá se, že se dostane pěkně blízko ke Slunci. Má šanci, že bude působivá, ale doopravdy se to nedá předpovědět. Ohon komety se může táhnout bůhví kam, nebo může být prostě odfouknut. To závisí na kometě."
"Jasně. Podívejte se," řekl Harvey, "můžete mi jmenovat jediného novináře, který ztratil svou reputaci kvůli Kohoutkově kometě?" Když se- na něj Hamner překvapeně podíval,

přikývl. "Správně. Nikdo. K tomu nemohlo dojít. Veřejnost obviňovala astronomy z toho, že to nepatřičně nafoukli. Nikdo nevinil novináře."
"A proč by měli? Vždyť jste citovali astronomy."
"Tak z poloviny," souhlasil Harley. ‚Ale citovali jsme ty, kteří říkali vzrušující věci. Dva rozhovory. Jeden člověk říká, že Kohoutkova kometa bude jako velká vánoční kometa. Druhý říká, no, bude to kometa, ale bez triedru jí neuvidíte. Hádejte, který záznam se objevil ve večerních zprávách?"
Hamner se zasmál. Dopíjel svou sklenici, když dorazila Julie Sutterová.
"Jsi zaneprázdněný, Time?" zeptala se, ale na odpověď nečekala. "Tvůj bratranec Barry ze sebe v kuchyni dělá blázna. Můžeš ho přimět, aby šel domů?" Mluvila tiše a naléhavě.
Harvey ji nenáviděl. Byl Hamner střízlivý? Bude si něco z toho ráno pamatovat? Zatraceně!
"Hned s tebou jdu, Julie," uklidňoval ji Hamner. Odpoutal se od ní a vrátil se zpět k Harveyovi. "Jen pamatujte na to, že náš seriál o Hamner - Brownově kometě musí být čestný, l kdyby to snížilo ohlas, Kalva Soap si to může dovolit. Kdy chcete začít?"
Snad je na světě přece jen nějaká spravedlnost. "Okamžitě, Time. Chtěl bych mít nějaké záběry vás a Gavina Browna

nahoře na Mount Wilsonu. A jeho komentáře, až mu ukážete vaše vybavení."
Hamner se usmál. To se mu líbilo. "Dobrá. Zavolám vám zítra."
*
Loretta tiše spala v druhé posteli.
Harvey se dost dlouho díval do stropu. Znal tenhle pocit. Měl by vstát.
Vstal. Uvařil si kakao do velkého šálku a odnesl si ho do studovny. Kipling ho uvítal potěšeným vrtěním ocasu a Harvey bezmyšlenkovitě podrbal německého ovčaka za
ušima, než rozhrnul závěsy. Los Angeles leželo dole v přítmí. Santa Ana odvála smog. Autostrády i v tuhle pozdní hodinu vypadaly jako řeky plynoucích světel. Ostatní hlavní ulice prozrazovalo mřížoví světel, jejichž žlutooranžového jasu si Harvey povšiml poprvé. Hamner říkal, že velice zhoršují viditelnost z observatoře na Mount Wilsonu.
Město se rozpínalo do nekonečna. Výškové budovy ve zšeřelé temnotě. Modré čtverce trvale osvětlených bazénů. Auta. Jasné světlo blikající v pravidelných intervalech, policejní helikoptéra na obhlídce. Odešel od okna a vrátil se ke stolu, zdvihl knihu, zase ji položil. Ještě jednou poškrábal psa na hlavě a velmi opatrně, protože si v rychlých pohybech nevěřil, postavil kakao na stůl.
Na výletech v horách a v kempech neměl nikdy problémy se spaním. Vlezl do spacího pytle hned po setmění a spal celou noc. Jenom ve městě trpěl nespavostí. Po celé roky se s ní snažil bojovat tak, že nehybně ležel na zádech. Teď ale vstával a zůstával vzhůru, dokud nebyl ospalý. Pouze ve středu obvykle nemíval potíže.
Ve středu se s Lorettou vždy milovali.
Jednou se pokoušel s tím zvykem bojovat, ale to bylo před léty. Ano, Loretta k němu mohla přijít do postele v pondělí v noci, ale ne vždy, a nikdy odpoledne, když bylo světlo. Nikdy to však nebylo tak dobré v úterý nebo v sobotu, protože ve středu věděli, že to přijde, a byli připraveni. Teď už to byl zvyk pevný jako beton.
Zahnal takové myšlenky a soustředil se na to, jaké má štěstí. Hamner to myslel vážně. Ten dokument by se měl natočit. Přemýšlel o problémech. Budeme potřebovat odborníka na fotografie při špatném osvětlení, možná na snímky s dlouhými expozicemi kvůli kometě samotné. Mělo by to být snadné. Musím poděkovat Maureen Jellisonové, že mi dala typ na Hamnera, pomyslel si. Hezká dívka. Temperamentní. Přirozenější než většina žen, které jsem poznal. Skoda, že tam zrovna stála Loretta...
Potlačil tu myšlenku tak rychle, že šijí byl stěží vědom. Byl to zvyk, který si vytvořil už dávno. Znal příliš mnoho mužů, kteří sami sebe přesvědčili, že nenávidí vlastní ženy,

i když tomu tak ve skutečnosti nebylo. Tráva na druhé straně plotu není vždy zelenější. To byla lekce, kterou se naučil od svého otce a kterou nikdy nezapomněl. Jeho otec byl architekt a stavitel, vždy se zdržoval poblíž Hollywoodu, ale nikdy nedostal velké kontrakty, na kterých by zbohatl. Chodil ale na spousty holywoodských večírků.
Věnoval také čas na to, aby vzal Harveye nahoru do hor, a na takových dlouhých výletech vyprávěl Harveyovi o producentech, filmových hvězdách a spisovatelích, kteří utráceli víc, než si vydělali, a budovali o sobě představy, jaké se nemohly nikdy vyplnit. "Nedokázali být šťastní," říkával Bert Randall. "Stále přemýšleli o tom, že manželka někoho jiného je lepší v posteli, nebo je jen hezčí ve společnosti, a sami sebe přesvědčili tak, že tomu věřili. Tohle celé zatracené město se naučilo věřit vlastním tiskovým mluvčím a v takových snech nikdo nedokáže žít."
A to všechno byla pravda. Sny mohly být nebezpečné. Je lepší se soustředit na to, co máš. A já toho mám spoustu, pomyslel si Harvey. Dobrou práci, velký dům, bazén...
Nic z toho jsi nesplatil a v práci nemůžeš dělat, co bys chtěl, řekl potměšilý hlas v jeho hlavě.
Harvey ho ignoroval.
*
Komety nebyly v oblasti komet osamocené.
Místní víry blízko středu malstrómu - té vířící tůně plynů, která se nakonec zhroutila a vytvořila Slunce - zkondenzovaly do planet. Zuřivý žár nové vytvořené hvězdy strhal z nejbližších planet plynové obaly a ponechal hroudy roztavených skal a kovu. Vzdálenější světy zůstaly jako velké plynové koule a lidstvo je po miliardách let mělo pojmenovat po svých bozích. Ale existovaly také malé víry, velmi vzdálené od osy malstrómu.
Jeden z nich vytvořil planetu velikosti Saturnu a stále nabíral hmotu. Měl široké prstence, krásné ve svitu hvězd. Na povrchu pěnily bouře, protože jádro bylo rozžhavené energií kolapsu. Jeho ohromná oběžná dráha vedla téměř kolmo vůči rovině vnitřního systému a oběh po této impozantní dráze v oblasti komet trval statisíce let.
Občas nějaká kometa zabloudila příliš blízko k černému obrovi a byla smetena do jeho prstenu nebo do tisíce mil . hluboké atmosféry. Tahle obrovitá hmota mohla občas vytrhnout kometu z její dráhy a vyvrhnout ji do mezihvězdného prostoru, kde se navždy ztratila. A občas černá planeta vymrštila kometu do malstrómu a pekelného ohně vnitřního systému.
Miliardy komet, které přežily zažehnutí Slunce, se pohybovaly po pomalých, stabilních oběžných drahách. Ale když se přiblížil černý obr, oběžné dráhy se proměnily v chaos. Komety, které vlétly do malstrómu, se mohly vrátit částečné odpařené, znovu a znovu padaly zpět, dokud z nich nezbylo nic než mračno kamení. Ale hodné z nich se nikdy nevrátilo.

LEDEN: Mezihra
Buďte prvními ve vašem bloku, kteří pomohou vyřídit elektrickou síť severovýchodu!
Odlišný z Východní čtvrti s hrdostí oznamuje první výroční zatměni Verwolfú, které je stanoveno na 3 hodiny ve středu, devatenáctého srpna 1970. Pojďme znovu otestovat systém. Zapněte všechna elektrická zařízení, ke kterým máte přístup. Pomozte společnostem, které se zabývají výrobou a distribucí elektrické energie, aby si vylepšily bilanci

tím, že spotřebujete co nejvíc. I pak najděte nějaký způsob, jak spotřebovat ještě víc. Zejména zapněte elektrické vyhřtvače, grily, klimatizaci a jakékoliv jiné aparáty s vysokou spotřebou. Ledničky zapnuté na maximum, ponechané s otevřenými dveřmi, dokážou legračně vychladit i velké místnosti. Po odpoledním zpíjení energií se setkáme v Centrálním parku, abychom se koupali v záři měsíce.
NALAĎTE SE! PŘIPOJTE SE! ZLIKVIDUJTE sít!
Nemocnice a jiné nouzové služby jsou tímto varovány a vyzývají se, aby přijaly potřebná opatření.
Odlišný z Východní čtvrti (ilegální letak)
červenec 1970
Byl jasný den a výhled se rozprostíral do nekonečna. Ze svého výhodného postavení na nejvyšším podlaží jaderné elektrárny San Joaquin měl ředitel Barry Price výtečný výhled na ohromnou pánev tvaru kosočtverce, která byla kdysi vnitrozemským mořem, a teď se stala střediskem zemědělství v Kalifornii. Údolí San Joaquin se táhlo dvě stě mil na sever, padesát na jih. Nedokončený komplex jaderné elektrárny stál na nízkém hřebenu, dvacet stop nad zcela plochým údolím - na široko daleko nejvyšším kopci.
I v tuhle časnou hodinu tam neustával pracovní ruch. Priceovy stavařské týmy pracovaly nepřetržitě na tři směny, i v noci, o sobotách a nedělích. Pokud by to záleželo na Bány Priceovi, tak by pracovali i na Štědrý den a na Nový rok. V posledním záchvatu aktivity dokončili reaktor číslo jedna a už dost pokročili na reaktoru dva. Další dělníci začali hloubit základy pro třetí a čtvrtý reaktor. A stejně to bylo k ničemu. První reaktor byl dokončen, ale soud a právníci mu nechteli dovolit, aby ho spustil.
Jeho stůl byl pohřbený pod papíry. Vlasy měl ostříhané úplně nakrátko, knír pečlivě zastřižený a tenký jako ostří žiletky. Na sobě nosil to, co jeho bývalá manželka nazývala inženýrskou uniformou: kalhoty khaki, košili khaki s nárameníky a khaki vestu s dalšími nárameníky. U opasku mu visela kapesní kalkulačka (dokud míval ještě úplně hnědé vlasy, bylo to logaritmické pravítko), z náprsní kapse vyčnívaly zastrčené tužky a ve zvláštní kapse, našité na vestě, vězel poznámkový blok. Když byl k tomu přinucen, což se teď stávalo častěji - při návštěvách soudu, při předvoláních k starostovi města a jeho zmocněncům pro vodní hospodářství a energetiku, při slyšeních před Kongresem, Komisí jaderné bezpečnosti nebo Státní správou - neochotně si navlékal šedý flanelový oblek a kravatu. Na své domácí půdě se však s úlevou převlékl do polního oblečení a ani by ho nenapadlo, aby měnil šaty kvůli návštěvníkům.
Šálek na kávu byl prázdný, úplně prázdný, a s ním zmizela poslední výmluva. Stiskl tlačítko na interkomu. "Dolo-res, jsem připravený přijmout požárníky." "Ještě nedorazili," odpověděla.
Odloženo. Alespoň na chvilku. Vrátil se ke svým papírům, tuhle práci přímo nenáviděl. Při práci si mumlal sám pro sebe. "Zatraceně, jsem inženýr. Pokud bych chtěl strávit celý život oficiálním vysvětlováním nebo sezením u soudu, stal bych se právníkem. Nebo masovým vrahem."

Postupně začal litovat toho, že tu práci přijal. Byl energetik, a zatraceně dobrý energetik. Dokázal to už tím, že se stal nejmladším ředitelem pensylvánské Edisonovy společnosti a udržoval Milfordskou jadernou elektrárnu v chodu s nejvyšší účinností a s nejlepšími výsledky v oblasti bezpečnosti v zemi. A tuhle funkci chtěl proto, aby řídil San Joaquin a zapojil elektrárnu do sítě, čtyři tisíce megawattů čisté elektrické energie, až bude stavba dokončena. Ale jeho povoláním bylo stavět a řídit, ne vysvětlovat. Rozuměl si se stroji a ještě více se stavaři, operátory v elektrárně, elektrikáři, pracovníky z rozvodny, jeho nadšení pro jadernou elektrárnu bylo nakažlivé a šířilo se na ty, kteří pro něj pracovali - a co z toho mám, pomyslel si kysele. Ted' trávím všechen čas papírováním.
Dolores vešla s naléhavějšími memorandy, na která bylo nutno odpovědět. Každé z nich by si vyžadovalo specialistu na styk s veřejností a každé z nich pocházelo od lidí natolik důležitých, aby se dožadovali času hlavního inženýra. Potěžkal štos memorand a dokumentů, který vložila do jeho příjmového košíku. "Podívej se na ty sračky," řekl. "A všechno to pochází od politiků."
Mrkla na něj. "Nenecháme se zlomit," řekla.
Bány na ni také mrkl. "To není snadné. Nepůjdeš se mnou na večeři?"
"Jistě."
Těšil se z jasného příslibu v jemném úsměvu. Barry Price spí se svou sekretářkou! Předpokládám, pomyslel si, že by ministerstvo rozrušilo, kdyby o tom věděli. A k čertu s nimi.
Cítil, jaké je ticho: budova by měla bzučet lehkými vibracemi turbin, měl by vnímat a slyšet megawatty, vlévající se do sítě, napájející Los Angeles a jeho průmysl, ale nic takového se tu nedělo. Pod ním stála hranatá budova, která obsahovala turbíny, krásné stroje, chloubu lidské vynalézavosti, vážící stovky tun a vyvážené na mikrogramy, schopné točit se fantastickou rychlostí a vůbec se přitom nezachvět... Proč to lidé nedokázali pochopit? Proč nedokázal každý ocenit krásu jemných strojů, jejich vznešenost'?
"Vzmuž se," povzbuzovala ho Dolores, která mu četla myšlenky. "Stavbaři pracují. Možná nás to tentokrát nechají dokončit."
"Nebyla by to událost, kterou by dali do zpráv?" zeptal se Barry. "Opravdu bych byl raději, kdyby to neudělali. Čím máme méně publicity, tím lépe pro nás. Je to paradoxní."
Dolores přikývla a přistoupila k oknu. Podívala se přes údolí San Joaquin směrem k pohoří Temblor, třicet mil vzdálenému. "Je tam mlhavo," řekla. "Jednoho dne..."
"Ano." To bylo povzbudivé pomyšlení. Jižní Kalifornie musela dostat energii a při nedostatku zemního plynu zbývalo jen uhlí a jaderná energie - ale neexistoval způsob, jak spalovat uhlí a přitom nevytvářet vůbec žádnou mlhu a smog.
"Zbývá nám jediná čistá cesta," uvažoval nahlas Barry. "A vyhráli jsme pokaždé, když mohla veřejnost hlasovat. Člověk.by si myslel, že by to měli pochopit dokonce i právníci a politici." Věděl, že přesvědčuje už přesvědčenou, ale pomáhalo mu s někým mluvit, s kýmkoliv, kdo by s ním souhlasil, kdo by porozuměl.

Na stole se rozsvítilo světlo a Dolores se na rozloučenou usmála, než odspěchala uvítat delegaci návštěvníků ze Státního shromáždění. Barry se chystal na další dlouhý den.
*
Ranní špička v Los Angeles: proudy aut, všechna v pohybu; slabý zápach smogu a výfukových plynů bez ohledu na vítr Santa Ana, vanoucí minulé noci. Stopy ranních mlh na pobřeží mizely, když je odvály teplejší větry z vnitrozemí. Takhle to vypadalo pokaždé v ranní špičce: přeplněné autostrády, ale nejen samými idioty. Většina jezdila stejnou trasou každé ráno. Věděli, jak to chodí. Dalo se to poznat na výjezdech, kde nikdo nemusel přejíždět mezi pruhy; a na nájezdech, kde se zdálo, že auta vjíždějí střídavě.
Eileen si toho všimla už vícekrát. Bez ohledu na kreslené vtipy, které řidiče v Kalifornii zesměšňovaly, chovali se na dálnicích daleko lépe než lidé, které viděla kdekoliv jinde

- a to znamenalo, že mohla řídit a věnovat tomu jen polovinu pozornosti. Taky věděla, jak to chodí.
Její rutina se teď měnila jen zřídka. Pět minut dopíjela poslední šálek kávy, než se dostala na dálnici. Uložila šálek do malé přihrádky, kterou si objednala podle katalogu, a dalších pět minut pracovala s hřebenem. Pak už byla dostatečně probuzená, aby dokázala vykonávat skutečnou práci. Mohlo jí trvat další půlhodinu, než se dostane do Corriganových instalatérských potřeb v Burbanku, a zatím může udělat spoustu práce s diktafonem. Také se tím lepšilo její řidičské umění. Bez diktafonu by byla napnutá a nervózní, vylévala by si bezmocnou frustraci při každé nepatrné dopravní zácpě.
"Úterý. Přitlačit Corrigana kvůli vodním filtrům," předříkával jí její hlas. "Dva zákazníci instalovali ty šmejdy a nevěděli, že tam chybí součástky." Eileen přikývla. Už se o to postarala a uchlácholila rozčileného chlapíka, který vypadal jako přístavní dělník. Vyšlo najevo, že se jedná o příbuzného jednoho z největších projektantů v údolí. Zářný příklad toho, že nesmíš nikdy odbýt obchod, který vvpadá bezvýznamně. Stiskla převíjení a pak nahrávání: "Úterý. Přimět skladníky, aby překontrolovali každý filtr ve skladu. Dát pozor na chybějící matičky. A poslat dopis výrobci." Znovu zapnula PLAYBACK.
Eileen Susan Hancockové bylo třicet čtyři. Jen s přimhouřením oka se dala zařadit do skupiny nápadně hezkých žen a důvod se dal zjistit na rukou, které byly stále v pohybu, na úsměvu, který byl příjemný, ale objevil se vždy příliš náhle, jako kdyby rozsvítila žárovku, a také na její chůzi. Měla tendenci ponechávat lidi za sebou.
Kdysi jí někdo řekl, že je to symbolické: nechávala za sebou lidi fyzicky i emocionálně. Neřekl "intelektuálně" a pokud by to udělal, nevěřila by tomu, ale byla to z větší časti pravda. Rozhodla se být něčím víc než sekretářkou dávno před tím, než existovalo něco jako hnutí za práva žen, a dokázala to bez ohledu na okolnost, že musela vychovávat mladšího bratra.
Pokud o tom vůbec někdy mluvila, smála se banalitě své
situace: starší sestra pomůže mladšímu bratrovi absolvovat vysokou školou, ale sama tam chodit nemůže. Pomůže mladšímu bratrovi, aby se oženil, ale sama se nikdy nevdá. Nic z toho nebyla tak úplně pravda. Univerzitu nenáviděla. Občas ji napadlo (ale nikdy to nikomu neřekla), že by jí možná vyhovovala opravdu dobrá univerzita, taková, kde vás donutí myslet. Ale sedět ve třídě, zatímco přizpůsobivý prospěchář vyučuje z knihy, kterou už četla, neučí ji nic, co by už neznala - to bylo naprosté peklo. Když toho nechala, nebylo to z finančních důvodů.
A co se týká sňatku, neexistoval nikdo, s kým by mohla žít. Jednou to zkusila s policejním nadporučíkem (a pozorovala, jak je nervózní z toho, že s ním žije bez posvěcení radnice). To, co bylo dobrým vztahem, se zhroutilo během měsíce. Existoval ještě jiný muž, ale ten měl manželku, kterou nechtel opustit, a třetí, který odjel na východ na tříměsíční služební cestu, ale po čtyřech letech se nevrátil, a...
A já se mám dobře, říkala si, když přemýšlela o takových věcech.
Muži ji říkali, že je "hyperthyroidní" nebo "nervózní typ", v závislosti na svém vzdělání a slovníku. Většina z nich se nesnažila udržet s ní krok. Měla pronikavý důvtip, který přespříliš užívala. Nenáviděla prázdné řeči. Mluvila příliš rychle, jinak měla příjemný hlas s mírně chraplavým přízvukem od příliš mnoha vykouřených cigaret.
Po téhle trase jezdila už osm let. Projela zatáčkou čtyřú-rovňové křižovatky bez povšimnutí, ale jednou, před léty, sjela autem pod tu zatáčku, odbočila na nejbližším výjezdu, zaparkovala auto a šla pomalu zpátky, aby se podívala na bludiště betonových špaget. Smála se sama sobě, že vypadá jako očumující turista, ale stejně se šla podívat.
"Středa," ozval se záznamník. "Robin se chystá uzavřít s námi obchod. Pokud to udělá, budu zástupkyní hlavního vedoucího. Pokud to neudělá, nemám šanci. Problém..."
Eileeniny uši a krk byly napřed červené a ruce na volantu měla příliš neklidné. Ale vyslechla to. Její středeční hlas řekl: "Chce se mnou spát, je jasné, že to není jen flirt a hraní. Pokud ho odmítnu, vybouchne ten obchod? Mám s

ním jít do postele, abych ten obchod zpečetila? Nebo se v důsledku toho připravím o jinou dobrou příležitost?"
"To jsou sračky," řekla si Eileen sama pro sebe. Vrátila pásek a úryvek přemazala. "Pořád jsem se nerozhodla, jestli mám přijmout pozvání na večeři od Robina Gestona. Pamatovat si: Měla bych tenhle pásek udržovat čistší. Pokud by mi někdo ukradl magnetofon, nechtela bych, aby mu shořely uši. Pamatuje někdo na Nixona?"
Rezolutně vypnula diktafon.
Ale problém zůstával a stále cítila pálící vztek, že musí žít ve světě, kde má takovéhle problémy. Začala přemýšlet, jak zformuluje dopis tomu zatracenému výrobci, který posílá filtry, aniž by zkontroloval, jestli jsou přiloženy všechny díly, a to jí trochu pozvedlo náladu.
*
Na Sibiři nastal pozdní večer. Doktorka Leonilla Alexandrovna Maliková pro tento den skončila. Jejím posledním pacientem byla čtyřletá dívenka, dítě jednoho z inženýrů v kosmickém vývojovém středisku tady v pustinách

sovětského severu.
Bylo kolem zimního slunovratu a od severu vál studený vítr. Před ošetřovnou se nakupily sněhové závěje a dokonce uvnitř mohla cítit chlad. Leonilla ho nenáviděla. Narodila se v Leningradu, takže tuhé zimy jí nebyly cizí, ale stále doufala, že ji přeloží na Bajkonur, nebo dokonce na Kapustin Jar u Černého moře. Nesnášela, že po ní požadovali, aby léčila rodinné příslušníky zaměstnanců, i když proti tomu samozřejmě těžko mohla něco dělat. Nenašlo se tu moc lidí s pediatrickým výcvikem. Ale stejně to byla ztráta. Školili ji jako kosmonautku a stále doufala, zeji vyšlou do kosmu. Možná k tomu dojde brzo. Říkalo se, že Američani cvičí ženy - astronautky. Pokud se zdálo být pravděpodobné, že Američani vyšlou ženu do vesmíru, Sovětský svaz by to měl udělat taky, a rychle. Poslední sovětský pokus s ženou - kosmonautkou skončil katastrofálně. (Doopravdy její vinou? uvažovala Leonila. Znala i Valentinu Těreškovovou i kosmonauta, kterého si vzala, a nikdy nemluvili o tom, proč se s kosmickou lodí dostala do rotace a zmařila šanci, že se Sovětskému svazu zdaří první spojení lodí v kosmickém prostoru.) Valentina byla samozřejmě mnohem starší, uvažovala Leontila. Byly to primitivní doby. Teď už je to jinak. Kosmonauti toho každopádně nemohli moc ovlivnit, pozemní kontrola dělá všechna důležitá rozhodnutí. Je to hloupá filosofie, myslela si Leonilla, a kolegové kosmonauti (samozřejmě sami muži) sdíleli její názor, ale ne nahlas.
Vložila poslední z použitých nástrojů do autoklávu a sbalila si kufřík. Ať byla kosmonautem nebo ne, byla také lékařkou. Lékařské nástroje si nosila na většinu míst, kam chodila, jen pro případ, že by ji mohli potřebovat. Navlékla si kožešinovou kapuci a tlustý kožený kabát, trochu se otřásla při zvuku větru zvenčí. Rádio z vedlejší kanceláře vysílalo zprávy. Leonilla se zastavila, aby si je vyslechla, když vtom uslyšela klíčové slovo.
Kometa. Nová kometa.
Uvažovala, zda by mohly existovat plány na výzkum komety. Pak si povzdechla. Pokud vyšlou kosmickou misi ke studiu komety, ona v ní nebude. Neměla s tím žádné zkušenosti. Pilot, lékařka, inženýrka systémů udržujících životní funkce, to všechno by mohla dělat. Ale astronomii ne. Byl by to Petr, Vasil nebo Sergej.
Opravdu škoda. Ale je to zajímavé. Nová kometa.
*
Na Zemi vypukl mor. Tři miliardy let poté, co planeta vznikla, se objevila virulentní mutace, forma života, která dokázala přímo využívat sluneční světlo. Účinnější energetický zdroj dodal zelenému mutantu nadměrnou, vražednou vitalitu. Jak se šířil, aby si podrobil svět, vylučoval záplavu kyslíku, který otravoval vzduch. Vznikající kyslík spaloval tkáň dosud dominující životni formy na Zemi a ponechával ji jako hnojivo pro mutanta.
Pro kometu to byl také čas katastrofy. Černý obr jí poprvé překřížil cestu.

Při vzniku planety bylo uvězněno ohromné množství tepla To mělo po následující miliony let unikat ke hvězdám. Záplava infračerveného světla vyvařila z tkáně komety vodík a helium. Pak vetřelec proletěl mimo a znovu nastal klid. Kometa křižovala chladným černým tichem, byla teď o něco lehčí a pohybovala se po mírně změněné dráze.
ÚNOR: Jedna
Na druhé straně je nutné zformovat sociální strukturu dělníkova světa takovým způsobem, aby se odstranil jeho strach z toho, že je jen pouhým kolečkem v neosobním stroji. Skutečné řešení muže přijít jen prostřednictvím koncepce, že jakákoliv práce je službou Bohu a společnosti, a proto je vyjádřením lidské důstojnosti. Emil Brunner, Giffordské přednášky, 1948
Westwoodský bulvár nebyl ani přibližně na spojnici mezi kancelářemi Národního vysílacího okruhu a mezi Randallovým domem poblíž Beverly Glen, a to byl hlavní důvod, proč měl Randall tamní bary v oblibě. Nebylo pravděpodobné, že by narazil na některého úředníka z televizní společnosti a nebo tu našel nějaké Lorertiny přátele. Širokou ulicí bloumali studenti. Dali se zařadit do různých přihrádek: vousatí v džínech, hladce vyholení v drahých džínách, úmyslně výstřední a maloměstsky konzervativní, a všechno mezi tím. Harley se procházel mezi nimi. Míjel specializovaná knihkupectví. Jedno bylo určeno homosexuálům. Jiné se nazývalo Knihkupectví mužných dospělých a bylo to tak myšleno. A další zásobovalo příznivce science - fiction. Harvey si uložil do paměti, že tam musí zajít. Nejspíš mají spoustu materialu o kometách a astronomii, určeného pro řadové čtenáře. Až to přečte, může zajít

do univerzitní prodejny a získat skutečně technicky zaměřené podklady.
Vedle ženského klubu se leskla výkladní skříň. Písmena vyvedená v gotickém slohu hlásala FEDERÁLNÍ BAR BEZPEČNOST PŘEDEVŠÍM. Uvnitř se nacházely židličky, tři malé stolky, čtyři oddělené boxy, hrací automat a hudební skříň. Stěny byly vyzdobeny tím, čemu dávali zákazníci přednost; na baru ležela zásoba fixů a stěny v pravidelných intervalech bílili. Místy se barva odlupovala a odhalovala komentáře napsané před léty, něco jako archeologie pop-kultury.
Harvey vešel do přítmí jako unavený stařec. Když se mu zrak přizpůsobil, objevil na barové židli Marka Czescu. Vyhoupl se na židli vedle něj a opřel se lokty o bar.
Czescovi bylo něco přes třicet, téměř nestárnul, věčný mladík připravený vyrazit za kariérou. Harvey věděl, že Mark strávil čtyři roky v námořnictvu a vyzkoušel několik univerzit, začínal v UCLA a propracovával se směrem dolů středními školami. Dokonce i teď si občas říkal student, ale nikdo už nevěřil, že někdy dokončí školu. Nosil motorkář-ské boty, staré džíny, tričko a pomačkaný australanský klobouk. Měl dlouhé černé vlasy a černý plnovous. Pod nehty zůstala zažraná špína a na džínách čerstvé cákance od oleje, ale přesto měl umyté ruce a vyprané šaty, prostě jen netrpěl patologickou potřebou vydrbat se do růžová.
Pokud se Mark neusmíval, vypadal nebezpečně i přes výrazný pivní mozol. Dost často se smál; ale některé věci dovedl brát velmi vážně a občas se pohyboval v drsné partě. Byli částí jeho image: Mark Czescu by mohl chodit se skutečnými motorkáři, kdyby chtěl, ale on nechtel. Zrovna teď vypadal znepokojeně. "Nevypadáš dobře," nadhodil.

"Nejraději bych někoho zabil," řekl Harvey.
"Jestli to tak cítíš, možná bych ti mohl někoho najít," nabídl Mark. Nechal to odeznít.
"Ne. Jsou to moji šéfové. Všechno to jsou moji šéfové, aby je čert vzal." Harvey objednal džbán a dvě sklenice a ignoroval Markovu nabídku. Věděl, že Mark by nedokázal zařídit opravdovou vraždu. Byla to část jeho image, vědět o všem víc než vy. Obvykle to Harveye pobavilo, ale zrovna teď neměl náladu na hraní.
"Něco od nich chci," pokračoval Harvey. "A oni vědí, že mi to dají. Jak by to k čertu mohli nevědět Vždyť jsem dokonce dokázal získat sponzora. Ale ti haj zlo ve si musí na něco hrát. Kdyby zítra jeden z nich spadl z balkonu, ztratil bych další měsíc lámáním někoho nového, a ten čas si nemůžu dovolit." Neškodilo Czesca pobavit, ten chlapík dovedl být užitečný, a - to na tom bylo legrační - možná by doopravdy dokázal zařídit vraždu. Člověk nikdy neví.
"Tak co ti dají?" zeptal se Mark.
"Kometu. Chystám se natočit celý seriál dokumentárních pořadů o nové kometě. Ten chlápek, co ji objevil, ovládá sedmdesát procent společnosti, která bude dokumenty sponzorovat."
Czescu se zasmál. Harvey souhlasně přikývl. "Jde to skvěle dohromady. Mám příležitost natočit takové filmy, jaké bych opravdu chtěl dělat. A spoustu se toho naučit. Ne jako ta poslední sračka, rozhovor se stoupenci soudného dne. Každý měl svou vlastní vizi konce světa. Měl jsem chuť podřezat si krk a zbavit se toho dřív, než to bylo hotové."
"Tak co se děje?"
Harvey vzdychl, napil se ještě piva a řekl: "Podívej se. Existují čtyři chlapíci, kteří by mi opravdu mohli říct, abych šel do prdele. Ale to by byla chyba, chápeš? Lidé z New Yorku by nebyli spokojení, kdyby znemožnili sponzorovaný seriál. Chystají se ten pořad koupit. Ale aby ukázali, že mají moc říci ne, nerozpakujoú se a požadujou, abych sepsal dohody a odhady nákladů a všechny takový sračky. Nic z těch kravin se nikdy nepoužije, ale oni musí mít "rozumný základ pro rozhodnutí". Čtyři zasraný primadony, který mají skutečnou moc."
"Dobře, tak s nima bych ještě vydržel. Ale pak je tam pár desítek lidí, kteří nemůžou zarazit ani prd, ale chtějí ukázat, že jsou taky důležití. Aby ukázali jeden druhému, že ten pořad dokážou zastavit, když budou chtít, vytáhnou tolik námitek, kolik dokážou. Mají přece na mysli zájmy

sponzora! Nechtejí, aby se Kalva Soap rozzlobil. Samý kraviny. Ale já se s tím musím vyrovnat." Harvey si najednou uvědomil, jak asi působí. "Podívej, pojďme mluvit o něčem jiném."
"Tak jo. Všiml sis, jak se to tu jmenuje?"
"Federální bar bezpečnost především. To je mazaný. Ukradli to od Georga Carlina. Taky bylo na čase."
"Správně! Teď se té myšlenky možná chytnou i jinde. Bral bys Pojišťovnu bláznivého Eddieho?"
"Proč ne? Kupují auta od Šílence Muntze. A co takhle Onkologická klinika tlustého Jacka?"
"Onkologická klinika a pohřební služba tlustého Jacka," přidal Czescu.
Napětí v Harveyově krku a ramenou mizelo.
Ještě se napil piva, pak přešel do boxu, kde se mohl o něco opřít. Mark šel za ním a sedl si proti němu.
"Poslyš, Harve, kdy si zase vyrazíme? Ještě ti jezdí motorka?"
"Jo." Před rokem - ne, zatraceně, před dvěma lety nebo ještě dřív - si řekl, ať to vezme čert a nechal Marka Czescu, aby ho vytáhl na jízdu podél pobřeží. Popíjeli v malých barech, bavili se s jinými tuláky, kempovali tam, kde se jim to zamlouvalo. Czescu se staral o motorky a Harvey platil šeky, ale stejně ho to moc nestálo. Byla to bezstarostná doba.
"Motorka jezdí, ale nemám šanci se k ní dostat. Až se tenhle seriál rozběhne, zabere mi všechen čas."
"Můžu se taky na něčem podílet?" zeptal se Mark.
Harvey pokrčil rameny. "Proč ne?" Mark často pracoval na Harveyových pořadech. Přenášel kamery nebo desky a dělal údržbáře nebo prostě fungoval jako poslíček. "Jestli alespoň občas dokážeš být zticha."
"Já vím."
Bar se zaplňoval. Hudební skříň zmlkla a Mark vstal. "Něco přímo pro tebe," řekl. Vytáhl zpoza baru svou dva-náctistrunnou kytaru a sedl si na židli na konci místnosti. Tohle k němu taky patřilo: Czescu zpíval v barech za jídlo a pití. Na jejich putování jim Czescu vydobyl stejky zdarma v
polovině podniků mezi Los Angeles a Carmelem. Byl dost dobrý, aby mohl působit jako profesionál, ale nedokázal udržovat disciplínu. Kdykoliv získal oficiální angažmá, netrvalo ani týden. Pro Marka byli ti, kteří pravidelně vydělávali, kouzelníky, jejichž triky se nedokázal naučit.
Mark zkusmo zahrál akord, pak začal s předehrou. Melodie byla známa kovbojská "Cool Clear Water."
Celý den se dívám na odpadky v televizi, bez stopy
kultury,
čisté kultury.
Celý den cajdáky, televizní soutěže, které běží stále,
a vedou tě dále,
pryč od kultury,
čisté... sladké... kultury.
Harvey se souhlasně zasmál. Tloušťík u baru poslal džbán piva a Mark mu pokývnutím poděkoval.
Slunce zapadá, a městem slyšíš volání po kultuře,
sladké kultuře.
A poldové vítězí a smějí se právníci, když zastavují
kultury hřích bující.
Kultury, čisté... kultury.
Následovala krátká přestávka, kdy se Mark přebíral ve strunách kytary. Akordy drnčely, slyšitelně falešně, ale přitom

zároveň správně, jakoby Mark hledal něco, co nemohl nikdy najít.
Stále laď, příteli, to tě zapojí do trendu,
a tvůj rozum se ohne,
a nakonec tě zahákne,
za kulturu. Kulturu. Čistou kulturu.
Příteli, cožpak to nechápeš, pro mne a pro tebe,
pro svobodné myšlení,
je to platit televizi pro mne a pro tebe..
a kulturu. Kulturu. Čistou..sladkou... kulturu.

Kytara přestala hrát a Mark řekl dutým hlasem: "Skoro stejnou, jakou můžeš získat ze starých Bogartových filmů."
ČISTOU , SLADKOU, KULTURU.
"Leonard Bernstein řídí Londýnský symfonický orchestr a Rolling Stones v ohromující ukázce
KULTURY. Čisté, sladké, kultury.
"Lidičky, dnes večer se vysílá debata mezi předsedou Pracovníků sjednocených farem a dvaadvaceti hladem šíle-jícími hospodyňkami, ozbrojenými řeznickými noži. To je
KULTURA. ČISTÁ, SLADKÁ, KULTURA.
Ježíši, pomyslel si Harvey. Ježíši, jak rád bych přehrál záznam téhle písničky na nějaké pitomé schůzi Výkonné rady vysílání. Harvey se opřel, aby vychutnal svůj okamžik. Za chvíli musí jít domů na večeři, k Lorettě, Andymu a Ki-plingovi, do domova, který miloval, ale jehož cena byla tak strašně vysoká.
Vítr Santa Ana stále vál, horký a suchý, napříč pánvi Los Angeles. Harvey řídil s otevřenými okny, sako měl hozené vedle sebe na sedadle a vázanku položenou na saku. Reflektory osvětlovaly zelené svahy mezi holými stromy, občas palmy. Jel v úplně letní temnotě kalifornského února a neshledával na tom nic neobvyklého.
Při řízení si pobrukoval Markovu písničku. Jednoho dne to přijde, pomyslel si. Jednoho dne strčím kazetu s tímhle do hudebního systému v obchodních domech, takže tři čtvrtiny obchodníků v Los Angeles a Beverly Hills si ji budou muset vyslechnout. Soustředil se jen napůl a snil v útržcích, jež se roztříštily, když nějaké auto vpředu zpomalilo a záře brzdových světel ho zalila jako vlna příboje.
Na vrcholku kopce zabočil doprava na Mulholland, znovu doprava na Benedict Canyon, trochu z kopce, pak přímo na Fox. Fox Lane byla jednou z řady krátkých, zakří-vených ulic, lemovaných patnáctiletými domy. Jeden z nich patřil Harveyovi, díky laskavosti Pasadenské spořitelny a půjčovny. Níže Benediktským kaňonem byla odbočka na Cielo Drive, kde Charlie Manson dokázal světu, že civilizace není ani věčná, ani bezpečná. Po tom sobotním ránu hrůzy v roce 1969 se v Beverly Hills nesehnala puška nebo hlídací pes. Spousty objednávek na brokovnice prodloužily dodací lhůty na týdny. Od té doby, přes Harveyovu pistoli, brokovnici a psa, se Loretta chtěla přestěhovat. Hledala bezpečí.
Domov. Velký bílý dům se zelenou střechou, sestříhaný trávník vpředu, velký strom a malý přístřešek. Dal by se znovu dobře prodat, protože to byl nejlevnější dům v bloku, ale nejlevnější je jen relativní hodnocení, jak Harvey dobře věděl. Jeho dům měl klasický příjezd, ne velký kruhový, jako dům přes ulici. Ostře objel roh, na příjezdu zpomalil a otevřel dveře garáže pomocí dálkového ovládání. Zvedly se dříve, než k nim dojel, bylo to perfektně načasované a Harvey v duchu pochválil sám sebe. Garáž se za ním zavřela a chvíli zůstal sedět v temnotě. Harvey nerad řídil ve špičce, ale přitom to celý život dělal téměř každý den dvakrát. Je čas dát si sprchu, pomyslel si. Vystoupil z auta a šel zpátky po příjezdové cestě směrem ke dveřím do kuchyně.
"Hej, Harve?" zařval hluboký hlas.
"Jo," odpověděl Harvey. Gordie Vance, Randallův soused zleva, přicházel přes trávník a táhnul za sebou hrábě. Naklonil se přes plot a Harvey udělal to samé. Vzpomněl si přitom na kreslené vtipy o hospodyňkách, které takhle spolu drbou; jenže Loretta neměla Marii Vanceovou ráda a každopádně nikdy nebylo vidět, že by se opírala o zadní plot. "Tak co, Gordie? Jak to jde v bance?"
Gordieho úsměv se zachvěl. "Jde to. Stejně nejsi připravený na přednášku o inflaci. Poslouchej, nemohl bys přes víkend vypadnout? Myslel jsem, že bychom mohli vytáhnout skauty na výlet do zasněžených hor."
"Člověče, to zní dobře." Čistý sníh. Bylo těžké uvěřit, že

necelou hodinku cesty odsud, v Angeles Forest Mountains, byl hluboký sníh a divočina, vítr hvízdající v jehličnanech, zatímco oni tu stáli v temnotě v košilích s krátkými rukávy. "Asi ne, Gordie. Začínám s novou prací." Kriste, doufám, že s ní opravdu začínám. "Raději se mnou nepočítej."
"A co Andy? Myslel jsem, že ho tentokrát použiju jako vůdce hlídky."
"Na to je trochu mladý..."
"Ani ne. A má zkušenosti. Beru nějaké nové děti na první výlet. Andy by se mi hodil."
"Jistě, dělá nahoře úkoly. Kam vyrážíte?" "Cloudburst Summit."
Harvey se zasmál. Observatoř Tima Hamnera odtamtud nebyla daleko, i když ji Harvey nikdy neviděl. Na svých výletech musel jít mnohokrát okolo.
Prodiskutovali podrobnosti. Díky větru Santa Ana bude tát sníh ve všech polohách kromě nejvyšších, ale na severních svazích určitě musí být sníh. Skupinka skautů a Gordie. Mohla by to být legrace. Bývala to legrace. Harvey s lítostí zavrtěl hlavou. "Víš, Gordy, když jsem byl dítě, výlet na Cloudburst trval asi týden. Žádné cesty. teď tam dojedeme za hodinu. Pokrok."
"Jo. Ale to přece je pokrok, nebo ne? Chci říct, teď se tam můžeme dostat a chodit přitom do práce."

"Jistě. Zatraceně, rád bych šel." V dobách, kdy jezdili nahoru - trvalo to hodinu - a utábořili se a vybalili vše potřebné ze svých báglů a postavili tábor, přiměli vlhké dřevo, aby hořelo a donutili přenosné vařiče, aby vařily, ly-ofilizovaná horská strava vždy chutnala jako ambrózie. A káva o půlnoci, když stáli v závětří přístřešku a naslouchali hvízdání větru... Ale nestálo za to obětovat kometu. "Je mi
líto."
"Tak dobře. V pořádku. Domluvím se s Andym. Zkontroloval bys za mne jeho vybavení?"
"Jistě." Gordie tím ve skutečnosti myslel: "Nenech Lo-rettu, aby balila věci pro tvého syna. V té výšce se těžko pochoduje i bez všech nesmyslů, které by ho nutila nosit. Vyhřívací lahve. Přikrývky navíc. Jednou dokonce budíka."
Harvey se musel vrátit pro sako a vázanku. Když znovu vyšel z garáže, vydal se jinudy, dvorkem. Uvažoval o tom, že se zeptá Gordieho: "Co takhle, kdybys tomu říkal "Gor-dova banka a kafárna"?" Když ale viděl Gordieho výraz pří zmínce o bance, nemohl by to vyslovit.
Má tam nějaké problémy. Osobní problémy.
Andy byl vzadu ve dvoře, proti bazénu, trénoval sám košíkovou. Randall tam tiše stál a pozoroval ho. Hrozně rychle, musel to být rok, ale zdálo se to jako týden, se Andy změnil z chlapce na... vytáhlou postavu, samé ruce a nohy, dlouhé kosti natahující se za basketballovým míčem. Velice pečlivě ho hodil, ladně popoběhl, aby chytil odražený míč, zadribloval, znovu vypálil a přesně zasáhl. Andy se neu-smál, pokývl hlavou v melancholickém uspokojení.
Kluk není špatný, pomyslel si Harvey.
Kalhoty měl nové, ale nedosahovaly mu ke kotníkům. V září mu bude patnáct a měl by jít na střední školu. Nezbude nic jiného, než ho poslat na Harvardskou školu pro chlapce, určitě nejlepší v Los Angeles. Jenomže jen splatit školu vyžadovalo štěstí, a doktor léčící vadný skus chtěl tisíce teď a později ještě víc. A pumpa bazénu vydávala divný zvuk, a co ten elektronický klub, ve kterém Andy byl, nemůže trvat dlouho a kluk bude chtít počítač sám pro sebe a kdo by se mu mohl divit?... A... Randall vešel dovnitř a byl rád, že si ho Andy nevšiml.
Dospívající chlapec býval přínosem. Mohl pracovat na poli - řídit spřežení nebo dokonce traktor. Tlak se mohl rozdělit, přenést na mladší ramena. Muž si mohl ulevit.
V odpadkovém košíku v kuchyni objevil balicí papír. Loretta zase nakupovala. Vánoce představovaly velkou finanční zátěž a tyhle účty se mu brzo začnou kupit na stole. Už si v radiu vyslechl burzovní zpravodajství. Akcie klesá-
iy-
Loretta tu nikde nebyla. Harvey vešel do velké šatny před koupelnou, svlékl se a vlezl pod sprchu. Horká voda mu stékala po krku a odplavovala napětí. Vypnul myšlenky, představoval si sám sebe jako kus masa, masírovaný tlakem vody. Jen kdyby doopravdy dokázal nepřemýšlet.

Andy má výčitky svědomí. Bůh ví, že jsem se nikdy nesnažil, aby se cítil vinen. Disciplína, to jistě. Trest, stání v rohu, dokonce i formální výprask, ale když je to za námi, je to za námi, a žádná přetrvávající vina... ale každopádně vinu znal.
Kdyby jen Andy věděl, co mě stál v dolarech a centech tu spoustu let. Kdyby se někdy dozvěděl, jak jsem musel změnit svůj způsob života, jakými sračkami jsem se musel prodírat, abych si udržel tu zatracenou práci a prémie, které nás drží nad vodou...
Co by Andy udělal, kdyby to věděl? Utekl by pryč? Našel by si práci jako zametač ulic v San Francisku a pokusil se mi ty peníze vrátit? Rozhodně se to nikdy nedoví.
Mezi hlukem padající vody zaslechl hlas. Cože? Randall se vynoří! ze svého vnitřního světa a našel Lorettu, jak se na něj směje přes skleněné dveře do sprchy. Její ústa říkala.-"Ahoj, jak to dopadlo?"
Zamával na ni. Loretta to vzala jako pozvání. Randall ji pozoroval, jak se pomalu, necudně svléká a rychle proklouzává dveřmi, aby voda nevystřílela ven... a nebyla středa. Harvey ji objal. Voda do nich bušila a políbili se. A nebyla středa.
Zeptala se:, Jak to dopadlo?"
Už poprvé dokázal odečíst ze rtů, co říká, ale to nemohla vědět. Tentokrát musel odpovědět. "Myslím, že to udělají."
"Nechápu, proč by neměli. Nedává to smysl. Pokud budou čekat, vezme to CBS."
"Správně." Kouzlo ze scény orgie ve sprše vyprchalo,
Puff-
"Nedá se jim nějak vysvětlit, jak hloupě se chovají?"
"Ne." Harvey manipuloval s hlavicí sprchy. Voda se začala tříštit dojemné spršky.
"Proč ne?"
"Protože to vědí. Protože nehrajou podle stejných pravidel, jako my."
"Všechno závisí na tobě. Pokud bys trval na tom, aby to udělali po tvém, alespoň jednou..." Lorettiny vlasy pod sprchou zvlhly a ztmavly. Držela ho v objetí, vzhlížela mu do tváře a hledala v ní rozhodný výraz, který by mohl znamenat,
že ho přesvědčila: že setrvá na svých zásadách a donutí nadřízené, aby se vyrovnali s následky vlastních chyb.
"Jo. Všechno závisí na mně. A to ze mne dělá jasný terč, pokud se něco pokazí. Otoč se, já ti umyju záda."
Otočila se k němu zády. Harvey sáhl po mýdle. Napětí ve svalech jeho tváře se uvolnilo. Namydlené ruce kreslily vzory po kluzkých obrysech Lorettiných zad... pomalu, každý pohyb jako pohlazení... ale přitom přemýšlel. Cožpak nevíš, co by mi udělali? Nikdy mě nevyhodí, ale jednoho dne budu mít kancelář v kamrlíku pro uklízečku, další den zmizí koberec. Pak mi přestane fungovat telefon. Až odejdu, každý v oboru zapomene, že jsem existoval. A pořád utrácíme každý cent z toho, co vydělám.
Vždycky miloval Lorettina záda. Hledal ve svých myšlenkách vzrůstající žádost... ale necítil nic.
Tohle zkoušela od začátku. Byl to také její život. Nebylo fér ji z toho vylučovat. Ale prostě tomu nemohla rozumět. S Markem bych mohl změnit předmět hovoru! Vypil by mé pivo a začal by mluvit o něčem jiném, pokud bych to naznačil

dost jasně. Ale takhle s Lorettou mluvit nemůžu... Potřeboval bych se napít.
Loretta mu umyla záda a osušili jeden druhého velkými ručníky. Stále se mu pokoušela radit, jak zvládat situaci ve studiu. Věděla, že něco není v pořádku, a jako obvykle se to snažila zjistit, snažila se pochopit, pomoci.
*
O nesčíslné oběhy později, když se opravdoví lidé začali rozšiřovat po světě, drženém v pevném sevření doby ledové, se černá planeta znovu přiblížila.
Kometa teď byla větší. Za miliardy let rostla po jednotlivých sněhových vločkách, dokud neměla čtyři a půl míle v průměru. Ale teď se její povrch koupal v lázni infračervených paprsků. Ve tkáni komety se odpařovala ložiska vodíku a hélia a pronikala kůrou. Malé slunce bylo zastíněno. Černý disk s prstencem zakryl třetinu oblohy a unikalo z něj teplo vzniklé jeho zrozením.

Pak proletěl mimo a vrátil se klid.
Kometa se z předchozího průletu vyléčila. Století, tisíciletí, co znamenají v prostoru kometami aury? Ale čas, alespoň této komety, se dovršil. Průchod černého giganta ji zastavil na oběžné dráze.
Pomalu, pobízená slabým tahem sluneční gravitace, začala padat směrem k malstrdmu.
ÚNOR: Dva
Zdá se, že vnitřní planety byly nepřetržitě bombardovány od svého vytvoření. Na Mars, Merkur a pozemský Měsíc opakovaně narážela tělesa, jejichž velikost kolísala od mikrometeoritů až po těleso, které způsobilo popraskání Měsíce a vytvořilo velkou pánev lávy, nazývanou Oceanus Procellarum.
I když se původně předpokládalo, že Mars, protože je na okraji pásu asteroidů, byl častěji vystaven meteoritickému bombardování, průzkum Merkuru naznačuje, že Mars není výjimkou, a u vnitřních planet existuje přibližně stejná pravděpodobnost, že budou zasaženy.
Předběžná zpráva Marineru
TravelAll byl nacpaný vybavením: kamerami, magnetofony, světly a reflektory, pásy s bateriemi; nesčíselnými pomůckami pro natáčení televizních rozhovorů v terénu. Kameraman Charlie Bascomb byl vzadu se zvukařem, Manuelem Arguilezem. Všechno bylo normální s výjimkou toho, že Mark Czescu seděl na předním sedadle, když Harvey vyšel z kanceláře NBS.
Harvey kývl na Marka. Šli spolu napříč parkovištěm studia k řadě vyhrazené prominentům, kde parkovalo vedení.
"Podívej," začal Harvey, "název tvé funkce je asistent produkčního. Tím patříš teoreticky k vedení. Musí to tak být kvůli pravidlům svazu."
"Jo-" zabručel Mark.
"Ale nejsi ve vedení. Jsi poslíček."
"Jo, jasně." Mark mluvil ublíženě.

"Nenech se vyvést z míry a neurážej se. Prostě to pochop. Můj tým je se mnou dlouho. Oni znají pravidla. Ty ne."
"To já taky vím."
"To je dobře. Můžeš opravdu pomoct. Jenom si pamatuj, že nepotřebujeme, abys -
"Abych každýmu říkal, jak má dělat svou práci." Zeširoka se usmál. "Dělám pro tebe rád. Nepokazím to."
"To je dobře." Harvey v Markově hlasu nezaznamenal ironii. Začal se cítil lépe. Bál se toho rozhovoru - musel to vyslovit, ale nebylo to proto snadnější. Jeden z jeho spolupracovníků jednou poznamenal, že Mark je jako džungle, je dobrý, ale občas ho vždy musíš utnout, jinak ti přeroste přes
hlavu.
TravelAll okamžitě nastartoval. S Harveyem toho prodělal hodně: od ropovodu na Aljašce k nejnižšímu výběžku Baja, dokonce i do střední Ameriky. Byli to staří přátelé, TravelAll a Harvey. Byl to velký třísedadlový vůz firmy International Harvester s náhonem na čtyři kola, motorem z náklaďáku, ošklivý jako hřích a naprosto spolehlivý. Mlčky vyjeli na dálnici Ventura a zahnuli na Pasadenu. Provoz byl
mírný.
"Víš," zauvažoval Harvey, "vždycky si stěžujeme, že nic nefunguje, ale teď jedeme za rozhovorem padesát mil a spoléháme se na to, že tam dorazíme za necelou hodinu. Když jsem byl ještě dítě, výlet do vzdálenosti padesáti mil byl něčím, na co sis bral s sebou oběd a doufal, že to stihneš
do setmění."
"Co jsi měl, koně?" zeptal se Charlie.
"Ne, jenom Los Angeles nemělo autostrády."
"To jo."
Projeli Glendale, zatočili na sever na Linda Vista a minuli Rose Bowl. Charlie a Manuel se spolu bavili o sázkách, které prohráli před pár týdny.
"Myslel jsem, že JPL vlastní společnost Cal Tech," řekl
Charlie.
"Je to tak," potvrdil Mark.
"To teda umístili zatraceně daleko od Pasadeny."
"Testovaly se tam tryskové motory," vysvětlil Mark. "JPL. Jet Propulsion Laboratory, Laboratoř tryskového pohonu, chápeš? Všichni si mysleli, že to vybouchne, tak donutili Cal Tech přemístit laboratoře mimo, do Arroya." Ukázal na domy venku. "Pak postavili nejdražší předměstí na tomhle konci L.A. právě kolem JPL."
Stráž je očekávala. Ukázala jim, aby zajeli na parkoviště blízko jedné z velkých budov. JPL se usídlilo tady, ve vyschlém

korytě, a zaplnilo ho kancelářskými budovami. Velká centrální věž ze skla a oceli se tu podivně vyjímala mezi staršími standardními "dočasnými" stavbami vojenského letectva, postavenými před dvaceti lety.
Čekala je tisková mluvčí pro styk s veřejností. Nechala je projít standardní rutinou: zapsat se, vzít si cedulky. Uvnitř to vypadalo jako v každé jiné administrativní budově, ale ne tak docela: v chodbách byly stohy děrných štítků k počítačům a skoro nikdo nenosil sako nebo vázanku. Minuli barevný glóbus Marsu o průměru deseti stop, na který se v rohu chytal prach. Harveyovi a jeho lidem nikdo nevěnoval pozornost; nebylo neobvyklé vidět tu televizní štáby. Laboratoř tryskového pohonu zkonstruovala kosmické sondy Pioneer a Mariner, a vyslala Vikinga na povrch Marsu.
"Jsme tu," řekla tisková mluvčí. Kancelář vypadala dobře. Knihy v regálech na stěně. Nepochopitelné rovnice na tabulích. Knihy ležely na každém rovném povrchu, který viděli, výpisy z počítačů pokrývaly drahý psací stůl z týkového dřeva.
"Dr Sharps, Harvey Randall," představila je mluvčí. Postávala blízko dveří.
Charles Sharps nosil vyklenuté brýle, zakrývající jeho celé zorné pole, velmi modernistické, které vzdáleně dodávaly jeho dlouhé bledé tváři hmyzí vzezření. Měl černé rovné vlasy, nakrátko ostříhané. Prsty si hrály s fixem nebo lovily v kapsách, zůstávaly stále v pohybu. Vypadal na třicet, ale mohl být starší, a na sobě měl sportovní sako a vázanku.
"Povězme si to na rovinu," řekl Sharps. "Chcete přednášku o kometách. Pro vás, nebo pro veřejnost?"
"Obojí. Jednoduchou pro kameru a tolik, kolik dokážu

pochopit, pro mě. Pokud to pro vás není příliš velký problém."
"Příliš velký problém?" Sharps se zasmál. "Jak by to pro nás mohl být příliš velký problém? Vaše televizní společnost sdělila NASA, že chcete natočit dokument o vesmíru, a NASA nás hned postavila do pozoru. Je to tak, Charlene?"
Tisková mluvčí přikývla. "Požádali nás, abychom spolupracovali-"
"Spolupracovali." Sharps se znovu zasmál. "Proskako-val bych obručemi, kdybych věděl, že to přinese zvýšení rozpočtu. Kdy začneme?"
"Teď, prosím," požádal ho Harvey. "Štáb se připraví, zatímco si budeme povídat. Prostě je ignorujte. Jestli tomu dobře rozumím, jste skutečný odborník na komety."
"Dá se to tak říct," připustil Sharps. "Ve skutečnosti miluju asteroidy, ale někdo musí studovat komety. Domnívám se, že vás hlavně zajímá Hamner - Brownova kometa."
"Správně."
Harveyovu pozornost upoutal Charlie. Byli připraveni. Harvey na ně kývl. Manuel poslouchal a pozoroval indikátor a pak řekl: "Jedeme."
Mark vystoupil před kameru. "Rozhovor se Sharpsem, záběr jedna." Klapka se ozvala s hlasitým "klap"! Sharps povyskočil. Poprvé to vždycky dělají. Charlie se zabýval kamerou. Držel ji namířenou na Sharpse. Nafilmují Harveye kladoucího otázky později, až tam Sharps nebude.
"Řekněte mi, doktore Sharpsi, bude Hamner - Brownova kometa vidět pouhým okem?"
"To nevím," odpověděl Sharps. Črtal něco podivného na výpis z počítače, který ležel před ním. Náčrtek by mohl představovat dvojici párících se lochnesských příšer. "Za měsíc budeme vědět víc. teď už víme, že se dostane ke Slunci tak blízko jako Venuše, ale -" Zarazil se a pohlédl na kameru. "Na jaké úrovni to chcete slyšet?"
"Na jaké chcete," vysvětlil Harvey. "Pokuste se, abych to pochopil, pak se rozhodneme, jak to sdělit veřejnosti."
Sharps pokrčil rameny. "Tak dobře. Takže tady máme
sluneční soustavu. Ukázal na jednu stěnu. Vedle černé tabule viselo velké schéma planet a jejich oběžných drah.
"Planety a měsíce jsou vždy tam, kde mají být. Vykonávají kolem sebe velmi složitý tanec. Každá planeta, každý měsíc, každá malá skála v pásu asteroidů, všechny tancují podle Newtonovy gravitační písně. Merkur z toho trochu vybočuje a budeme muset revidovat náš vesmír, aby to sedělo."
"Jak je to možné?" podivil se Harvey. Dal bych přednost tomu, abych poezii vytvářel sám, ale co k čertu...
"Merkur. Jeho oběžná dráha se každým rokem trochu mění. Ne moc, ale víc, než by měla podle Newtona. Až muž jménem Einstein našel dobré vysvětlení a náhodou vytvořil z vesmíru podivnější místo, než jakým byl před tím."
"Aha. Doufal jsem, že k pochopení komet nebudeme potřebovat relativitu -"
"Ne, to ne. Ale dráhu komety ovlivňuje více faktorů, nejen gravitace. To je dost překvapivé, co?"
"Ano. Budeme muset znovu revidovat vesmír?"
"Cože? Ne, je to jednodušší. Podívejte se..." Sharps vyskočil a už byl u tabule. Hledal křídu a něco mumlal.
"Tady máte." Mark vytáhl křídu z kapsy a podal mu ji. "Díky." Sharps načrtnul bílou kuličku, pak parabolickou křivku.
"Tohle je kometa. Teď doplníme planety." Namaloval dva kroužky. "To je Země a Venuše."
"Domníval jsem se, že se planety pohybují po eliptických drahách," překvapeně namítl Harvey.
"To je pravda, ale v libovolném měřítku, ve kterém to můžeme nakreslit, byste nepoznal rozdíl. teď se podívejte na dráhu komety. Obě ramena křivky vypadají stejně, dráha dovnitř a ven. Učebnicová parabola, že?"
"Ano."
"A teď se dostáváme k tomu, jak kometa opravdu vypadá, když se vzdaluje od Slunce. Husté jádro a koma z jemného prachu a plynů" - znovu kreslil - "a proud plynů a prachu, mířící pryč od Slunce. Před kometou, když odlétá směrem ven. To je ohon komety. Je ohromný, někdy stovky milionů mil dlouhý. ale je to skoro vakuum. Musí být. Pokud

by byl hustý, kometa by neměla tolik hmoty, aby zaplnila tak velký prostor." "Jistě."
"Dobře, a zase je to jako v učebnicích. Materiál z hlavy komety se vyvaruje do komy. Je to zředěný plyn, nepatrné částice, tak malé, že je sluneční záření dokáže postrkovat. Tlak světla ze Slunce je žene pryč, takže ocas komety míří od Slunce pryč. Je to tak? Ocas sleduje kometu, když se přibližuje, a předchází ji, když se vzdaluje. Jenže -"

"Hmota se odpařuje nerovnoměrně. Když se kometa poprvé dostane do sluneční soustavy, je to pevná hmota. Alespoň si to myslíme. Nikdo to doopravdy neví. Máme několik modelů, které odpovídají pozorováním. Co se mě týče, líbí se mi model špinavé sněhové koule. Kometa je tvořena ze skal a prachu - to je ta špína, která je obalena ledem a zmrzlými plyny. Něco z toho je zmrzlá voda, něco methan, něco oxid uhličitý - suchý led. Vodík a dusík, všechny možné látky. Ložiska těchto látek tají a řinou se ven na jedné nebo druhé straně. Fungují jako tryskový pohon a mění dráhu."
Sharps pracoval s křídou, držel ji šikmo. Když skončil, příletová část křivky byla nepravidelná a roztřesená, druhá část byla rozmazaná do širokého svazku, ne nepodobnému ocasu komety. "Takže nevíme, jak těsně se pří-blížíkZemi."
"Chápu. A vy nevíte, jak velký její ohon bude." "Správně. Ale zdá se, že tohle je nová kometa. Možná ještě nikdy nevykonala ten výlet dolů ke Slunci. Není jako Halleyova kometa, která přilétá každých sedmdesát let a pokaždé je menší. Komety se vždy trochu zmenší, když se přiblíží ke Slunci. Navždy ztrácejí veškerý materiál ohonu. Takže ohon je pokaždé menší, až nakonec nezbývá nic než jádro, které přilétá jako hrstka kamení. Meteoritické spršky. Některé z našich nejkrásnějších padajících hvězd jsou kousky starých komet, dopadající na Zemi." , Ale tahle je nová -"
"Správně. Tak by měla mít působivý ohon." "Pokud se pamatuju, lidé tohle říkali o Kohoutkově kometě."
‚A pokud si vzpomínám, mýlili se. Neexistovala snad organizace, která prodávala pamětní medaile, zobrazující Kohoutkovu kometu přesně tak, jak měla vypadat? Vidíte, že se to nedá zjistit. Ale já předpokládám, že by Hamner - Brownova kometa měla být pořádnou podívanou. A měla by projít dost blízko od Země."
Sharp načrtnul tečku v rozmazané dráze vzdalující se komety. "Tohle je místo, kde budeme. Samozřejmě, dokud kometa neprojde kolem Země, moc toho neuvidíme, protože dokud nás nemine, budeme se na ni dívat přímo proti Slunci. Tehdy je pozorování obtížné. Ale až nás bude míjet, měl by to být působivý pohled. Existovaly komety, jejichž ohon zaplnil půl oblohy. Byly vidět i ve dne. V tomhle století už dlouho očekáváme velkou kometu."
"Poslyšte, doktore," vmísil se do toho Mark. "Nakreslil jste Zemi přímo v dráze té komety. Může do nás naraziti"
Harvey probodl Marka pohledem.
Sharps se smál. "Pravděpodobnost je jedna k miliardám. Vidíte Zemi jako tečku na tabuli. Ve skutečnosti, pokud bych to namaloval ve správném měřítku, nebyl byste schopen Zemi na náčrtku vůbec vidět. Ani jádro komety. Tak jaká je pravděpodobnost, že se ty dva nepatrné body střetnou?" Zamračil se na tabuli. "Samozřejmě, ohon bude pravděpodobně tam, kde jsme my. Můžeme jím procházet celé týdny."
"A co to způsobí?" zeptal se Harvey.
"Prošli jsme ohonem Halleyovy komety," odpověděl mu Mark. "Nikomu se nic nestalo. Krásná světla, a -"
Tentokrát Harveyův pohled stačil.
"Váš přítel má pravdu," potvrdil Sharps.
To vím. "Doktore Sharpsi, proč Hamner - Brownova kometa tolik vzrušuje všechny astronomy?" pokračoval s otázkami Harvey. "Příteli, od komet se toho můžeme dozvědět spoustu. Takové věci, jako je původ sluneční soustavy. Jsou starší než Země. Jsou vytvořeny z matečné hmoty. Tahle kometa mohla být tam za Plutém miliardy let. Současná teorie říká, že sluneční soustava zkondenzovala z mraku prachu a plynu, z víru v mezihvězdném prostoru.

Většina z toho byla odfouknuta, když vzplanulo Slunce, ale v kometách stále něco zbývá. Můžeme analyzovat ohon, tak, jak jsme to dělali u Kohoutkovy komety. Kohoutek nebyl pro astronomy žádným zklamáním. Použili jsme nástroje, které jsme předtím nikdy neměli. Skylab. Spoustu věcí."
"A bylo to užitečné?" naléhal Harvey.
"Užitečné? Bylo to úžasné! Měli bychom to udělat znovu!" Sharps mával kolem sebe rukama v dramatických gestech. Harvey rychle pohlédl na štáb. Kamera se točila a Manuel měl spokojený výraz zvukaře, který slyší ve sluchátkách ty správné věci.
"Můžeme včas vyslat nahoru něco takového, jako byl Skylab?" nadhodil Harvey.
"Skylab? Ne. Ale Rockwell má kabinu Apolla, kterou můžeme použít. A tady v laboratořích máme vybavení. Je k dispozici spousta velkých vojenských nosičů, které už Pentagon nepotřebuje. Můžeme to dokázat, pokud začneme teď a nebudeme před tím utíkat." Sharpsův výraz pohasl. "Ale to my nedokážeme. A je to hrozná škoda. Mohli bychom se tak od Hamner - Brownovy komety doopravdy něco dozvědět."
Sbalili kamery a zvukařské vybavení a štáb vyšel ven s tiskovou mluvčí. Harvey se loučil se Sharpsem.
"Nedáte si kávu, Harveyi? Přece nepospícháte, ne?" zeptal se Sharps.
"Myslím, že ne."
Sharps stiskl tlačítko na telefonu. "Larry, dones nám prosím kávu." Otočil se zpět k Harveyovi. "Je to nejneuvěřitelnější věc," začal. "Celý národ závisí na technologii. Zastavte kola na dva dny a dojde k demonstracím. Nikde nejsme vzdáleni od revoluce více než dva dny. Představte si Los Angeles nebo New York bez elektřiny. Nebo v delším výhledu, když se zastaví výroba umělých hnojiv. Nebo v ještě delším výhledu, pokud se po dobu deseti let nevyvine žádná nová technologie. Co se stane s naším životním standardem?"
"Jistě, jsme civilizace s vysokou technologickou úro -"
"Zatím..." přerušil ho Sharps. Mluvil rozhodně. Chtěl to dokončit. "Ale ti pitomci nechtějí věnovat ani deset minut denně vědě a technologii. Kolik lidí ví, co dělají? Odkud jsou tyhle koberce? Co šaty, které nosíte? Jak fungují karburátory? Odkud pocházejí sezamová semínka? Víte to vy? Ví to jeden volič ze třiceti? Nechtějí strávit ani deset minut denně přemýšlením o technologii, která je udržuje při životě. Není divu, že byl rozpočet na výzkum zkrácen téměř na nulu. Za to zaplatíme. Jednoho dne budeme potřebovat něco, co mělo být vyvinuto před léty, ale nebylo - "Sám toho nechal. "Řekněte mi, Harve, bude tahle věc, kterou natáčíte, něco velkého, nebo to bude obvyklá reklama vědeckého programu?"
"Především," vysvětlil Harvey. "Bude to seriál o významu Hamner - Brownovy komety, a jen náhodou o významu

vědy. Nemůžu samozřejmě zaručit, že lidé nedají přednost repríze pořadu "I Love Lucy".
"Jo. Ach - děkuji vám, Larry. Postavte kafe sem."
Harvey očekával polystyrénové šálky a kávu z automatu. Místo toho Sharpsova asistentka přinesla blýskavou termosku, stříbrné lžičky a servis s cukrem a smetanou na vykládaném podnosu z týkového dřeva.
"Poslužte si, Harveyi. Je to dobrá káva. Moka?"
"Ano," potvrdila asistentka.
"Výborně." Pokynul jí, že může odejít. "Harve, proč ta náhlá náklonnost televizní společnosti?"
Harvey pokrčil rameny. "Trvá na tom sponzor. Sponzorem je firma Kalva Soap. Kterou kontroluje Timothy Hamner. Který -"
Harveye přerušil výbuch smíchu. Sharpova vyhublá tvář se zkřivila radostí. "Skvělé!" Pak se zatvářil zamyšleně. "Seriál. Řekněte mi, Harve, pokud by nám politik pomohl s výzkumem - hodně pomohl - mohl by se objevit v tom seriálu? Získat nějakou příznivou publicitu?"
"Jistě. Hamner by na tom trval. Ne, že bych měl proti tomu námitky -"
"Skvělé." Sharps pozvedl svůj šálek s kávou. "Na zdraví. Děkuju vám, Harve. Velice vám děkuju. Myslím, že se uvidíme častěji."

Sharps čekal, dokud Harvey Randall neopustil budovu. Seděl úplně nehybně, což u něj bylo něco neobvyklého, a cítil vzrušení až v hloubi žaludku. Mohlo by to fungovat. Prostě mohlo. Nakonec stiskl tlačítko na interkomu. "Larry, zavolejte mi senátora Arthura Jellisona z Washingtonu. Díky."
Pak netrpělivě vyčkával, dokud telefon nezazvonil. "Promluví si s vámi," ohlásila jeho asistentka.
Sharps zdvihl telefon. "Tady je Sharps," oznámil. Ještě chvíli čekal, než mu sekretářka předala senátora.
"Charlie?"
"Ano," řekl Sharps. "Arte, mám pro tebe nabídku. Víš o té kometě?"
"Kometě? Ach. Kometě. Je legrační, že se o tom zmiňuješ. Setkal jsem se s tím chlapíkem, který ji objevil. Zjistili jsme, že to byl významný sponzor, ale nikdy jsem se s ním předtím nesetkal."
"Tak to je důležité," zdůraznil Sharps. "Příležitost století -"
"To se říkalo i o Kohoutkově kometě -"
"Čert vezmi Kohoutka! Podívej, Arte, jaká je šance, že bychom mohli dostat dotaci na sondu?"
"Kolik?"
"No, uvažuj o dvou variantách. Ta horší je cokoliv, co můžeme dostat. Laboratoř může slátat dohromady černou skřínku bez posádky, něco takového, co může vynést Thor - Delta -"
"To není problém. To ti můžu zařídit," připustil Jellison.
"Ale to je ten horší případ. Co bychom skutečně potřebovali, je sonda s posádkou. Řekněme dva muži v Apollu s nějakým vybavením místo třetího člena posádky. Arte, tahle kometa bude opravdu blízko. Tam shora můžeme získat dobré záběry, nejen ohonu, nejen komy, ale je slušná šance, že můžeme získat obrázky hlavy! Víš, co to znamená?"
"Ani ne, ale ty jsi mi právě řekl, že je to důležité." Jellison se na chvíli odmlčel. "Je mi líto. Opravdu lituju, ale na tohle šanci nemáme. Vůbec žádnou šanci. Mimo to bychom nemohli dát dohromady Apollo, i kdybychom měli finanční prostředky -"
"Ale ano, mohli. Zrovna jsem to ověřoval u Rockwellů. Je to riskantnější let, než má NASA ráda, ale mohli bychom ho uskutečnit. Zařízení máme -"
"To je jedno. Na to ti nemůžu obstarat peníze." Sharps u telefonu se zamračil. V žaludku pocítil nevolnost ze vzrušení. Artur Jellison byl starý přítel a Charlie Sharps nerad blufoval. Ale... "Ani v tom případě, když ru-sáci vysílají Sojuz?"
"Cože? Ale oni ne -"
"Ale ano, vysílají," oponoval mu Sharps. A to není lež, ne opravdová lež. Jenom předpoklad - "Můžeš to dokázat?"
"Za pár dní. Můžeš se na to spolehnout, letí se podívat na Hamner - Browna." "Krmíš mě sračkama." "Prosím, senátore?" "Krmíš mě sračkama." "Ach."
"Něco na mě hraješ, Charlie, ne?" naléhal Jellison. "Opravdu ne. Podívej, Arte, je to důležité. A v každém případě potřebujeme další let s lidskou posádkou, jen proto, abychom udrželi naše zájmy ve vesmíru. Ty jsi podporoval pilotovaný let -"
"Jo, ale neměl jsem šanci nějaký prosadit." Následovalo další ticho. Pak Jellison řekl, více pro sebe než pro Sharpse. "Takže rusáci letí. A nepochybně kolem toho udělají velký povyk."
"Tím jsem si jistý."
Znovu ticho. Charlie Sharps téměř cítil jeho dech. "Dobře," řekl Jellison. "Prozkoumám situaci v Kongresu a uvidím, jak budou reagovat. Ale doufám, že mi říkáš pravdu."
"Senátore, během týdne budeš mít nezvratné důkazy." "Dobrá. Pokusím se. Něco jiného?" "Teď nic."
"Dobře. Děkuji za tip, Charlie." Telefon zmlkl. Je prudký, pomyslel si Sharps. Slabé se usmál sám pro sebe, pak znovu stiskl tlačítko interkomu. "Larry, chci spojit

doktora Sergeje Fadějeva z Moskvy, a ano, vím, kolik tam je teď hodin. Jenom mi ho sežeňte."
*
Legenda o Gilgamešovi byla hrstkou nesouvisejících historek, které se šířily úrodným půlměsícem Země v Asii... a kometa se téměř nezměnila. Stále byla daleko od mal-stromu. Oběžná dráha uprchlého měsíce jménem Pluto by byla stále vidět jako čtvrťák držený za okraj v natažené paži. Slunce, nepříjemně jasná tečka světla, stále ještě vyzařovalo na kůru komety méně tepla, než černý gigant v nejhorší chvíli. Kůra se teď skládala především z vodního ledu; většinu

tepla odrážel zpátky ke hvězdám.
Ale čas plynul.
Mars polykal své vody v dalším kole dlouhého, začarovaného koloběhu podnebí. Lidstvo se šířilo po Zemi se smíchem a šarvátkami. A kometa stále padala. Dech slunečního větru, protony s vysokou rychlostí, strhával její kůru. Většina vodíku a helia z jejích tkání se odpařila. Malström se blížil.
BŘEZEN: Jedna
A Pán zavěsil duhu jako znamení, že příště nebude voda, ale oheň.
Tradiční spirituál.
Mark Czescu vzhlédl na dům a zahvízdal. Byl to kalifornský Tudor, šedobílá štuka s masivními trámy vsazenými v rozích. Byly z opravdového dřeva. Na některých místech, jako v Glendale, se nacházely domy v obdobném stylu s překližkovými napodobeninami dřeva, ale v BelAire ne.
Dům byl veliký a na velkém pozemku. Mark zazvonil u hlavního vchodu. Okamžitě otevřel mladý muž s dlouhými vlasy a tenkým knírem. Prohlédl si Markovy kalhoty Rou-ghrider, vysoké boty a velké hnědé kufry, které Mark položil na verandu. "Nic nepotřebujeme," odbyl ho.
"Já nic neprodávám. Jsem Mark Czescu z NBS."
"Ach. Omlouvám se. Nevěřil byste, kolik sem chodí podomních obchodníků. Pojďte dál. Jmenuju se George, jsem pomocník v domácnosti. "Zvedl jeden z kufrů. "Jsou těžké."
"Jo." Mark byl zaměstnaný rozhlížením. Malby. Dalekohled. Globy Země, Marsu a Měsíce. Skleněné sochy. Steubenův křišťál. Suvenýry z cest. Obývací pokoj byl

uspořádán jako předváděcí místnost, křesla byla otočená k televizoru. "Musela být fuška to stěhovat," konstatoval Mark.
"To byla. Položte to sem. Je třeba znát nějaké fígle?"
"Ne, pokud znáte videa."
"To bych měl," zaváhal George. "Studuju divadlo. UCLA. Ale o tomhle jsme ještě přednášku neměli. Raději mi to ukažte."
"Vy to budete večer pouštět?"
"Ne. Mám zkoušku. Divoká kachna. Dobrý kus. Bude to dělat pan Hamner."
"Tak to ukážu jemu."
"V tom případě budete muset počkat. Ještě není doma. Dáte si pivo?"
"Bodlo by." Mark následoval Georga do kuchyně. Velká místnost, blýskající chromém a umakartem; dva dvojité dřezy, dvě plynové trouby, dva sporáky. Na velkém pultu stály podnosy s jednohubkami, zakryté plastikovou fólií. Byl tu stolek a regály na knihy, kde byly kuchařky, poslední thrillery od Travise McGee a Stanislavského Herec se připravuje. Pouze thrillery a Stanislavski vykazovaly známky užívání. "Domníval jsem se, že si Hamner najde studenta astronomie -"
"Poslední chlapík, který tu pracoval, byl student astronomie," řekl George. Vytáhl pivo. "Hodně se hádali."
"Tak ho Hamner vyhodil."
"Ne, poslal ho do své observatoře v horách. Hamner se rád hádá, ale ne doma. Pracuje se pro něj snadno. A v pokoji mám barevný televizor, můžu používat bazén a saunu."
"Tomu se dá těžko uvěřit." Mark upil piva. "Tady musí být divoké večírky."
George se zasmál. "To jo. Jediný večírek je, když uspořádám divadelní představení. Nebo jako dnes, příbuzní."
Mark si George pečlivě prohlédl. Úzký knír. Jemné rysy herce. Co to k čertu je, pomyslel si. "Hamner je teplouš nebo co?"
"Kriste, ne," pohoršil se George. "Jenom nerad někam chodí. Seznámil jsem ho s herečkou z našeho posledního představení. Hezká dívka ze Seattlu. Hamner s ní párkrát někam vyrazil, pak už nic. Irena říkala, že byl zdvořilý a perfektní gentleman, dokud se nedostali do soukromí, pak po ní vyjel."
"Tak měla po něm taky vyjet."
"To jsem jí říkal taky, ale ona to neudělala." George naklonil hlavu ke straně. "To přijíždí pan Hamner. Poznám motor."
*
Tim Hamner vešel bočními dveřmi do malého pokoje, který považoval za svůj domov. Byla to část domu, kde se cítil nejpohodlněji, i když používal celý dům. Hamner svůj dům nemiloval. Vybrali ho rodinní finanční poradci kvůli hodnotě při případném prodeji, a tu hodnotu měl. Poskytoval mu spoustu místa k vystavování nasbíraných věcí; ale nevypadal jako domov.
Nalil si trochu skotské a klesl do pohodlného křesla. Nohy si opřel o podnožku. Bylo to příjemné. Svoje povinnosti splnil. Šel na zasedání ředitele, vyslechl všechny zprávy a popřál prezidentovi společnosti ke čtvrtletním ziskům. Timův přirozený sklon byl nechat ty, kteří si rádi hráli s penězi, aby to dělali, ale měl bratrance, který tak přišel o všechno. Nikdy neškodilo, když finanční manažeři věděli, že se jim díváte přes rameno.
Přemýšlení o schůzi mu připomnělo sekretářku v kanceláři. Před schůzí si s Timem příjemně popovídali. Když ji však zval, aby s ním šla zítra na večeři, vymlouvala se na domluvenou schůzku. Třeba skutečně měla schůzku. Byla dost zdvořilá. Ale odmítla ho. Možná, pomyslel si, možná jsem jí měl požádat o příští pátek. Nebo příští týden. Ale pak, kdyby řekla ne, nezůstaly by žádné pochybnosti, proč to říká.
Slyšel, že George v obývacím pokoji s někým hovoří a marně přemýšlel, kdo to může být. George ho nebude rušit, dokud nevyjde ven. To byla na tomhle domě jedna z příjemných stránek, mohl mít pokoj sám pro sebe. Ale pak si

Tim vzpomněl. Měl by to být ten člověk z NBS! S vystříhanými scénami, s těmi, které se Timovi líbily, ale které se do dokumentu nehodily. S nadšením vstal a začal se převlékat.
*
Penelope Wilsonová přijela kolem šesté. Nikdy neslyšela na Penny; její matka na tom trvala. Tim Hamner, který se na ni díval kukátkem ve dveřích, si náhle vzpomněl, že Penelopu vzdala také. Nechávala si říkat svým druhým jménem a Tim si na něj nedokázal vzpomenout.
Buď statečný. Široce rozevřel dveře a dal najevo své rozpaky, vykřikl: "Rychle! Jaké je tvoje druhé jméno?"
"Joyce. Ahoj, Time. Jsem první?"
"Ano. Vypadáš elegantně." Vzal jí plášť. Znal ji odjakživa: minimálně od základní školy. Joyce chodila do stejné přípravné dívčí školy jako Timova sestra a půl tuctu jeho sestřenic. Byla jedináček, měla široká ústa, příliš hranatou bradu a postavu spíše robustní. Až na univerzitě začala rozkvétat.
Dnes večer byla skutečně elegantní. Měla dlouhé, vlnité vlasy, pečlivě naaranžované. Šaty vynikaly čistou linií, látka a barva lahodila oku. Tim se jich chtěl dotknout. Žil dost dlouho se svou sestrou, aby věděl, jakou dobu muselo trvat dosažení takového efektu, i když neměl tušení, jak se to dělá.
To, že toužil po jejím uznání, bylo automatické. Vyčkával, zatímco si prohlížela jeho obývací pokoj a uvažoval o tom, proč ji nikdy dříve nepozval. Konečně k němu vzhlédla s výrazem, který u ní neviděl od střední školy, kdy se rozhodla, že je soudcem veškeré morálky. "Pěkný pokoj," řekla souhlasně. Pak se zachichotala a narušila svou pózu.
"Jsem rád, že se ti líbí. Opravdu hrozně rád."
"Skutečně? Je mé mínění tak důležité?" Stále ho škádlila stejným výrazem obličeje, jaký mívala v dětství.
"Ano. Za pár minut se tu sejde celá zatracená rodina, a většina z nich tenhle dům neviděla. Ty uvažuješ jako oni, takže jestli se ti líbí, bude se jim líbit taky."
"Hmmm. Myslím, že jsem si to zasloužila."
"Poslyš, tím jsem nemyslel..." Znovu se mu vysmívala. Donesl jí pití a posadili se.
"Něco mi vrtá v hlavě," uvažovala. "Neviděli jsme se minimálně dva roky. Proč jsi mě dnes večer pozval?"
Tim na to byl Částečně připraven. Vždycky byla přímá. Rozhodl se, že bude mluvit pravdu. "Uvažoval jsem, koho bych tu dnes večer chtěl mít. Je to egoistická záležitost, co? Celá ta podívaná s mojí kometou. A uvažoval jsem o Gilu Watersovi, který byl nejlepší z mojí třídy v Cate, o mé rodině a tobě. Pak jsem si uvědomil, že přemýšlím o všech lidech, na které bych chtěl nejvíc zapůsobit."
"Na mě?"
"Správně. Často jsme si povídali, pamatuješ? A já jsem ti nikdy nedokázal říct, co chci v životě dokázat. Zbytek mojí rodiny, každý, s kým jsme vyrůstali, vydělává peníze nebo sbírá umění nebo závodí s auty nebo něco dělá. Já jsem chtěl jenom pozorovat oblohu."
Usmála se. "Cítím se skutečně polichocená, Time."
"Vypadáš opravdu elegantně. To je tvůj vlastní výtvor?"
"Ano. Díky."
Pořád se mu s ní hovořilo lehce. Tim to považoval za příjemný opakovaný objev, když vtom zazvonil zvonek u dveří. Ostatní dorazili.
Byl to příjemný večer. Dodavatelé občerstvení udělali svou práci dobře, takže s jídlem nebyly žádné potíže i bez Georgovy pomoci. Tim se uvolnil a zjistil, že se dobře baví.
Naslouchali mu.
Nikdy předtím tu nebyli. Poslouchali, když jim Tim vyprávěl, jaké to bylo: chladné, temné hodiny pozorování, nebo studia souhvězdí, psaní deníků; nekonečné hodiny soustředěného prohlížení fotografií. To všechno bez jediného výsledku, kromě potěšení z poznání vesmíru. A oni poslouchali. Dokonce i Greg, který se obvykle netajil se svými názory na bohaté lidi, kteří nevěnují řádnou pozornost svým penězům.
V Timově obývacím pokoji se konalo jen rodinné shromáždění, ale on byl radostně vzrušený, nervózní a rozechvělý napětím. Viděl Barryho úsměv a potřesení rukou a

četl přitom jeho myšlenky: to je způsob, jak trávit život! Skutečně mi závidí, pomyslel si Tim, a bylo to skvělé. Vzhlédl a uviděl sestru, jak ho pozoruje s ironickým pobavením. Jill vždy dokázala poznat, o čem Tim přemýšlí. Byl jí bližší, než oba byli k jejich bratrovi Patoví.
Ale byl to Pat, který ho chytil za barem a chtěl s ním mluvit.
"Líbí se mi tu," zahájil konverzaci Pat. "Máma neví, co si má myslet." Kývl hlavou směrem k jejich matce, která bloumala po místnosti a prohlížela si exponáty. V téhle chvíli byla fascinovaná náhodnými a podivnými vzory Kal-liroscopu.
"Vsadím se, že vím, o čem přemýšlí. Děláš to?"
"Co jestli dělám?"
"Vodíš si sem dívky. Pořádáš divoké večírky."
"Do toho ti sakra nic není."
Pat pokrčil rameny. "Škoda. Člověče, občas si přeju, abych... k čertu s tím. Ale měl bys využít příležitosti. Nebudeš ji mít pořád. Nakonec bude mít máma pravdu."
"Jistě," řekl bez zájmu Tim. Proč tohle k čertu musel Pat vytahovat? Jeho máma s tím přijde dřív, než večer skončí.
Timmy, proč ještě nejsi ženatý?
Jednoho dne jí odpovím, řekl si Tim. Jednou jí to řeknu. "Protože pokaždé, když jsem si našel dívku, se kterou bych chtěl žít, vystrašili jste ji svým opovržením a utekla pryč, to je ten důvod."
"Mám ještě hlad," oznámila Joyce.

"Dobrý Bože." Jill ji poplácala po břiše. "Kam to dáváš? Prozraď mi své tajemství. Jen neříkej, že to dělají šaty. Greg říká, že si tvé kreace nemůžeme dovolit."
Penelope vzala Tima za ruku. "Pojď, ukaž mi, kde je kukuřice na pražení. Já ji připravím. Přines misky."
"Ale-"
"Oni se o pití postarají." Vedla ho do kuchyně. "Nech je, ať si o tobě pohovoří, zatímco budeš tady. Budou tě obdivovat ještě víc. Ať je to jak chce, jsi hvězdou večera."
"Ty si to myslíš?" Podíval se jí do očí. "Nedokážu nikdy říct, kdy si ze mě utahuješ."
"To je štěstí. Kde je máslo?"
Podívaná byla skvělá. Tim to věděl, když viděl svou rodinu, která ji sledovala, sledovala jeho na televizní obrazovce. Randall prošel po celém světě, předvedl amatérské astronomy pozorující oblohu. "Většinu komet objevili amatéři," říkal Randall. "Veřejnost málokdy oceňuje to, jak moc tihle pozorovatelé oblohy pomáhají velkým observatořím. Samozřejmě, někteří z těchto amatérů nejsou žádnými amatéry." Střih ukázal Tima Hamnera, předvádějícího svou horskou observatoř, a jeho asistenta Marryho, který demonstroval vybavení. Tim se domníval, že záběry jsou příliš krátké. Když ale sledoval svou rodinu, která ho pozorovala, a skončilo to tak, že chtěli vidět víc, pochopil, že Harv Randall měl pravdu. Vždycky je nech, aby chtěli vidět ještě trochu víc...
"A někteří jsou ještě větší amatéři, než ostatní," říkal Randallův hlas. Kamera najela na usmívajícího se dospívajícího chlapce s teleskopem. Přístroj vypadal způsobile, ale byl viditelně zhotovený podomácku. "Gavin Brown z Cen-terville v lowě. Gavine, jak se ti povedlo ve správnou dobu a na správném místě hledat komety?"
"Nehledal jsem je." Brownův hlas nebyl příjemný. Byl mladý, styděl se a mluvil příliš hlasitě. "Dělal jsem nějaké úpravy na nastavovacích kroužcích, protože jsem chtěl pozorovat Merkur ve dne, jenže je potřeba mít všechno správně nastavené, abyste viděli Merkur ve dne, protože je tak blízko Slunce, a -"
"Takže jsi našel Hamner-Brownovu kometu náhodou," pokračoval v rozhovoru Harvey Randall.
Greg McCleve se zasmál. Jill se na manžela ostře podívala. "Řekni mi, Gavine," zeptal se Randall. "Když jsi viděl kometu daleko později, než pan Hamner, ale téměř okamžitě jsi ji nahlásil -jak jsi věděl, že je to nová kometa?" "Bylo to něco, co tam nepatřilo." "Tím chceš říct, že znáš všechno, co tam patří?" podivil se Randall. Na obrazovce se objevila fotografie hvězdné oblohy v okolí Hamner - Brownovy komety. Byla plná hvězd.
"Jistě. Cožpak to neznají všichni?"

"Opravdu to znal," řekl Tim. "Zůstal tu týden a přísahám, že dokázal zpaměti kreslit hvězdné mapy."
"Byl tady?" optala se Timova matka.
"Jistě. Ve volném pokoji."
"Ach." Timova matka se upřeně dívala do televizoru.
"Kde je George dnes večer?" zajímala se Jill. "Další rande? Mami, pamatuješ se na toho Timova pomocníka v domácnosti, který chodil s Lindou Gillrayovou?"
"Podává se popcorn," oznámila Joyce. "Kde je Brown teď, Time?"
"Zpátky v lowě."
"A tyhle reklamy prodají hodně mýdla?" vyptával se Greg. Ukázal na televizor.
"Kalva prosperuje dobře," potvrdil Tim. "Dvacet šest celých, čtyři desetiny procenta trhu v minulém roce -"
"Ježíši, musí být lepší, než jsem myslel," řekl překvapeně Greg. "Kdo je váš poradce?"
Pak program znovu pokračoval. Pak už toho o Timu Hamnerovi moc nebylo. Kometa Hamnera - Browna, již jednou objevená, patřila světu. Teď byl hvězdou Charles Sharps, který mluvil o kometách a důležitosti poznání Slunce, planet a hvězd. Tim nebyl zklamaný, ale domníval se, že ostatní jsou. Kromě Pata, který sledoval Sharpse a stále pokyvoval hlavou. Jednou Pat vzhlédl a řekl: "Kdybych měl takového profesora, když jsem začínal školu, mohl jsem kometu objevit sám. Znáš se s ním dobře?"
"Sharpse? Nikdy jsem se s ním nesetkal. Ale mám ho ještě natočeného na videu," odpověděl Tim. "A taky je tam ještě něco o mně."
Greg významně pohlédl na hodinky. "Musím být v pět hodin v kanceláři," oznámil. "Burza začíná bláznit. A po tomhle pořadu to bude ještě horší." "Cože?" zamračil se Tim. "Proč?" "Komety," vysvětlil Greg. "Znamení na obloze. Předzvěsti ďábelských změn. Byl bys překvapený, kolik investorů bere takové věci vážně. A to nemluvím o diagramu, který namaloval ten profesor. O tom, který zobrazoval, jak kometa naráží do Země."
"Ale vždyť nenarazí," protestoval Pat.
"Time! Může narazit?" vyptávala se matka.
"Samozřejmě, že ne! Cožpak jste to neposlouchali? Sharps říkal, že pravděpodobnost je miliardy ku jedné," uklidňoval ji Tim.
"Já jsem to viděl," namítal Greg. "A on říkal, že se komety občas srazí se Zemí. A tahle bude blízko."
"Ale takhle to nemyslel," protestoval Tim.
Greg pokrčil rameny. "Já znám burzu. Budu v kanceláři, až to vypukne -"
Telefon zazvonil. Tim vypadal překvapeně. Dřív, než mohl vstát, zvedla to Jill. Chvíli poslouchala, pak se taky zatvářila překvapeně. "To je tvoje služba k vyřizování hovorů. Chtějí vědět, jestli ti můžou spojit hovor z New Yorku."
"Cože?" Tim se zvedl, aby si vzal telefon. Poslouchal. V televizi představitel NASA vysvětloval, že by mohli, pouze mohli, být schopni vyslat sondu k výzkumu komety. Tim položil telefon.
"Vypadáš omráčeně," konstatovala Joyce.
"Jsem omráčený. Byl to jeden z producentů. Chtějí, abych vystupoval jako host ve "Večerní show". S doktorem Sharpsem, Pate, takže se s ním stejně setkám."

"Dívám se na Johnnyho každý večer," řekla Timova matka. Řekla to obdivně. Lidé, kteří se dostali do "Večerní show", byli důležití.
Randallův dokument končil zářící nádherou, fotografiemi Slunce a hvězd získanými Skylabem a naléhavou výzvou k vyslání sondy s posádkou k výzkumu Hamner-Brownovy komety. Pak přišla poslední reklama a Timovi posluchači odcházeli. Tim si uvědomil, ne poprvé, jak se od sebe vzdálili tím. že dospěli. Skutečně téměř neměl co povídat hlavě makléřské firmy nebo muži, který stavěl rodinné domky, i když to byli jeho bratranec a bratr. Zjistil, že míchá pití jenom pro sebe a Penelope (Joyce!).
"Připadá mi to jako první noc ve špatné hře," nadhodil Tim.

"S alegorií Bostonu a Shrinery ve městě," žertovala Joyce.
Zasmál se. "Cha. Neviděl jsem Světlo na obloze od... jemine, od té doby, co jsi hrála v té letní divadelní hře. A máš pravdu. Bylo to přesně takové." "Pche." "Pche?"
"Pche. Ty jsi vždycky takhle uvažoval, a nikdy k tomu nebyl důvod, ani teď žádný není. Měl bys být na sebe hrdý, Time. Co přijde příště? Další kometa?"
"Ne, nemyslím." Vymačkal citron do jejího ginu s tonikem a podal jí sklenici. "Já nevím. Nemám dostatečné teoretické základy, abych dělal to, co bych opravdu chtěl." "Tak se tu teorii nauč."
"Možná." Přišel blíž a sedl si vedle ní. "Ale každopádně jsem se dostal do historie. Skoal."
Pozvedla sklenici k přípitku. Nežertovala. "Skoal." Upil svůj drink. "Půjdu za tím tak daleko, jak to půjde, ať už budu dělat cokoliv. Randall chce další dokument a my ho natočíme, pokud nebude sledovanost příliš špatná."
"Sledovanost? S tím si děláš starosti?" "Ty si ze mě zase utahuješ." "Tentokrát ne."
"Hmm. Dobře. Podpořím natočení dalšího dokumentu. Protože já ho chci. Budeme tvrdě tlačit na vyslání kosmické sondy. S dostatkem publicity můžeme tu sondu dostat nahoru, a někdo jako Sharps porozumí kometám. Díky."
Položila mu ruku na rameno. "Uděláš dobře. Běž za tím. Nikdo z těch, kteří tu dnes večer byli, nedokázal ani polovičku toho, co chtěl. Ty už máš za sebou tři čtvrtiny a dobrý start k tomu zbytku."
Podíval se na ni a pomyslel si: pokud bych si ji vzal, matce by se opravdu ulevilo. Patřila do té vymezené skupiny žen. Zdálo se, že všechny znaly jeho sestru Jill; chodily na střední školy na východě a o prázdninách jezdily do New Yorku, porušovaly stejná pravidla; nebály se svých matek; byly krásné a bál se jich. Sexuální touha dospívajícího chlapce byla příliš silná, příliš snadno se dala
zkroutit a potlačit. Ta touha nechávala rozhořet krásu mladých žen do úplného plamene, a když byl ten plamen spojen s totálním sebevědomím... taková dívka, jako byly všechny Jilliny přítelkyně, mohla zastrašit chlapce, který nikdy dost nevěřil sám sobě.
Joyce neodstrašovala. Nebyla dost krásná.
Zamračila se. "O čem přemýšlíš?"
Bože, ne! Na tohle nemůže odpovědět! "Hodně jsem vzpomínal." Nechali ho schválně s Joyce samotného? Je jisté, že tu zůstala, i když ostatní odešli. Pokud by se teď pokusil...
Ale neměl k tomu odvahu. Nebo, řekl si, nejsem tak laskavý. Byla elegantní, ano, ale do postele se nechodí se Steubenovou křišťálovou vázou. Vstal a přešel k videu. "Nechceš se podívat na nějaké jiné záběry?"
Na okamžik zaváhala. Pozorně se na něj podívala, pak stejně pozorně dopila svou sklenici a postavila ji na stolek.
"Díky, Time, ale raději půjdu spát. Ráno má přijít zakaz-ník."
Když odcházela, ještě se usmívala. Timovi to připadalo trochu vynucené. Nebo, přemýšlel, nebo si jen lichotím?
*
Malstrom byl neúnosné přeplněný. Tělesa všech velikostí kroužila kolem sebe, bortila prostor do složité topologie, která se ustavičné měnila. Vnitřní měsíce a planety byly samý šrám, pod atmosférami Země a Venuše zely krátery, po povrchu Marsu, Merkuru a pozemského Měsíce se šířily holé prstencové valy a zamrzlá jezera lávy.
Existovala ještě šance uniknout. Gravitační pole kolem Saturnu a Jupiteru mohla odmrštit kometu zpátky do chladu a temnoty. Ale Saturn a Jupiter byly ve špatné konstelaci a kometa stále padala, zrychlovala a vřela.
Vřela! Ložiska těkavých chemikálií vybuchovala a rozprašovala se v obláčcích prachu a ledových krystalů. Teď se kometa pohybovala v oblaku zářící mlhy, která ji mohla stínit před žárem, ale nestínila. Místo toho mlha zachycovala

sluneční světlo na prostoru tisíců čtverečních mil a odrážela je ze všech stran zpět na hlavu komety.
Teplo z povrchu jádra pronikalo dovnitř. Další ložiska plynů praskala a vystřelovala jako korekční trysky kosmické lodi, odrážela hlavu komety sem a tam. Přitahovala ji různá tělesa, která míjela. Byla ztracená, oslepená a padala. Umírající kometa padala kolem Marsu, neviditelná v mračnu prachu a ledových krystalů, velkém jako samotný Mars.
Pozemský teleskop ji objevil jako rozmazaný bod blízko Neptunu.
BŘEZEN: Mezihry
Žádný z astronautů se nikdy neprocházel na pevné měsíční skále, protože všude, kudy chodili, měli pod nohama "půdu ". Tato práškovitá vrstva tu je proto, že Měsíc byl po celou geologickou epochu bombardován meteority. Nepřetržité ostřelování natolik rozdrobilo povrch, že vytvořilo stálou vrstvu skalní tříště, silnou několik metrů.
Dr. John A.Wood, Smithsonův ústav
Fred Lauren jemně nastavil teleskop. Měl velký přístroj, čtyřpalcový refraktor na těžké trojnožce. Byt byl příliš drahý, ale kvůli jeho poloze ho musel mít. Jeho jediné vybavení představovala levná pohovka, pár polštářů na podlaze a velký teleskop.
Fred pozoroval potemnělé okno, čtvrt míle vzdálené. Musí brzy přijít domů. Vždy chodila brzy. Co asi může dělat? Odešla sama. Nikdo pro ni nepřišel. Myšlenka ho podě-sila, pak se mu z ní udělalo zle. Co když někde potkala nějakého

muže? Šli spolu na večeři a pak do jeho bytu? Teď jí třeba pokládá špinavé ruce na ňadra. Má chlupaté, drsné ruce, jako řemeslník, a ty klouzají dolů, hladivě dolů po hladké křivce jejího břicha.
Ne! Taková nebyla. Nedovolila by každému, aby jí tohle dělal. Nedovolila.
Ale všechny ženy to dělají. Dokonce i jeho matka. Fred Lauren se otřásl. Nechteně se mu vrátila vzpomínka z doby,

kdy mu bylo teprve devět. Šel poprosit matku, aby mu předříkala modlitbu, a ona ležela v posteli, a na ní muž, kterému říkal strýček Jack. Sténala a kroutila se, a strýček Jack vyskočil z postele.
"Ty malej bastarde, já ti uřežu rvý zatracený koule! Chceš se dívat? To víš, že se budeš dívat! Stůj tam a jestli cekneš, uříznu ti píchadlo!"
Díval se. A jeho matka nechala toho muže -
Okno se rozsvítilo. Byla doma! Fred zadržel dech. Byla sama? Byla?
Nesla velký sáček se zeleninou, který odnesla do kuchyně. Teď se napije. Přál bych si, aby tolik nepila, pomyslel si Fred. Vypadala unaveně. Sledoval, jak si dívka míchá martini. Odnesla si sklenici s sebou do kuchyně. Fred ji nesledoval teleskopem, i když mohl. Místo toho sám sebe napínal a vyčkával.
Měla trojúhelníkovitou tvář s vysedlými lícními kostmi, malými ústy a velkýma tmavýma očima. Dlouhé, splývavé blond vlasy byly odbarvené. Ochlupení měla úplně černé. Fred jí ten malý podvod odpustil, ale byl šokován.
Vrátila se zpět se sklenicí a skleněnou lžící. V obchodě s dárky v ulici měli lžíci na martini se stříbrným držadlem, a Fred se na ni často díval a pokoušel se sebrat odvahu a koupit ji pro ni. Třeba by ho pozvala do svého bytu. Jenomže by ho nepozvala dřív, než jí dá dárky. To nemohl udělat, protože znal její vkus, a ona by chtěla vědět, jak se to dozvěděl. Fred Lauren natáhnul ruku, aby se jí dotknul v zázračném zrcadle teleskopu... ale jen v myšlenkách, jen ve své beznadějné touze.
Teď. Teď to udělá. Neměla moc oblečení, dost dobrého na nošení do práce. Pracovala v bance, a i když banky nechávají dívky nosit kalhoty a všechny ty ošklivé věci, které dívky v poslední době nosí, ona to nedělala. Colleen ne. Věděl, jak se jmenuje. Chtěl si uložit peníze v její bance, ale neodvážil se. Oblékala se pěkně, aby ji povýšili. Dostala se do oddělení nových účtů a Fred tam s ní nemohl mluvit. Byl hrdý na její povýšení, ale přál by si, aby zůstala v pokladně, protože by mohl vejít a přijít k jejímu okénku a...
Svlékla si modré šaty a opatrně je pověsila do své jediné skříně. Její byt byl opravdu malý, jen jedna místnost s koupelnou a kuchyňským koutem. Spala na gauči.
Podvazky měla roztřepené. V noci ji viděl spravovat pásky. Pod podvazky nosila krajkové černé kalhotky. Mohl vidět jejich barvu přes podvazky. Občas nosila růžové s černými proužky.
Brzo se půjde vykoupat. Colleen se koupala dlouho; Fred by jí mohl zaklepat na dveře dříve, než by skončila. Otevřela by dveře. Věřila lidem. Jednou otevřela a neměla na sobě nic jiného než ručník, a za dveřmi byl opravář telefonů, a jindy to byl domovník. Fred věděl, že by dokázal napodobit jeho hlas. Sledoval ho do baru a poslechl si ho. Otevřela by dveře...
Ale nedokázal to udělat. Věděl, co by udělal, kdyby mu otevřela dveře. Věděl, co by se pak mohlo stát. Bylo by to jeho třetí sexuální trauma. Zavřeli by ho s těmi muži, těmi zvířaty. Fred si pamatoval, co na něj muž za mřížemi volal, a jak se k němu chovali. Zakvílel a potlačil ten zvuk, jako kdyby ho dokázala slyšet.
Oblékla si župan. Večeři měla v troubě, seděla v županu a dívala se na televizi. Fred přecupital pokojem, zapnul vlastní televizor, naladil ho na stejný kanál a pak se rychle vrátil k teleskopu. Ted' se jí mohl dívat přes rameno, dívat se na její televizor a slyšet zvuk, a bylo to takové, jako by se Fred a dívka dívali na televizi společně.
Byl to program o kometě.
*
Podsaditý muž měl velké a hladké ruce, štíhlejší a silnější, než vypadaly. Pohybovaly se po Maureen, zkušeně, vychytrale. Maureen spokojeně zavrněla. Přitáhla si ho náhle k sobě a rozevřela se, objala ho dlouhýma nohama. Lehce ji odstrčil a dál ji hladil, hrál si s ní jako... jako s pozičními tryskami na měsíčním modulu. Bizarní představa jí nepříjemně projela hlavou. Rty přejely po ňadru, jazyk, rychle kmital. Pak k tomu došlo a mohla se v něm ztratit.

Teď nedokázala myslet na techniku. Ale on ano; vždy si udržel kontrolu. Neskončil by dřív než ona, a ona se na to mohla spolehnout, a teď nebyl čas na přemýšlení, pouze vlny chvějivého pocitu...
Vrátila se z dlouhého nebytí.
Leželi spolu, dýchali navzájem svůj dech. Nakonec se vedle ní pohnul. Chytila hrst kudrnatých vlasů a zdvihla mu obličej. Když stál, byl stejně velký jako ona; astronauti jsou obvykle malí. Když nad ní ležel, hlavou dosahoval k jejímu hrdlu. Nadzvedla se, aby ho políbila, a spokojeně vzdychla.
Ale teď se její myšlenky znovu rozběhly. Přála bych si, abych ho milovala, řekla si. Ale proč ho nemiluju? Protože je příliš nezranitelný?
"Johnny? Vypne někdy ten tvůj mozek?"
Promýšlel to, než odpověděl. "O Johnnu Glennovi se vypráví taková historka..." Převalil se na loket. "Chlapci z kosmické medicíny se snažili zjistit, co všechno můžeme snést a přitom plnit úkoly. Ověšeli Johnna Glenna senzory, aby mohli sledovat jeho srdeční a dechovou frekvenci, když plnil úkoly na letovém simulátoru Gemini. Zrovna uprostřed hodili hromadu kovového šrotu na nakloněný kovový plát, přímo za ním. Celá místnost se rozezněla rámusem a pořád to pokračovalo. Glennova srdeční frekvence vylítla!" Johnny namaloval prstem stříškovitý tvar křivky. "Ani se nepohnul. Prošel celou sekvencí a pak řekl: "Vy hajzlové..."
Díval se na ni, jak se směje, a pak dodal trochu smutně: "Nemůžeme se nechat rozptýlit." Posadil se. "Jestli se máme dívat na ten tvůj program, měli bychom vstávat."

"Ano. Asi ano. Vstaň první."
"Dobře." Naklonil se, políbil ji, pak opustil postel. Slyšela, jak pouští sprchu, a uvažovala o tom, že se k němu přidá. Alft teď by o to neměl zájem. Řekla něco špatného a on si teď vzpomene na svou zničenou kariéru. Nezničila ji jeho chyba, ale to, že se Amerika stáhla z vesmíru.
Našla jeho župan tam, kde ho pro ní nechal. Předvídavost. Nemůže se nechat rozptýlit. Jenom jednu věc najednou a dělat ji perfektně. Ať už se jednalo o plazení po poničeném Skylabu a opravu na oběžné dráze nebo o milování, dělal to správně. A nikdy nepospíchal.
Když se poznali, Baker byl v Astronautické kanceláři v Houstonu a určili ho jako styčného důstojníka pro senátora Jellisona a jeho stranu. Johnny Baker měl manželku a dvě dospívající děti a byl dokonalý gentleman. Bral Maureen na večeři, kdykoliv byl senátor odvolán, dělal jí společnost v týdnu, kdy byl senátor ve Washingtonu, vzal ji na vyjížďku na Floridu...
Dokonalý gentleman až do chvíle, kdy se museli vrátit do jejího pokoje v motelu pro peněženku - a stále si nebyla jistá, kdo koho svedl. Nespala se ženatými muži. Mimo to nerada spala s muži, které nemilovala. Ale když se ponechá láska stranou, něco v sobě měl, a Maureen proti tomu neměla žádnou obranu. Měl jen jeden cíl a schopnost za ním jít, ať se dělo cokoliv.
A ona byla mladá, byla jednou vdaná a nesložila žádný slib čistoty a jdi už s tím uvažováním k čertu, děvče! Maureen se rychle skutálela z postele a zapnula televizi s divokým cvaknutím. Jen proto, aby přerušila řetězec myšlenek.
Ale nejsem děvka.
Jejich rozvod končí příští týden, ale neměla jsem s tím nic společného. Ann to nevěděla. A neví to ani teď. Ale možná, že by ji nenechal odejít? Jestli to je moje chyba, v pořádku, ale Ann to nikdy nevěděla. Stále jsme ještě dobrými přítelkyněmi.
"Už není jako předtím," řekla jí Ann. "Od té doby, co letěl do kosmu. Předtím jsem to vždycky měla těžké, pořád byl na výcviku a měla jsem z něj jen kousíček - ale měla jsem alespoň něco. A pak dostal svou příležitost, všechno dopadlo výborně a můj manžel je hrdina - a já už nemám manžela."
Ann to nedokázala pochopit. Já můžu, pomyslila si Maureen. To nebylo tím letem, bylo to tím, že už žádné další lety nejsou. Pokud jsi Johnny Baker a celý život jsi pracoval a trénoval jen pro jednu věc, a nikdo to teď už nebude dělat...

Jen jeden životní cíl. Tim Hamner si němu přičichl. Johnny ho dosáhl a ona se možná pokusila kousek si ho půjčit. A teď se podívej: Johnny svůj jediný cíl vyčerpal a pro Maureen Jellisonovou byl nejdůležitější věcí v životě boj s hloupou hostitelkou z Washingtonu.
Kdykoliv na to pomyslela, stále jí to dělalo starosti. Annabelle Colová byla bojovnicí za různá pravá. Před šesti měsíci to byla hrozba vyhynutí slimáků; za šest měsíců to třeba může být úpadek uměleckých tradic australských domorodců. A v současné době to nebylo nic jiného, než obviňování mužů ze všeho špatného, co se kdy stalo. Nikdo se o to doopravdy nestaral. Nikdo si to nedovolil. Na Annabelli-ných večírcích se neřešily žádné významné světové problémy. Maureen musela být podrážděná toho večera, kdy na ni Annabelle naléhala, aby jí zajistila otcovu podporu. Annabelle chtěla, aby Kongres dotoval výzkum umělých děloh, aby se ženy osvobodily od měsíců otroctví v náhle proměněných tělech.
A já jsem jí to řekla, pomyslela si Maureen. Řekla jsem jí, že mít děti je část sexuálního aktu, a pokud se chce vzdát těhotenství, tak se mohla vzdát taky šoustání. Já jsem to řekla! A přitom jsem v životě neměla dítě!
Otec mohl přijít kvůli nedostatku taktu své dcery o nějaké důležité styky, ale tohle mohla Maureen zvládnout. Za šest měsíců, až si Annabelle najde novou záminku, Maureen může uspořádat party a pozvat někoho, s kým se Annabelle prostě bude muset setkat. Měla to promyšlené. To byl ten problém: jako kdyby boj s Annabelle Coleovou byl nejdůležitější věcí v jejím životě!
"Uchystám něco k pití," zavolal Johny. "Raději se vykoupej, pořad začíná za chvilku."
"Jo," odpověděla a pomyslela si: Co on? Vezmi si ho. Zařiď mu novou kariéru. Nech ho řídit kancelář nebo psát paměti. Bude dobrý ve všem, o co se pokusí... ale proč by si nemohla najít svůj vlastní cíl?
Byl to rozhodně mužský pokoj s knihami, modely bojových letadel, se kterými Johnny Baker létal, a Skylabem s poškozenými křídly slunečních panelů. Velká zarámovaná fotografie ukazovala muže v neohrabaném obleku, který se plazí v kosmu po jednom z těch křídel, cizí postavu bez tváře, odpojenou od kosmické lodi, muže riskujícího tu nejosamělejší smrt, pokud by jen na okamžik poodletěl. Pod fotografií visela medaile NASA.
Památky na minulé časy. Ale pouze na minulost. Nebyly tu žádné obrázky raketoplánu, jehož start byl znovu odložen; žádná připomínka Pentagonu, kde teď Johnny pracoval. Dva obrázky dětí, jeden v pozadí s Annou, která už měla na fotografii překvapený a nešťastný výraz.
Objímal rukou sklenici, ale zapomněl na ruku i sklenici. Maureen mohla pozorovat jeho tvář, aniž to věděl. Johnny Baker viděl jenom obrazovku.
Parabolické dráhy zobrazené na pozadí soustředných kružnic - planetárních drah. Staré fotografie Halleyovy komety, Brooksovy komety, Cunninghamovy komety a dalších byly završeny rozmazanou tečkou, což byla Hamner - Brownova kometa. Muž s velkými hmyzími brýlemi ohnivě řečnil:
"Ano, jednoho dne do nás narazí. Pravděpodobně by to neměl být asteroid. Jejich oběžné dráhy jsou příliš stálé. Musely by to být asteroidy s oběžnou dráhou protínající dráhu Země. Ty ale měly čtyři miliardy let na to, aby do nás narazily, a většina z nich to nakonec udělala," říkal přednášející. "Narazily do nás už před takovou dobou, že dokonce i krátery zmizely, zvětraly, kromě největších a nejnovějších. Ale podívejte se na Měsíc!"
"Komety jsou jiné."
Ukazovátko přednášejícího sledovalo křídou načrtnutou parabolu. "Nějaké hmotné těleso je daleko za Plutém, možná

neobjevená planeta... dokonce pro ni máme jméno. Per-sephone. Nějaké těleso narušuje oběžné dráhy těch velkých sněhových koulí, a ty nám padají na hlavy, následované odpařenými chemickými sloučeninami. Žádná z nich neměla šanci narazit do Země dříve, než byly vrženy dolů do vnitřního systému. Jednoho dne do nás narazí. Budeme varováni asi rok dopředu. Možná delší dobu, pokud dokážeme získat dostatek znalostí o Hamner - Brownově kometě.

Potom úzkostlivě čistá mladá žena prohlašovala, že se jí do jejího domu dosud nepodařilo získat manžela. Řekli jí, že právě proto firma Kalva Soap vynalezla nový dezinfekční prostředek do toaletní mísy... a Johnny Baker se s úsměvem vrátil do okolního světa. "Má opravdu dobré argumenty, co?"
"Je to dobře udělané. Říkala jsem ti, že jsem se setkala s mužem, který to dával dohromady? Taky jsem se seznámila s Timem Hamnerem. Byl na stejném večírku jako Harvey Randall. Hamner je teda případ. Maniak. Zrovna objevil svou kometu a nemůže vydržet, aby to všem nepovídal."
Johnny Baker upil ze své skleničky. Pak po dlouhé odmlce pokračoval: "V Pentagonu kolují nějaké podivné zvěsti." ,Ano?"
"Telefonoval mi Gus. Z Downey. Zdá se, že Rockwell renovuje Apollo. A povídá se, že předělávají jeden nosič Titan z mezikontinentální rakety na něco jiného. Víš o tom něco?"
Upila ze své skleničky a pocítila náhlý smutek. Teď už věděla, proč Johnny Baker včera zavolal. Po šesti týdnech v Pentagonu šest týdnů ve Washingtonu, kdy se s ní nepokoušel setkat, a pak...
A já mám pro něj překvapení. Jisté překvapení. "Táta se snaží přimět Kongres, aby dotoval let k výzkumu komety," řekla Maureen.
"Je to pravda?" dožadoval se Johnny. "Je to pravda."
"Ale..." Ruce se mu chvěly. Nikdy se mu nechvěly ruce. John Baker létal s bojovými letadly nad Hanojí a manévry byly vždy perfektní. Migy nikdy neměly šanci. A jednou vytahal střepiny z velitele posádky, když nebyl čas shánět doktory. Veliteli v prsou vězela střepina a Baker ji odstranil, obratně rozřízl hrudník, obnažil tepnu a sevřel ji pevnými prsty, zatímco velitel křičel a na bojišti duněly miny Vietkongu, a ruce se mu nikdy nezachvěly.
Ale teď se mu třásly. "Kongres na to neuvolní peníze." "Mohli by. Rusové plánují let. Nemůžeme je nechat, aby nás předběhli," řekla Maureen. "Mír závisí na tom, ukázat jim, že jsme stále ochotní soutěžit, pokud to tak chtějí. A pokud soutěžíme, vyhrajeme."
"Je mi jedno, jestli soutěžíme třeba s Marťany. Musím letět. Musím." Vyprázdnil svou sklenici se skotskou. Ruce se mu najednou nechvěly.
Maureen ho fascinovaně pozorovala. Přestal se třást, protože má poslání. A vím, co je to za poslání. Já. Dostat mě, abych ho dostala na loď. Před minutou mě možná skutečně miloval. Teď ne.
"Omlouvám se," vyhrkl náhle. "Nestrávili jsme moc času společně a já tě zatěžuju tímhle. Ale... měla jsi úplnou pravdu. Můj mozek nedokáže vypnout." Zhluboka se napil své skotské ředěné ledem. Jeho pozornost se vrátila k obrazovce a nechal Maureen uvažovat, jestli to jsou jen její představy. Nakolik byl John Baker chytrý?
Reklama milosrdně skončila a kamera najela na Laboratoř tryskového pohonu.
*
Hany Newcombe ve spěchu žvýkal zbytek sendviče a přitom řídil poštovní nakladák jednou rukou. Předpisy mu poskytovaly přestávku na oběd, ale Hany šiji nikdy nevybíral. Ušetřený čas využíval lépe.
Bylo dlouho po poledni, když dorazil do ranče Stříbrného údolí. Jako obvykle zastavil u brány. Tady se nalézalo místo, odkud mohl vidět průsmykem v předhůří na majestát pohoří High Sierra na východě. Na vrcholcích se třpytil sníh. Na západě byly další kopce a kousek nad nimi zářilo slunce. Nakonec vystoupil, otevřel bránu, vjel dovnitř a bránu za sebou pečlivě zavřel. Velkou poštovní schránku umístěnou vedle brány ignoroval.
Zastavil na příjezdové cestě, utrhl si granátové jablko z houštiny, která začínala jako jediný strom a byla neporušená, nepěstovaná, rozšiřovala se dolů z kopce směrem k potoku. Hany viděl, jak vzrostla za půl roku, co tu objížděl. Uvažoval, kdy granátovníky postoupí celým svahem až

do plevele. Dokážou zadusit plevel? Skutečně neměl tušení. Harry byl městský chlapec.
Harry býval městský chlapec. Cha! A kdyby už nikdy znovu neviděl město, byl by šťastný.
Usmíval se, když si hodil náklad přes rameno a sehnutý k jedné straně šel ke dveřím. Zazvonil. Položil pytel.
Tlumeně slyšitelná vichřice luxování se utišila. Paní Co-xová otevřela dveře a usmála se, když uviděla naditý pytel vedle Harryho. .Zaseje ten den? Vítejte, Harry." "Dobrý den. Šťastný Den odpadků, paní Coxová!" "Taky vám přeju šťastný Den odpadků, Harry. Kávu?" "Nepokoušejte mě. Je to proti pravidlům." "Čerstvou kávu. A čerstvě upečené rohlíky." "No... tomu nemůžu odolat." Sáhl do menší brašny, která mu stále visela u boku. "Dopis od vaší sestry v Idahu. A něco od senátora." Podal jí dopisy, pak si hodil pytel přes rameno a vkolébal se dovnitř. "Kam to mám dát?"
"Kuchyňský stůl je dost velký."
Hany vysypal obsah většího pytle na vyleštěný stůl s krásně strukturovanou deskou. Zdálo se, že byl zhotoven z jediného uříznutého kmenu a musel být alespoň padesát roků starý. Takové stoly už nedělali. Když měli takový nábytek v domě správce, jak to musí vypadat ve velkém domě nahoře na kopci?
Struktura dřeva se ukryla pod zátopou: prosebné dopisy z charitativních spolků, několika politických stran, z univerzit. Nabídky k účasti ve slosování koupí nahrávek, oděvů, knih, předplacením časopisů. "Už JSTE MOHLI VYHRÁT 100 DOLARŮ TÝDNĚ!" Náboženské traktáty. Politické přednášky. Literatura o výpočtech daní. Zdarma vzorky mýdel, ústních vod, detergentů, deodorantů.
Alice Coxová přinesla kávu. Bylo jí teprve jedenáct, ale už byla krásná. Dlouhé plavé vlasy. Modré oči. Důvěřivá dívka, jak Harry věděl, protože ji potkával mimo službu. Ale tady mohla být důvěřivá, nikdo ji tu nebude obtěžovat. Většina

mužů ve Stříbrném údolí měla pušky pověšené na držácích ve svých pickupech a zatracené dobře věděli, co udělat s někým, kdo by obtěžoval jedenáctiletou dívku.
To byla jedna z věcí, které se Harrymu na údolí líbily. Ne hrozba násilí, protože Hany násilí nenáviděl; ale to, že to byla jenom hrozba. Pušky se vytahovaly z držáků jen na divokou zvěř (ať už v sezóně nebo mimo ni, pokud měli rančeři hlad, nebo se zvěř dostala do obilí).
Paní Coxová přinesla rohlíky. Polovina lidí na Barryho trase mu nabízela kávu a jídlo ve dnech, kdy ignoroval předpisy a přinášel poštu přímo do jejich domů. Slečna Coxová nevařila nejlepší kávu na trase, ale šálek byl určitě nejkrásnější v údolí: čínský tenký kostní porcelán, až příliš dobrý na pošťáka, který byl napůl hippie. Poprvé, když přišel Hany do domu, pil vodu z plechového hrníčku a stál ve dveřích. Teď seděl u hezkého stolu a pil kávu z čínského porcelánu. Další důvod, aby zůstal mimo města.
Chvatně usrkával. Existovala ještě jiná blondýnka, tentokrát starší než osmnáct a plnoletá, a v jejím domě by také měl být Den odpadků. Bude doma. Donna Adamsová byla pro Harryho vždycky doma. "Je tu toho spousta pro senátora," řekl Hany.
"Ano. Je ve Washingtonu," odpověděla paní Coxová.
"Ale brzo přijede," pípla Alice.
"Přeju si, aby si pospíšil," zamyslela se paní Coxová. "Je to tu hezké, když je senátor ve svém sídle. Lidé přicházejí a odcházejí. Důležití lidé. Prezident strávil ve velkém domě jednu noc. Tajná služba kolem toho dělala hrozné cavyky. Muži bloumali po celém ranči." Zasmála se a Alice se zahihňala. Harry vypadal překvapeně. "Jako kdyby někdo v údolí mohl ublížit prezidentovi Spojených států," řekla opovržlivě paní Coxová.
"Pořád si myslím, že ten váš senátor Jellison je jen mýtus," prohodil Hany. "Objíždím tady osm měsíců a ještě jsem ho neviděl."
Paní Coxová si ho prohlédla od hlavy k patě. Byl dost hezký hoch, i když paní Adamsová říkala, že mu její dcera věnuje příliš velkou pozornost. Harryho dlouhé, splývající, kudrnaté hnědé vlasy by mohly slušet i dívce. Vousy měl krásné. Knír byl skutečným mistrovským kouskem. Přecházel do dlouhých špiček, které si pří formálních příležitostech

mohl Harry nakroutit a navoskovat do kroužků podobných malým brýlím.
Možná má dlouhé vlasy, pomyslela si paní Coxová, ale je malý a vyhublý, není tak velký jako já. Znovu se podivila, co na něm Donna Adamsová vidí. Možná auto. Harry měl sportovní auto a všichni místní chlapci jezdili s pickupy jako jejich otcové.
"Se senátorem se nejspíš brzo setkáte," řekla paní Coxová. Bylo to známkou konečného odsouhlasení, i když to Harry nevěděl. Paní Coxová byla velmi opatrná v tom, s kým se senátor setkává.
Alice se prohrabávala kupou mnohobarevných papírů na stole. "Tentokrát je toho spousta. Za jak dlouho to je?"
"Za dva týdny," vysvětlil Harry.
"Dobře, děkujeme vám, Harry," řekla paní Coxová.
"Já vám taky děkuju," dodala Alice. "Kdybyste to nepřinesl do domu, musela bych to všechno odnosit já."
Zpátky do auta, dolů dlouhou příjezdovou cestou, s další zastávkou, aby se podíval na High Sierru. Pak na další ranč, dobré půl míle vzdálený. Senátor měl rozsáhlé pozemky, i když je většinou tvořily suché pastviny, prošpikované děrami syslů. Byla to dobrá půda, ale neměli tu dostatek vody na zavlažování.
U další brány prováděl George Christopher něco nepochopitelného na pomerančovnících. Asi ošetřuje proti škůdcům, rozhodl Harry. Christopher namáhavě přicházel, když Harry otevřel bránu. Byl to mohutný muž, vysoký jako Harry a dvakrát nebo třikrát tak široký, se silným krkem. Hlavu měl holou a opálenou, ale nemohlo mu být moc přes třicet. Měl na sobě kostičkovanou flanelovou košili, tmavé kalhoty a zablácené holínky.
Harry položil pytel na zem a vystoupil z auta vedle něj. Christopher se zamračil. "Už zase Den odpadků, Harry?" Studoval jeho dlouhé vlasy a extravagantně sestřižené vousy a zamračil se ještě víc.
Harry se na oplátku usmíval. "Ano, šťastný Den odpadků, každé dva týdny, přesně jako hodinky. Donesu vám to do domu."
"To nemusíte."
"Udělám to rád." Žádná paní Christopherová tu nebyla, ale George měl sestru asi tak starou jako Alice Coxová, a ta si s Harrym ráda povídala. Velice chytré děvčátko, se kterým se příjemně povídalo a znalo spoustu novinek o Harry-ho údolí.
"Dobře. Dejte si pozor na psa."
"To jistě dám." Hany si se psy nikdy nedělal starosti.
"Přemýšlel jste někdy o tom, co by průmysl reklamy dal za vaši hlavu?" zeptal se Christopher.
"Odpovím vám otázkou," bránil se Hany. "Proč jim vláda snižuje daně, aby nás mohli připravovat o víc času? A o vaše daně?"
Christopher se přestal mračit a téměř se usmál. "Jen do nich, Hany. Ztracené případy jsou ty jediné, za které má cenu bojovat. A spor plátce daní je skoro jistě prohraný. Zavřu za vámi bránu."
Konec dne. Padla. Harry vešel do třídírny za poštou. Na jeho místě byla přišpendlena poznámka.
"Hany: Wolf s tebou chce mluvit. Gina XXX."
Gina - vysoká černoška, nosící se vzpřímeně a mohutné postavy, jediná černoška v údolí, pokud Harry věděl - byla u přepážky. Harry na ni mrknul, pak zaklepal vedoucímu na dveře.
Když vešel, pan Wolfe si ho chladně prohlížel. "Hany, přeju šťastný Den odpadků," řekl Wolfe.
A je! Ale Harry se usmál. "Děkuju, a také vám přeju šťastný Den odpadků, pane."
"To není legrace, Harry. Proč to děláš? Proč odděluješ komerční korespondenci a šetříš ji na jeden den za čtrnáct dní?"

Harry pokrčil rameny. Mohl by tu záležitost vysvětlit: třídění bezvýznamné pošty mu zabíralo tolik času, že neměl šanci si popovídat se svými zákazníky, tak ji začal hromadit. Začal takhle, ale u jeho zákazníků se to stalo populárním.
"Třídění každému vyhovuje," bránil se Harry. "Lidé si materiály můžou projít, neboje rovnou hodit do krbu."

"Je ilegální zadržovat občanům poštu," útočil Wolfe.
"Jestli si někdo stěžoval, vyřadím ho ze seznamu," řekl Hany. "Jsem rád, když jsou mí zákazníci spokojeni."
"Paní Adamsová," prozradil Wolfe.
"Ach." To je špatné. Bez Dne odpadků by neměl výmluvu k tomu, aby chodil nahoru do domu Adamsových a mluvil s Donnou.
"Budeš dodávat komerční poštu přesně podle pravidel," přikazoval Wolfe. "Tak, jak přichází. Ne po dávkách. Den odpadků přestane."
"Ano, pane. Můžu vám ještě nějak prospět?"
"Ohol si vousy. Ostříhej si vlasy."
Hany zavrtěl hlavou. Tuhle část předpisů znal.
Wolfe vzdychl. "Harry, ty se prosté na pošťáka nehodíš."
*
Kancelář Eileen Susan Hancockové byla malá a přeplněná, ale byla to kancelář. Eileen pracovala roky na tom, aby získala vlastní kancelář, vzdálenou od přepážky. Dokazovalo to, že je více než sekretářka.
Mačkala tlačítka na kalkulačce, mračila se a najednou ji nečekaná myšlenka přiměla k výbuchu smíchu. O okamžik později si uvědomila, že Joe Corrigan stojí v jejích dveřích.
Corrigan vešel do kanceláře. Znovu si rozepnul horní knoflík kalhot a bylo to vidět. Jeho manželka mu nechtela dovolit kupovat větší velikosti. Nevzdala se naděje, že zhubne. Zastrčil si palce za pásek u kalhot a tázavě se na ni díval.
Eileen se rázem přestala smát. Vrátila se ke kalkulačce a teď se dokonce ani neusmívala.
"Oukej," začal Corrigan. "V čem je pointa?"
Eileen vzhlédla s rozšířenýma očima. "Cože? Ne, nic. To ti nemůžu říct."
"Myslíš si, že získáš kontrolu nad společností, pokud se z tebe zblázním, co? Ale to by nešlo. Proti tomu jsem se pojistil." Corrigan ji takhle rád viděl. Eileen byla všechno nebo nic: buď velice vážná a tvrdě pracovala, nebo se dokázala nevázaně radovat. "Tak jo," povzdechl si Corrigan. "Prozradím ti své tajemství. Pozval jsem tapetáře. Víš, Robin Geston s námi uzavřel tu smlouvu." "Opravdu? To je skvělé."
"Jo. Znamená to, že budeme potřebovat další pomoc. Od prvního můžeš být zástupkyní hlavního vedoucího, pokud tu práci chceš."
"Ach, chci ji. Děkuju ti." Na okamžik se usmála (jako fotografický blesk, rozsvítila se a zhasla téměř dříve, než jste si toho všimli) a otočila se zpět ke stolní počítačce.
"Věděl jsem, že bys ji chtěla. Proto jsem pozval tapetáře. Upravují tu místnost vedle mé na tvou novou kancelář. Řekl jsem jim, aby se s tebou poradili, až udělají předběžné přípravy." Corrigan složil svou váhu na hranu jejího stolu. "Tak, to bychom měli. Chystal jsem to pro tebe jako překvapení. A teď mi řekni, jaké máš tajemství?"
"Zapomněla jsem," odrazila ho Eileen. "A musím tyhle odhady dodělat, abyste si je mohl vzít s sebou do Bakersfi-eldu."
"Dobře," povzdechl Corrigan. Poražen odešel zpět do své kanceláře.
Kdyby jen věděl, pomyslela si Eileen. Měla nutkání se zachichotat, ale potlačila ho. Opravdu se nepokoušela Cor-rigana škádlit. Uvažovala: tak jsem to dokázala. A Robin byl dobrý. Nebyl to největší milovník na světě, ale ani to nepředstíral. Už jen jak nabídl opakování: "Milenci potřebují praxi," řekl. "Podruhé je to vždy lepší než poprvé."
Přešli to bez povšimnutí. Možná, jenom možná, mu to někdy připomene; ale nejspíš ne. Také jí jednoznačně oznámil, že je ženatý; předtím se to jenom domnívala.
Nikdy nedošlo k žádné náznaku, že by obchod měl něco společného s jejich osobním životem. Ale podepsal s Corri-ganovými instalatérskými potřebami veliký obchod - a jí to připadalo legrační a uvažovala o tom, jestli by se tak málo starala, jestli je Robin ženatý, pokud by obchod nepospíchal. Ale podepsal ho.
Tak teď byla tady, sčítala čísla, posunovala papíry sem a

tam a najednou se zeptala sama sebe: co má tohle společného s instalatérstvím? Nedokážu vyrábět trubky. Nedokážu je ani pokládat. Nedokážu je spojovat, ani říct lidem, kam je mají dát. Jenom papíruju.
Byla to důležitá práce. Dalo se to posoudit podle chaosu, který by vytvořila jedinou náhodnou chybou nebo chybou ze zlomyslnosti: tisíce tun zásob mohly být zaslány na druhý konec Země jediným tahem pera. Ale to, co dělala, nemělo víc společného s tvorbou, s výrobou věcí, které udržovaly civilizaci, než vybírání daní, nebo funkce požárníka na dieselovém vlaku.
Pan Corrigan pravděpodobně stráví celý den uvažováním, proč najednou vybuchla jiskřivým smíchem, ale nemohla mu to říct. Jen ji napadlo, neočekávaně a nezvladatelně tohle: to, co dělala s Robinem Gestonem minulou noc, bylo ze všech činností, které kdy provozovala, nejblíže spjato s instalatérstvím.
*

Auto by nemělo být hlášeno jako ukradené ještě celé hodiny. Alim Nassor si tím byl docela jistý, dost jistý, aby v něm mohl sedět dalších deset minut. Alim Nassor býval důležitým člověkem. Až jím zase bude, bude se muset tajit s tím, co teď dělá.
Než se stal důležitou osobou, jmenoval se George Washington Carver Davis. Jeho matka byla na to jméno hrdá. Říkala, že rodina byla pojmenována po Jeffersonu Daviso-vi. Tenhle běloch byl tvrdej chlapík, ale bylo to jméno člověka, který byl odsouzen k prohře, nebyla v něm žádná síla. Od té doby měl spoustu přezdívek. Jeho matka je neměla ráda. Když ho vyhodila, vybral si vlastní jméno.
Alim Nassor znamenalo Chytrý dobyvatel v arabštině i svahilštině. Moc lidí nevědělo, co to znamená, ale co? To jméno mělo sílu. Alim Nassor měl daleko větší moc, než kdy měl George Washington Carver. O Alimu Nassorovi jste se mohli dočíst v novinách. A stále mohl přijít k městské radnici a jít dovnitř, aby si promluvil s lidmi. Mohl to
dělat dokonce i poté, co způsobil pobouření svým vyhazo-vacím nožem, žiletkami v botách a řetězem, který nosil obtočený kolem pasu. Pro tvrdého chlapíka tu byla spousta peněz. Bílí sypali peníze. Cokoliv, aby byl klid v černém ghettu. Byla to zatraceně dobrá hra a je hrozná škoda, že skončila.
Tiše zaklel. Starosta Bentley Allen. Los Angeles mělo dalšího černého starostu a tenhle zatracenej Tom přerušil přísun. Noví lidé v městské radě. A ten zatracenej hajzl, ten černej kongresman, který se nespokojil s tím, co bral, ne, ten čurák musel dát všechny své příbuzné na veřejnou výplatní listinu a ti zasraní televizní reportéři to zjistili. Černoch v politice dnes musí mít sněhově čistej záznam...
Dobře, hra skončila, tak začal s jinou. Jedenáct fušek a každá dopadla úspěšně. Ukořistili... cože? Čtvrt milionu dolarů krádežemi za čtyři roky? Míň než sto tisíc, když to přešlo přes přechovávače. Dvacet tisíc dolarů pro každého ze čtyř mužů za čtyři roky. To nebyla ani mzda! Teď se snadno říká, že měli něco z toho schovat na honoráře právníkům, ale při pěti tisících ročně?
Tohle bude třináctá akce. Už by to nemělo dlouho trvat. Obchod udělal pořádnou tržbu. Alim čekal, stále sledoval čas. Dva zákazníci odešli a po ulici nikdo nepřicházel.
Tuhle práci neměl rád. Nemiloval prolévání krve. U bílých to bylo fér, ale černé bratry byste měli nechat na pokoji. Vtloukal to do hlav svých následovníků, a co si o něm mysleli teď? Ale byl k tomu donucen a musel jednat rychle. .
Obchod byl bohatý a schovával si ho pro případ nouze, a teď nastala kurevsky velká nouze. Jeho bělošský právník ho nejspíš mohl z téhle záležitosti vytáhnout, ale právníci a ručitelé chtěli prachy, a to hned. Bylo šílenství vyloupit obchod a zaplatit právníkovi, aby ho vysekal z loupeže v obchodu. Jednoho dne se jeho záležitosti změní. Alim Nassor je donutí, aby se změnily.
Už je skoro čas. Před dvěma minutami se jeden z jeho bratří nechal zastavit pro porušení dopravních pravidel čtrnáct bloků odtud, a tohle vyřadilo jedno fízlácké auto z hlídkování. Před dvaceti minutami měl jiný bratr "rodinnou

hádku" a sestra zavolala na policejní stanici. Tam odjela další hlídka. Byly tu jen ty dvě. Černošská území nejsou tak hlídaná jako obchodní čtvrti bílých. Černí neměli vysoké pojistné smlouvy, ani neuměli líbat zadky na radnici.
Občas používal k odvracení pozornosti až čtyři akce, přidal dopravní zácpy; bylo jen třeba rozdat nějaké peníze dětem, aby si hrály na ulici. Alim Nassor byl přirozený vůdce. Nechytli ho od dětských dob, kromě posledního případu, kdy ze samoobslužné prádelny vyšel policajt mimo službu. Kdo by si pomyslel, že černoch je policajt? Pořád ještě uvažoval o tom, jestli se neměl prostřílet. Každopádně to neudělal. Vběhl do průchodu a zbavil se bouchačky, masky a pytle. Právníci se o tohle dokážou postarat. Jediným dalším důkazem byla identifikace bílým majitelem krámu, a existovaly způsoby, jak mu to rozmluvit...
Byl čas. Alim vystoupil z auta. Maska vypadala jako normální obličej; na vzdálenost deseti stop se vůbec nedalo poznat, že to maska je. Pistoli měl schovanou pod větrovkou. Větrovka a maska by měly zmizet pět minut po krádeži. Alimova mysl se uzavřela, odřízla minulost a budoucnost. Přešel křižovatku. Nespěchal, nedělal nic, čím by upoutal pozornost. Obchod byl prázdný.
Šlo to dobře. Žádné problémy. Měl peníze a byl na cestě ven, když vešel černoch.
Byl to muž, kterého znal Alim roky. Co ten bastard dělá v téhle části města? Nikdo z Boyole Heights by neměl být tady dole pod Wattsem! Do prdele. Ale tenhle černoch ho poznal. Možná podle chůze, možná podle něčeho jiného, zasrané, ale věděl to.
Trvalo mu sekundu, než se rozmyslel. Pak se Alim otočil, namířil a vypálil. Druhý výstřel pro jistotu. Muž upadl, oči starého prodavače se rozšířily hrůzou a Alim vypálil ještě třikrát. Jedna krádež navíc by neměla nikoho nerozházet, ale po vraždách poldové tvrdě jeli. Je lepší nenechat žádné svědky. ale je to špatné.
Rychle vyšel ven, ale nezamířil k ukradenému autu na druhé straně ulice. Místo toho ušel půl bloku, prošel průchodem a objevil se v jiné ulici. Ruka se stále tetelila tím
jedinečným, atavistickým vzrušením. Člověk byl stvořen k tomu, aby používal kyj, a pistole je nejlepší kyj. Namiř a sevři pěst, a pokud je nepřítel dost blízko, abys viděl jeho tvář, po jediném úderu padne mrtvý. Moc! Alim znal lidi, které tenhle pocit přitahoval.
Jeho bratr (syn jeho matky, ne jenom nevlastní) na něj čekal v autě, které nebylo kradené. Odjeli právě povolenou rychlostí, dost rychle na to, aby nepřipoutali pozornost, dost pomalu na to, aby je nestavěli.
"Musel jsem dva sejmout," řekl unaveně Alim.
Harold sebou škubnul, ale promluvil klidně. "To je špatné. Kdo to byl?"
"Nikdo. Nikdo důležitý."

BŘEZEN: Dva
Většina astronomů si představuje, že komety vytvářejí ohromný oblak, obklopující sluneční soustavu a dosahující asi

do poloviny vzdálenosti k nejbližší hvězdě. Dánský astronom J.H. Oort, po kterém se tento oblak obvykle nazývá, odhadl, že oblak obsahuje přibližně 100 miliard komet.
Brian Marsden, Smithsonův ústav
V Zelené místnosti je pěkně nalili. Dva pořadatelé a překvapivě hezká hosteska jim dolévali sklenice, hned jak byly z poloviny prázdné, takže Tim Hamner pil víc, než chtěl. V tomhle jsem předstihl Arnolda, pomyslel si. Arnold byl autorem bestsellerů a nikdy nemluvil o ničem, co nebylo v jeho knihách. Když Tim řekl, že Hamner - Brown je teď vidět pouhým okem, Arnold nevěděl, o čem Tim mluví; když mu to Tim řekl, Arnold se chtěl seznámit s Brownem.
Jeden z pořadatelů mu dal znamení a Tim nejistě vstal. Schody nevypadaly tak strmé, když po nich scházel dolů. Dostal se na pódium právě včas, aby si vyslechl konec Johnnyho hladce profesionálního monologu a koupal se v aplausu publika.
Johnny byl v nejlepší formě, žertoval s ostatními hosty. Tim si pamatoval z monitoru dole, že Sharps z JPL přednášel o kometách, a zdálo se, že Johnny toho ví o astronomii hodně. Další host, vdova, jejíž obdařený hrudník před dvaceti lety
přídal do angličtiny nové slovo, stále přerušovala hovor vyčpělými vtipy. Vdova byla úplně opilá. Tim si vzpomněl, že se jmenovala Mary Jane, a že jí už nikdo jejím uměleckým jménem neříkal. PH jejím věku a váze by to bylo směšné.
Zahajovací řečičky dostaly Tima přes hrozný okamžik trémy z vystoupení. Pak se Johnny otočil na něj a zeptal se ho: "Jak jste objevil kometu? Přál bych si, aby se to povedlo mně." Zdálo se, že to myslí úplně vážně.
"Neměl byste na to čas," začal Tim. "Trvá to roky. Někdy desetiletí, a nikdy nemáte žádnou záruku. Vezmete teleskop a učíte se jím oblohu nazpaměť, strávíte každou noc pozorováním ničeho a mrznete. V horských observatořích je dost chladno."
Mary Jane něco řekla. Johnny byl znepokojen, ale nedal to na sobě znát. Zvukař se sluchátky na uších dal Johnnymu znamení. "Jste rád, že vlastníte kometu?" zeptal se Johnny. "Půlku komety," upřesnil Tim automaticky. "Jsem rád."
"Neměla by mu patřit dlouho," vmísil se Dr. Sharps. "Cože? Jak to?" vyptával se Tim. "Budou to Rusové, kterým bude náležet," vysvětlil Sharps. "Vysílají Sojuz, aby se na ni podívali zblízka z vesmíru. Když to dokážou, bude to jejich kometa."
To bylo konsternující. Tim se zeptal: "Ale nemůžeme něco udělat?"
"Jistě. Můžeme vyslat Apollo nebo něco většího. Máme zařízení, které tu zahálí a rezaví. Dokonce jsme udělali i předběžné práce. Ale došly peníze."
"Ale mohli byste něco vyslat nahoru," zeptal se Johnny, "pokud byste měli peníze?"
"Mohli bychom být tam nahoře a dívat se, jak Země prochází ohonem komety. Je ostuda, že se Američané víc nestarají o technologii. Nikdo se vůbec nestará, jak funguje jeho elektrický porcovací nůž. Pozastavili jste se někdy nad tím, jak jsme závislí na věcech, které nikdo z nás nezná?" Sharps dramaticky ukázal kolem sebe na televizní studio.
Johnny se chystal něco říct - o hospodyňce, jejímž koníčkem je počítač - a rozmyslel si to. Obecenstvo ve studiu poslouchalo. Bylo napjaté ticho, které se Johnny naučil

respektovat už dávno. Chtěli slyšet Sharpse. Možná by to mohl být jeden z těch vydařených večerů, jeden z pořadů, které stále opakují o sobotách, různých výročích...
"Není to jen televize," rozvíjel svou myšlenku Sharps. Je to váš stůl. Deska z umakartu. Co to je umakart? Ví někdo, jak se vyrábí? Nebo jak vyrobit tužku? To už nemluvím o penicilinu. Na takových věcech závisejí naše životy, a nikdo z nás o nich moc neví. Dokonce ani já ne."
"Vždycky jsem přemýšlela o tom, proč praskají pásky u podprsenky," nevydržela Mary Jane.
Johnny do toho skočil, aby předal žezlo zpátky Sharpsovi. "Ale řekněte mi, Charlie, co dobrého nám přinese výzkum komety? Jak to změní naše životy?"
Sharps pokrčil rameny. "Možná nezmění. Ptáte se, co přinese kvalitní nový výzkum. A všechno, co vám můžu říct, je to, že se vždycky vyplácí. Ale možná ne tím způsobem, jakým byste mysleli. Kdo si pomyslel, že díky vesmírnému programu získáme úplně nové lékařské postupy? Ale získali jsme je. Tisíce lidí jsou teď naživu jen díky tomu, že hoši z oddělení lidských faktorů vyvinuli nové přístroje pro astronauty. Johnny, slyšel jste někdy o římském klubu?"
Johnny o něm slyšel, ale posluchači mohli potřebovat připomenutí. "To byli lidé, kteří prováděli počítačové simulace, aby zjistili, jak dlouho můžeme vydržet s našimi přírodními zdroji. Dokonce i při nulovém přírůstku populace..."
"Řekli nám, že jsme vyřízení," vmísil se do toho Sharps. ‚A to je pitomost. Jsme vyřízení jenom proto, že by nás nenechali doopravdy využívat technologii. Říkají, že nám docházejí kovy. V jednom malém asteroidu je víc kovu, než kdy bylo vytěženo na celém světě za posledních pět let! A existují statisíce asteroidů. Všechno, co musíme udělat, je získat je."
"A můžeme?"
"To se vsaďte! Dokonce i s technologií, kterou máme teď, bychom to udělat mohli. Johnny, tam venku ve vesmíru prší polévka, a my ani nevíme o miskách na polévku."
Posluchači ve studiu aplaudovali. Nedostali pokyn od
asistenta produkčního, ale aplaudovali. Johnny obdařil Sharpse souhlasným úsměvem a rozhodoval se, jak by měl pořad pokračovat po zbytek večera. Ale nejdříve uviděl naléhavý signál: je čas pro reklamu Kalva Soap.
Po reklamě to pokračovalo. Když se Sharps dostal do varu, byl skutečně dynamický. Tenké, kostnaté ruce kolem něj kroužily jako větrné mlýny. A také mluvil o větrných mlýnech a o tom, kolik energie vydává Slunce každý den. O sluneční erupci, kterou pozorovala posádka Skylabu. "Johnny, v té malé erupci bylo dost energie k tomu, aby stačila pro naši civilizaci na stovky let! A ti idioti mluví o záhubě!"
Ale opomíjeli Tima Hamnera a Johnny ho musel zatáhnout do hovoru. Hamner tam seděl a přikyvoval, viditelně s

potěšením naslouchal Sharpsovi. Johnny opatrně manévroval vědce zpátky ke kometě, pak uviděl svou příležitost.
"Charlie, řekl jste, že by se Rusové mohli podívat na Hamner - Browna zblízka. Jak blízko bude?"
"Docela blízko. Rozhodně projdeme ohonem komety. Ukázal jsem vám, proč nemůžeme určit, jak blízko hlava komety proletí - ale bude to velice blízko. Pokud budeme mít štěstí, možná tak blízko, jako je Měsíc."
"Tomu bych neříkala štěstí," skočila do hovoru Mary Jane.
"Time, je to vaše kometa," hladce navázal Johnny. "Může nás Hammer - Brown doopravdy zasáhnout?"
, Jmenuje se Hamner - Brownova," opravil ho Tim.
"Ó." Johnny se zasmál. "Co jsem řekl? Hammer? Kladivo? To by bylo pořádné kladivo, kdyby do nás udeřila, co?"
"To ano," přitakal Charlie Sharps.
"A co by mohla způsobit?" zeptal se Johnny.
"No, máme tu některé docela velké díry od dopadů meteoritů," řekl Tim. "Meteoritický kráter v Arizoně je téměř míli široký. Vreedevort v Jižní Africe je tak velký, že ho můžeme vidět jen z letadla."
"A tohle jsou ty malé" zdůraznil Sharps. Všichni se otočili a podívali se na něj. Sharps se zasmál. "Všimli jste si někdy, jaký má Hudsonův záliv kruhový tvar? Nebo Japonské moře?"

"To byly meteory?" překvapeně se zeptal Johnny. Myšlenka na to působila děsivě.
"Spousta z nás si to myslí. A něco pěkně velikého způsobilo popraskání Měsíce - čtvrtina jeho povrchu je pokrytá tak zvaným oceánem, což byla kdysi láva vyvěrající po úderu velkým meteoritem."
"Samozřejmě nevíme, z čeho se Hamner - Brownova kometa skládá," podotkl Tim.
"Možná je čas, abychom tyhle věci zjistili," řekla Mary Jane. "Dříve, než do nás jedna z nich narazí. Taková, jako je tahle."
"Je to jen otázka času," potvrdil Sharps. "Poskytněte dostatek času a pravděpodobnost, že do nás narazí kometa, se přiblíží jistotě. Ale nemyslím si, že si musíme dělat starosti kvůli Hamner - Brownově kometě.
*
Henry Armitage byl televizní kazatel. Kázal v rádiu, dokud mu jeden z obrácených na víru nezanechal deset milionů dolarů. Teď měl vlastní časopis na křídovém papíře, televizní pořady ve stovce měst a nakladný komplex budov v Pasadeně i s personálem redakce.
I přesto si Henry psal většinu časopisu sám a vždy ho redigoval. Pro Henryho měl den příliš málo hodin. Jeho sláva stoupala se světovými problémy. Věděl, co znamenají. Byly jen znamením většího blaha, které přijde.
A jeho učedníci se ptali Pána: "Pověz nám, kdy to nastane? A co bude znamením Tvého příchodu a konce světa?"
A Ježíš odpověděl a řekl jim: "Mějte se na pozoru, aby vás žádný muž neoklamal. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat "Já jsem Kristus"; a svedou mnohé." Henry viděl policejní hlášení z okresu Inyo v Kalifornii: "Charles Manson, také známý jako Ježíš Kristus, bůh."
"A uslyšíte válečný ryk a zvěsti o válkách, a nebuďte znepokojeni. Musí to být, ale to ještě nebude konec. Neboť národ povstane proti národu, a království proti království, a budou hladomory, nemoci a zemětřesení na rozličných místech."
Matouš představoval Henryho oblíbené evangelium; z celé Bible to byl jeho nejoblíbenější text. Což teď nenastaly časy, o kterých mluvil Kristus? Znamení byla ve světě všudypřítomná.
Seděl za svým drahým stolem. Televizi měl skrytou za panelem, který se otevíral, když Henry stiskl tlačítko. Hodně se to lišilo od vybíleného kostela s dřevěnou kostrou a jednou místností v Idahu, kde Henry v třicátých letech začínal. Okázalé bohatství občas Henryho zneklidňovalo, ale jeho přívrženci na tom trvali, i když Henry a jeho manželka by byli stejně šťastní i v prostších podmínkách.
Henry si pohrával s úvodníkem, ale necítil inspiraci. Aby se cvičil v pokoře, měl televizor naladěný na diskusní pořad. Cvičení spočívalo v tom, že musel sledovat tu mělkou bezcennost a nesměl začít nenávidět ty, kteří v ní účinkovali; a to bylo těžké, velmi těžké...
Něco upoutalo jeho pozornost. Vysoký hubený muž ve sportovním saku se vzorkem rybí kosti, mávající kolem sebe rukama. Henry obdivoval jeho techniku. Tenhle muž by mohl být působivým kazatelem. Obrátil k sobě veškerou pozornost a jeho slova posluchače pohlcovala.
Muž mluvil o kometě. Kometa. Znamení na nebesích? Henry věděl, co jsou to komety, ale to, že komety měly přirozený původ, ještě neznamenalo, že jejich načasování nebylo zázračné. Henry viděl mnoho lidí vyléčených modlitbou a lékaři později zázrak "vysvětlili".
Kometa. A měla by proletět velice blízko Země. Mohlo být tohle konečné znameaí? Přitáhl si k sobě žlutě lemovaný blok a začal psát rozházeným hůlkovým písmem, používal přitom asi deset tužek. Napsal tři stránky, než ho napadl titulek, a otočil zpátky na první stránku.
Během dvou týdnů měl být jeho časopis v půl milionu domácností po celém světě; a napříč obálkou v zářivě červeném dvacetibodovém písmu měl být jeho titulek:
KLADIVO BOŽÍ

Mohl to také být dobrý text pro jeho televizní vystoupení. Henry začal zuřivě psát, cítil se tak, jak už se necítil skoro čtyřicet let, když skutečně začínal rozumět Matoušovi 24 a nesl poselství světu, který se o to nestaral.
Boží kladivo se blížilo, aby potrestalo zkažené a hříšné. Henry nedočkavě psal.
DUBEN: Jedna
Před zuřivostí Seveřanů,
ušetři nás, dobrý Bože. Před velkou kometou,

Pane Bože, ochraň nás. středověká litanie
Tim Hamner přijel taxíkem, právě když Harveyův TravelAll dorazil k JPL. Když Tim podal řidiči dvacetidolaro-vou bankovku a poslal ho pryč, Harvey zaklel. Pak nasadil svůj nejpříjemnější výraz, když k němu Tim přicházel.
Hamner vypadal zaraženě. "Podívejte se, Harveyi, řekl jsem, že bych se do toho neměl plést - a nebudu. Ale setkal jsem se se Sharpsem v tom diskusním pořadu."
"Jo, viděl jsem to," přikývl Harvey. "Sharps byl skvělý."
"To jistě byl," souhlasil Hamner. "Chci se s ním znovu setkal. Zavolal jsem do JPL a oni mi řekli, že sem jedete natáčet interview. Harveyi, chci jít s vámi."
Uvnitř Harvey cítil hněv, ale od sponzora to byl oprávněný požadavek. "Jistě."
Tisková mluvčí Charlene čekala a nijak neprotestovala, že se Hamner neočekávaně objevil společně se štábem.
Sharpsova kancelář se nezměnila. Na drahém stole byly rozházené jiné knihy a místo výpisu z počítače byl velký

diagram. Kulisy se změnily, pomyslel si Harvey, ale hra zůstává stejná.
"Oho," zahlaholil Sharps. Při pohledu na Hamnera nadzdvihl obočí. "Sponzor také přichází, aby vás zkontroloval? Harveyi, doufám, že to nebude trvat dlouho. Musím jít za chvíli do laboratoří."
Harvey dal znamení štábu. Charlie se už připravoval a Mark obcházel okolo s expozimetrem. Mark už dělal svou práci docela dobře a zastával ji déle, než jakoukoliv práci předtím, pokud si Harvey vzpomínal. Kdyby odešel, Harvey by ho postrádal.
"Zajímá nás sonda," začal Harvey. "Vypadá to, že doopravdy poletí?"
Sharps se široce usmál. "Vypadá to dobře, opravdu dobře. Díky senátorovi Arthuru Jellisonovi. Pamatujete se, jak jsme o tom hovořili?"
"Samozřejmě."
"Dobře, tak on je tím mužem. Uvítám jakoukoliv příznivou publicitu, jakou mu můžete poskytnout."
Harvey přikývl. Dal znamení štábu. "Začneme."
"Jedem," odstartoval natáčení Manuel. Charlie stál za kamerou. Mark vystoupil s klapkou. "Interview se Sharpsem, záběr první." Klap.
"Doktore Sharpsi," zahájil rozhovor Harvey, "objevila se jistá kritika záměru vyslat Apollo ke studiu komety. Říká se, že to bude příliš nebezpečné."
Sharps udělal odmítavé gesto. "Nebezpečné? Už jsme to všechno dělali dřív. Ověřený nosič a vyzkoušená kabina. Ne tolik měsíců plánování, kolik má NASA v oblibě, ale zeptejte se lidí, kteří s tím poletí. Zeptejte se astronautů, jestli to považují za příliš nebezpečné."
"Byla už vybrána posádka?"
"Ne - ale existuje čtyřicet dobrovolníků!" Sharps se usmál do kamery.
Harvey pokračoval se svými otázkami. Mluvili o přístrojích, které Apollo mělo nést. Mnoho z nich bylo vyrobeno v JPL a v Cal Tech. "Studenti a technici pracují přesčas bez náhrady," řekl Sharps. "Jen proto, aby pomohli."
"Zadarmo?" zeptal se Harvey.
"Správně. Udělají svou pravidelnou práci, věci, za které jsou placeni, a pak pracují přesčas na vybavení pro kometu. Bez nároku na mzdu."
To by mohlo působit dobře, pomyslel si Harvey. Udělal si poznámku, že má natočit rozhovor s některým z techniků. Možná by mohl najít vrátného, který pracoval přesčas, aby pomohl.
"Zdá se, že nemůžete vynést dostatek vybavení," namítl Harvey.
"Ano, skutečně nemůžeme," souhlasil Sharps. "Nemůžeme vynést všechno, co bychom rádi. Ale co znamená dost? Můžeme vynést nahoru tolik, abychom se toho dozvěděli spoustu."
"Správně. Doktore Sharpsi, jestli jsem tomu dobře rozuměl, připravil jste nový náčrtek dráhy Hamner - Brownovy komety. A máte její nové snímky."
"Snímky má Haleova observatoř. My jsme stanovili její dráhu. Můžeme bezpečně říci, že to bude velká kometa. Má největší koma, jaké jsme kdy zaznamenali v takové vzdálenosti od Slunce. To znamená, že v té sněhové kouli zůstala spousta ledu. A poletí docela blízko. Poprvé projde v rozumné vzdálenosti a uvidíme působivý ohon. Potom poletí dovnitř oběžné dráhy Venuše a většina jí zmizí, i když část ohonu může být ještě nějakou dobu viditelná. Můžu dodat, že viditelná pouhým okem. Pak bude příliš blízko Slunce, abychom ji mohli odsud pozorovat, ale posádka Apolla ji samozřejmě z vesmíru bude moci pozorovat dobře. Při její zpáteční cestě ji znovu neuvidíme, dokud se nedostane velmi blízko k Zemi. Tehdy by měla být obloha zaplněná jejím ohonem. Chtěl bych se vsadit, že ohon bude viditelný i ve dne."
Mark Czescu hvízdl. Manuel se nepohnul, takže Harvey věděl, že se to na pásek nedostalo. Harvey sám měl chuť hvízdnout.
Dveře kanceláře se otevřely. Vešel malý, zakulacený, bezvýrazný muž kolem třicítky. Měl sestřižené černé vousy a silné brýle. Na sobě měl zelený vlněný Pendletonův svetr,

v obou kapsách se blýskala pera a tužky všech představitelných barev a hrotů. U pasu mu visela kapesní kalkulačka.
"Ach - omlouvám se, myslel jsem, že jste sám." Jeho hlas zněl omluvně. Začal couvat.
"Ne, ne, zůstaňte a poslechněte si to," zastavil ho Sharps. "Dovolte, abych vám představil doktora Dana Forrestera. Pracuje jako programátor. Má titul Ph.D. v astronomii; tady mu obvykle říkají náš rozumný génius."
Mark za Harveyem tiše řekl: "Jestliže mu říkají génius v tomhle prostředí..."
Harvey přikývl. Také ho to napadlo.

"Dan pracoval na nových výpočtech dráhy Hamner - Brownovy komety. Také pracuje na optimálním termínu startu našeho Apolla, při limitovaném množství vybavení, které můžeme vzít a limitovaném množství životních potřeb- "
"Životních potřeb?" nerozuměl Harvey.
"Potravin. Vody. Vzduchu. Něco váží. Můžeme vynést nahoru jen určitou hmotu; tak vyměňujeme životní potřeby za přístroje. Ale životní potřeby znamenají dobu strávenou na oběžné dráze. Takže Dan pracuje na následujícím problému: je lepší odstartovat dřív s menším množstvím vybavení, takže tam můžou zůstat déle, ale získat méně informací -"
"To není přesné," namítl Forrester. Jeho hlas zněl omluvně. "Je mi líto, že vás přerušuju -"
"Ne, povězte nám, co máte na mysli," vyzval ho Harvey.
"Pokoušíme se maximalizovat informaci,1' upřesnil Forrester. "Takže problém spočívá v tom, jestli získáme více informací tím, že budeme mít více údajů za kratší dobu, nebo méně údajů za delší dobu."
"Ach tak," přikývl Harvey. "Tak co jste se dozvěděl o Hamner - Brownově kometě? Jaké je její největší přiblížení?"
"Nula," suše řekl Forrester. Neusmál se.
"Ú - chcete říct, že nám letí přímo na hlavu?"
"O tom pochybuju." Teď se usmál. "Je to nula v rámci předpovědi. Což představuje chybu dobrých půl milionu mil."
Harvey se uvolnil. Stejně tak, pokud si povšiml, se uvolnil v místnosti každý včetně Charlene. Brali tu Forrestera vážně. Otočil se na Sharpse. "Řekněte nám, co by se stalo, pokud by do nás kometa narazila? Předpokládejme, že budeme mít smůlu."
"Myslíte hlavu? Jádro komety? Protože se zdá, že vnějším koma skutečně můžeme projít. A to není nic jiného než plyn."
"Ne, myslím hlavu. Co se stane? Konec světa?"
"Ó, ne. Nic takového. Nejspíš konec civilizace."
Na okamžik v místnosti zavládlo ticho. Pak se ticho prodlužovalo. "Ale," namítl Harvey překvapeným hlasem, "doktore Sharpsi, řekl jste mi, že kometa, dokonce i hlava, je z větší části zpěněný led s kamením uvnitř. A dokonce i ten led je tvořen zmrzlými plyny. To nezní nebezpečně." Ve skutečnosti se ptám, pomyslel si Harvey, abych to dostal do záznamu.
"Několik hlav," vysvětlil Dan Forrester. "Alespoň to tak vypadá. Myslím, že už se začíná rozdělovat. A pokud k tomu dochází teď, bude k tomu docházet i později. Pravděpodobně. Možná."
"Takže to je ještě méně nebezpečné," oddechl si Harvey.
Sharps Harveye neposlouchal. Obrátil oči ke stropu. "Už se dělí?"
Forresterův úsměv se rozšířil. "Ovšem."
Pak znovu zaregistroval Harveye Randalla. "Ptal jste se na nebezpečí," navázal. "Podívejme se na to. Máme několik těles, většinou ze stejného materiálu, který se vyvaruje a vytváří koma a ohon. Je to jemný prach a napěněné zmrzlé plyny s dutinami uvnitř, tam, kde se už dávno odpařily skutečně těkavé látky, a možná s několika skalami zasazenými uvnitř. Poslyšte -" Randall vzhlédl na Forrestera.
Forrester se andělsky usmíval. "To je pravděpodobně důvod, proč už je tak jasná. Některé plyny spolu reagují. Pomyslete si, co uvidíme, až doopravdy začnou vřít v blízkosti Slunce!"

Sharps opět nabýval svého zamyšleného, nevnímajícího pohledu. Harvey ho rychle upozornil: "Doktore Sharpsi -"
"Ach. Ano, jistě. Co se stane, pokud do nás narazí? K čemuž nedojde. No, jádro je nebezpečné proto, že je velké a že se pohybuje rychle. Enormní energie."
"Kvůli kamenům?" zeptal se Harvey. Skalám dokázal porozumět. "Jak velké jsou ty kameny?"
"Nejsou moc velké," připustil Forrester. "Ale to je jen teorie -"
"Správně." Sharps si znovu uvědomil, že stojí před kamerou. "To je důvod, proč potřebujeme sondu. My to nevíme. Ale předpokládáme, že kameny jsou malé, od velikosti míče do velikosti malého kopce."
Harvey pocítil úlevu. To nemohlo být nebezpečné. Malý kopec?
"Ale na tom samozřejmě nezáleží," pokračoval Sharps. "Budou obaleny zmrzlými plyny a vodním ledem. Mělo by to všechno narazit jako několik pevných těles. Ne jako spousta malé tříště."
Harvey se odmlčel, aby to promyslel. Tenhle film potřeboval pečlivou režii. "Ale to stále nezní nebezpečně. Dokonce i meteority ze slitiny železa a niklu obvykle shoří dlouho předtím, než dopadnou na zem. Ve skutečnosti je v celé historii pouze jeden zaznamenaný případ, kdy byl někdo zraněn meteoritem."
"Jistě, ta paní v Alabamě," vzpomněl si Forester. Její obrázek otiskl Life. Ú, to byla největší boule, jakou jsem kdy viděl. Nebyl tam nějaký soudní spor? Její domovnice trvala na tom, že to je její meteorit, protože skončil v jejím sklepě."
Harvey řekl: "Podívejte se. Hamner - Brownova kometa narazí do atmosféry daleko prudčeji, než jakýkoli normální meteorit, a skládá se hlavně z ledu. Ta tělesa shoří rychleji, ne?"
Viděl dvě nesouhlasná zavrtění hlavou: tenkou tvář s hmyzími brýlemi a tvář zarostlou houštinou vousů se silnými brýlemi. A Mark opřený u protější zdi také vrtěl hlavou. Sharps řekl: "Prorazí rychleji. Když hmota dosáhne určité velikosti, přestává být důležité, jestli má Země atmosféru, nebo ne."
"Jen pro nás je to důležité," prohodil Forrester s kamennou tváří.
Sharps se na okamžik odmlčel, pak se zasmál. Ze zdvořilosti, pomyslel si Harvey, ale udělal to opatrně. Sharps se velice snažil, aby Forrestera neurazil. "To, co potřebujeme, je dobrá analogie. Hmm..." Sharps nachmuřil obočí.
"Zmrzlinový pohár s horkým fondánem," navrhl Forrester.
"Cože?"
Forresterův úsměv se roztáhl přes celé vousy. "Kubická míle zmrzliny s horkým fondánem. S rychlostí komety."
Sharpsovy oči zasvítily. "To se mi líbí. Nechme srazit Zemi s kubickou mílí zmrzliny s horkým fondánem."

Dobrý bože, oni se zcvokli, pomyslel si Harvey. Oba muži pospíchali jeden přes druhého k tabuli. Sharps začal kreslit.
"Tak dobře. Zmrzlina s horkým fondánem. Podívejme se: do středu dáme vanilkovou zmrzlinu a vrstvu fondánu kolem ní..."
Ignoroval přiškrcený zvuk za sebou. Tim Hamner během celého rozhovoru neřekl jediné slovo. Teď se celý prohnul, snažil se udržet, snažil se zadržet smích. Vzhlédl, dusil se, zatvářil se vážně a vydechl: "To nemůžu vydržet!" a zahýkal jako osel. "Moje kometa! Kubická míle zmrzliny... s horkým... fon... daném..."
"S fondánem jako s vnějším obalem," zesílil Forrester hlas, "takže fondán se rozehřeje, když Hammer obletí Slunce."
"Je to Hamner - Brownova," opravil ho Tim s vážným obličejem.
"Ne, mé dítě, je to kubická míle zmrzliny s fondánem." A ta zmrzlina uvnitř obalu bude stále zmrzlá," připojil se Sharps.
Harvey namítl: "Ale zapomněl jste -"
"Do jednoho konce vložíme třešničku a řekněme, že ten konec byl v periheliu odvrácený od Slunce." Sharps maloval, aby ukázal, že při obletu kolem Slunce bude třešnička v

ose zploštělého sferoidu na straně vzdálené od Slunce. "Nechceme, aby se spálila. A všude nasypeme rozdrcené oříšky, to představuje kamení. Řekněme třešnička o průměru dvěstě stop?"
"Nesená kanadským kralovským letectvem," vmísil se Mark.
"Stan Freberg!1 Správně!" vyjekl Forrester. "Šššš... žbluňk. Dbejte na to, abyste v televizi udělali tohlel"
A teď, jak kometa obíhá Slunce a nechává za sebou svítící pěnu umělé šlehačky, míří nám přímo na hlavy... Dane, jaká je hustota vanilkové zmrzliny?"
Forrester pokrčil rameny. "Plave. Řekněme dvě třetiny."
"Správně. Je to nula celá, šest šest šest." Sharps sebral ze stolu kapesní kalkulačku a zuřivě mačkal tlačítka. "Tyhle věci miluju. Byl jsem zvyklý používat logaritmické pravítko. Nikdy jsem nedokázal přijít na to, kam patří desetinná tečka."
"Počítáme s kubickou mílí. Pět tisíc dvěstě osmdesát stop, krát dvanáct pro palce, krát dva celá pět čtyři na centimetry, umocnit to... Dostaneme dvě celé, sedm sedm šest krát deset na patnáctou kubických centimetrů vanilkové zmrzliny. To by snist trvalo pěkně dlouho. Krát hustota, a tak máme asi dvakrát deset na patnáctou gramů. Dvě miliardy tun. Teď fondán." Sharps dále mačkal tlačítka.
Šťastný jako blecha, pomyslel si Harvey. Velice výřečná blecha vybavená posledním kapesním zázrakem Texas Instruments.
Jakou chcete mít hustotu horkého fondánu?" zeptal se Sharps.
"Řekněme nula celá, devět," navrhl Forrester.
"Cožpak nikdo z vás nedělal fondán?" zeptala se
'pozn. překladatele - Stan Freberg - americký komik, který se proslavil především rozhlasovými pořady v padesátých letech, namluvil různé postavičky v kreslených filmech a s oblibou používal různé zvukové efekty.
Charlene. "Neplave. Je třeba ho zkoušet kápnutím do šálku studené vody. Nebo alespoň moje máma to dělala."
"Řekněme tedy jedna celá dva," opravil se Forrester.
"Další jeden a půl miliardy tun horkého fondánu," pokračoval Sharps. Za ním Hamner vydal další přiškrcené zvuky.
"Myslím si, že kamení můžeme ignorovat," řekl Sharps. "Teď už chápete proč?"
"Dobrý Bože, ano," vydechl Harvey. Škubl sebou a pohlédl na kameru. "Hm, ano, doktore Sharpsi, je logické ignorovat kamení."
"Tohle nebudete ukazovat, ne?" ozval se Tim Hamner rozhořčeně.
"Říkáte ne?" zeptal se Harvey.
"Ne... ne..." Hamner se zlomil v pase a zachichotal se.
"Tak teď, letí rychlostí komety. Rychle. Řekněme, parabolická rychlost v úrovni oběžné dráhy Země je kolik, Dane?"
"Dvacet devět celých, sedm kilometrů za sekundu. Krát druhá odmocnina dvou."
"Čtyřicet dva kilometrů za sekundu," oznámil Sharps. "A musíme přičíst oběžnou rychlost Země. Ta závisí na geometrii nárazu. Můžeme brát tak padesát kilometrů za sekundu jako odpovídající rychlost srážky?"
"To zní dobře," odsouhlasil Forrester. "U meteorů se to pohybuje tak od dvaceti do sedmdesáti. To je rozumné."
"Správně. Tak řekněme padesát. Umocnit na jednu polovinu. Krát hmota v gramech. Něco přes dvakrát deset na dvacátou osmou ergu. To je vanilková zmrzlina. Teď si můžeme představit, že většina horkého fondánu se odpaří, ale pochopte, Harvey, při takových rychlostech to prostě nesetrvá v atmosféře příliš dlouho. Když vletí kolmo, jsou to přesně dvě sekundy! Mimochodem, ať spálíte hmoty, kolik chcete, spousta energie se prostě přenese do zemské bilance tepla. To je působivá exploze sama o sobě. Počítáme, že dvacet procent energie horkého fondánu se přenese na Zemi, a -" mačkal další tlačítka a dramaticky zesílil hlas - "náš celkový součet je dva celá sedm krát deset na dvacátou osmou ergů. Tak tohle je vaše srážka."

"To pro mě moc neznamená," řekl Harvey. "Zní to jako velké číslo..."
"Jednička následovaná dvaceti osmi nulami," zamumlal Mark.
"Šestset čtyřicet tisíc megatun, to je skoro dost," upozornil Dan Forrester jemně. "To je velké číslo."
"Dobrý Bože, pasterizovaná planeta," užasl Mark.
"Ne tak docela," Forrester vytáhl vlastní kalkulačku z pouzdra u opasku. "Asi tři tisíce sopek Krakatoa. Nebo tři-sta explozí na Theře, pokud mají s Therou pravdu."
"Thera?" zeptal se Harvey.
"Vulkán ve Středozemním moři," vysvětlil Mark. "Doba bronzová. Odtamtud pochází legenda o Atlantidě."

"Váš přítel má pravdu," přikývl Sharps. "Ale energií si nejsem tak jistý. Podívejte se na to takhle. Celé lidstvo spotřebovává asi deset na dvacátou devátou ergu ročně. V tom je všechno: elektrická energie, uhlí, nukleární energie, spalování buvolího trusu, auta - co si vyberete. Takže náš horký fondán se zmrzlinou do toho skočí asi s třiceti procenty ročního výdeje energie na světě."
"Hm. Tak to není tak špatné," uvolnil se Harvey.
"Není tak špatné. Není tak špatné jako co? Jako roční spotřeba energie vydaná v jedné minutě," řekl Sharps. "Pravděpodobně narazí do vody. Pokud narazí na pevninu, bude to drsné pro každého, kdo zůstane pod tím, ale většina energie dost rychle vyzáří zpět do vesmíru. Ale pokud to spadne do vody, voda se odpaří. Podíváme se na to, ergy na kalorie... zatraceně. Já tohle na své kalkulačce nemám."
"Já ano," zachránil ho Forrester. "Náraz může odpařit kolem šedesáti milionů krychlových kilometrů vody. Dost k pokrytí celých Spojených států dvěstě dvanácti stopami vody."
"V pořádku," řekl Sharps. "Tak šedesát milionů kubických kilometrů vody přejde do atmosféry. Harveyi, začne pršet. A spousta vody se pohybuje přes oblasti pólů. Mrzne •a padá jako sníh. Rychle se vytvoří ledovce... budou se posouvat na jih... jo. Harveyi, historikové věří, že exploze na Theře změnila podnebí na Zemi. Víme, že Tamboura, téměř tak silná exploze jako na Krakatoa, způsobila to, co historikové minulého století nazývali "rokem bez léta". Hlad. Zničená úroda. Naše zmrzlina s horkým fondánem nejspíš rozpoutá dobu ledovou. Všechny ty mraky. Mraky odrážejí teplo. Na Zemi se dostává méně slunečního záření. Sníh také odráží teplo. Ještě méně slunečního záření. Země se ochlazuje. Padá více sněhu. Ledovce se posouvají na jih, protože netají tak rychle. Je to kladná zpětná vazba."
Všechno to působilo smrtelně vážně. Harvey se zeptal: "Ale co znovu zastaví dobu ledovou?"
Forrester a Sharps současně pokrčili rameny.
"Tak," pronesl nešťastně Hamner, "moje kometa způsobí dobu ledovou?" Teď bylo možné vidět protaženou smutnou tvář pradědečka, jehož výraz odpovídal pohřbu za 60 000 dolarů.
Forrester ho opravil: "Ne, my jsme mluvili o horkém fondánu se zmrzlinou. Hm - Hammer je větší."
"Hamner - Brown. O kolik větší?"
Forrester pokrčil rameny. "Desetkrát?"
"Ano," potvrdil Harvey. V myšlenkách viděl obrazy. Ledovce pochodovaly na jih přes pole a pralesy, přes vegetaci už zahubenou sněhem. Dolů Severní Amerikou do Kalifornie, přes Evropu do Alp a Pyrenejí. Zima za zimou, každá chladnější, každá z nich chladnější, než byl Velký mráz v letech 76 - 77. A zatraceně, ani se nezmínili o přílivových vlnách. ‚Ale kometa nebude tak hustá jako kubická míle h - h - h"
Byla to jen jedna z takových věcí, které se stávají. Harvey se opřel ve svém křesle dozadu a potlačované se smál, protože to prostě nedokázal vyslovit.
Později natočil vlastní záznam, sám, ve studiové náhražce kanceláře - naaranžované knihy v regálech, prošlapaný koberec na podlaze. Tady mohl mluvit.
"Omlouváme se vám," (Tohle mělo běžet hned po jednom z Harveyových výbuchů. Ve Sharpsově interview to udělal několikrát.) "Důležité věci k zapamatování jsou tyhle. Za prvé, pravděpodobnost, že do nás narazí jakákoliv

pevná část Hamner - Brownovy komety, je přímo astronomicky nízká. Na takovou vzdálenost by ani sám Ďábel nedokázal zasáhnout tak malý terč, jako je Země. Za druhé, kdyby narazila, bylo by to pravděpodobně několik velkých těles. Některá z nich by mohla spadnout do oceánu. Ostatní by měla dopadnout na pevninu, kde by škody byly jen místní. Ale pokud by Hamner - Brownova kometa narazila do Země, bylo by to takové, jako kdyby Ďábel opakovaně udeřil ohromným kladivem."
DUBEN: Mezihry
Před padesáti tisíci lety v Arizoně:
Třením vzduchu se povrch rozzáří, jak atmosférický kyslík spaluje železo. Z velké letící hmoty odletují kusy velké jako domy, zatímco meteorit, letící v ostrém úhlu, se blíží k zemi. Ohromný válec přehřátého vzduchu je hnán spolu s meteoritem a když narazí, tento vzduch je vržen na okolní krajinu v ohnivém výdechu, který okamžitě vypálí vše živé v okruhu sta mil.
Frank W. Lane: Prvky zuří (Chilton, 1965)
Leonilla Malíková napsala předpis a podala ho svému pacientovi. Toho rána byl poslední, a když muž opustil její ošetřovnu, Leonilla vytáhla láhev Grand Mamiera ze spodní zásuvky stolu a nalila si malou, drahocennou skleničku. Drahý likér byl dárkem od jednoho z jejích kolegů kosmonautů a když ho pila, dodávalo jí to příjemný pocit dekadence. Přítel jí také z Paříže přivezl silonové punčochy a kalhotky.
A já jsem nikdy nebyla mimo Rusko, pomyslela si. Převalovala sladkou kapalinu na jazyku. Bez ohledu na to, jak se snažím, nikdy mě nepustí.
Přemýšlela o tom, jaké je její postavení. Její otec byl lékař s docela dobrou reputací mezi elitou v Kremlu. Pak došlo k "lékařskému" spiknutí, šílené stalinistické falešné představě, že se lékaři v Kremlu pokoušeli otrávit Revolučního vůdce naší doby, Hrdinu lidu, Učitele a inspirujícího vůdce světového proletariátu, soudruha Josefa Visarionoviče

Stalina. Její otec a čtyřicet ostatních lékařů zmizelo v Lu-biance.
Jedno z jejích dědictví po otci bylo vydání Pravdy z roku 1950. Pečlivě podtrhal všechny zmínky o Stalinovi: jed-nadevadesátkrát jen na titulní straně, desetkrát jako Velký vůdce, šestkrát jako Velký Stalin.
Měl toho bastarda otrávit, pomyslela si Leonilla. Nebyla to příjemná představa; v travičství existovala dlouhá tradice. Na sovětských lékařských školách se neučil Hippokratův slib, ale ona ho četla.
Osud Leonilly jako dcery nepřítele lidu nevypadal moc růžově; ale pak přišlo nové období a doktor Malík byl

rehabilitován. Díky reparacím se Leonilla zachránila před prací sekretářky v zapadlém ukrajinském městě a poslali ji na universitu. Poměr s plukovníkem letectva vedl k tomu, že se naučila létat, a od toho se hrou osudu dostala do svého nejasného postavení v oddílu kosmonautů. Plukovník byl teď generálem a dlouho ženatý, ale stále jí pomáhal. Nikdy nebyla ve vesmíru. Byla k tomu trénována, ale nikdy ji nevybrali. Místo toho léčila letce a jejich rodinné příslušníky, chodila létat, kdy jen mohla, a doufala ve šťastný zlom.
Ozvalo se zaťukání na dveře. Seržant Breslov, mladík, kterému nebylo víc než devatenáct, byl hrdý na to, že je seržantem Rudé armády; jenom to už samozřejmě nebyla Rudá armáda od doby, kdy byl Stalin donucen ji přejmenovat v průběhu toho, co nazýval Velkou vlasteneckou válkou. Breslov by dával přednost Rudé armádě. Často hovořil o tom, že by přinesl svobodu celému světu na hrotu bajonetu.
"Přišla vám depeše, soudružko kapitánko. Byla jste přeložena na Bajkonur." Zamračil se při pohledu na láhev, kterou Leonilla zapomněla dát pryč.
"Zpátky do práce," vysvětlila Leonilla. "To stojí za oslavu. Dáte si se mnou?" Nalila pro Breslova skleničku.
Vypil ji a stál přitom v pozoru. Byl to jeden ze způsobů, jak dát najevo nesouhlas s důstojníky, kteří pijí před obědem. Samozřejmě, mnoho z nich to dělalo, což byl pro Breslova další náznak toho, k jakému úpadku došlo od slavných dnů Rudé armády, kterými se chlubil jeho otec.
Během tří hodin letěla ke kosmodromu. Těžko tomu dokázala uvěřit: naléhavé příkazy, které ji opravňovaly letět s cvičným proudovým letadlem. Zavazadla pošlou za ní. Co mohlo být tak důležité? Vypudila z hlavy tuhle otázku a vychutnávala radost z letu. Sama v jasné obloze, nikdo se jí nedíval přes rameno, žádný jiný pilot, žhavý dostat se k řídící páce; extáze. Pouze jedna věc mohla být lepší.
Může ta být důvodem, proč pro ni poslali? Nevěděla o žádném vesmírném letu. Ale možné to je. Po dlouhé době mám štěstí. Tak proč by toho štěstí nemohlo být ještě víc? Představila si, že je v opravdovém Sojuzu, čeká, až se rozeřvou ohromné nosiče a vynesou kosmickou loď do čistého vesmíru, a z čirého potěšení vehnala cvičný tryskáč do akrobatických obratů, pro které by jí mohli zakázat létat, pokud by to někdo pozoroval.
Náhlý poryv větru údolím San Joaquin lehce otřásl maringotkou a okamžitě probudil Barryho Price. Ležel bez hnutí a naslouchal uklidňuj ícímu zvuku buldozerů; jeho pracovní týmy stále pracovaly na stavbě jaderné elektrárny. Venku bylo světlo. Opatrně se posadil, aby neprobudil Do-lores, ale pohnula se a otevřela jedno oko. "Kolik je hodin?" zeptala se ospalým hlasem.
"Kolem šesté."
"Ach, můj bože. Pojď zpátky do postele." Natáhla se po něm. Pokrývky spadly a odhalily opálená ňadra.
Uhnul před dotykem, pak zachytil její ruce jednou rukou. Držel je a naklonil se, aby ji políbil. "Ty jsi nenasytná žena."
Ještě jsem si nestěžovala. Doopravdy vstáváš?"
"Ano. Mám nějakou práci na stavbě, pak přijdou návštěvníci a já si musím přečíst memorandum, které včera poslal McCleve. Už jsem se k tomu měl dostat večer."
Nezřetelně se usmála. "Ale to, co jsme dělali, byla větší legrace. Určitě se nechceš vrátit do postele?"
"Ne." Šel k umyvadlu a odtočil vodu, dokud nebyla horká.
"Vstáváš rychleji, než jakýkoliv muž, kterého jsem kdy

znala," řekla Dolores. "Já nebudu vstávat za úsvitu." Přetáhla si polštář přes hlavu, ale pod přikrývkami se lehce pohybovala a dávala mu najevo, že je vzhůru.
Stále ochotná, pomyslel si Barry. Jo ho! Tak proč si oblékám kalhoty?
Když se oblékl, předstíral, že věří jejímu spánku, a rychle opustil maringotku. Venku se protáhl v ranním slunci a zhluboka dýchal. Jeho maringotka stala na okraji tábora, kde bydlela většina pracovníků ze stavby jaderné elektrárny San Joaquin. Dolores měla o kus dál taky jednu, ale v těchto dnech ji moc nepoužívala. Barry šel směrem ke stavbě s úsměvem, který pohasl, když si vzpomněl na Dolores.
Byla úžasná. To, co dělali ve svém společném volnu, vůbec neovlivňovalo jejich práci. Byla více jeho asistentkou než sekretářkou a věděl zatraceně dobře, že se bez ní nemůže obejít. Byla pro jeho práci důležitá přinejmenším tolik, jako vedoucí provozu, a to Barryho Price děsilo. Stále očekával přivlastňování, ne nepodložené požadavky na jeho čas a pozornost, které mu tak znepříjemňovaly život s Grace. Nemohl uvěřit tomu, že by se Dolores trvale spokojila s tím být jeho... čím? uvažoval. Milenka nebyl správný výraz. Nevydržoval ji. Ta myšlenka byla legrační: Dolores by ne-přípustila, aby nějaký muž kontroloval její život. Říkej tomu přítelkyně. A těš se z toho a buď rád.
Zastavil se, aby si dal kávu z velkého automatu na boudě vedoucího stavby. Vždy tu měli výtečnou kávu. Odnesl si šálek do své kanceláře a vytáhl memorandum McCleva.
O minutu později rozčilením vykřikoval.
Ještě nezchladl, když kolem osmi třiceti dorazila Dolores. Vešla s další kávou a našla ho, jak přechází po kanceláři. "Co se stalo?" zeptala se.
To je další věc, kterou na ní mám rád. V kanceláři se nikdy nedožaduje ničeho osobního. "Tohle." Zvedl memorandum.
"Víš, co chtějí tihle idioti?"
"Samozřejmě, že ne."
"Chtějí po mě, abych schoval elektrárnu! Přejí si, abychom bagry navršili padesát stop vysoký násep ze zeminy kolem celého komplexu!"
"Byla by tím elektrárna bezpečnější?" chtěla vědět Do-lores.
"Ne, je to kosmetická úprava, to je všechno! Ani ne kosmetika. Zatraceně, San Joaquin je krásný. Je to nádherná elektrárna. Měli bychom na ni být hrdi, ne se ji pokoušet schovat za hromadou hlíny."
Položila kávu a nejistě se usmála. "Musíš to udělat?"

"Doufám, že ne, ale McCIeve píše, že komisařům se ta myšlenka líbí. Stejně tak starostovi. Pravděpodobně to budu muset udělat, a, k čertu, z našeho harmonogramu to udělá guláši Budeme muset stáhnout muže z výkopů na čísle čtyři, a-"
"A mimochodem, dámy ze Sdružení rodičů a přátel školy mají přijít během patnácti minut."
"Dobrý Bože. Díky, Doly. Dám se dohromady."
"Ano, to raději udělej. Mluvíš jako rozhněvaný medvěd. Buď milý, ty dámy jsou na naší straně."
"To jsem rád, že alespoň někdo." Bány se vrátil ke svému stolu a kávě. Podíval se na kupu práce, kterou ještě bude muset udělat, a doufal, že se dámy nezdrží dlouho. Možná dostane příležitost zavolat starostovi a třeba čirou náhodou starosta bude rozumný. Pak by se znovu mohl pustit do práce...
Dvůr stavby vřel aktivitou. Buldozery, vysokozdvižné vozíky a nákladňáky s betonem jezdily po spletitých, zdánlivě náhodných drahách. Dělníci nosili materiály pro formy na beton. Barry Price vedl skupinu touto vřavou a téměř ji nevnímal.
Dámy viděly filmy určené pro veřejnost a rozumně se oblékly do sportovního úboru a nízkých střevíců. Neprotestovaly proti nošení ochranných přileb, které pro ně Dolo-res obstarala. A zatím ani neměly moc otázek.
Barry je vzal k reaktoru číslo tři. Bylo to bludiště ocelových nosníků a překližkových forem, ochranná stavba ve tvaru kopule, jen částečně dokončená; to mohlo být dobré místo k tomu, aby jim ukázal bezpečnostní opatření. Barry doufal, že poslouchají. Dolores řekla, že se jí zdály být velice

rozumné, a Barry tomu chtěl věřit, ale minulá zkušenost ho udržovala na stráži. Dostali se na klidnější území, kde v té chvíli nebyli žádní stavební dělníci, ale stále sem zaznívalhluk buldozerů a tesařů, kteří sbíjeli formy, dělníků budujících kotel, kteří svařovali trubky...
"Vím, že vás připravujeme o spoustu času," začala paní Gundersonová. "Ale myslíme si, že je to důležité. Spousta rodičů se vyptává na elektrárnu. Škola je vzdálená jen několik mil..."
Barry se souhlasně usmál a pokusil se jí ukázat, že je to v pořádku, že ví o důležitosti jejich návštěvy. Ale nevkládal do toho srdce. Stále přemýšlel o memorandu McCleva.
"Všichni tihle lidé pracují opravdu pro vás?" položila mu otázku jiná z dam.
"No, jsou to zaměstnanci firmy Bechtel," vysvětlil Barry. "Firma Bechtel Engineering staví elektrárnu. Ministerstvo vodního hospodářství a energetiky nemůže vést všechny stavební týmy trvale na výplatní listině."
Paní Gundersonovou nezajímaly administrativní podrobnosti. Připomínala Barrymu jeho samotného: chtěla se dostat k jádru věci, a rychle. Byla to statná žena, dobře oblečená. Její manžel vlastnil velkou farmu někde poblíž. "Chtěl jste nám ukázat bezpečnostní vybavení," připomněla.
"Správně." Barry ukázal na tyčící se kopuli. "Za prvé je to kopule samotná. Několik stop betonu. Takže pokud by se něco stalo uvnitř, taky to uvnitř zůstane. Ale já jsem vám chtěl ukázat tohle." Ukázal na velkou trubku, která vedla do nedokončené kopule. "Tohle je náš primární chladící okruh," řekl. "Nerezová ocel. Dvě stopy v průměru. Stěna téhle trubky je silná jeden palec. Támhle je odříznutý kus a vsadím se, že ho nedokážete zvednout."
Paní Gundersonová odešla, aby se o to pokusila. Chytila za čtyři stopy dlouhý kus trubky, ale nedokázala jím pohnout.
"Aby došlo ke ztrátě chladicího média, musela by se úplně roztrhnout," pokračoval Barry. "Nejsem si jistý, jak by k něčemu takovému mohlo dojit, ale předpokládejme, že by k tomu došlo. Do kopule muži právě vkládají jeden z tanků nouzového chlazení. Ano, to jsou tamty veliké věci. Pokud někdy dojde k poklesu tlaku v primárním chladícím okruhu, tyhle tanky svrhnou vodu o vysokém tlaku přímo do jádra reaktoru."
Prováděl je konstrukcí a nechal je, aby si všechno prohlédly. Ukázal jim čerpadla, která měla udržovat nádobu reaktoru naplněnou vodou, a tank o objemu 30 000 galonů, ve kterém měla být přídavná voda pro turbíny. "Tohle všechno je k dispozici pro nouzové chlazení," zdůraznil Bány.
"Kolik to spotřebuje?" zeptala se paní Gundersonová.
"Sto galonů za za minutu. Asi tolik, co dokáže vystříkat šest zahradních hadic."
"To se nezdá být moc. A to je všechno, co potřebujete?"
"To je všechno, co potřebujeme. Věřte mi, paní Gundersonová, nikdo se nestará o bezpečnost vašich dětí víc, než my. Většina těch takzvaných nehod, na které se pří-pravujeme, se nikdy nestala. Máme lidi, jejichž zaměstnáním je vymýšlet ty nejpodivnější nehody, bláznivé věci, o kterých jsme si jisti, že nikdy nenastanou, jen abychom se na ně mohli připravit." Nechal je tu bloumat a věděl, že na ně zapůsobí masivní velikost všeho. Také na něj to působilo.
Tyhle elektrárny miloval; většinu svého života strávil tím, že se připravoval na tohle povolání.
Nakonec viděly všechno a on je odvedl zpátky do centra pro návštěvníky, kde je mohli převzít pracovníci pro styk s veřejností. Doufám, že jsem to udělal dobře, pomyslel si. Mohou nám hodně pomoci, pokud budou chtít. Taky nám můžou uškodit...
"Jedna věc mi pořád dělá starosti," nadhodila paní Gundersonová. "Sabotáž. Vím, že jste udělali všechno, co jste mohli, abyste zabránili nehodám, ale předpokládejme, že by se někdo schválně pokusil... nechat to vybuchnout. Ať je to jak chce, nemáte tu moc stráží a v tomhle světě je spousta šílených lidí."
"Jo. Dobře, promýšleli jsme způsoby, jakými by se o to mohli lidé pokusit," připustil Barrry. Usmál se. "Musíte mi prominout, že vám o nich neřeknu."

Také se na něj nejistě usmály. Nakonec paní Gunderso-nová řekla: "Takže jste přesvědčen o tom, že žádná banda šílenců nemůže elektrárně ublížit?"
Barry zavrtěl hlavou. "Ne, paní. Jsme přesvědčeni, že nemůžou ublížit vám tím, co dokážou udělat nám. Ale nikdo nemůže chránit elektrárnu samotnou. Podívejte se na ty turbiny. Vykonávají tři tisíce šestset otáček za minutu. Tyhle

lopatky se točí tak rychle, že když se do přívodu páry dostanou kapky vody, turbiny se můžou rozletět. Rozvodna je zranitelná pro každého idiota s dynamitem. Ne, nemůžeme jim zabránit v tom, aby poškodili elektrárnu, ale zrovna tak jim nemůžeme zabránit v zapálení zásobníků s ropou v tepelné elektrárně. Můžeme dohlédnout na to, aby nikdo mimo elektrárnu nepřišel k úrazu." ‚A vaši vlastní lidé?"
Barry pokrčil rameny. "Podívejte se, nikdo nepovažuje za něco zvlášť významného, že se policie a požárníci obětují své práci," řekl. "A o lidech z elektrárny toho tolik neslyší. Uvažovali by jinak, pokud by viděli jednoho z našich učňů stát po pás v oleji, aby otočil ventilem, nebo elektrikáře nahoře na sloupu uprostřed elektrické bouře. My svou práci odvedeme, paní Gundersonová. Pokud nás jen nechají."
*
Na předměstí Houstonu El Lago vál teplý vítr a obloha byla jasná. Období dešťů skončilo a stovka rodin vyšla na své dvorky. Místní občerstvení u silnice téměř vyprodalo
Coorsovo pivo.
Rick Delanty měl spoustu práce, byl hladový a šťastný, že bude doma celý víkend. Vybral hamburgery z grilu a vložil je mezi žemle. Na oploceném dvorku bylo teplo, zakouřeno a hlučno od tuctu přátel a jejich manželek. Z dálky slyšel křik dětí, které hrály nějakou novou hru. Děti si zvykly slavit, i když to neviděly moc často. To, že měly doma tátu, pro ně tak velká událost nebyla.
"... na té myšlence není nic nového," říkala jeho manželka. "Spisovatelé science fiction už desítky let mluví o velkých vesmírných koloniích." Byla vysoká, úplně černá a nosila vlasy v tenkých copáncích, zvaných obilné klásky. Delanty si pamatoval, kdy si česala vlasy rovně.
"Co se toho týče, psal o nich Heinlein," připomněla Gloria Delantyová. Podívala se na Ricka, aby jí dal za pravdu, ale on byl zaměstnaný u grillu a vzpomínal na to, jaká byla jeho manželka, když ještě oba byli studenty v Chicagu.
"Tohle je nové," namítl člen velmi exkluzivního klubu. Evan byl na Měsíci - téměř. Byl to ten muž, který zůstal v kabině Apolla. "O'Neil rozpracoval ekonomii výstavby takových gigantických vesmírných kolonií. Dokázal, že to můžeme udělat, nejen si o tom vyprávět."
"Líbí se mi to," souhlasila Gloria. "Rodinný astronautický projekt. Jak se k němu můžeme přihlásit?"
"Už jsi to udělala," žertovala Jane Ritchiová. "Když sis vzala támhle toho zkušebního pilota."
"My jsme se vzali?" podivila se Gloria."Nejsem si jistá. Evane, dokážete vy z tréninkového střediska vůbec někdy dodržet časový rozvrh?"
John Baker vyšel z domu. "Ahoj, Rickie! Myslel jsem, že jdu do špatného domu. Zpředu se nedalo poznat, že se tu něco děje."
Ozval se chór vřelého přivítání od mužů, kteří neviděli plukovníka Johna Bakera od doby, co odešel do Washingtonu, ne už tak vřelého od jejich manželek. Zavinil to Baker: po svém letu se nechal rozvést. Stávalo se to spoustě astronautů, a když se vrátil do Houstonu, ostatní o tom přemýšleli.
Baker jim všem zamával, pak začichal. "Můžu dostat jeden hamburger?"
"Přijímám vaši objednávku, pane, ale pokud nikdo nezruší svou..."
"Proč nikdy nepodáváš pečená kuřata?"
"Bojím se, že jsem propadl stereotypu. Protože jsem -"
"Černoch," napověděl ochotně Johnny Baker.
"Cože?' Rich se podíval na své ruce ve zjevných rozpacích. "Ne, to je jen omastek z hamburgerů."

"Tak koho vyberou pro ten let ke sledování velké komety?" ptal se Evan.
"Ať se propadnu, jestli to vím," odpověděl Baker. "Nikdo ve Washingtonu o tom nemluví."
"K čertu, posílají mě," pronesl Rick Dělaný. "Mám to z dobrého pramene."
Baker ztuhl s napůl otevřeným pivem. Tři ostatní muži poblíž přestali mluvit a jejich manželky zadržely dech.
"Došel jsem si k věštkyni v Texarkaně, a ta -"
"Ježíši, dej mi rychle její jméno a adresu!" vykřikl Johnny. Ostatní se usmáli, trochu ublíženě, a vrátili se k hovoru.
Johnny zašeptal: "To bylo ošklivé," a zasmál se.
"Jo," připustil Rick nezahanbené. Začal otáčet hamburgery pomocí lopatičky s dlouhou rukojetí. "Proč nám to ne-řekli dřív? Tucet nás nechali trénovat celé týdny, a pořád neřekli ani slovo. A tohle bude pro všechny poslední let, dokud nedokončí raketoplán. Šest let jsem byl na seznamu a nikdy jsem neletěl. Občas Uvažuju, jestli to za to stojí."
Položil lopatičku. "Přemýšlel jsem o tom, a pak jsem si vzpomněl na Deke Slaytona."
Baker přikývl. Deke Slayton byl jedním z původní sedmičky, jedním z prvních astronautů, kteří byli vybráni, a nikdy nestanoval až do společného letu Sojuz - Apollo. Třináct let, než se dostal ke kosmickému letu. Byl to stejně dobrý astronaut jako každý jiný, ale byl lepší při pozemních činnostech. Trénink, řízení letu; na zemi byl příliš dobrý. "Divím se, jak to vydržel," zamyslel se Johnny Baker.
Rick přikývl. "Já taky. Ale já jsem jediný černý astronaut na světě. Pořád si myslím, že to musí mít nějaký smysl."
Gloria přišla ke grilu. "Ahoj, Johnny. O čem vy dva
mluvíte?"
"O čem," zakřičela Jane od chladicího boxu na pivo, "astronauti vždycky mluví, když se plánuje nějaký let?"
"Možná čekají na správný okamžik," uvažoval dál Johnny Baker. "Na rasové nepokoje. Pak můžou vyslat černého kosmonauta, aby dokázali, že jsme si všichni rovní."
"To není legrace," nesouhlasně řekla Gloria.
"Ale je to stejně dobrá teorie jako každá jiná," namítl Rick. "Kdybych věděl, čím se NASA při výběru řídí, byl bych na každém letu. Mimochodem, co tě k čertu přivedlo zpátky z toho legračního pětibokého útulku?"

"Rozkazy. Začít znovu s tréninkem. Jsem v základním výběru pro pozorování Hammera."
"Hmmm." Rick šťouchl do jednoho z hamburgerů. Už byl skoro hotový. "Třeba ti pomůže tamto," řekl. "Druhé vítězství v pořadí. Měl bys mít přednost."
Baker pokrčil rameny. "Stejně nevím, jak to funguje. Nikdy jsem nepochopil, jak jsem se dostal na Skylab -"
"Byl bys dobrý," řekl Rick. "Zkušenosti s opravami ve vesmíru. A tuhle věc dávali dohromady narychlo, takže nebyl čas na všechny testy. Je to logické."
Gloria přikývla, a i ostatní, kteří je přímo neposlouchali. Vrátili se k přerušenému hovoru. Johnny Baker skryl svůj výraz úlevy tím, že vypil pivo Coors. Pokud se to zdá logické jim, nejspíš se to bude zdát logické i v Astronautickém středisku v Houstonu. "Ale nějaké zprávy z Washingtonu jsem přinesl. Ne oficiální, ale z přímého zdroje. Rusové posílají ženu."
Je podivné, jak se ticho dokáže šířit v rostoucím kruhu.
"Leonillu Malíkovou. A lékařku, takže nemusíme brát doktora." Johnny Baker zesílil hlas pro širší posluchačstvo. "Je to definitivní. Rusové ji vysílají nahoru a my se spojíme s jejich Sojuzem. Můj zdroj je tajný, ale zatraceně spolehlivý."
"Možná," nadhodil Drew Wellen a byl jediný, kdo promluvil, "možná si myslí, že musí něco dokazovat."
"My možná taky," dodal někdo.
Rick to cítil jako měkkou explozi v žaludku. Nikdo mu vůbec nic neslíbil, ale on to věděl. Řekl: "Proč se na mě najednou všichni díváte?"
"Pálil hamburgery," upozornil ho Johnny.
Rick se podíval dolů na kouřící se maso. "Hořte, jen hořte," zamumlal.
*

Ve tři hodiny ráno šla Loretta Randallova za podivnými zvuky do kuchyně.
Včerejší noviny byly rozložené uprostřed podlahy v kuchyni. Její největší hranatá dortová forma stála uprostřed, naplněná vrstvou mouky. Mouka byla rozházená po novinách i okolo. Harvey házel předměty do formy. Vypadal unaveně a smutně.
Loretta vykřikla: "Můj Bože, Harveyi! Co to děláš?"
"Ahoj. Uklízečka zítra přijde, ne?"
"Ano, samozřejmě, je pátek, ale co si pomyslil"
"Doktor Sharps říká, že všechny krátery jsou kruhové." Harvey se postavil nad dortovou formu s maticí v prstech. Nechal matici spadnout a mouka se rozlétla. "Ať jsou rychlost, hmota, nebo úhel dopadu meteoritu jakékoliv, vždy zanechá kruh. Myslím, že má pravdu."
Mouka byla posetá vyloupaným hrachem a kousky štěrku. Těžítko zanechalo kroužek velikosti talíře, nyní téměř vymazaný menšími krátery. Harvey couvl, přikrčil se a hodil uzávěr z lahve v ostrém úhlu. Mouka se rozlétla po papíru. Nový kráter měl kruhový tvar.
Loretta vzdychla s vědomím, že její manžel je šílenec. "Ale Harveyi, proč tohle děláš? Víš, kolik je hodin?"
‚Ale jestli má pravdu, pak..." Harvey se podíval na glóbus, který si donesl z kanceláře. Vyznačil na něm kroužky fixem: Japonské moře, Bengálskou zátoku a kruh ostrovů, jež obklopují Indický oceán, a dvojitý kruh v Mexickém zálivu. Pokud úder meteoritu vytvořil jakýkoliv z nich, oceány se musely vařit a veškerý život byl sežehnut. Kolikrát začínal život na Zemi, byl vyhlazen z její tváře a vytvořen
znovu?"
Pokud by to dokázal vysvětlit dost jasně, Loretta by mohla ležet v hrůze vzhůru až do rána. "Nedělej si starosti," řekl. "To je pro ten dokumentární snímek."
"Pojď do postele. Ráno to tu uklidíme, dřív než přijde
Marie."
"Ne, nedotýkej se toho. Nenech ji, aby s tím hýbala. Chci to fotografovat... ze spousty úhlů..." Opile se o ní opřel, jejich boky o sebe narážely, když se vraceli do postele.
DUBEN: Dva
Nikdo neví, kolik objektů různé velikosti, několik mil v průměru a menších může každým rokem míjet Zemi, aniž si jich někdo povšimne.
Dr Robert S. Richardson Haleova observatoř, Mount Wilson
Když Harvey vyšel z budovy studia, u TravelAll čekal Tim Hamner. Harvey se zarazil. "Zdravím vás, Time. Co tady venku děláte?"
"Pokud bych šel dovnitř, šel bych tam jako sponzor a bylo by to obchodní jednání, ne? Já nechci obchodní jednání. Chci od vás laskavost."
"Laskavost?"
"Kupte mi pití, a já vám to řeknu."
Harvey si zkoumavě prohlédl Timův drahý oblek a vázanku. Do baru Security First - "Bezpečnost především" se to moc nehodilo. Jeli do Brown Derby. Obsluha parkoviště poznala Tima Hamnera a stejně tak hosteska; uvedla je ihned dovnitř."
"Tak dobrá, o čem si chcete promluvit?" zeptal se Harvey, když se usadili v boxu.
"Líbilo se mi, když jsem byl s vámi v JPL," začal Hamner., Jaksi ztrácím kontrolu nad svou kometou. Nemůžu

dělat nic, co by odborníci nedokázali lépe, a to se týká i televizního seriálu. A je to váš seriál. Ale... "Tim se odmlčel a napil se. Nebyl zvyklý žádat o laskavosti, zvláště ne lidi, kteří pro něj pracovali. "Harveyi, rád bych šel s vámi na

natáčení dalších rozhovorů. Bez nároku na mzdu, samozřejmě."
Ach, do prdele. Co se stane, když mu řeknu, že to nejde? Promluví se svou agenturou? Určitě právě teď nepotřebuju žádný test síly. "Víte, vždycky to není tak vzrušující. Právě teď děláme rozhovory s lidmi na ulici." "Nejsou nudné?"
"Můžou být. Ale občas dostanete čisté zlato. A neškodí si občas potvrdit názor diváků." A já si pracuju po svém, zatraceně!
"Co hledáte? Můžete toho použít hodně?" Harvey pokrčil rameny. "Nebudu plýtvat dobrým filmem - ale o to nejde. Chci získat postoje. Chci neočekávané. Pokud bych věděl, za čím jdu, mohl bych to nechat dělat někoho jiného. A..."
"Ano?" Timovy oči se v tlumeném osvětlení zúžily. Uviděl v Randallovo tváři legrační výraz.
"No, existují zvláštní reakce, které nedokážu pochopit. Začalo to poté, co jí Johnny řekl Hammer - Kladivo..." "Aby ho čert vzal!"
"A ty reakce nejspíš zesílí, až budeme vysílat srážku s velkým horkým fondánem se zmrzlinou. Time, je to skoro takové, jako kdyby spousta lidí chtěla konec světa." "Ale to je směšné."
"Možná. Ale je to tak." Tobě se to zdá směšné, pomyslel si Harvey. Ale už to není tak směšné pro muže uvězněného svou prací, kterou nenávidí, nebo pro ženu, která musí spát se svým hnusným šéfem, aby si udržela práci..."
"Podívejte, vy jste sponzor. Nemůžu vás zarazit, ale trvám na tom, že určuju pravidla. Mimo to začínáme časně ráno -"
"Jo." Tim dopil svou sklenici. "Na to si zvyknu. Říká se, že si zvyknete i viset na šibenici, pokud visíte dost dlouho."
*
TravelAll bylo zaplněné vybavením a lidmi. Kamery, zvu-kařské vybavení, přenosný skládací stůl pro práci s papíry. Mark Czescu měl problém najít si místo k sezení. Teď byli vzadu tři, protože Hamner obsadil sedadlo vpředu. Mark si vzpomněl na výpravy do pouště s nadšenými motocyklovými závodníky: motorky a vybavení mechaniků pečlivě upevněné a jezdci namačkaní až dodatečně. Zatímco čekal, až ostatní vyjdou z budovy studia, Mark si pustil rádio. Autoritativní hlas hovořil s naléhavostí profesionálního řečníka: "A toto slovo Boží o Království bude hlásáno po celém světě jako svědectví všem národům, a pak přijde konec. Jak pravil prorok Daniel: když pak uvidíte znesvěcující ohavnost, stojící na místě svatém, pak ať ti, kdo budou v Judei, uprchnou do hor."
Kvalita hlasu se změnila ze čtenáře v kazatele. "Moji lidé, neviděli jste, co se děje v chrámech? Což to není zne-svěcení?" "Kdo čteš, rozuměj." A Kladivo se blíží! Přichází potrestat hříšné. "Neboť tehdy nastane hrozné soužení, takové, jaké nebylo od počátku světa do našich dnů a nikdy již nebude. A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebyl by žádný člověk spasen."
"Opravdu to přehání," ozval se hlas za Markem. Charlie Bascomb nastoupil do TravelAll.
"Slovo Boží vám hlásal reverend Henry Armitage," oznámil hlasatel v rádiu. "Hlas Boží je vysílán ve všech jazycích po celém světě podle Božího přikázání. Vaše příspěvky umožňují tato vysílání."
"V dnešních dnech ho určitě poslouchá spousta lidí," uvažoval Mark. "Musí mít spoustu nových přispívatelů."
Vyjeli do Burbanku a zaparkovali blízko studia Warner Brothers. Byla to dobrá ulice: spousta obchodů, od těch nejjednodušších krámků až po drahé restauranty. Lidé se valili po široké avenue. Hvězdičky a lidé z filmové produkce se mísili s nepochybně obchodními typy z pojišťovacích kanceláří. Manželky patřící ke střední třídě parkovaly své stejšny a vyrážely do ulic. Známá televizní osobnost, která žila v blízkém Toluca Lake, prošla okolo. Mark poznal její skobovitý nos.

L/ucyerui/u
Zatímco štáb připravoval kameru a zvukařské vybavení, Harvey vzal Tima Hamnera do restaurace na kávu. Když bylo všechno připraveno, Mark vešel dovnitř. Když se blížil k boxu, slyšel Randalla mluvit. Harveův hlas měl přízvuk, který Mark poznával.
"... účelem všeho je zjistit, co si myslí oni. Co si myslím já, skrývám neutrálními otázkami a neutrálním hlasem. Co si myslíte vy, budete skrývat tichem. Je tc jasné?"
"Absolutně," protáhl Hamner. Vypadal bdělejší, než když vyjížděli. "Tak s čím mohu pomoci?"
"Může vypadat užitečně. Můžete pomáhat Markovi s vyplňováním formulářů. A můžete se držet stranou."
"Mám dobrý magnetofon," navrhl Hamner. "Mohl bych -"
"Nemůžeme použít nic, co byste natočil," odmítl Randall. "Nejste v odborech." Vzhlédl a uviděl Marka, ten pří-kývl a Randall odešel.
Mark vyšel ven s Hamnerem. "Dával mi to samé školení," uklidnil ho Mark. "Úplně mě setřel."
"To vám věřím. Myslím, že kdybych mu pokazil rozhovor, z fleku by mě propustil. A taxíky odsud stojí hodně." "Víte," řekl Mark, "nějak jsem myslel, že vy jste sponzor." "Jo. Ten Harv Randall je tvrdej chlapík," řekl Hamner. "Děláte tuhle práci dlouho?"
Mark zavrtěl hlavou. "Jenom dočasně, pracuju jen pro Harva. Možná to jednoho dne budu dělat jako stálé zaměstnání, ale víte, co práce u televize obnáší. Omezuje mou svobodu."
V Burbanku byl smog. "Vidím, že si Hertz zase zabral hory," prohodil Hamner.
Mark překvapeně vzhlédl. "Jak to myslíte?" Hamner ukázal na sever, tam, kde horizont v údolí San Fernando mizel v hnědé špíně. "Občas nám hory tam nahoře patří. Dokonce mám na jedné z nich observatoř. Ale předpokládám, že Hertzův Rent - A - Mountains2 - pronájem hor je dnes znovu zabral."
2 Pozn. překladatele - narážka na známou půjčovnu aut Rent-A-Car.
Došli k TravelAll. Kamery byly nařízené, připravené přiblížit k detailním záběrům nebo se vzdálit kvůli širokému záběru. Harvey Randall už zastavil svalnatého muže v helmě a pracovních šatech. Mezi nakupujícími a obchodníky vypadal nepatřičně.

"... Rich Gollantz. Támhle stavíme budovu Avery."
Harvey Randall se snažil svým hlasem a jednáním přimět subjekty k hovoru; jeho otázky mohly být nafilmovány znovu, pokud měly být v záběru. "Slyšel jste toho hodně o Hamner - Brownově kometě?"
Gollantz se zasmál. "Netrávím tolik času přemýšlením o kometách, jak byste mohl očekávat." Harvey se usmál. "Ale viděl jsem "Večerní show", kde říkali, že se může srazit se Zemí."
"A co si o tom myslíte?" zeptal se Harvey.
"Jsou to... kraviny." Gollantz se podíval do kamery. "Stejní lidé pořád říkají Ozón je pryč, všichni zemřeme. A pamatujete se na šedesátý osmý, kdy všichni věštci říkali, že Kalifornie sklouzne do moře, a cvoci utíkali do kopců?"
"Ano, ale astronomové říkají, že pokud hlava komety narazí, může to způsobit -"
"Dobu ledovou," přerušil ho Gollantz. "Vím o tom. Viděl jsem to v časopise Astronomy." Usmál se a poškrábal se pod žlutou kovovou helmou. "Tak to by skutečně bylo něco. Pomyslete na všechny nové stavby, které bychom potřebovali. A hoši z Welfare3 by mohli rozdávat kožešiny z polárních medvědů místo šeků. Jenom by pro ně někdo musel střílet medvědy. Možná bych to mohl dělat já." Gollantz se zeširoka usmál. "Jej, to by mohla být legrace. Nevadilo by mi trávit život jako slavný lovec."
Harvey z něj doloval víc. Nezdálo se, že by rozhovor poskytl použitelný film, ale to nebylo účelem. Harvey lovil s kamerou jako návnadou. Televizní společnost nesouhlasila s takovou metodou výzkumu. Příliš drahé, příliš primitivní a 3 Pozn. překladatele: Welfare - statni instituce starající se o chudé, zajišťující potravinovou pomoc atd.

nespolehlivé, říkali. Získávali mínění přímo z výsledků skupin provádějících motivační průzkum, které stály o to, aby je NBS najímala.
Ještě pár otázek. Věda a technologie. Gollantz byl rád, že ho natáčejí. Slyšel o letu Apolla k výzkumu komety, a co si o tom myslí?
"Líbí se mi to. Bude to pěkná podívaná. Spousta hezkých záběrů, a nebude mě to stát ani tolik, co jsem zaplatil za lístky na Rose Bowl, to vám zaručuju. Poslyšte, doufám, že zas nechají letět Johnnyho Bakera."
"Vy znáte plukovníka Bakera?"
"Ne. Ale rád bych. Rád bych se s ním setkal. Ale viděl jsem záběry, jak spravoval Skylab. Tak tohle byla práce montéra. A když se dostal zpátky dolů, určitě těm bastardům z NASA pořádně zatopil, co? No, budu muset jít. Máme práci."
Zamával a odešel. Mark ho pronásledoval s formulářem.
"Pane. Dovolíte na okamžik?"
Mladý muž šel se skloněnou hlavou, ztracený v myšlenkách. Nevypadal špatně, ale tvář měl podivně strnulou. Zatvářil se hněvivě, když ho Randall vyrušil od přemýšlení. "Ano?"
"Mluvíme s lidmi o Hamner - Brownově kometě. Můžete nám říct své jméno?"
"Fred Lauren."
"Přemýšlel jste o kometě?"
"Ne." Skoro odmítavě dodal: "Sledoval jsem váš program." Svaly na čelisti Freda Laurena se sevřely způsobem, který Harvey rozpoznal. Někteří lidé procházejí životem věčně rozhněvaní. Svaly, které svírají čelisti a skřípají zuby, jsou pro ně velmi důležité.
Harvey uvažoval, jestli nenarazil na duševně chorého. Přesto však... "Slyšel jste, že existuje možnost, že se hlava komety může srazit se Zemí?"
"Srazit se Zemí?" Muž vypadal překvapeně. Náhle se otočil a odcházel, šel rychleji, mnohem rychleji, než když přišel.
"Co mělo být tohle?" zeptal se Tim Hamner.
"Nevím," pokrčil rameny Harvey. Muž na cestě ke spáchání vraždy? Šílení násilníci jsou neustále propouštěni zpět mezi veřejnost. Není dost nemocnic. Byl Laureen jedním z nich, nebo to byl jenom muž, který se pohádal se svým šéfem? "To se nikdy nedozvíme. Pokud nesnesete, že něčemu nerozumíte, jste tu na špatném místě."
*
Fred se na minulý Randallův program nedíval. Sledoval Coleen, která se dívala na program o kometě... ale něco z toho, co slyšel, si začínal uvědomovat. Země ležela v dráze komety. Pokud kometa narazí, civilizace skončí v ohni.
Konec světa. Budu mrtvý. Budeme všichni mrtví. Vzdal se všech myšlenek na návrat do práce. Na ulici byl stánek s časopisy a on se k němu rychle vydal.
*
Následovaly další rozhovory. Hospodyňky, které o kometě nikdy neslyšely. Hvězdička, která si Tima Hamnera pamatovala z "Večerní show" a chtěla být nafilmována, jak se s ním líbá. Hospodyňky, které věděly o kometě asi tolik, jako Harvey Randall. Skaut, který plnil odznak zdatnosti v oboru astronomie.
Existovalo několik trendů, které mohl Harvey vysledovat. Jeden nebyl překvapující: v Burbanku se nalézala spousta kosmického průmyslu a lidé převážnou většinou souhlasili s vysláním Apolla. Přesto došlo k téměř naprosté jednomyslnosti, neobvyklé i v této oblasti. Jak Harvey předpokládal, lidé chtěli další pilotovaný let, aby se podívali na své hrdiny astronauty, a kometa k tomu představovala dobrou záminku. Existovaly nejasné zmínky o ceně, ale podobně jako Rich Gollantz, většina si myslela, že každý měsíc platí víc za mnohem horší zábavu.
Už to chtěli zabalit, když Harvey zpozoroval neobvykle

hezkou dívku. Nikdy neškodí natočit pár stop krásy, pomyslel si Harvey. Vypadala zaměstnaně a cupitala po chodníku, výraz tváře odrážel zamyšlení nad závažnými věcmi a naznačoval zdatnost. Její úsměv se objevil nečekaně a byl velmi krásný. "Nedívám se moc na televizi," začala. "A bojím se, že jsem o vaší kometě nikdy neslyšela. V kanceláři bylo velmi rušno -"

"Bude to opravdu veliká kometa," řekl Harvey. "Dívejte se po ní v létě. Také je vyslán kosmický let k jejímu výzkumu. Souhlasila byste s tím?"
Neodpověděla ihned. "Dozvíme se z toho hodně?" Když Harvey přikývl, souhlasila: "Tak jsem pro. Pokud to není příliš drahé. A pokud to vláda může zaplatit. O čemž pochybuj u."
Harvey namítl, že výzkum komety stojí méně než lístky na fotbal.
"Jistě. Ale vláda ty peníze nemá. A nebudou nic omezovat. Tak budou muset natisknout peníze. Větší deficit. Větší inflace. Samozřejmě, že se inflace stejně zvětší, takže se klidně můžeme za naše peníze dozvědět něco o kometách."
Harvey ji povzbuzoval k dalšímu hovoru. Dívka velmi zvážněla. Její úsměv se vytratil do zamyšleného výrazu a ten se změnil v hněv. "A co se vůbec změní tím, co si myslím? Nikdo ve vládě neposlouchá. Nikomu to nevadí. Jistě, doufám, že vyšlou Apollo. Alespoň se něco stane. Není to jen strkání papírů z jednoho košíku do druhého."
Pak se ten úsměv zase vrátil, ve tváři se jí rozzářilo slunce. "A proč vám vykládám o politických bolestech světa? Budu muset jít." Odcupitala dřív, než se jí Harvey mohl zeptat na jméno.
Klidně postávající, konzervativně oblečený černoch viditelně čekal, až se dostane do záběru. Muslim? uvažoval Harvey. Ti se takhle oblékají. Ale ukázalo se, že je to člen starostova personálu, který chtěl všem sdělit, že se starosta stará, a pokud by voliči schválili novou starostovu vyhlášku k omezení smogu, lidé by mohli pozorovat hvězdy z údolí San Fernando.
"Možná budete v záběru tak pět sekund. Ten krásný úsměv," říkal Tim Hamner. A pak "Hamner - Brown? Co je to?" A pak bude střih na někoho, kdo si je jistý, že to roztříská Culver City na cimprcampr."
Zasmála se. "V pořádku. Podepíšu vám formulář."
"Dobře. Jméno?"
"Eileen Susan Hancocková."
Hamner to pečlivě zapsal. "Adresa? Telefonní číslo?"
Zamračila se. Podívala se na TravelAll a všechno zařízení kameramanů. Pohlédla na Hamnerův drahý pohodlný oblek a jeho tenké hodinky Pulsar.,.Nechápu -"
"Rádi bychom se domluvili s lidmi, než je budeme vysílat," řekl Tim. "K čertu! Nemyslel jsem to tak. Ve skutečnosti nejsem profesionál. Jen neplacený pracovník. Také sponzor. A muž, který objevil tu kometu."
Eleen udělala grimasu: pobavený údiv. "Jak... zvrhlé!"
Oba se zasmáli. "Jak se vám povedlo být vším najednou?"
"Vybral jsem si správného dědečka. Zdědil jsem spoustu peněz a společnost nazývanou Kalva Soap. Utratil jsem nějaké peníze na observatoři. Objevil jsem kometu. Přiměl jsem společnost, aby sponzorovala dokument o kometě, abych se tím mohl chlubit. Vidíte, všechno jde perfektně dohromady."
"Ovšem, je to všechno tak jednoduché, teď, když jste to vysvětlil."
"Poslyšte, jestli mi nechcete dát vaši adresu -"
"Ach, ale ano." Bydlela v mrakodrapu v západním Los Angeles. Dala mu také své telefonní číslo. Krátce si s ním potřásla rukou a řekla: "Musím běžet, ale jsem opravdu ráda, že jsem vás poznala. Je to můj šťastný den." A odešla, zanechala Hamnera s omámeným a šťastným úsměvem.
"Ragnarok," řekl muž. "Armageddon." Hlas měl silný, přesvědčivý. Měl mohutný plnovous, úplně černé vousy se dvěma čistě bílými chomáči na bradě a mírné, přátelské oči. "Proroci všech zemích viděli tento den přicházet. Soudný

den. Válka ohně a ledu je předpovězena našimi předky. Kladivo je led, a přijde v ohni."
‚A co radíte?" zeptal se Harvey Randall.
Muž se zarazil; možná se obával, že si z něj Randall dělá legraci. "Připojte se k církvi. Připojte se k jakékoliv církvi, které můžete věřit. "V domě mého otce je mnoho komnat." Skutečně věřící nebudou odmítnuti."
"Co byste dělal, kdyby nás Hamner - Brownova kometa minula?"
"To se nestane."
Harvey ho předal Markovi s formulářem a dal Charliemu signál, aby to zabalil. Nebyl to špatný den, získali pár minut, které mohl použít, a dozvěděl se něco o náladách zpovídaných lidí.
Mark přišel s formulářem. "Šlo to dobře, co? Jistě sis všiml, že jsem držel pusu zavřenou."
"Opravdu. Šlo to dobře."
Hamner přišel a usmíval se nějaké své soukromé radosti. Uložil nahrávací zařízení do auta a vylezl nahoru. "Propásl jsem něco?"
"Přichází Ragnarok. Země zahyne pod ohněm a ledem. Měl nejlepší vousy, jaké jsem kdy viděl. Kde jsi k čertu byl?"
"Získával jsem formulář," řekl Tim. Měl ten sentimentální úsměv celou cestu zpátky na parkoviště.
Z parkoviště u NBS Tim Hamner odjel k Bullocksovi. Věděl, co hledá. Odtud do květinářsrví, a pak do dragstóru. V dragstóru koupil prášky na spaní. Chystal se dodržovat podivný časový rozvrh.
Padl do postele úplně oblečený. Hluboce spal, když kolem šesti třiceti zvonil telefon. Překulil se a sahal po sluchátku.
"Haló?"
"Haló, ráda bych mluvila s panem Hamnerem, prosím."
"To jsem já. Eileen? Omlouvám se, spal jsem. Chystal jsem se vám zavolat."
"Dobrá, tak jsem vás předběhla. Time, vy opravdu víte, jak si získat pozornost dívky. Ty květiny jsou krásné, ale váza - chci říct, vždyť jsme se jen seznámili!"
Zasmál se. "Tak jsem se domníval, že jste příznivkyní Steubenova křišťálu. Sám mám docela pěknou sbírku "
"Ano?"
"Šílím po zvířatech." Tim se přesunul do polohy vsedě.

"Mám... například modrého žraloka, jednorožce, žirafu, kterou jsem dostal od babičky, je to ve starším stylu. A Žabího prince. Viděla jste Žabího prince?"
"Viděla jsem obrázky Jeho výsosti. Poslyšte, Time, nechte mě, abych vás pozvala na večeři. Existuje jedno neobvyklé místo nazývané Dar Magrib."
Muž se obvykle odmlčel, když ho Eileen pozvala na večeři. U Tima byla pauza stěží postřehnutelná. "Pan Hamner s díky přijímá. Dar Magrib je neobvyklý, to je pravda. Už jste tam byla?"
"Ano. Je to tam velmi pěkné."
"A vy jste mě chtěla nechat jít tam bez varování? Aniž byste mě upozornila, že tam budu jíst prsty?"
Eileen se zasmála. "Testuju vaši přizpůsobivost."
"M - hm. Proč sem nejdřív nepřijdete na koktejl? Představím vás Jeho Výsosti a ostatnímu křišťálu." Tim jí vysvětlil, jak se k němu dostane.
*
Fred Lauren přišel domů s hromadou časopisů. Hodil je vedle pohodlné židle, posadil se do prohýbajících se pružin a začal číst National Enquirer.
Článek potvrdil jeho nejhorší obavy. Kometa určitě narazí a nikdo neměl představu, kde. Ale dopadne v létě, a proto (skica to objasňovala) by měla dopadnout na severní polokouli. Nikdo nevěděl, jak bude hlava komety těžká, ale Enquirer říkal, že to může znamenat konec světa.
A slyšel kazatele v rádiu, toho blázna, který byl na všech stanicích. Konec světa se blížil. Čelisti se mu sevřely a zvedl výtisk Astronomie. Podle Astronomie byla pravděpodobnost jedna ku stotisíci, že se nějaká část hlavy srazí se Zemí, ale to Fred stěží zaznamenal. Co ho upoutalo, byly velice živé umělcovy představy - dopadu asteroidu, jak od něj

tryskají proudy tekuté lávy; "průměrný" asteroid visící pro srovnání nad Los Angeles; hlava komety, která dopadá do oceánu a zanechává holé mořské dno.
Stránky příliš ztmavly na to, aby bylo vidět, ale Freda nenapadlo rozsvítit. Hodně lidí nikdy neuvěří tomu, že zemřou, ale Fred tomu teď věřil. Seděl potmě, dokud ho nenapadlo, že Colleen musela přijít domů, a pak odešel k teleskopu. Dívku neviděl, ale bylo rozsvíceno. Prázdná místnost. Fredovo oko ji náhle vymalovalo plameny. Štuková zeď kolem okna vzplála oslepujícím světlem, které pomalu uhasínalo, aby odhalilo hořící záclony, povlečení, gauč, noční stolek a stůl, všechno v plamenech. Okna se roztříštila, stře-piny se rozlétly. Dveře koupelny se otevřely.
Dívka vyběhla a zápasila s šaty. Byla nahá. Pro Freda zářila jako světice, krásou, na kterou se téměř nedalo přímo pohlédnout. Uplynula věčnost, než si zapnula šaty... a v té věčnosti ji Fred viděl, jak se koupe ve světle pádu Kladiva. Colleen zářila jako hvězda, oční víčka marně sevřená, tvář probodaná skleněnými střepinami, škvařící se šaty, dlouhé blond vlasy praskaly, černaly, planuly... a zmizela dřív, než se setkali. Fred se odvrátil od teleskopu.
Nemůžeme se setkat, řekl mu hlas rozumu. Vím, co bych udělal. Nemohu znovu snést vězení.
Vězení? Když přichází kometa, aby skoncovala se světem? Soudy zaberou čas. Nikdy se nedostane do vězení. Bude dříve mrtvý. Fred Laureen se velice podivně usmál, svaly v koutcích jeho úst byly pevně sevřené. Dříve bude mrtvý!
KVĚTEN
Po roce 1790 filozofové a vědci věděli o mnoha tvrzeních, že z oblohy padaly kameny, ale nejvýznačnější vědci byli skeptičtí. První velký pokrok nastal v roce 1794, když německý právník, E.F.F. Chladni, publikoval studii o některých údajných meteoritech, z nichž jeden byl nalezen poté, co byla vidět ohnivá koule. Chladni přijal důkaz, že tyto meteority spadly z oblohy, a správně vyvodil, že to byly mimozemské objekty, které se zahřály pádem zemskou atmosférou. Chladni dokonce uvedl postulát, že to mohly být fragmenty rozbité planety - to byla myšlenka, která poskytla odrazový můstek pro ranné teorie o asteroidech, z nichž první byl objeven o sedm let později. Chladniho myšlenky byly široce odmítány, ne proto, že by byly špatně koncipovány, protože byl schopen dát dohromady dobré důkazy, ale proto, že jeho současníci měli nechuť k představě, ze by mimozemské kameny mohly padat z oblohy.
William K. Hartmann, Měsíce a planety,
Úvod do vědy o planetách
Mladý muž při chůzi výrazně kulhal. Téměř upadl na tlustý koberec ve velké kanceláři a Carrie, recepční senátora Jellisona, ho na okamžik chytla za paži. Hněvivě se jí vyškubl. "Pan Colin Saunders," ohlásila Carrie.
"Co pro vás mohu udělat?" zeptal se senátor Jellison.
"Potřebuju novou nohu."
Jellison se pokusil nevypadat překvapeně, ale neuspěl. A to jsem si myslel, že už jsem vyslechl všechno, pomyslel si.
"Posaďte se." Jellison sklouzl pohledem na hodinky. "Je po šesté..."

"Vím, že vás připravuju o drahocenný čas." Saunderův hlas zněl útočně.
"Neuvažoval jsem o svém čase," bránil se Arthur Jellison. "Když je po šesté, můžeme se napít. Dáte si něco?"
"No... ano, prosím, pane."
"Výborně." Jellison se zvedl od zdobeného dřevěného stolu a šel ke starobylé skřínce na stěně. Budova nebyla tak stará, ale skříňky vypadaly, jako kdyby je používal už Daniel Webster, který měl tu pověst, že nečekal do šesté. Senátor Jellison otevřel dvířka a odhalil velkou zásobu lihovin. Skoro všechny láhve měly stejnou nálepku.
"Old Fedcal?" zeptal se návštěvník.
"Jistě. Nenechte se zmást etiketami. V té černé lahvi je bourbon Jack Daniels. Zbytek jsou také ty nejlepší druhy. Proč platit cenu za značku, když to můžu donést z domova mnohem levnější? Co si dáte?"
"Skotskou."
"Prosím. Já jsem na bourbon." Jellison nalil dvě skleničky. "Teď mi řekněte, o co se jedná."

"Jedná se VA - o správní úřad pro veterány." Saunders vyložil svůj příběh. Tohle měla být jeho čtvrtá umělá noha. První, kterou mu Úřad pro veterány poskytl, mu seděla dobře, ale ukradli mu ji. Další tři vůbec neseděly, bolelo ho to, a teď s tím VA nechtel dělat vůbec nic.
"To vypadá jako problém pro vašeho poslance," navrhl Jellison jemně.
"Pokusil jsem se navštívit ctihodného Jima Bradena." Hlas mladého muže zněl znovu trpce. "Nepodařilo se mi s ním ani sejít."
"Ano," pochopil Jellison. "Omluvte mě na okamžik." Ze zásuvky vytáhl malou vázanou knížku. "ŘÍCI ALOVI, ABY NAŠEL PROTTKAND1DÁTA DO PRIMÁREK ZA TOHO PARCHANTA," ZAPSAL SI. "STRANA NEPOTŘEBUJE TAKOVÉHO HNUSNÉHO CHLAPA, A TOHLE NENÍ POPRVNÉ." Pak si k SODČ
přitáhl poznámkový blok. "Raději mi řekněte jména lékařů, se kterými jste jednal," vyzval ho.
"Chcete říct, že mi skutečně pomůžete?"
"Zařídím, aby se na to někdo podíval." Jellison si zapsal
podrobnosti do poznámkového bloku. "Kde jste byl zraněn?"
"Khe Sanh."
"Nějaká vyznamenání? Pomohlo by, kdybych to věděl."
Návštěvník pokrčil rameny. "Stříbrná hvězda."
"A samozřejmě Purpurové srdce," řekl Jellison. "Napijete se ještě?"
Návštěvník se usmál a zavrtěl hlavou. Rozhlédl se po velké místnosti. Stěny byly vyzdobeny fotografiemi: senátor Jellison v indiánské rezervaci; Jellison u řízení vojenského bombardéru; Jellisonovy děti, personál a přátelé. "Nechci vás už déle připravovat o čas. Musíte být zaneprázdněný."
Opatrně vstal.
Jellison doprovodil návštěvníka ke dveřím. Carrie musela odemknout. "Tohle byl poslední," ohlásila.
"Výborně. Ještě se tu trochu zdržím. Pošlete dovnitř Al-vina a můžete jít domů - ach, ještě maličkost. Zkuste mě nejdřív spojit s doktorem Sharpsem z JPL, ano? A zavolejte Maureen a řekněte jí, že se trochu opozdím."
"Jistě." Carrie se pro sebe usmála, když se senátor vrátil do své kanceláře. Než konečně odešla, vyřídila ještě dalších devět rychlovek. Byla na to zvyklá. Podívala se do místností pro personál na druhé straně své kanceláře. Všichni byli pryč s výjimkou Alvina Hardyho. Pokaždé čekal, jen pro případ potřeby. "Chce vás," řekla Carrie.
"Tak co je ještě nového?" Al vešel do velké kanceláře. Jellison se rozvalil ve svém křesle soudce, sako a vázanka s úzkými proužky ležela přes psací stůl, košili měl napůl rozepnutou. Vedle láhve stála velká sklenice bourbonu. "Ano, pane?" řekl Al.
"Pár věcí." Podal Alovi poznámky. "Prověřte tuhle historku. Pokud je to pravda, chci pod těmi lidmi rozdělat oheň střední velikosti. Ať šetří peníze ze svých platů, a ne švindlama s veteránem se Stříbrnou hvězdou, kterému nesedí protéza."
"Ano, pane."
"A pak se můžete podívat na Bradyho obvod. Zdá si mi, že by tam strana měla dosadit nějakého chytrého mladíka. Myslím na městského radního -"

"Ben Tyson," napověděl Al.
"Tak se jmenoval. Tyson. Myslíte, že může porazit Bra-dena?"
"Mohl by. S vaší pomocí.
"Podívejte se na to. Mám pocit, že pan Braden je tak zatraceně zaměstnaný zachraňováním světa, že nemá čas věnovat se svým voličům." Senátor Jellison se vůbec neusmíval.
Al. přikývl. Bradene, pomyslel si, jste vyřízený. Když se šéf dostane do takovéhle nálady -
Interkom zabzučel. "Doktor Sharps," oznámila Carrie.
"Výborně. Neodcházejte, Ale. Chci, abyste si to vyslechl. Charlie?"
"Ano, senátore?" ozval se doktor Sharps.
"Jak jdou přípravy letu?" zeptal se Jellison.
"Všechno jde výtečně. Šlo by to ještě líp, kdyby každá VIP z Washingtonu nevolala, aby se mě na to ptala."
"Zatraceně, Charlie, podal jsem ti pomocnou ruku. Pokud má někdo právo to vědět, jsem to já."
"Ano. Omlouvám se," ustoupil Sharps. "Ve skutečnosti to jde lépe, než jsme očekávali. Rusové hodně pomáhají. Získali velký nosič a vynesou spoustu životních potřeb, o které se s naší posádkou podělí. To nám dovolí vzít více vědeckého vybavení. Konečně jsme dospěli k dělbě práce, která má smysl."
"To je dobře. Ani se nikdy nedozvíš, kolik laskavostí jsem musel použít, abych ten let pro tebe prosadil. Teď mi znovu řekni, jakou má tohle všechno cenu."
"Senátore, bude to natolik cenné, jak to jen může být - vzhledem k tomu, co podnikáme. Nevyléčí to rakovinu, ale určitě se toho dozvíme spoustu o planetách, asteroidech a kometách. Taky ten chlapík od televize, Harvey Randall, tě chce mít ve svém příštím dokumentu. Zřejmě si myslí, že by ti televize měla poděkovat za prosazení tohohle letu."
Jellison vzhlédl na Ala Hardyho. Hardy se usmál a nadšeně přikyvoval. "V Los Angeles nás budou milovat," řekl Al.
"Řekni mu, že se mi to líbí," souhlasil Jellison. "Kdykoliv. Ať se domluví s mým asistentem. Al Hardy. Rozumíš?"
"Ano. Je to všechno, Arte?" zeptal se Sharps.
"Neé." Jellison dopil whisky. "Charlie, chodí mi sem lidé, kteří si myslí, že se s námi kometa srazí. Ne šílenci. Solidní lidé. Někteří z nich mají tolik titulů, jako ty."
"Většinu z nich znám," připustil Sharps.
"No a?"

"Co ti můžu říct, Arte?" Sharps se na chvíli odmlčel. "Podle našeho nejlepšího odhadu dráhy směřuje kometa přímo na nás -"
"Ježíši," vydechl senátor Jellison.
"Ale v těch odhadech je chyba několika tisíc mil. A pokud mine o tisíc mil, pořád ještě mine. Nemůže se natáhnout a chytit nás."
"Ale může narazit."
"No... tohle není pro zveřejnění, Arte."
"Nechci to kvůli zveřejnění."
"Dobře. Ano. Může do nás narazit. Ale pravděpodobnost je proti tomu."
"Jaká pravděpodobnost?"
, Jedna ku tisíci."
"Pokud si vzpomínám, říkal jsi miliardy ku jedné -"
"Pravděpodobnost se o tolik zvýšila," bránil se Sharps.
"Natolik, že bychom s tím měli něco dělat?"
"Jak bys mohl? Mluvil jsem s prezidentem," řekl Sharps.
"Já taky."
"A on nechce nikoho zpanikařit. Já s tím souhlasím. Pořád je to tisíc ku jedné, že se vůbec nic nestane," trval na svém Sharps. "A existuje úplná jistota, že spousta lidí bude zabita, pokud začneme dělat přípravy. Už teď se dějí divné věci. Znásilňují umělkyně. Skupiny šílenců. Lidé, kteří vidí konec světa jako příležitost -"
"O tom mi povídej," přerušil ho Jellison suše. "Říkám ti, taky jsem navštívil prezidenta, a sdílí tvůj názor. Nebo ty sdílíš jeho. Já nemluvím o varování veřejnosti, Charlie, mluvím o sobě. Kde ta věc narazí, pokud k tomu dojde?"

Následovala další odmlka.
"Ty jsi to přece studoval, ne?" naléhal Jellison. "Nebo ten bláznivý génius, kterého máš u sebe, hm, Forrester, ten to studoval. Je to tak?"
"Ano." Sharpsův hlas zněl jasně odmítavě. "Hammer se rozlámal. Pokud narazí, bude to pravděpodobně série úderů. Pokud do nás nebouchne jádro. Jestli k tomu dojde, nedělej si starosti s přípravami. Žádné neexistují."
"A je."
Jo," řekl Sharps. "Je to tak špatné."
"Ale jestli narazí jenom část -"
"Určitě Atlantický oceán," upřesnil Sharps.
"To znamená Washington..." Jellion nechal svůj hlas
odeznít.
"Washington bude pod vodou. Celé východní pobřeží až k horám," řekl Sharps. "Přílivové vlny. Ale pravděpodobnost je malá, Arte. Velice malá. Nejlepší odhad zatím je, že dojde jen k působivé světelné podívané a k ničemu jinému."
"Jistě. Jistě. Dobra, Charlie, pustím tě zpátky k práci. Mimochodem, kde ten den budeš?"
"V JPL."
"Nadmořská výška?"
"Kolem tisíce stop, senátore. Kolem tisíce stop. Sbohem."
Spojení se přerušilo, dříve než Jellison stihl zavěsit. Jellison a Hardy se chvíli dívali na hluchý přístroj. "Ale, myslím si, že bychom měli být na ranči. Je to dobré místo na pozorování komet," začal Jellison.
, Ano, pane -"
"Ale měli bychom být opatrní. Žádnou paniku. Pokud se z toho stane velká záležitost, může vzplanout celá země. Očekávám, že Kongres najde na ten týden dobrý důvod pro parlamentní prázdniny, v tom nebudeme muset nic podnikat, ale chci, aby moje rodina byla také venku na ranči. O Maureen se postarám. Dohlédněte na to, aby se tam dostal Jack a Charlotta."
Al Hardy sebou škubl. Senátor Jellison svého zetě nesnášel. A ani Al. Nebude to příjemné, přesvědčit Jacka Turnéra, aby vzal svou manželku a děti na Jellisonův ranč do Kalifornie.
"Taky to může být hodně povyku pro nic," pokračoval Jellison. "Vy samozřejmě jedete s námi. Budeme potřebovat vybavení. Vybavení pro konec světa. Několik aut s náhonem na čtyři kola -"
"Land - Rovery," navrhl Al.
"K čertu, Land - Rovery ne," odmítl Jellison. Znovu si nalil na dva prsty whisky. "Kupujte americké věci, zatraceně. Ta kometa pravděpodobně nenarazí a my jistě nechceme vlastnit zahraniční auta, až to pomine. Možná džípy, nebo něco od General Motors."
"Podívám se na to," přikývl Al.
"A ostatní věci. Vybavení pro táboření. Baterie. Žiletky. Kalkulačky. Pušky. Spací pytle. Všechny ty krámy, které nemůžete koupit, pokud -"
"Bude to drahé, senátore."
"A co má být? Kvůli tomu se nesložím. Sežeň všechno, ale mlč o tom. Pokud se bude někdo ptát, tak... co? Chystáš se na safari do Afriky. Musí existovat nějaký projekt Národní přírodovědecké nadace v Africe -"
, Ano, pane -"
"Dobře. Tak to je všechno na ten účel, pokud by se někdo ptal. Můžeš do toho zasvětit Rasmussena. Nikoho jiného z personálu. Máš dívku, kterou bys chtěl vzít s sebou?"
On to opravdu neví, pomyslel si Al. Skutečně neví, co cítím k Maureen. "Ne, pane."

"Dobře. Tak to nechám na tobě. Musíš si uvědomit, že je to pěkně bláznivé a že se budeme cítit hrozně hloupě, až nás ta věc mine."
"Ano, pane." To doufám. Sharps ji nazval Kladivem!
*
"Neexistuje absolutně žádné nebezpečí. Asteroid Apollo proletěl ve vzdálenosti dvou milionů mil, což je v kosmických měřítcích velmi těsný průlet, v roce 1932. Nedošlo k žádným škodám. Adonis proletěl ve vzdálenosti milionu mil

v roce 1936. A co se stalo? Pamatujete se na paniku v roce 1968? Lidé, zvláště v Kalifornii, prchali do hor. Každý na to o den později zapomněl - to znamená všichni, kteří se nezruinovali nákupem vybavení určeného pro přežití, které nepotřebovali."
"Hamner - Brownova kometa je výtečnou příležitostí ke studiu nového druhu mimozemského tělesa na relativně - zdůrazňuji relativně malou vzdálenost, a to je všechno."
"Děkuji vám, doktore Treece. Slyšeli jste rozhovor s doktorem Henrym Treecem z Geologického průzkumu Spojených Států. Ted' se vracíme k našemu pravidelnému vysílání."
*
Cesta vedla na sever porosty pomerančovníků a mandloní, probíhala po východním okraji údolí San Joaquin. Občas se vyšplhala na nízké kopce nebo se vinula mezi nimi, ale po většinu cesty byla vlevo vidět rozlehlá planina, s tečkami budov farem a polí, křižovaná kanály a táhnoucí se až k horizontu. Jediné velké budovy v dohledu patřily nedokončené jaderné elektrárně San Joaquin.
Harvey Randall zabočil doprava na Porterville a jel klikatou cestou na východ nahoru do předhůří. Silnice náhle ostře zatáčela a na okamžik měl výhled na velkolepé pohoří High Sierra na východě, jehož vrcholky ještě pokrýval sníh. Nakonec objevil odbočku na vedlejší silnici a o kus dál po ní neoznačenou bránu. Nakladak US pošty už projel a řidič se vracel, aby bránu zavřel. Měl dlouhé vlasy a elegantně upravené vousy.
"Zabloudil jste?" zeptal se pošťák.
"Nemyslím. Je to ranč senátora Jellisona?" odpověděl otázkou Harvey.
Pošťak pokrčil rameny. "Říká se to. Nikdy jsem ho neviděl. Zavřete bránu?"
"Jistě."
"Na shledanou." Pošťak se vrátil do svého nakladaku. Harvey projel bránou, vystoupil, zavřel ji a pak následoval nákladák nahoru po polní cestě na vrcholek kopce. Stál tam dům s bílými zdmi. Cesta se dělila, doprava vedla dolů ke stodole a řadě propojených jezírek. Žulové útesy se vypínaly vysoko nad jezírky. Bylo tam několik pomerančovníků a spousta prázdných pastvin. Kusy skal, zvětralé balvany větší než kalifornské předměstské domy, se skutálely dolů do pastvin.
Z domu vyšla žena bujných tvarů. Zamávala na pošťáka. "Káva je horká, Harry!"
"Děkuju. Přeju šťastný Den odpadků."
"Co, už zase? Tak brzy? Dobře, vy víte, kam to dát." Pokročila k TravelAll. "Čím vám mohu pomoci?"
"Hledám senátora Jellisona. Harvey Randall, NBS."
Paní Coxová přikývla. "Očekávají vás nahoře ve velkém domě." Ukázala na cestu odbočující vlevo. "Rozmyslete si, kde zaparkujete, a dávejte pozor na kočky."
"Co je to Den odpadků?" vyptával se Harvey.
Na tváři paní Coxové se objevil podezřívavý výraz. Pak její tvář znehybněla. "Nic důležitého," odsekla. Odešla zpět na verandu. Pošták už zmizel v domě.
Harvey pokrčil rameny a nastartoval TravelAll. Cesta vedla mezi ohradami z ostnatého drátu, mezi pomerančovníky vpravo a převážně pastvinami vlevo. Projel zatáčkou a uviděl dům. Byl velký, s kamennými zdmi a břidlicovou střechou. Byla to živelně stavěná, mohutná budova, která se do téhle odlehlé oblasti příliš nehodila. Vyjímal se proti dalším skalám a naskýtal se odtud výhled kaňonem na míle vzdálenou High Sierru.
Zaparkoval poblíž zadního vchodu. Když začal obcházet velkou verandu vpředu, kuchyňské dveře se otevřely.
"Vítejte," zavolala Maureen Jellisonová. "Ušetřete si cestu a pojďte dovnitř tudy."
"Ano. Díky." Byla tak hezká, jak si ji Harvey pamatoval. Měla na sobě hnědé kalhoty, které nijak zvlášť nepadly a obutá byla do vysokých bot, ne skutečných ponorek, ale dobrých na chození. Mark Czescu by je asi nazval "Lisova-če oplatek". Rusé vlasy vypadaly nedávno učesané. Ve vlnách jí dosahovaly právě k ramenům, s malými lokýnkami

na koncích. Slunce se na nich odráželo v působivých odlescích.
"Měl jste dobrou cestu?" optala se.
"Šlo to -"
"Vždycky se mi líbila cesta z Los Angeles sem nahoru," řekla Maureen. "Ale předpokládám, že byste se rád hned napil. Co si dáte?"
"Skotskou. A díky."
"Není zač." Vedla ho boční verandou do velmi moderní kuchyně. Stál tam bar plný lihovin a ona vytáhla láhev Old Fedcal, pak bojovala s výrobníkem ledu. Je to vždycky celé promrzlé, když poprvé příjedeme nahoru," vysvětlila. "Tohle je ranč, kde se pracuje, a Coxovi nemají čas chodit nahoru a příliš se tu o to starat. Pojďte, ve vedlejší místnosti bude příjemněji."
Znovu šla napřed, prošla chodbou do obývacího pokoje. Široká veranda byla hned za ní. Příjemný pokoj, rozhodl Harvey. Byl obložen světlým dřevem, s nábytkem vrančerském stylu, který se do takového masivního domu příliš nehodil. Většinu stěn pokrývaly fotografie psů a koní a skříňka se stuhami a oceněními, většinou za koně, ale některé

byly za dobytek. "Kde jsou všichni?" zajímal se Harvey.
"Teď jsem tu zrovna sama," odpověděla Maureen.
Harvey zasunul myšlenku pevně dolů do podvědomí a pokusil se vysmát sám sobě.
"Senátora zdrželo hlasování," říkala Maureen. "Chytne večer noční let z Washingtonu a dostane se sem ráno. Táta říkal, že vás tu mám provést. Chcete se ještě napít?"
"Ne, díky. Jedna stačí." Položil sklenici, pak ji znovu zvedl, když si uvědomil, že ji položil na vyleštěný stolek s lampičkou. Utřel z něj rukou kroužek vody. "Je dobře, že se mnou nepřijel štáb. Ve skutečnosti musí dokončovat nějakou práci a já jsem doufal, že budeme moci natočit senátora Jellisona zítra ráno. Pokud ale nebude zítra k dispozici, mám vybavení v autě. Byl jsem docela dobrý kameraman. Štáb dorazí ráno a já jsem si myslel, že budu moci večer využít k tomu, abych se seznámil se senátorem a dozvěděl se, o čem by chtěl pro kameru hovořit..."
A žvaním, pomyslel si Harvey. Je to hloupé.
"Chcete si udělat velkou okružní cestu?" navrhla Mau-reen. Pohlédla na Harveyovy kalhoty Roughrider a vycházkové boty. "Nemusíte se převlékat. Pokud vám nevadí náročnější chůze, ukážu vám nejkrásnější výhled do údolí."
"Jistě. Pojďme."
Prošli kuchyní ven a vydali se napříč mezi pomerančovníky. Vlevo od nich bublal potok.
"Tam dole je pěkné koupání," upozornila ho Maureen. "Možná se smočíme, pokud se vrátíme dost brzo."
Prolezli ohradou. Přidržela ostnatý drát a bez námahy se protáhla, pak se otočila, aby sledovala Harveye. Usmála se, když prosel těsně za ní, viditelně potěšená jeho schopnostmi.
Na druhé straně ohrady rostl plevel a křoví, nikdy neorané ani nespásané. Cesta strmě stoupala. Vedly tu malé chodníčky, vyšlapané králíky nebo kozami. Pro lidi se vůbec nehodily. Vyšplhali několik set stop, než se dostali k základně velkého žulového útesu. Prudce se zvedal alespoň dvěstě stop nad nimi. "Musíme ho obejít tady vlevo," řekla Maureen. "Odsud to začíná být náročné."
O hodně náročnější a nedokážu to, pomyslel si Harvey. Ale ať mě vezme čert, jestli nechám příslušnici smetánky z Washingtonu, aby mi to natřela. Měl bych být muž do přírody.
Nikdy nebyl na výletě s dívkou od té doby, co Maggii Thomkinsovou roztrhal výbuchu miny ve Vietnamu. Ma-ggie byla schopná reportérka, vždy hledala příběh. Vůbec neměla zájem o to, aby posedávala v Caravelle Baru a získávala svůj materiál z třetí nebo čtvrté ruky. Harvey s ní odešel na frontu a jednou museli společně projít přes linie Vietcongu. Pokud by nezahynula... Harvey tu myšlenku také odložil. Je to už dlouho.
Škrábali se strží ve skalách. "Lezete sem nahoru často?" vyptával se Harvey. Snažil se mluvit bez námahy.
"Byla jsem tu předtím jen jednou," odpověděla Maureen. "Táta mi řekl, abych sem nechodila sama."
Konečně dosáhli vrcholku. Jak Harvey viděl, vůbec nebyli až nahoře. Ocitli se na konci hřebenu, který se táhl na jihovýchod do High Sierry. Nahoru do vlastního skalního

útesu vedla úzká pěšina; celou cestu šli za ním, takže když se dostali na jeho vrcholek, dívali se na ranč.
"Máte pravdu," pronesl Harvey. "Ten výhled stojí za to." Stál na monolitu vysokém několik poschodí a cítil, jak údolím vane příjemný větřík. Všude, kam se podíval, byly další velké bílé skály. Tudy musel projít ledovec a roztrou-sit po zemi tyhle monolity.
Senátorův ranč se rozkládal dole. Malé údolí vyhloubené potokem se táhlo několik mil na západ, pak následovaly další kopce, stále s tečkami bílých kamenů, velkých jako bungalo-vy. Daleko za kopci a hluboko pod úrovní ranče se doširoka rozevíralo San Joaquin. Bylo tam mlhavo, ale Harveyovi se zdálo, že může rozeznat tmavou siluetu pohoří Temblor na západním konci centrálního Kalifornského údolí.
"Silver Valley," ohlásila Maureen. "Támhle je náš pozemek a za ním je ranč George Christophera. Jednou jsem si ho skoro vzala -" Nedořekla a zasmála se.
Proč teď cítím bodnutí žárlivosti? uvažoval Harvey. "Proč je to tak legrační?"
"Bylo nám celých čtrnáct, když mi to nabídl," vzpomínala Maureen. "Skoro před šestnácti lety. Tátu zrovna zvolili a stěhovali jsme se do Washingtonu. George a já jsme kuli pikle, abych tu mohla zůstat."
"Ale nezůstala jste."
"Ne. Ale občas si přeju, abych to udělala," dodala. "Zvláště když stojím tady." Výmluvně ukázala kolem.
Harvey se otočil, a tam objevil další kopce, které se zvedaly výš a výš, až přešly do pohoří Sierra Nevada. Velké hory vypadaly nedotčené, nikdy nezdolané lidmi. Harvey věděl, že je to jen iluze. Pokud jste se na cestě Johna Muira zastavili, abyste si zavázali tkaničky, hrozilo vám, že vás turisti ušlapou.
Velká skala, na které stáli, byla u okraje útesu rozeklaná. Průrva nebyla víc než yard široká, ale byla hluboká, tak hluboká, že Harvey neviděl dno. Vrcholek skály se svažoval směrem k průrvě a směrem k okraji za ní, takže Harvey vůbec necítil pokušení, aby se k ní přiblížil.
Maureen se tam vydala a bez přemýšlení překročila rokli.
Stála na úzkém proužku skály, dvě stopy širokém, před sebou třista stop hluboký sráz, za sebou průrvu neznámé hloubky. Spokojeně se rozhlížela, pak se otočila. Uviděla Harveye Randalla, jak zachmuřeně stojí, pokouší se pohnout vpřed, ale nedokáže to. Podívala se na něj překvapeně; pak se jí v tváři objevila účast. Přešla zpátky na velkou skálu.
"Omlouvám se. Vadí vám výšky?"
"Trochu," připustil Harvey.
"Neměla jsem to dělat - mimochodem, o čem jste přemýšlel?"
"Jak bych se tam dokázal dostat, kdyby k něčemu došlo. Jestli bych se donutil přelézt přes tu trhlinu -"
"Nebylo to ode mne vůbec hezké," přiznala. "Přesto mi dovolte, abych vám ukázala ranč. Většinu ho můžete vidět odsud."

Harvey si pak nemohl vzpomenout, o čem mluvili. Nebylo to nic důležitého, ale byla to příjemná hodina. Nemohl si vzpomenout na hezčí.
"Měli bychom se vrátit dolů," navrhla Maureen.
"Jo. Existuje nějaká snadnější cesta, než po které jsme přišli nahoru?"
"Nevím. Můžeme se podívat," řekla. Šla jako první směrem doleva, kolem opačné strany skalní stěny. Vyhledávali si cestu křovinami a po úzkých kozích stezkách. Ležely tu hromádky kozího a ovčího trusu. Taky divoké zvěře, pomyslel si Harvey, i když si tím nemohl být jistý. Země byla příliš tvrdá na to, aby zanechávala stopy.
"Vypadá to, jako by tu před námi nikdo nebyl," zauvažoval Harvey, ale řekl to jen potichu a Maureen ho neslyšela.
Nalézali se v úzké rokli, která nebyla ničím jiným, než trhlinou v úbočí strmého svahu. Ranč zmizel.
Za nimi se ozval nějaký zvuk. Harvey se překvapeně otočil. Dolů komínem scházel kůň.
Ne jenom samotný kůň. Jezdcem byla malá plavovlasá dívka, sotva dvanáctileté dítě. Jela bez sedla a vypadala jako součást velkého zvířete, patřila k němu tak, že to klidně mohl být nedorostlý kentaur. "Ahoj," zavolala.

"Ahoj," řekla Maureen. "Harveyi, tohle je Alice Coxo-vá. Coxovi pracují na ranči. Alice, co tady nahoře děláš?"
"Viděla jsem vás jít nahoru," vysvětlila. Hlas měla jemný a vysoký, ale dobře modulovaný, ne ječivý.
Maureen počkala na Harveye a mrkla na něj. Potěšeně přikývl. "A my jsme si mysleli, že jsme neohrožení výzkumníci," zasmála se Maureen.
"Jo. Dalo mi samotnému dost práce dostat se nahoru, bez takového zatraceně velkého koně." Podíval se kupředu. Cesta byla strmá a bylo absolutně nemožné, aby se tudy kůň dostal dolů. Otočil se, aby jí to řekl.
Alice sesedla a klidně vedla koně dolů strží. Klouzal a škrabal se dolů, a ona mu ukazovala místa, kam si má stoupnout. Zdálo se, že jí kůň perfektně rozumí. "Senátor přijede brzy?" zeptala se.
"Ano, zítra ráno," potvrdila Maureen.
"Určitě bych si s ním ráda promluvila," zatoužila Alice. "Všechny děti ze školy by se s ním chtěly setkat. Je hodně v televizi."
"Harvey - pan Randall natáčí televizní pořady," upozornila ji Maureen.
Alice pohlédla na Harveye s novým respektem. Chvíli nic neříkala. Pak se zeptala: "Líbí se vám Star Trek?"
"Ano, ale nemám s ním nic společného." Harvey se škrábal dolů dalším strmým úsekem. Kůň se tudy jistě nemůže dostat?
"Je to můj oblíbený program," pokračovala Alice. "Hou, Tommy. Pojď, je to v pořádku, přímo sem - já jsem napsala příběh pro televizi. Je to o létajícím talíři, a jak jsme před ním utekli a ukryli se v jeskyni. Je taky docela dobrý."
"To se vsadím, že je," souhlasil Harvey. Sklouzl pohledem na Maureen a uviděl, že se znovu usmívá. "Vsadil bych se, že neexistuje nic, co nedokáže," zamumlal Harvey. Maureen přikývla. Vyškrabali se nahoru úbočím vyschlého řečiště, které končilo v neproniknutelném křoví. Znovu uviděli ranč, stále ještě daleko dole. Svah byl dost strmý, takže kdybyste spadli, dost dlouho byste se kutaleli a nejspíš si něco zlomili. Harvey se ohlédl zpátky a chvilku sledoval Alici, pak se o ni a o koně přestal starat. Soustředil se na to, aby se sám dostal dolů.
"Jezdíš sem nahoru často sama?" zeptala se Maureen.
"Jistě," přikývla Alice.
"Nemá o tebe nikdo starost?" podivil se Harvey.
"A, já znám cestu docela dobře," řekla mu Alice. "Párkrát jsem zabloudila, ale Tommy ví, jak se dostat domů."
"Je to pěkný kůň," obdivně řekla Maureen.
"Jistě. Je můj."
Harvey se podíval, aby se ujistil. Hřebec, ne valach. Počkal na Maureen, až ho došla. Mužská hrdost ho nutila, aby se snažil jít vepředu, i když bylo zřejmé, že by to měli nechat na Alici. "Musí být hezké žít tam, kde může mít člověk obavy jen z toho, že zabloudí - a o to se postará kůň," řekl Maureen. "Ona ani neví, o čem mluvím. Minulý týden byla dívka v jejím věku, kolem jedenácti, znásilněna v Hollywood Hills ani ne půl míle od mého domu."
"Jedna z otcových sekretářek byla vloni znásilněna na Kapitolu," přidala se Maureen. "Není civilizace kouzelná?"
"Přál bych si, aby tu mohl vyrůstat můj syn," zatoužil Harvey. "Jenom nevím, co bych tu dělal já. Farmařil?" Zasmál se sám sobě. Pak byla cesta natolik strmá, že nemohl mluvit.
Na úpatí příkrého svahu vedla polní cesta. Stále byli daleko od ranče, ale teď to bylo snadnější. Alice nějak nasedla na koně; Harvey ji celý čas sledoval, ale nestihl si všimnout, jak se jí to podařilo. V jednom okamžiku stála vedle zvířete, ve druhém už na něm seděla. Zamlaskala a odcválali. Iluze, že je jakousi součástí zvířete, teď byla ještě silnější: pohybovala se s ním v dokonalém rytmu, dlouhé plavé vlasy za ní vlály.
"Bude to opravdová kráska, až vyroste," nadhodil Harvey. "Nedělá to ten vzduch tady? Tohle celé údolí vypadá kouzelné."
"Občas to vnímám taky tak," souhlasila s ním Maureen.
Slunce už bylo nízko, když se dostali zpátky na ranč do kamenného domu.
"Je trochu pozdě, ale nechcete si zaplavat?"

"Jistě. Proč ne? Jenom nemám s sebou plavky." "O, tady se něco najde." Maureen zmizela v domě a vrátila se s pánskými plavkami. "Tady se můžete převléknout." Ukázala na koupelnu.
Harvey se oblékl do plavek. Když vyšel ven, už byla převlečená. Měla na sobě jednodílné plavky z bílého svítivého materiálu. Přes rameno si přehodila župan. Mrkla na něj a vyrazila, nechala Harveye, aby ji následoval. Cesta vedla mezi pomerančovníky a dolů k písečné pláži u bublajícího potoka. Maureen se na Harveye usmála a pak rychle vklouzla do vody. Následoval ji.

"Joj bože!" vykřikl. "To je ledová voda!"
Šplíchla mu vodu na dosud suchou hruď a vlasy. "Jen pojďte, to vám neublíží."
Urputně se brodil do proudu. Dál od břehů voda plynula rychle a dno bylo kamenité. Měl problémy, aby se udržel na nohou, ale následoval ji vzhůru proti proudu, do úzké sou-těsky mezi dvěma balvany. Voda se tu řítila rychle a hrozila je oba porazit. Harveyovi sahala právě po prsa. "To vás rychle vychladí," řekl. Cachtali se v tůňce a pozorovali malého pstruha, který se míhal při hladině. Harvey hledal větší ryby, ale nebyly vidět. Potok se zdál být pro pstruhy perfektní, hluboké tůňky pod malými vodopády. Ze břehů se nakláněly stromy, kromě dvou míst, která byla vyčištěna, zřejmě pro někoho, kdo miloval rybaření na mušku a otevřel břehy, aby mohl nahazovat udici.
"Myslím, že modrám," vykřikla nakonec Maureen. "Už máte dost?"
"Abych řekl pravdu, stačilo mi to už před deseti minutami."
Vylezli ven z vody na další z ohromných bílých balvanů, jehož tvary byly vyhlazeny proudící vodou. Slunce, i když stálo nízko, příjemně hřálo do Harveyova promrzlého těla a skála byla stále vyhřátá od slunce. "Tohle jsem potřeboval,"
liboval si.
Maureen se otočila na břicho a lokty, a podívala se na něj. "Co? Proudící vodu, strach z výšek nebo to, že jste si uchodil nohy?"
"Tohle všechno. A to, že jsem dnes s nikým nenatáčel rozhovor, to jsem taky potřeboval. Jsem rád, že to váš otec nestihl. Zítra - Sezame, otevři se! Budu zase Harveyem Randallem."
Znovu se převlékla do hnědého domácího oblečení. Když Harvey vyšel ven, zjistil, že kromě toho připravila pití.
"Zůstanete na večeři?" zeptala se.
"No... jistě, ale můžu vás pozvat někam ven?"
Usmála se. "Ještě jste neokusil divoký noční život Springfieldu a Porterville. Tady vám bude líp. Mimoto ráda vařím. Pokud chcete, můžete pomoci s mytím nádobí."
"Jistě -"
"Ne, že to je nějaké zvláštní vaření," řekla Maureen. Vytáhla stejky z mrazáku. "Mikrovlnná trouba a mražené jídlo. Civilizovaný způsob přípravy gurmánských pokrmů."
"Tahle věc má víc ovládačů než Apollo."
"To opravdu ne. V Apollu jsem byla. Poslyšte, ale vy taky, ne?"
"Viděl jsem maketu," vysvětlil Harvey, "ne opravdové Apollo. Bože, líbilo by se mi to. Pozorovat kometu z oběžné dráhy. Bez atmosféry, která by ji zakrývala."
Maureen neodpověděla. Randall upil doušek skotské. To zvýšilo jeho pocit hladu. Prohledal mrazák a našel mraženou čínskou zeleninu jako přílohu k masu.
Po večeři popíjeli kávu na verandě, v prostorných křeslech s širokými rovnými područkami, na která bylo možné postavit šálky. Bylo chladno; museli si vzít saka. Hovořili pomalu, zasněně: o astronautech, které Maureen znala, o matematice v Lewisi Carollovi, o sociální politice ve Washingtonu. Za chvilku Maureen vešla do domu, zhasla všechna světla a vrátila se zpátky po paměti.
Byla hrozná tma. Randall se zeptal: "Proč jste to udělala?"
Hlas bez těla odpověděl: "Uvidíte za pár minut." Uslyšel, jak si sedá do křesla.
Nesvítil měsíc a zářily pouze hvězdy. Ale postupně uviděl to, co mu chtěla ukázat. Když se Plejády dostaly nad hory,

nepoznával je, souhvězdí bylo zářivě jasné. Mléčná dráha zářila, ale přitom neviděl ani vlastní šálek na kávu!
"Existují lidé z města, kteří to nikdy nespatřili," řekla Maureen.
„Ano. Díky."
Zasmála se. "Mohlo být pod mrakem. Mé možnosti jsou omezené."
"Kdybychom mohli... ne, pletu se. Uvažoval jsem o tom, jestli bychom mohli všem ukázat, jak to vypadá - všem voličům. Ale hvězdné scenérie, obrázky souhvězdí, černých děr a násobných systémů a všeho, co tam venku můžete najít, vidíte stále v novinových stáncích. Musela byste vzít voliče tam nahoru, deset najednou, a ukázat jim to. Pak by to pochopili. Všechno to tam je. Skutečné. Stačí se jen natáhnout."
Natáhla paži (její vidění ve tmě se natolik zlepšilo) a vzala ho za ruku. Byl trochu zaskočený. Řekla: "To by nefungovalo. Jinak by NASA podporovali hlavně farmáři."
"Ale pokud byste to nikdy takhle neviděla... Ach, asi máte pravdu." Ostře vnímal to, že se stále drží za ruce. Ale tím by to mělo skončit. "Poslyšte, máte ráda mezihvězdná impéria?" Neškodný námět hovoru.
„Nevím. Povídejte mi o mezihvězdných impériích."
Harvey ukázal a naklonil se blízko, tak, aby mohla sledovat jeho paži. Tam, kde Mléčná dráha houstla a zjasněla, v souhvězdí Střelce, tam byla osa Galaxie. "Tam se to odehrává, ve většině starších impérií. Hvězdy jsou k sobě mnohem blíže. Můžete tam najít Trantor a Hubův svět. Je ale riskantní něco tam budovat. Někdy zjistíte, že všechna centrální slunce explodovala. Radiační vlna nás ještě nedostih-la."
"Cožpak tomu Země vždycky nevládne?"
"Jistě, ale většinou zjistíte, že Země prodělala jednu velkou atomovou valku."
"Aha. Možná bych se neměla ptát, ale odkud vlastně získáváte své informace?"
"Rád jsem četl časopisy science - fiction. Pak jsem kolem dvaceti byl příliš zaneprázdněný. Pochopte, impéria ovládaná Zemí bývají malá, ale... představují malý zlomek ze stovky miliard sluncí. Dostanete ohromné říše, i když nepokryjete ani jedno rameno Galaxie." Zmlkl. Obloha byla tak hrozně jasná! Téměř mohl vidět Muleho válečné lodi startující ze Střelce. "Maureen, vypadá to tak skutečné."

Zasmála se. Teď mohl vidět její tvář, bledou, bez podrobností.
Přesunul se na širokou podničku jejího křesla a políbil ji. Posunula se na stranu a on vklouzl vedle ní. Do křesla se dva stěží vešli.
Neexistuje žádný neškodný předmět hovoru.
Nastal okamžik, kdy se z toho ještě mohl vyvléknout. Ale myšlenka, která ho zastavila, byla tahle: zítra, Sezame! Zase budu Harveyem Randallem.
Uvnitř v domě vládla úplná tma. Vedla ho za ruku, po hmatu a po paměti, do jedné z ložnic. Svlékli jeden druhého. Jejich šaty, když padaly, jako by spadly do jiného vesmíru. Pokožku měla teplou, téměř horkou. Na okamžik si přál, aby mohl vidět její tvář, ale jen na okamžik.
Probudil se do šedého úsvitu. Na záda mu bylo chladno. Leželi propleteni dohromady na ustlané posteli. Maureen klidně a hluboce spala, na tváři jí zůstal lehký úsměv.
Mrznul. Ona musí také. Měl by ji vzbudit? Pomalý mozek nalezl lepší řešení. Opatrně se od ní odpojil. Neprobudila se. Šel ke druhé z manželských postelí, stáhl z ní přikrývky, odnesl je zpátky a rozestřel je na Maureen. Pak - zcela přesvědčen, že vklouzne pod přikrývky s ní - stál nehybně téměř minutu.
Nebyla to jeho manželka.
"Sezame," vyslovil Harvey měkce. Posbíral plnou náruč oblečení, dával pozor, aby na něco nezapomněl. Tiše vyšel do obývaku. Začínal se chvět. První dveře, které zkusil, vedly do další ložnice. Odhodil šaty na židli a vlezl do postele.
*

Není mrtvá, ale proměněná! Kometa ve své agónii je úžasná. Proud její odervané tkáně dosahuje do vzdálenosti milionů mil, závoj podivných chemikálií, které jsou hnány vichrem odraženého světla zpět do oblasti komet. Pár molekul se možná rozestře po ledových površích jiných komet.
Pozemské teleskopy zjistily, že je kometa stíněna samotným zářícím Sluncem. Její přesná dráha je stále nejistá.
Nádheru jejího ohonu způsobuje odražené sluneční světlo, ale v jejím koma toho září víc, než jen sluneční svit. Některé chemikálie mohou klidně ležet společně při teplotách blízkých absolutní nule, ale zahřejte je a začnou hořet. Koma vřelo změnami.
Hlava se každým dnem zmenšovala. Tady se odpařuje amoniak z povrchu složeného ze směsi ledu a prachu; vodík už se dávno odpařil. Hmota se smršťuje, její hustota se zvyšuje. Brzo tu zůstane stěží něco jiného než skalní drť, stmelená dohromady ledem. Tam kamenný monolit velikosti kopce blokuje cestu plynové kapse, která se každou hodinou ohřívá, dokud něco nepovolí. Plyn prudce uniká do koma. Kamenná masa se pomalu vzdaluje, převrací se. Oběžná dráha Hamner - Brownovy komety se nepatrně změnila.
ČERVEN: Jedna
Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe. Ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchváceni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.
Pavel z Tarsu, První list Tesalonickým
Tam na špičce velkého rozpadajícího se totemu, tam v tom maličkém prostoru na špičce, ležel Rick Delanty na zádech a jeho úsměv se objevoval a zase mizel. Pečlivě artikulovaný hlas o tom nic neprozrazoval. Zněl úplně stejně jako hlas Johnnyho; a Johnny Baker měl lehce zamračený výraz muže, který vykonává jemnou práci. "Přepnuto na vnitřní napájení." "Kontrola vnitřního napájení. V pořádku." "Čas T minus patnáct minut, odpočet pokračuje." Kdykoliv sklouzl pohledem na Rička, na jeho kolísající úsměv, tehdy se Johnnyho rty v koutcích prohnuly. Ale Johnny Baker už nahoře byl; mohl si dovolit zůstat nad věcí. Patnáct minut, a žádné poruchy. Zabralo by člověku celý život, než by sepsal všechny možné závady, které mohly zastavit start Apolla.
Delanty se stale usmíval. Vybrali ho! Prošel tréninkem a simulátory, a pak odletěl na Floridu. Před dvěma dny vytáčel přemety, překruty, Immelmanny a střemhlavým letem létal

nad Floridou a Bahamami. Poslední let na rozcvičení dva dny před startem byl příliš zažitou tradicí, než aby se dala obejít. Zbavoval vybrané kosmonauty napětí a přenášel ho na pozemní personál, který se mohl zbláznit z toho, jestli se jejich posádka rozmlátí v cvičném tryskovém letadle, po tom všem pečlivém plánování...
"Čas T minus jedna minuta, odpočet pokračuje." Tyhle poslední uspěchané, nabité hodiny skončily, když ho Wally Hoskins vyvezl výtahem a usadil ho, ve skafandru neohrabaného, do kabiny Apolla. Pak už mohl ležet na zádech s koleny nad hlavou a čekat na závadu. Ale ještě k ní nedošlo a zdálo se, že opravdu poletí, že doopravdy -
"Pět. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. Zážeh. Start..." Letíme!
"Zvedáme se..."
Saturn se zdvihal v hřmění a pekelném ohni. Statisíce oficiálních návštěvníků a další, novináři, spisovatelé science fiction s podvodně získanými novinářskými průkazy, VIP a přátelé..."
"On už letí," řekla Maureen Jellisonová. Otec se na ni zvědavě podíval. "Kosmické lodě se obvykle označují ženským rodem."
‚Ano. Asi ano," bezvýrazně souhlasila Maureen. Proč si myslím, že už ho nikdy znovu neuvidím?
Za ní si viceprezident mumlal pro sebe, dost hlasitě na to, aby ho bylo slyšet. "Leť, ptáku, leť." Škubl sebou a vzhlédl, uvědomil si, že ho ostatní poslouchali a pokrčil rameny.
"LEŤ, BEJBY!" vykřikl.
Na diváky podívaná působila. Síla hřmící rakety, znalosti, které do ní byly vloženy; pro starší pozorovatele se dělo něco nemožného, příhoda z obrázkových seriálů jejich dětství. Pro mladší to bylo nevyhnutelné, očekávali to a

nedokázali pochopit, proč jsou starší lidé tak vzrušení. Kosmické lodi byly skutečné a samozřejmě fungovaly...
Uvnitř Apolla se astronauti usmívali: mrtvolným úsměvem
s otevřenými ústy, jak jim přetížení několika g stahovalo obličejové svaly vzad. Nakonec první stupeň dohořel a odpadl, druhý stupeň udělal to samé a třetí stupeň jim dodal poslední impuls... a Rick Delanty se v beztížném stavu stále usmíval.
"Apollo, tady je Houston. Vypadá to s vámi dobře," ozval se hlas.
"Potvrzuji, Houston." Delanty se otočil na Bakera. "A co teď, generále?"
Baker se rozpačitě usmál. Byl povýšen těsně před startem, tak, aby měl stejnou hodnost jako sovětský kosmonaut.
"Pod jednou podmínkou," začal prezident, když podával Bakerovi jeho hvězdy.
"Ano, pane?" zeptal se Baker.
"Nedělejte si legraci ze jména svého ruského partnera. Odolejte pokušení."
"Ano, pane prezidente."
Ale mělo to být těžké. Jméno Petra Jaková4 nemělo v ruštině dvojí význam - ale soudruh generál Jakov mluvil výborně anglicky, jak Baker věděl z jejich informačního setkání v Houstonu. Také se setkal s druhým členem posádky, tou kůstkou - ale jen v Rusku. Oficiálně byla příliš zaměstnaná na to, aby přiletěla do USA.
"Teď musíme najít tu zatracenou popelnici, podplukov-níku Delanty," prohlásil Baker. "Je to tu nahoře skvělý, co?"
"To víš." Delanty zíral ven, oči rozšířené úžasem. Všechno mu to mnohokrát ukazovali v simulátorech. Existovaly filmy, ostatní astronauti nepřetržitě mluvili o vesmíru; navlékli ho do potápěčského obleku pod vodou, aby simulovali beztížný stav. Ale na ničem z toho nezáleželo. Tohle bylo skutečné.
Vpředu vládla absolutní čerň kosmického prostoru, jasně svítily hvězdy, i když Zemi dole ozařovalo Slunce. Viděli
4 Pozn. překladatele: anglická výslovnost jména Jakov je stejná jako výrazu Jack-off- vulg. onanovat, něco jako v češtině jméno Hoňsi-

ostrovy v Atlantiku a vynořovalo se pobřeží Afriky. Vypadalo zrovna ták jako na mapě, s nalepenými kousky vaty místo mraků. Dále na sever leželo Španělsko a Středozemní moře, a po chvíli se objevila temně zelená jizva v pouštích Egypta, Nil se všemi svými zákruty a kličkami.
A pak dosáhli západu Slunce a pod nimi zářila světla
bájných měst Indie.
Vznášeli se nad temnotou pokrývající Sumatru, když Delanty dostal odezvu na obrazovce radaru. "Tady je," ohlásil. "Hammerlab."
"Souhlasí," potvrdil Baker. Sledoval Dopplera; pomalu kabinu dohánělí. Dostihli ji v úsvitu nad Pacifikem, jak předpověděl počítač v Houstonu. Čekali. Nakonec Baker řekl: "Připrav klec. Musíme si chytit dům." Zapnul radiové spojení na Zem. "Goldstone, tady je Apollo. Hammerlab je ve vizuálním dosahu, začínáme s konečným setkávacím manévrem."
"Apollo, tady je Houston, co jste říkal, že je v dosahu
viditelnosti, dotaz?"
..Hammerlab," opakoval Baker. Pohlédl na Delantyho a usmál se. Oficiálně to byl Spacelab Dva; ale kdo mu tak říkal?
Rychle se blížili: pomalu na astronauty, kteří sami urazili 25 000 stop za sekundu. Pak byl čas. Delanty řídil Apollo. Trysky dovedly kosmickou loď do blízkosti cíle: velké ocelové popelnice, čtyřicet stop dlouhé a deset v průměru, s okénky podél boků, jedním vzduchovým uzávěrem a stykovacími průlezy na každé straně.
"Kosmická laboratoř za ekonomickou cenu," zamumlal Baker. "Rotuje. Odhaduju to na jednu otáčku za čtyři minuty, osm sekund."
Nejprve se museli úplně přizpůsobit Hammerlabu: zažehnout letové trysky Apolla podle přesného postupu, aby rotovali stejně jako jejich cíl. Pak se k té věci přisunuli blíž a čekali na svou příležitost, dokud hrot stykovací sondy Apolla neprojde odpovídajícím otvorem na konci Hammerlabu... a opět se ocitli v temnotě. Ricka ohromilo to, jak dlouho mu trvalo uletět vzdálenost, která vypadala mnohem
kratší než míle. Samozřejmě také v těch samých padesáti minutách urazili 14 000 mil..."
Když nastal úsvit, Rick byl připravený. Uskutečnil jeden pokus, pak druhý, zaklel, zajel dopředu a ucítil lehký kontakt dvou lodí, přístroje ukázaly kontakt ve středu a Rick vyrazil dopředu, tvrdě...
"Už není panna!" vykřikl.
"Houston, tady je Apollo. Napojili jsme se. Opakuji, napojili jsme se," hlásil Baker.
"Víme," odpověděl strohý hlas zdola. "Mikrofon plukovníka Delantyho zůstal zapojený."
"Juj," vyjekl Rick.
"Apollo, tady je Houston, váš partner se blíží, Sojuz má s vámi vizuální kontakt. Opakuji, Sojuz má vizuální kontakt."
"Potvrzuji, Houstone." Baker se otočil k Rickovi. "Tak teď stabilizuj mateřskou loď, zatímco si promluvím se spřáteleným asijským bratrem - a sestrou. Sojuz, Sojuz, tady je Apollo. Přepínám."
, Apollo, tady je Sojuz," ozval se mužský hlas. Jakovova angličtina byla gramaticky perfektní a téměř bez přízvuku. Studoval s americky mluvícími učiteli, ne Brity. "Apollo, slyšitelnost je pět na pět. Ukončili jste stykovací manévr, dotaz? Přepínám."
"Jsme připojeni na Hammerlab. Přiblížení je bezpečné. Přepínám."
"Apollo, tady je Sojuz. "Hammerlabem" míníte Space-lab Dva, dotaz? Přepínám."
"Potvrzuji," odpověděl Baker.
Delanty si byl vědom toho, že spotřeboval příliš mnoho paliva. Mohl si toho všimnout jen perfekcionista; manévr byl v pořádku v rámci chyby, jakou Houston předpokládal. Ale Rick Delanty si s tím dělal starosti.

Nakonec dosáhli stability: Apollo zabořené špičkou do stykovacího portu na jednom konci popelnice, kterou byl Hammerlab. Oba byli v prostoru stabilní, nerotovali ani se nekývali. Apollo letělo napřed, rychlostí 25 000 stop za sekundu. Baker a Delanty obíhali v nepřirozené pozici Zemi každých devadesát minut.

"Hotovo," oznámil Rick. "Teď se podíváme, jak se budou snažit."
"Potvrzuji," řekl Baker. Aktivoval systém kamer. Sty-kovacím uzlem vedla kabelová propojka a obraz byl přenášen perfektně: pohled na Sojuz, masivní a blíže, než očekávali, který se blížil k Hammerlabu z odvrácené strany. Sojuz se zvětšoval, špičkou napřed. Lehce se na dráze kolébal a ukazoval svůj masivní trup: Sojuz byl výrazně větší než Apollo. Sověti vždy využívali ve svém kosmickém programu velké vojenské nosiče, zatímco NASA navrhovalo a stavělo speciální zařízení.
"Aby ta velká mateřská loď nezapomněla oběd," uvažoval Delanty. "Nebo tu nahoře bude pěkný hlad."
"Jo." Baker pokračoval v pozorování.
Sojuz byl pro poslání Hammerlabu životně nezbytný. Přivážel většinu životních potřeb. Hammerlab nacpali přístroji, filmy a experimenty; ale měli tam jídlo, vodu a vzduch jen na pár dní. Potřebovali Sojuz, aby mohli zůstat až do přiblížení Hamner - Brownovy komety.
"Možná bude stejně hlad," dodal Johnny Baker. Díval se upřeně na obrazovku a na manévrující sovětskou loď. Pozorování mu působilo bolest.
Sojuz sebou zmítal jako mrtvý žralok v příboji. Prudce poskočil špičkou ke kameře a stejně divoce ustoupil. Zajel bokem, téměř se zastavil; znovu se pokusil a odplul pryč.
"A to je jejich nejlepší pilot," zamumlal Baker.
"Já jsem taky nepůsobil moc dobře -"
"Ale hovno. Tys měl rotující cíl. My jsme stabilní jako auto na ulici." Baker pozoroval ještě chvíli a zavrtěl hlavou. "Samozřejmě, není to jejich chyba. Ovládací systémy. My máme palubní počítače. Oni ne. Ale je to hrozná ostuda."
Mahagonová tvář Ricka Delantyho se nakrčila. "Nevím, jak dlouho to ještě dokážu snášet, Johnny."
Na oba to působilo mučivě. Prsty se jim svíraly a svr-běly, aby to převzaly. Řidiči na zadních sedadlech jsou ovlivňováni zrovna takovým napětím.
"A on má oběd," zasmušil se Baker. "Kdy to vzdá?"
Ponořili se do temnoty. Komunikace se Sojuzem byla
omezena na oficiální zprávy. Když se znovu dostali do světla, sovětská loď se opět přiblížila.
"Bude tu nahoře hlad," konstatoval Delanty.
, .Zmlkni."
"Ano, pane."
"Seru na tebe."
"To se ve skafandru nedá."
Znovu se dívali. Nakonec Jakov zavolal: "Plýtváme potřebným palivem. Žádáme Plán B."
"Sojuz, potvrzuji, zůstaňte stát k provedení plánu B," řekl Baker se znatelnou úlevou. Mrkl na Delantyho. "Teď ukážeme komoušům, co dokážou opravdoví Američani."
Plán B byl oficiálně havarijním opatřením, ale všichni američtí plánovači letu soukromě předpovídali, že na něj dojde. Ve Spojených státech cvičili tak, jako kdyby plán B byl normálním operačním modem. Za Atlantikem doufali, že ho nebudou potřebovat - ale počítali s ním také. Plán B byl jednoduchý: Sojuz se stabilizoval a monstrózní Apollo - Hammerlab k němu manévroval.
Delanty řídil kosmickou loď a velkou, neohrabanou, masivní popelnici. (Teď si představte mateřskou letadlovou loď, jak se pokouší manévrovat pod přistávajícím letadlem.) Ale také měl nejdokonalejší počítačový systém na světě, letové trysky pečlivě propracované špičkovými konstruktéry s tisíci hodinami zkušeností, přístoje vyvíjené v desítce laboratoří zvyklých na výrobu přesných přístrojů.
"Houston, Houston, probíhá Plán B," ohlásil Baker.
Zatraceně, teď se na mě dívá celý svět. Nebo poslouchá, pomysle] si Rick Delanty. A pokud to pokazím...
Bylo to nemyslitelné.
"Uvolni se," vybídl ho Baker.
Nenabídl, že to udělá sám, pomyslel si Delanty. Dobrá. Jedeme. Zrovna tak jako na simulátoru.
Bylo to stejné. Jeden přímý tah; kontrola těsně před kontaktem a jemný záběr trysek, aby přisunul dvě kosmické lodi k sobě. Opět mechanický pocit kontaktu a současně záře zelených světel na panelu.
"Zajisti to," řekl Rick.

"Sojuz, jsme napojeni, zajistěte stykovací sondu," zavolal Baker.
"Apollo, potvrzuji. Jsme propojeni."
"Kdo bude uvnitř poslední, je brambora," vyhlásil Baker.
Formálně si potřásli rukama kolem dokola a pluli přitom uvnitř velké plechovky. Historická příležitost, říkali komentátoři dole; ale Baker nemohl vymyslet žádná historická slova, která by pronesl.
Čekalo je prostě příliš mnoho práce. Tohle nebylo divadelní představení, potřesení rukou ve vesmíru, jako Apollo - Sojuz. Tohle byl pracovní let s šibeničními termíny, které pravděpodobně nebudou moci dodržet ani se štěstím.
A stejně... Baker měl chuť se rozesmát. Byl by to udělal, kdyby to nevyžadovalo tolik vysvětlování. Byl by se smál tomu, jak dobře všichni vypadali.
Bůh nám žehnej, nikdo není jako my. Leonilla Alexan-drovna Malíková byla působivě krásná. S jejím majestátním

sebevědomím by mohla hrát roli carevny, ale hladké, pevné svaly by se lépe hodily na roli primabaleriny. Chladná a krásná žena.
Ničitelka srdcí, pomyslel si Johnny Baker. Ale tajně zranitelná, jako Moira Shearerová v Červených střevíčcích. Rád bych věděl, jestli je ke každému tak chladně zdvořilá, jako je k brigádnímu generálovi Jakovovi?
Brigádní generál Petr Ivanovic Jakov, Hrdina lidu (jakého stupně? uvažoval Baker); muž hodící se skvěle k tomu, aby zdobil plakáty. Pohledný, s vypracovanými svaly, chladnýma očima: dost se podobal Johnnymu Bakerovi a opravdu to nebylo překvapivější než vnější podobnost Ric-ka Delantyho s Muhammadem Alim.
Všichni čtyři jsme plně vyspělé exempláře s dobrou atletickou kondicí - a navíc ďábelsky fotogeničtí. Škoda, že tu není ten chlapík Randall z NBS, aby nám udělal skupinové foto. Ale jedno nakonec dostane.
Pluli v podivných úhlech jeden vůči druhému a poletovali jako v závanech větru, usmívali se ničemu. Dokonce i pro Bakera a Jaková to bylo vzrušující, a oni už nahoře byli. Pro Ricka a Leonillu to představovalo úplný ráj. Chtěli připlout k okénkům a dívat se na hvězdy a Zemi.
"Přivezli jste oběd?" zeptal se Delanty.
Leonilla se chladně usmála. "Ovšem. Myslím, že vám bude chutnat. Ale nepokazím soudruhu Jakovovi překvapení."
"Nejdřív musíme najít místo, kde bychom ho snědli," řekl Baker. Rozhlédl se po přeplněné kabině.
Byla nacpaná vybavením. Elektronika přišroubovaná k přepážkám. Obaly z pěnového polystyrénu kolem beztvarých hrud, visících na žlutých nylonových závěsech. Krabice z umělé hmoty, přihrádky s vybavením, zásobníky filmu, mikroskopy, rozebraný teleskop, soupravy nářadí a páječky. Byla tam řada kopií diagramů, které znázorňovaly, kde je co uloženo, a Baker a Delanty cvičili tak dlouho, dokud doslova nedokázali položit ruce na jakýkoliv předmět v úplné temnotě; ale tohle bylo uděláno tak, aby se toho vešlo co nejvíc, a neodpovídalo to smyslu pro pořádek.
"Můžeme se najíst v Sojuzu," nabídla Leonilla. "Je zaplněný, ale..." Bezmocně ukázala okolo.
"Neodpovídá to tomu, na co nás připravili," doplnil Jakov. "Mluvil jsem s Bajkonurem. Teď jsme odkázáni sami na sebe po několik hodin, než dokážeme rozvinout solární kolektory. Ale navrhuju, abychom se nejdřív najedli."
"Co neodpovídá tomu, na co vás připravili?" zeptal se Delanty.
"Tohle." Jakov výmluvně ukázal okolo.
John Baker se zasmál. "Neměli jsme čas na skutečné plánování. Jenom navršit ty věci na palubu. Jinak by tu všechno mělo být určeno speciálně pro pozorování komet, mít poloviční hmotnost -"
"A devítinásobnou cenu," upřesnil Delanty.
"A pak byste nás nepotřebovali," přidala se Leonilla Malíková.
Jakov na ni chladně pohlédl. Chystal se něco říct, ale pak si to rozmyslel. Bylo na tom dost pravdy a všichni to věděli.
"Ježíši, skutečně to sem nacpali," souhlasil s nimi Delanty. "Pojďme se najíst."

"Necítíte žádné účinky? Vliv beztížného stavu?" zeptala se Leonilla.
"On? Starej kozák?" zasmál se John Baker. "K čertu, obědvá na horské dráze. Já to trochu cítím, ale já už jsem tu dřív byl. To přejde."
"Měli bychom se najíst teď. Vlétáme do temnoty a sluneční kolektory budeme chtít rozvinout na světle," řekl Jakov. "Já taky navrhuju Sojuz, kde je víc místa. A máme překvapení. Kaviár. Měl by se jíst z misek, ale nepochybně to můžeme zvládnout i z tub."
"Kaviár?" řekl Baker.
"Je velmi výživný," pokračovala Leonilla. "A brzy dokončíme nový kanál a v Kaspickém moří a Volze bude spousta vody pro naše jesetery. Doufám, že máte rádi kaviár-"
"Jistě," přikývl Baker.
"Můžeme se do něj pustit?" Jakov šel napřed do Sojuzu.
Nikdo nezaznamenal, že se Rick Delanty držel zpátky, jako by se mu přece jen nechtelo obědvat.
Delanty a Baker se vznášeli venku. Tenká lana je spojovala s Hammerlabem; obklopovalo je kosmické vakuum, jasné ozářené na slunci, ve stínu temné jako nejtemnější jeskyně.
Skylab měl "křídla", pokrytá solárními články. Předpokládalo se, že se rozvinou automaticky, ale nerozvinula se. Hammerlab měl jinou konstrukci. Křídla byla složená na trupu a navržena tak, aby je rozvinovaly lidské svaly. Ty poskytovali Baker a Delanty.
Energii slunečních článků nutně potřebovali. Bez ní by nemohli v laboratoři pracovat - nebo ji dokonce udržovat natolik chladnou, aby v ní mohli žít. Kosmický prostor není chladný. Nemá vůbec žádnou teplotu: není v něm žádný vzduch, který by mu dával teplotu. Předměty na slunečním svitu absorbuji teplo, které se musí odvádět. Lidské bytosti produkují ještě více tepla: žádný člověk nemůže žít dlouho v tepelně izolovaném prostoru, ať se jedná o skafandr nebo o kosmickou kabinu. Člověk generuje více tepla uvnitř každého krychlového palce svého těla, než Slunce v každém krychlovém palci svého povrchu. Samozřejmě, Slunce má mnohem víc krychlových palců...
Tak potřebovali sluneční články a to dalo práci. Přesouvali velkou hmotu - v kosmickém prostoru není váha, ale hmota zůstává - proti tření. Jejich skafandry bránily každému pohybu, ale nakonec to bylo hotovo. Nic se nezlomilo, nic se nezaldínilo. Systém byl navržen jednoduše - a využíval schopností inteligentních lidí na oběžné dráze.
"Konečně," úlevně řekl Johnny Baker. "A zbyl nám kyslík na pár minut. Ricku, pojďme se chvíli pokochat výhledem."
"Dobře," těžce vydechl Rick do svého mikrofonu.
Bakerovi se nelíbil způsob, jak to řekl. Delanty dýchal příliš těžce a příliš nepravidelně. Ale neřekl nic.
"Myslel jsem, že to poslední se nikdy neuvolní," vydechl Delanty.
"Ale rozvinulo se. A pokud by se nerozvinulo, tak bychom ho spravili," namítl Baker. "Ti zatracení bastardi s jejich perfektními černými skřínkami. Dobrá, tentokrát mi na tu práci dali nástroje. Neexistuje nic, co by nemohl člověk udělat

s patřičnými nástroji."
"Jistě, teď je to snadná prácička."
"Správně. Nemusíme mít žádné obavy. Kromě nějakého toho vnitřního pnutí, možná kubánského záškodníka a několika kusů špinavého ledu, které se k nám pohybují rychlostí padesáti mil za sekundu."
"To je úleva." Uff! "Poslyš, Johnny, vidím Jižní Afriku. Jenom se nedá poznat, kde končí mezinárodní hranice. Žádné národní hranice, Johnny, jsem na hranici filosofického zhroucení."
"Nevidíš ani rovnoběžky a poledníky, ale nejsou proto bez významu."
"Hm."
"Zrovna tak nemůžeš vidět z vesmíru mezinárodní hranice a každý se z toho pokouší dělat velkou záležitost. Pokud bychom to nahoře dodržovali, víš, co by se stalo?"
Rick se zasmál. "Jo. Každý by začal malovat své hranice zářivou oranží, míli široké. Pak by všichni studenti vyso-' kých škol křičeli, že se poškozuje životní prostředí -"
"A vina by byla na tobě, žes to začal. Pojďme dovnitř."

ČERVEN: Mezihry
Ale co takhle přímá srážka s kometou? Jak velké a masivní jsou hlavy komet? Hlava komety se skládá ze dvou částí. Pevné jádro a zářící koma. Musíme si dělat starosti jenom s jádrem. Komety se samozřejmě hodně liší velikostí. Podle jednoho odhadu má jádro průměrné komety průměr 1,2 míle. Ale skutečně velká kometa může mít jádro o průměru tisíců mil. Jakákoliv kometa, která přímo zasáhne Zemi, způsobí mohutný náraz.
Daniel Cohen, Jak skončí svět
"Běda vám, moji lidé! Což jste nevyvolali nejhorší ohavnost na povrchu zemském? Neviděli jste hříšnost měst, náznak hrozného zápachu v povětří samotném? Nepošpinili jste Zemi, která je skutečným chrámem Božím?"
"Slyšte slova proroka Malachiáše: "Hle, přichází ten den hořící jako pec, a všichni opovážlivci i všichni, kteří konají svévolnosti, se stanou strništěm; a ten přicházející den je sežehne, praví Hospodin zástupů, nezůstane po nich kořen ani větev."
"Ale vám, kteří se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích."
"Moji lidé, Kladivo Boží přichází ztrestat svévolné a opovážlivé; ale pokora bude vyzvednuta. Kajte se, dokud je ještě čas, protože žádný člověk nemůže uniknout mocnému Kladivu, které právě teď zakrývá hvězdy. Kajte se, než bude příliš pozdě. Ještě je čas."
*
"Děkuji vám, reverende Armitage. Slyšeli jste reverenda Henryho Armitage a "Hodinu příchodu"."
Mark Czescu zahříval saké v reagenční láhvi se zábru-sovou skleněnou zátkou. Dolil malé šálky, pak do láhve nalil další saké a vložil ji zpět do vody vroucí na sporáku.
"Na mém stole stály dvě rostliny," začal vyprávět. "Jedna byla gumová marihuana, s "canabis sativa" natištěným pod listy. Ta druhá byla Aralia elegantissima. Pokud to nevíte, hodně se podobá marihuaně." Podal šálek Joanně, další Lilith. "Jednou můj šéf přišel s hlavounem z hlavního úřadu. Ten den nic neříkali, ale příští den můj šéf povídá:" Zbav se toho." Podal Franku Stonerovi třetí šálek a se svým se usadil do křesla. "Ptal jsem se jsem: "Čeho?" Řekl: "Víš, nejsem úplný ignorant. Vím, co to je." Carol Millerová dostala hysterický záchvat. Zavolala dovnitř ostatní kluky a praněli jsme ho, aby to opakoval. Oni všichni věděli, co to je."
Frank Stoner se rozvalil v hříšném pohodlí na gauči, s Joannou MacPhersonovou pod jednou paží a druhou kolem pasu Lilith Hathawayové. Lilith byla stejně vysoká jako on, pět stop a devět palců, ale drobná ramínka Joann se vešla právě pod Frankovu silnou paži. Zeptal se: "Jak je to dlouho?"
"Pár let. O dva měsíce později mě vyrazili."
Frank se usmál. "Díky jedné z těch zajímavých statistických náhod?"
"Cože? Ne, to nemělo nic společného s gumovou marihuanou. Prostě jen museli propustit několik lidí. Od té doby... no, nejstálejší práce byla s Harvem Randallem." Mark se naklonil kupředu a oči mu jiskřily. "Tyhle záběry s lidmi z ulice jsou zábavné. Narazili jsme na plukovníka, který se bál otevřít ústa, aby mu něco nevyklouzlo. Na zápasu ve volném stylu seděl chlapík, který se nemohl dočkat pádu Kladiva. Totiž toho, až bude vládnout světu opravdový MUŽ, co?" Usmál se na Lilith, což byla bledá blondýnka s krásným obličejem ve tvaru srdíčka a velkými ňadry. Seznámil se s Lilith v Interchange, baru, kde tančila nahoře bez.
Frank Stoner usrkával saké jen ze zdvořilosti. Mark to

nezaznamenal. Vyprázdnil svůj šálek jediným douškem - saké musíte pít rychle, jinak vychladne - a pokračoval:
"Dokonce jsme natáčeli rozhovor s některými motorkáři. Ten večer se zúčastnili Unholly Rollers. Ale nemyslím, že to brali vážně."
Joanna se zasmála. "Konec světa. Žádná auta na silnicích. Žádní policajti. Tvoji přátelé motorkáři si mohli myslet, že to je ráj."
"Ale to nemohli říct."
"Je to možná pravda," připustil Frank Stoner. On a Mark se seznámili při závodech na motocyklové ploché dráze a soutěžili kvůli penězům za výhru po celé zemi.
"Můžeme se dostat na místa, kam auta nemůžou. Nespotřebujeme tolik benzinu. Držíme pohromadě. Nevadí nám boj. Pokud bychom měli někde zásobu benzinu... Poslyš, jaká je pravděpodobnost?"
Mark zamával rukou a téměř zasáhl svůj šálek. "Skoro nulová, pokud nevěříš článkům astrologů. Sharps ale říká, že můžeme projít ohonem. Člověče, to by byla rána!"

Joanna vysvětlila: "Sharps je jeden z těch astronomů, se kterými natáčeli rozhovory." Vstala, aby dolila šálky se saké.
"Jo, a byl podivnější než kdokoliv z nich! Uvidíte to v televizi. Poslyšte, víte, že zmrzlina s horkým fondánem padá tenhle měsíc v úterý?" Ponechal dlouhou dramatickou pauzu - během které se Joanna začala chichotat - než pokračoval.
O hodinu později musela Lilith jít do práce. Saké rychle ubývalo. Mark se cítil dobře. Joanna na jeho klíně byla lehká jako peříčko, zatímco on a Frank přes ni mluvili.
Mark teď žil s Joannou skoro dva roky. Občas mu pří-padlo podivné, že se stal úplně monogamním. Změnilo to jeho životní styl, jistě - a líbilo se mu to. Je jisté, že si nedovolí spát s žádnou jinou; ale taky se nedostává do tolika šarvátek. A pořád se setkává se zajímavými lidmi. Obával se, že to může skončit...
"Máš spoustu času, aby ses zase dostal do formy," řekl Frank.
"Cože?" Mark se pokoušel vzpomenout si, o čem mluvili. A jo, o soubojích, které před léty vybojovali na závodním okruhu. Pro Marka byla dnes plochá dráha sportem jen jako pro diváka. Stále měl svaly, ale vypěstoval si velký měkký polštář pivního břicha. Sklouzl pohledem dolů a řekl: "Dobrá. Joanna mě přiměla, abych s ní měl dítě."
"Mluv na rovinu," protestovala Joanna. "Prohrál jsi při losování."
"Začínám být příliš starý, abych ze sebe dělal blázna. Měl bych natrvalo podepsat smlouvu s Randallem." Zvedl Joannu a postavil ji na nohy (ano, svaly tam pořád byly) a odešel do kuchyně pro zbytek saké. Zavolal: "Co bychom měli dělat, jestli Hammer udeří?"
"Nebýt tady," odpověděl Stoner. A o pár sekund později: "Nebýt ani na pláži. Nezdržovat se blízko pobřeží. Pravděpodobnost je tři ku čtyřem, že narazí do oceánu. Dones mi pivo."
"Jo."
"Máš mapu zlomových linií v Kalifornii, ne?"
Mark si byl jistý, že má. Začal ji hledat.
Frank zamyšleně řekl: "Myslím, že bych chtěl stejnou motorku, jakou jsem bral do Mexika. Čtyřválcovou Hondu pro jednoho. Nejsou takové problémy sehnat náhradní díly." Frank nechal svůj mozek zkoumat možnosti, a dal si na čas. On, Joanna a Mark, všichni se znali už dlouho. Nemuseli mluvit, jen aby zaplnili ticho, i když Mark k tomu měl sklony.
"Musíte uvažovat o vzbouřeních a drancování. Déšť, přílivové vlny a zemětřesení zlikvidují všechny služby, včetně policajtů. Myslím, že bych chtěl mít benzin a náhradní díly k motorce schované mimo město, na nějakém místě, kde by je nikdo nemohl ukrást."
"Pušky?"
"Přivezl jsem si z Vietnamu suvenýr. Evidovaný jako ztracený."
"Já taky." Mark vzdal hledání mapy. "Potřebovali bychom násosku. Občas najdeš opuštěná auta -"
"Já vždycky vozím násosku."

"Poslyš, nemohli bychom se sejit asi v té době, kdy nás má míjet jádro komety? "
Frank neodpověděl hned. Joanna nadhodila: "I kdyby se nic nestalo, bude to skvělý večírek s pozorováním komety. Možná bychom mohli zapojit Lilith."
Frank Stoner to promýšlel o pár sekund déle, než bylo taktní. Nesliboval snadno a kometa se pro něj stávala realitou. Mark byl dobrý chlap do boje, ale neudělá vždycky to, co řekne, má tendenci odcházet od nedokončených záležitostí, a má to zbrusu nové pivní břicho. Pro Franka bylo břicho příznakem osobního úpadku. Ale stejně... "Jo, dobrá. Ale ne tady. Řekněme, že si vezmeme večer předtím spací pytle nahoru na Mulholland."
Mark pozvedl v pozdravu svůj šálek se saké. "Platí. To by muselo být pěkné tsunami, kdyby dosáhlo tak vysoko. A můžeme jet mimo silnici, pokud budeme muset." Nebyl by potěšen, kdyby dokázal sledovat Frankovo uvažování. Frank měl starost o Joannu. Nedomníval se, že by ji Mark dokázal ochránit. A Joanna se svým výcvikem v kung - fu a sebevědomím žen z Hnutí za nezávislost se pravděpodobně domnívala, že se dokáže chránit sama.
*
Eileen trvalo téměř půl minuty, než si uvědomila, že pan Corrigan sedí na okraji jejího stolu a zkoumavě ji pozoruje. Seděla zpříma za svým stolem, s prsty znehybněnými na klávesnici. Zdálo se, že očima zkoumá prázdnou zeď... a pak nějak objevila v popředí Corrigana. Řekla: "Pfuj!"
"Ahoj. To jsem já," ozval se Corrigan. "Nechceš o tom mluvit?"
"Nevím, šéfe."
"Asi před měsícem bych mohl přísahat, že jsi zamilovaná. Přišla jsi s takovým tím hloupým výrazem, občas jsi byla k smrti unavená a usmívala ses kolem dokola. Domníval jsem se, že tvá výkonnost může poklesnout, ale nepoklesla."
"Byla to láska," přiznala a usmála se. "Jmenuje se Tim
Hamner. Je neslušně bohatý. Chce, abych se za něho provdala. Řekl mi to včera večer."
"Hm," zabručel Corrigan, kterému se to nelíbilo. "Klíčová otázka samozřejmě je, jestli se obchod bez tebe zhroutí."
"To byla přirozeně první věc, o které jsem přemýšlela," tvrdila Eileen, ale se zadumaným pohledem, o kterém Corrigan nevěděl, jak ho má chápat.
"Riziko zaměstnání," řekl energicky. "Miluješ ho?"
"Ach... ano. Ale... nesmysl. Už jsem se rozmyslela," uzavřela, "ale nemusí se mi to líbit." A zaútočila na svůj psací stroj se zuřivostí, která odehnala Corrigana zpátky k jeho stolu.
Zavolala Tima třikrát, než ho zastihla doma. Jej i první slova byla: "Time? Je mi líto, ale odpověď zní ne."
Dlouhé ticho. Pak: "Dobře. Můžeš mi říct proč?"
"Pokusím se. Je to... to, co jsem dělala, by pak vypadalo hloupě."
"To nechápu."

"Právě před tím, než jsme se seznámili, jsem se stala zástupkyní hlavního vedoucího v Corriganových instalatérských potřebách."
"To jsi mi říkala. Poslouchej, pokud se bojíš ztráty svojí nezávislosti. Složím, povězme, sto tisíc dolarů na tvoji ustaranou hlavu a budeš tak nezávislá, jako kdokoliv jiný."
"Nevím, jak jsem věděla, že tohle řekneš, ale... v tom to není. Jsem to já. Změnila jsem se víc, než jsem chtěla. Udělala jsem ze sebe to, čím jsem, a chci zůstat hrdá na výsledek."
"Chceš zůstat v zaměstnání?" Tim měl potíže, aby to vyslovil; musel tu myšlenku považovat za hloupou. Ale -
"Dobře."
Eileen si představila sama sebe, jak každé ráno přijíždí k Corriganovi v limuzíně se šoférem - a zasmála se. Potom šlo všechno k čertu.
*

Colleen četla paperbackový román. Ve vlasech měla natáčky. Zapnula stereo a prsty občas poklepávala do rytmu na stůl vedle pohodlného křesla.
Fred si lámal hlavu nad tím, co Coleen poslouchá. Věděl, co čte: Nemohl vidět název, ale na obálce stála v popředí žena v dlouhých, splývavých šatech a v pozadí zámek s jedním osvětleným oknem. Gotické romány byly všechny stejné, zvenčí i uvnitř.
A natáčky mu nevadily. Vypadala v nich roztomile.
Polovina potěšení spočívala v očekávání. Brzo, velice brzo se měli setkat.
Občas převládal pocit viny. Pak na Freda Laurena přicházelo šílené nutkání: zničit teleskop, zničit sebe, dříve než může ublížit Colleen. Ale to bylo skutečně šílené. Za měsíc a týden bude každopádně mrtvý a ona také. Ať jí jakkoliv ublíží, bude to jen přechodná záležitost, a vykonaná z lásky.
Z lásky. Fred toužil po dívce v teleskopu. Ruce se jemně dotýkaly malých koleček, které ovládaly obraz, a prsty se mu chvěly. Nastane to příliš brzo, až příliš brzo.
ČERVEN: Dva
Generále, vy nemáte válečný plán! Všechno, co máte, je nějaká hrozná křeč!
Ministr obrany Robert S. McNamara, 1961
Politika Spojených států zůstává nezměněna. Při potvrzení jaderného útoku na náš národ naše strategické síly způsobí nepříteli nepřijatelné škody.
mluvčí Pentagonu, 1975
Seržant Mason Jefferson Lawton byl příslušníkem velení strategických vzdušných sil - SAC a pyšnil se tím. Byl hrdý na dobře vyžehlenou uniformu, modrý šátek na krku a bílé rukavice. Byl hrdý na 0.38 u boku.
V Omaze nastalo pozdní odpoledne po horkém dni. Mason znovu pohlédl na hodinky. Právě, když to udělal, KČ - 135 se snesl z oblohy na přistávací dráhu. Pojížděl k vykládací ploše, kde Mason čekal. Jako první vystoupil plukovník, který patřil k posádce v Offuttu. Mason ho poznal. Další muž souhlasil s fotografií, kterou ho vybavila Bezpečnostní služba. Přešli k džípu.
"Vaši průkazku, prosím?" požádal Mason.
Plukovník ji vytáhl beze slova. Senátor Jellison se zamračil. "Zrovna jsem přiletěl v generálském letadle s vaším vlastním plukovníkem -"
"Ano, pane," souhlasil Mason. "Ale potřebuji vidět vaši průkazku."

Jellison pobaveně přikývl. Vytáhl z vnitřní kapsy kožené pouzdro, pak se usmál, když seržant přešel do ještě přísnějšího pozoru. Šlo o průkazku Jellisona jako důstojníka Air Force v záloze, která ho označovala jako generálporučíka. A to, pomyslel si Jellison, by tím hochem mělo otřást.
Pokud to na Masona zapůsobilo, nedal to na sobě jinak znát. Čekal, zatímco druhý důstojník přinesl Jellisonovo zavazadlo a naložil ho do džípu. Odjeli dolů ranvejí kolem speciálně vybaveného letadla ZRCADLO. Existovala tři taková letadla a jedno z nich bylo nepřetržitě ve vzduchu. Na palubě mělo generála Strategického vzdušného velení a štáb.
Kdysi na konci druhé světové války umístili ústředí SAC do Omahy, do středu USA. Vlastní velitelské středisko vybudovali v hloubce čtyř poschodí pod zemí a zpevnili betonem a ocelí. Předpokládalo se, že Díra vydrží všechno - ale to bylo před mezikontinentálními balistickými raketami a vodíkovými bombami. teď už neměli žádné iluze. Pokud vypukne třetí světová, Díra je odsouzena k zániku. To by nemělo zabránit SAC v řízení svých sil, protože Zrcadlo nemůže být sestřeleno. Nikdo kromě jeho pilotů nikdy nevěděl, kde se nachází.
Mason uvedl senátora do velké cihlové budovy a nahoru po schodišti do kanceláře generála Bambridge. Kancelář působila starobyle. Dřevěný nábytek, většinou s koženým polstrováním, byl starý. Rovněž tak velký psací stůl. U stěn stály police, na všech byly modely USAF: bojové letouny ze druhé světové války, velký B - 36 se svými nepravděpodobně vyhlížejícími tlačnými vrtulemi a podvěsy s tryskovými motory, B - 52 a všemožné rakety. Ty představovaly jediný moderní rys s výjimkou telefonů.
Na stole stály tři telefony: černý, červený a zlatý. Přenosná jednotka obsahující červený a zlatý telefon stála na stolku blízko psacího stolu. Tyto telefony putovaly s generálem Bambridgem: v jeho autě, k němu domů, do ložnice, na záchod. Nikdy se neocitl dál než čtyři zazvonění od zlatého telefonu a také nikdy neměl být, dokud bude ve své funkci vrchního velitele SAC. Zlatý telefon ho spojoval
s prezidentem. Červený vedl pod kopec, od Bambridge k SAC, a mohl odpálit více palebné síly, než kdy použily všechny armády v historii.

Generál Thomas Bambridge pokynul senátoru Jelliso-novi, aby se posadil, a připojil se k němu. Byli u velkého okna, přehlížejícího ranvej. Bambridge neseděl za stolem, když mluvil s lidmi, pokud se nedělo nic zlého. Říkalo se, že jeden major omdlel po pěti minutách, kdy stál před Bambridgovým psacím stolem.
"Co tě sem k čertu tahle přivádí?" zeptal se Bambridge. "Co nebylo možné vyřídit telefonicky?"
"Jak bezpečné jsou vaše telefony?" odpověděl otázkou Jellison.
Bambridge pokrčil rameny. "Tak, jak to jen dokážeme -"
"Vaše jsou možná v pořádku," připustil Jellison. "Máš vlastní lidi na to, aby je zkontrolovali. Já jsem si zatraceně jistý, že moje bezpečné nejsou. Oficiálně se jedná o to, co jsem, ti řekl: potřebuju trochu pomoci, abych pochopil vaše finanční požadavky."
"Samozřejmě. Chceš se napít?"
"Whisky, jestli ji tu máš."
"Jistě." Bambridge vytáhnul láhev a skleničky z baru pod stolem. "Doutník? Poslu si, budou ti chutnat."
"Havana?" zeptal se Jellison.
Bambridge pokrčil rameny. "Chlapci je koupili v Kanadě. Nikdy jsem si nezvykl na americké doutníky. Kubánci jsou možná bastardi, ale zaručeně umějí balit doutníky." Přinesl whisky na malý stolek a nalil. "Dobře, tak o co se jedná?"
"Kladivo," začal Arthur Jellison.
Generál Bambridge se zatvářil bezvýrazně. "A co má být?"
"Letí pěkně blízko."
Bambridge přikývl. "My také máme pár dobrých matematiků a počítače, to víš."
"Tak co s tím děláte?"
"Nic. Podle příkazu prezidenta." Ukázal na zlatý telefon. "Nic se nestane a my nesmíme zalarmovat Rusy."

Bambridge se zašklebil. "Nesmíme ty bastardy rozrušit. Zabíjejí naše přátele v Africe, ale neměli bychom je dráždit, protože by to mohlo narušit naše přátelství."
"Je to tvrdý svět," řekl Jellison.
"To jistě je. Tak co vlastně chceš?"
"Tome, ta věc letí blízko. Opravdu blízko. Nemyslím, že prezident rozumí tomu, co to znamená."
Bambridge vytáhl doutník z úst a zkoumal jeho rozžvýkaný konec. "President se o nás příliš nezajímá," řekl. "To je dobré, protože ponechává SAC dostatek prostoru k tomu, aby fungovalo samo. Ale ať je to špatně nebo dobře, je to prezident, což z něj dělá mého vrchního velitele, a já už mám takové legrační názory. Například že bych měl poslouchat rozkazy."
"Přísahal jsi ústavě," naléhal Jellison. "A nebyl jsi ve West Pointu? Povinnost, čest, země. V tomhle pořadí."
"Tak co?"
"Tome, ta kometa přilétá skutečně blízko. Velice blízko. Řekli mi, že vyřadí všechny vaše radary včasného varování -"
"To mi řekli také," pokrčil rameny Bambridge. "Arte, nechci dělat chytráka, ale nepokoušíš se učit starou kvočnu snášet vejce?" Přešel ke stolu a přinesl zpět zprávu v červených deskách. "Uvidíme něco, co bude vypadat jako útok, i když to ve skutečnosti útok nebude, a nedokážeme vidět opravdový - pokud k němu dojde. Jistě, toho dne, kdy si budou myslet, že hladce vyhrajou, na nás udeří. Ale letecká výzvědná služba mi hlásí, že na druhé straně je právě teď docela klid." Bambridge znovu prolistoval zprávu a jeho hlas se ztišil. "Ovšem, pokud nemůžeme vidět my, že se přibližují, oni nemohou vidět nás -"
"Takhle se netvař!"
"No, nemůžu být postaven před válečný soud pro pouhé uvažování."
"Tohle je vážné, Tome. Nemyslím, že Rusové s něčím začnou - pokud nás to jenom těsně mine. Ale..."
Bambridge naklonil hlavu k jedné straně. "Ježíši! Moji lidé mi neřekli, že by nás to mělo zasáhnouti"
"Ani moji ne," upřesnil Jellison. "Ale pravděpodobnost teď je stovky proti jedné. Byly to miliardy. Pak tisíce. Teď to jsou jenom stovky. Působí to trochu děsivě."
"To ano. Tak co bych měl dělat? Prezident mi přikázal nevyhlašovat poplach - "
"Takový příkaz ti nemůže dát. Tvoje oprávnění říkají, že smíš přijmout jakékoliv potřebné opatření k ochraně svých sil. Cokoliv kromě odpálení raket."
"Kriste." Bambridge pohlédl z okna. Zrcadlo KČ - 135 startovalo, což znamenalo, že letadlo, které je ve vzduchu, přistane, až bude jeho náhrada bezpečně ve vzduchu a zmizí. "Žádáš po mně, abych neuposlechl přímý rozkaz prezidenta."
"Říkám ti, že pokud to uděláš, máš přátele v Kongresu. Můžeš přijít o místo, ale to bude to nejhorší." Jellisonův hlas byl velmi tichý a naléhavý. "Tome, myslíš, že se mi to líbil Pochybuju, že ta zatracená kometa narazí do Země, ale pokud k tomu dojde a nebudeme připraveni... Bůh ví, co se stane."
"To je jisté." Bambridge se pokusil představit si to. Úder asteroidu v nějaké odlehlé části Sovětského Svazu - věřili by, že to není zákeřný útok USA? Nebo proč odlehlé? Moskva! "Ale pokud přejdeme do zvýšené pohotovosti, dozví se o tom, a to jim dá další důvody k domněnce, že jsme to udělali my," namítl Bambridge.
"Jisté. A pokud nevyhlásíme zvýšenou pohotovost, a oni to uvidí jako skvělou příležitost? Pokud Kladivo udeří, Washington může zmizet, Tome. Washington, New York, většina východního pobřeží."
"Do prdele. Všechno, co můžeme potřebovat, je navrch k tomu ještě válka," povzdechl si Bambridge. "Pokud Kladivo skutečně narazí, svět bude v dost velkém maléru i bez rozpoutání třetí světové. Ale pokud to zasáhne nás a je ne, budou chtít tu práci dokončit. To bych udělal já, kdybych byl na jejich místě."
‚Ale ty bys nemohl - "

"Ne z téhle kanceláře," prohlásil Bambridge. "Dokonce ani tehdy, kdybych dostal rozkazy, které nikdy, díky Bohu,

nedostanu." Generál se upřeně díval na modely raket u vzdálenější stěny. "Podívej, všechno, co můžu udělat, je to, že dohlédnu, aby ve službě byli moji nejlepší lidé. Nastrkám své špičkové lidi do děr a já sám budu nahoře v Zrcadle. Ale jak rozeznám úder meteoru od raketového útoku?"
"Myslím, že to poznáš," řekl Jellison.
*
Venku byla noc a nádherně. V kabině Apolla ležel Rick Delanty připoután ke svému lůžku. Oči měl pevně zavřené a ležel ztuhle, se zaťatými pěstmi. "Tak jo, k sakru. Bylo mi špatně od té doby, co jsme se dostali nahoru. Ale neříkej to Houstonu. Stejně nic nemůžou udělat."
"Ty zatracenej blázne, zemřeš hladem," rozzlobil se Baker. "Sakra, to není žádná ostuda. Každý může dostat kosmickou nemoc."
"Ale ne na celý týden."
"Když to víš líp. Mac Alliardovi bylo špatně celý let. Ne tak moc jako tobě, ale jemu pomáhali. A já jdu pro doktorku Malíkovou."
"Ne!"
"Ano. Nemáme čas na tvoji chlapskou hrdost."
"O to nejde a ty to víš." Delanty mluvil přiškrceným hlasem. "Podá o tom zprávu. A -"
"A nic," odsekl Baker. "Neodvoláme celý let jen kvůli tomu, že si vybliješ vnitřnosti."
‚Jsi si tím jistý?"
"Jo. Nemůžou let přerušit, pokud nedám souhlas. A já ho nedám. Jestliže -"
"Žádné jestliže," přerušil ho Delanty. "V tom je jádro věci. Dobrý Bože, Johnny, pokud tohle vybouchne kvůli mně... K čertu, přeju si, aby byli vybrali někoho jiného. Pak by na tom tolik nezáleželo. Ale já musím vydržet." "Proč?" dožadoval se odpovědi Baker. "Protože jsem -" "Barevný gentleman?"
"Černoch. Snaž se zapamatovat si to." Pokusil se usmát. "Dobře, zavolej paní doktorku. Něco musí pomoct. Možná ukolébavka?"
"Nejlepší je nechat oči zavřené."
"A to dělám a jsem opravdu platný pomocník," povzdechl si Delanty. Mluvil trpce. Já, starej kozák, mám kosmickou nemoc. Je to šílené." Uvědomil si, že Baker odešel, a nervózně si začal zapínat poklopec.
Oficiální název zněl "oblečení pro trvalou službu". Každý by je nazval dlouhými spodky, nebo kalhotovým kombi-né. Nosí je všichni dobře oblečení kosmonauti. Je to velmi praktický oděv, ale Rick Delanty nemohl zcela zakrýt svou nervozitu: nebyl zvyklý, aby ho ženy viděly ve spodním prádle. Zvláště ne bílé ženy.
"Člověče, jestli by z toho kamarádi v texaských městečkách nešfleli," zamumlal.
"Tak co jste to neohlásil?" Hlas měla ostrý, zcela profesionální, a odvál zbytky myšlenek, které Rick Delanty mohl mít. Vešla do kabiny a odepnula přívod z Rickova spodního oblečení. Zapojila ho do měřidla teploty. Druhý konec kabelu vedl vnitřkem dlouhých spodků a nahoru dovnitř Ricka Delantyho. Všichni kosmonauti se začali bát o své konečníky - ale to jim nijak nepomohlo.
Jedl jste vůbec něco?" zeptala se Leonilla. Odečetla teplotu a udělala si poznámku.
"Nic, co by ve mě zůstalo."
"Takže jste dehydratovaný. Nejdříve zkusíme tyhle. Rozžvýkejte tuhle kapsli. Ne - nepolykejte ji celou. Rozžvýkejte ji." Rick žvýkal. "Ježíši Kriste, co tohle je? Je to to nejhnusnější -"
"Spolkněte, prosím. Za dvě minuty zkusíme výživný nápoj. Potřebujete hydrataci a výživu. Stává se vám často, že nehlásíte onemocnění?"
"Ne. Myslel jsem, že to zvládnu."
"Při každém kosmickém letu přibližně třetina zúčastněného personálu pociťuje lehkou až extrémně těžkou formu kosmické nemoci. Pravděpodobnost, že by jeden z nás mohl

mít takové obtíže, byla velmi vysoká. Teď vypijte tohle. Pomalu."
Napil se. Bylo to husté, s chutí po pomerančích. "Není to špatné."
"Nápoj vychází z amerického Tangu," vysvětlila Leonilla. "Přidala jsem ovocné cukry a roztok vitamínů. Jak se cítíte? Ne, nedívejte se na mne. Je důležité, aby to ve vás zůstalo. Držte oči zavřené."
"Takhle se necítím tak špatně."
"To je dobře."
‚Ale se zavřenýma očima nejsem naprosto k ničemu! A já musím -"
"Musíte se rehydratovat a zůstat naživu, abychom my ostatní mohli zůstat tady," důrazně řekla Leonilla.
Delanty cítil něco chladného na svém předloktí. "Co -"
"Injekce na spaní. Uvolněte se. Už to je. Budete spát několik hodin. Během té doby vám dám intravenózní výživu. Pak, až se probudíte, můžeme zkusit jiné léky. Dobrou noc."
Vrátila se zpátky do hlavního oddílu Hammerlabu. Teď bylo uprostřed místo; vybavení uložili na správná místa a většinu polystyrénových obalů vyhodili do vesmíru.
"Tak co?" ptal se John Baker. Peter Jakov se zeptal to samé v ruštině.
"Je to špatné," odpověděla. "Myslím, že neudržel v těle vodu minimálně dvacetčtyři hodin. Možná déle. Má teplotu třicet osm celých osm. Je těžce dehydratovaný."
"Tak co budeme dělat?" zeptal se Baker.

"Myslím, že léky, které jsem mu dala, udrží nápoje v žaludku. Dala jsem mu skoro litr a nejevil známky obtíží. Proč nám to neřekl dřív?"
"K čertu, je to první černoch ve vesmíru. Nechce být poslední," prozradil Baker.
"To si myslí, že je jediný, který je pod tlakem, že musí uspět?" ptala se Leonilla. "Je první černoch ve vesmíru, ale fyziologické rozdíly mezi rasami jsou malé ve srovnání s rozdíly mezi pohlavími. Jsem druhá žena ve vesmíru a ta první selhala..."
"Je čas na další pozorování," připomněl Petr Jakov. "Leonillo, asistuj mi. Nebo se musíš věnovat svému pacientovi?"
I když bylo zařízení správně uloženo, stejně zůstalo v Hammerlabu velice málo volného prostoru. Našli způsob, jak docílit určitého soukromí: Delanty v Apollu, Leonilla Malíková v Sojuzu. Baker a Jakov se střídali v držení hlídek a spánku v Hammerlabu, pokud vůbec spali. Ve třech, když měli udělat práci čtyř, nebylo mnoho času na spánek.
A Hamner - Brownova kometa se blížila. Blížila se ocasem napřed, přímo proti nim, proudil z ní zředěný plyn, který již obklopoval Zemi, Měsíc a Hammerlab. Vykonávali pozorování každou hodinu, vizuálně, a denně vycházeli ven, aby nabrali vzorky ničeho: zředěného kosmického vakua, uzavřeného do láhví, aby ho vzali zpátky na Zemi, kde citlivé přístroje mohly nalézt několik molekul z ohonu komety.
Nejprve toho moc neviděli. Pouze ve směru ke kometě bylo zřejmé, že ohon proudí prostorem stovek milionů mil; ale později, když se přiblížil, viděli ho ve všech směrech, kam se podívali.
Pokud nesledovali kometu, mohli provádět pozorování Slunce. Existovala další desítka pokusů - krystalografických, ve výzkumu tenkých filmů, aby jim zabraly jakýkoliv zbylý čas.
Vznikal tím nabitý denní program.
Neměli moc soukromí, ale nějaké přece. Podle nevyslovené dohody a uspořádání lodi byly toalety v kosmických lodích, ne v laboratorní kabině. Pro Bakera a Delantyho byl systém dost jednoduchý: trubice, která se vešla na jejich mužství, s nádobou, do které se močilo. Splachovalo se to.
Tentokrát, když Baker používal tenhle systém, cítil na sobě Delantyho oči.
"Měl bys spát. Ne mě pozorovat při močení."
"Ty mě nezajímáš. Johnny... jak to ve vesmíru dokáže Leonilla?"
"Jo. Dokázal jsem zapomenout, že nevím. Zeptám se jí, jo?"

"Jistě. Udělej to. Je na beton, že já' to nedokážu."
"Ani já ne." Johnny otevřel ventil. Moč tryskala z Apolla do vesmíru. Zmrazené kapičky vytvořily kolem kosmické lodi oblak podobný novému souhvězdí a pomalu se ztrácely. "Proč mě k čertu nutíš, abych se tím zase zabýval?"
"Měl bych být jediným, který má problémy?"
"Jak se ti daří?"
"Docela dobře."
O dva dny později bylo Delantymu mnohem lépe - ale Baker odpověď neznal.
Právě se vrátil z odběru vzorků vakua a byl sám s Jakovém, když začal: "Nemůžu to vydržet."
"Prosím?" řekl Rus.
"Něco mi vrtá v hlavě. Jak Leonilla močí v beztížném stavu?"
"To vás zajímá?"
"Jistě. Není to jen pouhá zvědavost. Jeden z důvodů, proč jsme nikdy nevyslali ženu do vesmíru, byl ten, že návrháři nemohli přijít na vhodná sanitární zařízení. Někdo navrhoval katetr, ale to bolí" Jakov neříkal nic. "Tak jak to dělá?" dožadoval se Johnny.
"To je státní tajemství. Je mi líto," řekl Petr Jakov. Mohl žertovat? Nezdálo se. "Je čas na novou sérii pozorování Slunce. Pomůžete mi s teleskopem, prosím?"
"Jistě." Zeptám se Leonilly, pomyslel si Johnny. Každopádně dřív, než přistaneme. Po straně pohlédl na Rusa. Možná to neví ani Jakov.
"Jak se ti daří?" zeptal se Baker.
"Dobře," řekl Delanty. "Ví to Houston?"
"Ode mne ne," odpověděl Baker. "Možná z Bajkonuru. Nepředpokládám, že toho Jakov před svými lidmi moc tají. Ale proč by to měli říkat Houstonu?"
"Hrozně mě to štve," řekl Rick.
"To jistě. A co má být? Dokázal jsi všechno, co jsi potřeboval. Jsi tady a křídla jsme rozvinuli. Kriste, chlape, pokud můžeš udělat takovou práci, když je ti špatně, měli by tě nazývat Ocelový muž. Zítra budeš pracovat."
"Jo. Vyřešil jsi ten problém, který ti dělal starosti?"
Baker pokrčil rameny. "Ne. Zeptal jsem se Petra. "Státní tajemství," odpověděl. Má prdel je státní tajemství."
"No, možná to můžeme zjistit. Máme určitě dost kamer..."
"Jistě. To bude ve zprávě vypadat dobře. Dva američtí důstojníci Air Force tajně špehují dámskou toaletu kamerami. No, mám hlídku. Půjdu probudit soudruha brigádnflio generála. Ahoj." Johnny Baker vyplul z kabiny Apolla a proplouval Hammerlabem. Vládlo tam ticho; Leonilla spala v Sojuzu, Delanty byl přišněrovaný v Apollu a o Jakovovi se dalo předpokládat, že si zdřímí před hlídkou.
Baker odplul k ruské kóji. V bludišti teleskopů, kamer, rostoucích krystalů a rentgenových detektorů se vznášel Jakov, lehce přivázaný nylonovým vláknem. Usmíval se do přepážky. Když na něj Johnny sáhl, úsměv vymizel.
Jako když zrovna někomu uchystal kanadský žertík, pomyslel si Johnny Baker. A byl chycen při činu.
Má prdel je státní tajemství.

DUBEN: Tři
Pak nechť ti, kteří budou v Judei, uprchnou do hor.
Matouš 24
Recepční u vchodu byla nová a neposlala Harveye Randalla dál do velké kanceláře na třetím poschodí městské radnice v Los Angeles. Harveyovi to nevadilo. Čekalo tu víc lidí a jeho štábu stejně bude trvat pár minut, než se dostane nahoru s kamerami. Přišel na schůzku předčasně.
Harvey se posadil a zabral se do své oblíbené hry: pozorování lidí. Většinu návštěvníků tvořily jasné případy. Malí obchodníci, politici, všichni tu čekali proto, aby navštívili jednoho z poslanců nebo jeho asistenta. Jedna se lišila. Bylo jí přes dvacet a Harvey nedokázal rozlišit, jestli je jí málo přes dvacet nebo k třicítce. Měla oblečené džíny a květovanou blůzu, ale pocházely z drahého obchodu, ne ze stánků. Dívala se přímo na něj a když se na ni Harvey podíval, nesklopila oči v rozpacích. Harvey pokrčil rameny a přešel místností, aby si sedl vedle ní. "Co je na mně tak zajímavého?" zeptal se.
"Poznala jsem vás. Vy natáčíte televizní dokumenty. Za chvilku si vzpomenu na vaše jméno."
"Skvělé," řekl Harvey.
To ji přimělo odvrátit pohled; ale otočila se zpátky k němu s náznakem úsměvu. "Tak dobře. Jak se jmenujete?"
"Nejdřív vy."
"Mabe Bishopová." Přízvuk měla rozhodně domácí.
"Harvey zalovil ve svých vzpomínkách. "Aha. Hnutí za lidi."
"Správně." Nezměnila výraz, což bylo zvláštní; většina lidí byla ráda, když reportér celostátního vysílání znal jejich jméno. Harvey to stále shledával překvapivým, když řekla: "Vy jste mi ještě neřekl jméno."
"Harvey Randall."
"Teď jsem na řadě, abych řekla "aha". Vy děláte pořady o kometě."
"Správně. Jak se vám líbí?"
"Hrozné. Nebezpečné. Hloupé."
"Nesměšujte slova. Nemůžete mi říct proč?" zeptal se Harvey.
"To jistě můžu. Zaprvé, vyděsil jste padesát milionů hlupáků-"
"Já jsem ne -"
"A oni by měli být vyděšení, ale ne z nějaké pitomé komety! Komety! Znamení na nebi! Ďáblova znamení! Středověké nesmysly, když je spousta věcí, kterých by se měli děsit přímo tady na Zemi." Mluvila hlasitě a s hořkostí.
"A čím by měli být vyděšení?" vyzval ji Harvey. Ve skutečnosti to nechtel vědět a proklínal sám sebe v okamžiku, kdy to vyslovil. Byla to automatická otázka reportéra, ale problém spočíval v tom, že mu stoprocentně odpoví.
Udělala to. "Spreje ničí atmosféru, ničí ozón, způsobují rakovinu. Nová atomová elektrárna v údolí San Joaquin produkuje radioaktivní odpady, které tu budou kolem půl milionu let! Velké cadillaky a lincolny spalují x megatun benzinu. Se všemi těmihle věcmi bychom měli něco dělat, to jsou věci, ze kterých bychom měli být vyděšeni, a místo toho se každý schovává ve sklepě, protože se bojí komety!"
"Máte pravdu," souhlasil Randall. "I když si nemyslím, že všechno, co jste uvedla, jsou dobré důvody -"

"Nemyslíte? A který není?" ptala se. Její hlas byl plný nenávisti a byl připraven zaútočit.
No ne, pomyslel si Harvey. Existovaly chvíle, kdy se mu chtělo vzít svou reportérskou objektivitu, pevněji srolovat a nacpat ji do anatomicky nepohodlného místa nafoukaného profesora žurnalistiky.
"Řeknu vám to," odpověděl. "Důvodem, proč lidé stále spalují benzin v těch velkých pohodlných autech, je to, že nemůžou získat dostatek elektřiny k provozu elektrických aut. Nemůžou získat elektřinu, protože vzduch je už plný zplodin z elektráren na fosilní paliva, fosilní paliva nám docházejí a šílenci zdržují stavbu jaderných elektráren, které nás z tohohle problému mohou dostat."
Harvey se postavil. "A pokud ještě někdy uslyším slova "sprej" a "ozón", najdu vás, kdekoliv se schováte a vyzvracím se vám do klína." "Cože?"
Harvey se vrátil zpět k recepční. "Povězte Johnny Ki-movi, že je tu venku Harvey Randall, prosím," řekl. Jeho hlas zněl rozkazovačně. Nová recepční na něj poplašeně pohlédla, pak se otočila ke svému interkomu.
Za sebou Harvey slyšel prskat Mabe Bishopovou. To mu poskytlo velké uspokojení. Přešel ke dveřím, které vedly do přijímací kanceláře, a čekal. Okamžitě se ozvalo zabzučení. "Jděte rovnou dovnitř, pane Randalle," vyzvala ho recepční. "Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat -"
"Je v pořádku," zamumlal Harvey. Dveře ho propustily do dlouhé chodby. Po obou stranách byly kanceláře.
Orien-tálec neurčitého věku, starší než třicet a mladší než padesát, vyšel z jedné z kanceláří.
"Vítejte, Harve. Jak dlouho vás ta kráva nechala čekat?" "Dlouho ne. Jak se máte, Johnny?" "Docela dobře. Starosta má konferenci, která se protáhla. Otázka rozvoje společnosti. Mohl byste okamžik počkat?"
"Nevadí - štáb by měl dorazit nahoru za chvilku." "Už jedou nahoru," potvrdil John Kim. Pracoval jako tiskový mluvčí starosty Bentleye Allena, sepisoval projevy
a občas působil jako politický manažer. Harvey věděl, že by Kim mohl být v Sacramentu nebo ve Washingtonu, pokud by chtěl; pravděpodobně se tam dostane stejně, pokud zůstane s Bentleyem Allenem. "Poslal jsem pro ně dolů, aby přijeli privátním výtahem.
"Díky," řekl Harvey. "To ocení -"
"Aha. Konference končí. Pojďte dovnitř za starostou, než se štáb dostane nahoru." Kim vedl Harveye chodbou.
Byly tam dvě kanceláře. Jedna s drahým nábytkem a tlustými koberci. Na stěnách visely prapory, všude byla vyznamenání, plakety a orámovaná osvědčení. Za vyzdobenou vnější kanceláří následovala mnohem menší místnost, s

ještě větším psacím stolem. Na stole ležely do výše nakupené noviny, zprávy, knihy, výpisy z počítačů a memoranda. Na některých memorandech mohl vidět velké rudé hvězdy. Pár jich mělo dvě červené hvězdy a jedno mělo tři. Starosta právě zvedal tohle memorandum, když Kim a Harvey Randall vstoupili.
Vypadá dobře, pomyslel si Randall, zatím co starosta četl memorandum. Byl to druhý černý starosta Los Angeles. Držel se vyhrávajícího postupu: byl vysoký, elegantní a oblečený jako bohatý intelektuál - tím byl předtím, než se dostal k politice. Jeho smíšená krev se dala poznat. Dbal na to, aby se projevovalo jeho vzdělání. Bentley Allen se nechystal snižovat k lidem, se kterými mluvil. Nepotřeboval postavení politika; technicky byl na odchodu z úřední funkce na fakultu bohaté soukromé univerzity.
"Bude to dokumentární film, pane Randalle?" zeptal se Bentley Allen. Připojil parafu na memorandum a odložil ho do pošty k odeslání.
"Ne, pane," odpověděl Johnny Kim. "Tentokrát večerní zprávy."
"Tak co je na mně dnes večer takového, že to stojí za zařazení do zpráv?" zeptal se starosta.
"Je to důsledek dokumentárních pořadů," vysvětlil Harvey Randall. "Televizní zprávy pro všechny televizní společnosti. O tom, co budou dělat veřejní činitelé toho dne, kdy Hamner - Brownova kometa nenarazí do Země."

"Všechny společnosti?" zajímal se Johnny Kim.
"Ano."
"Nemohl na to někdo trochu tlačit?" zauvažoval Kim. "Například ze špinavě bílého domu na Pennsylvania Avenue?"
"To je možné," připustil Harvey.
"A to, co chce ten Muž, je příznivé ovlivnění veřejností," řekl starosta. "Zůstat klidný, v pohodě a soustředěný při Horkém fondánu se zmrzlinou."
"Který padá příští týden v úterý," reagoval automaticky Harvey. "Ano, pane -"
"A co kdybych vyvolal paniku?" zeptal se starosta Allen. V očích se mu objevil záblesk pobavení. "Nebo když bych řekl: "Tady je naše šance, bratři! Vypalte bělouše! Vezměte si, co vám patří, nikdy nebudete mít lepší příležitost."
"Á, to jsou kecy," nedal se zaskočit Harvey. "Myslel jsem si, že se každý chce dostat do večerních zpráv."
"Máte někdy taková nutkání?" zeptal se Bentley Allen. "Znáte to. Neodolatelné nutkání udělat věc, která by vás mohla dostat na úplně jinou pracovní dráhu? Něco takového, jako vybryndat martini na šaty děkanovy manželky? Což, jak můžu dodat, jsem jednou udělal. Čistě náhodou, ujišťuji vás, ale podívejte se, kam mě to dostalo."
Harvey teď skutečně vyhlížel ustaraně a starostovi zahrál úsměv na tváři. "Nedělejte si starosti, pane Randalle. Mám tuhle práci rád. Nebo jinou, v trošku větší kanceláři tam na východě..." Nechal hlas odeznít. Nebylo žádným tajemstvím, že by se Bentley Allen rád stal prvním černým prezidentem; existovali seriózní političtí manažeři, kteří si mysleli, že by toho mohl docílit zhruba za dalších deset let.
"Budu se chovat vzorně," pokračoval starosta. "Řeknu lidem, že předpokládáme plné nasazení ve všech městských úřadech, a já budu přímo tady - no, úplně přesně tady, ale řeknu jim, že tam," dodal a ukázal do vyzdobené kanceláře. "A očekávám, že moji nejlepší lidé se zachovají podle mého
příkladu. Možná řeknu, nebo taky neřeknu, že budu mít zapnutou barevnou televizi, protože ať se propadnu, jestli si nechám ujít takovou podívanou."
"Normální práce s přestávkou na světelnou podívanou," shrnul to Harvey.
Starosta přikývl. "Samozřejmě." Na tváři se mu objevil vážný výraz. "Mezi námi, mám trochu obavy. Příliš mnoho lidí utíká. Víte, že skoro všechny kamióny ve městě byly pronajaty? Během týdne. A máme i velkou záplavu žádostí o dovolenou od mých policistů a požárníků. Samozřejmě neschválených. Na Horký fondán se zmrzlinou je všechno volno zrušené.
"Máte obavy z rabování?" zeptal se Harvey.
"Ne takové, abych to řekl veřejně. Ale mám," připustil starosta. "Rabování a krádeže při té spoustě bytů, které byly nebo budou opuštěny. Ale to zvládneme. Pokud už je váš štáb připraven, raději bychom se měli do toho pustit. Mám za půl hodiny schůzku s ředitelem Civilní obrany."
Vstali a vyšli do vnější kanceláře.
Provoz na Beverly Glen byl příznivý. Velmi malý na úterní večer. Harvey řídil a zeširoka se usmíval. To jsem získal pěkný příběh, pomyslel si. Dokonce i kdybych nikdy nenatočil nic jiného, mám příběh. Nejenom, že si miliony lidí myslí, že nastane konec světa, ale miliony v to doufají. Projevuje se to v jejich názorech. Nenávidí to, co dělají, a nostalgicky se ohlížejí po Jednoduchém" životě. Ovšemže si dobrovolně nezvolí stát se farmáři nebo žít v komunách, ale pokud by všichni museli...
Skutečně to nedávalo smysl, ale názory lidí často nedávají smysl. To Randallovi vůbec nedělalo starosti.
A bude následovat další velká historka. Den poté, co svět nezanikl. To je dobrý název pro knížku, pomyslel si Harvey. Samozřejmě, tisícovka romanopisců bude škrábat, aby předstihli jeden druhého s vydáním. Knihy s tituly jako Trochu vyděšení, a Den, kdy nebyl konec světa (ne tak dobrý jako jeho název) a Skály, schováte mé? Když na to přijde, některé z rozhlasových stanic hrály nábožné písně o neštěstí

dvacet čtyři hodiny denně a ti, kteří kázali o konci světa, si výborně mastili kapsy.
Existovali také Strážci komety, sekta z jižní Kalifornie, kteří se oblékali do bílých rób a modlili se, aby kometu odvrátili. Provedli několik kousků, aby si získali publicitu. Asi polovina jejich vůdců byla propuštěna na kauci poté, co blokovali silniční provoz nebo vnikli na hřiště při televizním přenosu košíkové. To už skončilo; soudce nařídil, že nikdo nebude propouštěn na kauci až do příští středy...
K čertu, mohl bych napsat knihu, pomyslel si Harvey. Měl bych. Nikdy předtím jsem nechtel, ale jsem literát, a udělal

jsem rešerši. Mám pěkný náskok. Den poté, kdy nebyl konec světa. Ne. To není dobré. Taky je to příliš dlouhé. Měl bych svůj román nazvat Hammer Fever - Horečka z Kladiva. A samozřejmě bude dostatek publicity, pořad se bude vysílat hned potom.
Mohl bych na tom vydělat nějaké peníze. Spoustu peněz. Dost na to, abych zaplatil účty a zajistil vzdělání na Harvardské škole pro chlapce a...
Hammer Fever. To se mi líbí.
Existuje jen jeden problém. Je to skutečné. Jako válečná panika.
Narážel na to všude. Kávy, čaje, mouky, cukru, jakéhokoliv zboží, které se dalo skladovat, byl nedostatek.
Lyofili-zovaná jídla zmizela. Obchody s oblečením registrovaly nápor na vybavení do deště (v jižní Kalifornii, kde mělo příště pršet v listopadu!). Oblečení do přírody se nedalo nikde sehnat, v obchodech neměli ani dostatek bot do terénu. A nikdo nekupoval obleky, bílé košile nebo vázanky.
Kupovali ale zbraně. V Beverly Hills nebo v údolí San Fernando se nedala koupit žádná střelná zbraň. Nebyla ani žádná munice.
Obchody s turistickým vybavením vyprodaly všechno od ponorek po potraviny na cesty a rybářské vybavení (více háčků než mušek; stále se daly koupit mušky, ale pouze drahé, vyrobené v Americe, ne levné z Indie). Nedaly se sehnat žádné stany ani spací pytle. Byl nával dokonce i na
záchranné vesty! Harvey se usmál, když tohle slyšel. Sám nikdy neviděl tsunami, ale četl o nich. Po výbuchu sopky Krakatoa ohromná vlna vynesla holandský dělový člun několik mil do vnitrozemí a do výše dvouset stop.
Pak existovaly "balíčky k přežití" zasílané poštou, které se prodávaly po několik minulých týdnů. Už samozřejmě nedostávali žádné další objednávky, ne tak těsně před Pádem Kladiva. Možná - jen možná - co když je nemínili zasílat?
Musím se na to podívat. Prodávaly je čtyři společnosti. Od padesáti do šestnácti tisíc dolarů jste mohli získat cokoliv od prosté zásoby potravin až po všechno v jednom balíku. Jídla byla trvanlivá a skládala se z více nebo méně vyvážené diety. (Která náboženská sekta to vyžadovala, aby všichni její členové udržovali roční zásobu jídla? Dělali to od šedesátých let. Harvey si také tohle vryl do paměti. Mělo by cenu s nimi natočit rozhovor, poté,co ten Den pomine.)
Levná výbava - to byly jen potraviny. Ve vzrůstající řadě toho bylo stále víc, až po balík za šestnáct tisíc, který zahrnoval terénní automobil Land Cruiser, oblečení počínající teplým spodním prádlem, mačetu, spací pytel, butanový vařič a bombu, nafukovací člun, skoro všechno, na co jste si vzpomněli. Jeden z balíčků zahrnoval členství v klubu pro přežití: měli jste zaručené místo někde ve Skalistých horách, pokud jste se tam dokázali dostat. Různé společnosti nenabízely stejné předměty a žádná z těch čtyř nenabízela pušky (díky laskavosti Lee Harveye Oswalda, a kolik lidí zákaz zasílat zbraně poštou zachránil nebo zabil, v závislosti na tom, jestli Kladivo dopadne nebo ne?)
Ale všechny čtyři společnosti vám prodaly stejné vybavení, ať jste žil v horách, na pobřeží nebo na vysočině. Harvey se usmál. Caveat emptor. Bylo to taky všechno předražené. Bože, jací jsou tihle smrtelníci blázni...
Provoz byl velmi slabý. Už dojel na Mullholland. Před ním se rozevřelo údolí San Fernando. Dnes vál silný vítr a nebyl žádný smog.
Údolí se táhlo na míle daleko. Kalifornské předměstské domky, řada za řadou, bohaté a chudé části, štukové domy a staré domy s dřevěnými krovy, semtam staré domy ve

velkolepém stylu Monterey, starobylé, jediné pozůstatky dob, kdy v údolí rostly pomerančovníky - a všechny stály v oblasti, která mohla být zatopena. Uspořádané čtverce v údolí prořezávaly dálnice - a po nich nejezdilo moc aut.
V celé kotlině, po čtyři poslední dny v časném dopoledni, byly výjezdové pruhy dálnic daleko plnější než příjezdové. Osobní automobily, náklaďáky a pronajaté tahače, naložené harampádím nahromaděným za celý život, všechny vyjížděly z pánve směrem ke kopcům za ní, nebo přes průsmyky do San Joaquin. Všude v pánvi Los Angeles zavřely obchody na týden, na celý měsíc nebo navždy; a zbývající obchod těžce strádal kvůli absencím. Horečka z Kladiva - Hammer Fever.
Na Benedict Canyon nebyl téměř žádný provoz. Harvey se zachechtal. Tady byli lidé, vracející se domů z práce... ale ti, kteří měli Horečku z Kladiva, byli všude.
Horečka vyhnala odvětví horské turistiky do výše, všude po celé zemi. Ministerstvo financí bylo znepokojeno: stav kreditních kont konzumentů zlomil všechny rekordy; lidé kupovali vybavení k přežití na kreditní karty. Zaměstnanost stoupala, ekonomika rostla, zvyšovala se inflace, všechno kvůli kometě.
To bude pořádná historka.
Pokud ta zatracená věc nedopadne. Právě tehdy ho napadlo: pokud Kladivo narazí, za příběh nedá nikdo zlámanou grešli. Nebudou žádné televizní programy. Žádná televize. Nic.
Harvey zavrtěl hlavou. Jeho úsměv pohasl, když pohlédl na balíček na sedadle pro spolujezdce. Ležel tam jeho kompromis s Horečkou: olympijská terčová pistole kalibru 0.22, s tvarovanou dřevěnou pažbou, která obepínala celou ruku, ustalovala a ztužovala zápěstí. Měla by být nelidsky přesná, ale nebylo to nic takového, na co by mohl někdo ukázat a křičet: "Podívejte, starý Harv dostal Horečku z Kladiva!"
Ale možná, že jsem přece jen nebyl tak chytrý, pomyslel si Harvey. Začal si v hlavě dělat inventuru.
Pistoli mám. Turistickou výbavu taky, ale jen pro sebe. Pomyšlení na Lorettu nesoucí ruksak bylo absurdní. Jenom jednou ji vzal na výlet. Má pořád ty boty? Pravděpodobně ne. Nemohla existovat ve větší vzdálenosti než pět mil od salónu krásy.
A já ji miluju, připomněl si pevně. Můžu si hrát na přírodního drsňáka, kdykoliv chci, a mám eleganci, ke které se můžu vrátit. Nechteně si vzpomněl na Maureen Jellisono-vou, stojící vysoko na rozeklané skále, na její dlouhé rusé vlasy vlající ve větru. Pevně zasunul vzpomínku zpátky do hloubi své mysli a nechal ji tam.
Tak co můžu dělat, abych se připravil? uvažoval Harvey. Nezbývá moc času. Zásoby. Dobře, můžu udělat kompromis.

Jídlo v konzervách. Každopádně je to dobrá ochrana proti inflaci. Umožní nám přečkat katastrofu, pokud k nějaké dojde, a stejně je můžeme jíst, když ta zatracená věc přejde. A vodu v lahvích... Ne. Nic z toho nebude. Po obojím byla sháňka. Budu mít štěstí, když něco seženu ještě tenhle týden, a zaplatím přitom majlant.
Zabočil na příjezdovou cestu a zprudka zabrzdil. Loretta zastavila se stejšnem na příjezdu a nosila do domu balíčky. Vystoupil a začal jí automaticky pomáhat, a jen postupně mu došlo, že nosí jeden pytel mražených potravin za druhým. Zeptal se:" Co to je?"
Trochu zadýchaná Loretta odložila svůj náklad na kuchyňský stůl. "Nezlob se, Harve. Nemohla jsem si pomoci. Všichni říkají - no, říkají, že do nás kometa může narazit. Tak jsem sehnala nějaké jídlo, pro každý případ."
"Mražené jídlo."
"Ano. Konzervy skoro nemají. Doufám, že se nám to všechno vejde do mrazáku." Pochybovačně přehlédla balíčky. "Nevím. Možná budeme muset jíst pár dní Stoufferovu stravu."
"M - hm." Mražené jídlo. Dobrý Bože. To si myslí, že elektrická síť přežije Pád Kladiva? Ale samozřejmě, že ano. Nic jí neřekl. Ona to myslí dobře; a zatímco Loretta byla venku a sháněla neužitečné zásoby, Harvey Randall váhal a nedělal nic. Výsledek je stejný s výjimkou peněz a ona jim pravděpodobně ušetřila peníze, pokud Kladivo nedopadne. Což by nemělo. A pokud ano - o co jde, peníze by stejně

nebyly důležité. "Udělala jsi dobře," řekl Harvey. Políbil ji a odešel ven pro další náklad.
"Ahoj, Harveyi."
"Čau, Gordie," pozdravil ho Harvey. Přešel k plotu.
Gordie Vance držel pivo. "Jedno jsem ti přinesl," řekl. "Viděl jsem tě přijíždět."
"Díky. Chceš si o něčem promluvit?" Doufal, že Gordie chce. Vance nebyl posledních několik týdnů ve své kůži. Něco ho trápilo. Harvey to dokázal vycítit, i když nevěděl, o co se jedná. Gordie zase nevěděl, že to Harvey vytušil.
"Kde budeš příští úterý?" zeptal se Gordie.
Harvey pokrčil rameny. "Nejspíš někde v Los Angeles. Mám dělat se štábem na tom celostátním vysílání."
"Ale budeš pracovat," řekl Gordie. "Jseš si jistý, že nechceš vyrazit na výlet? V horách je pěkné počasí. Mám příští týden nějaké volno."
"Dobrý Bože," namítl Harvey. "Já nemůžu -"
"Proč ne? Skutečně chceš trčet tady, když bude konec světa?"
"To nebude konec světa," opravil ho Harvey automaticky. Postřehl záblesk ve Vanceově pohledu. "A každopádně, pokud ten Hammer nespadne a pokud nebudu zaneprázdněný jeho natáčením, je to konec mého světa. Nejde to, Gordie, rád bych se dostal pryč, ale ne."
"To je pochopitelné," souhlasil Vance. "Půjč mi svého kluka."
"Cože?"
"To je rozumné, ne?" zeptal se Vance. "Předpokládejme, že ta věc narazí. Andy bude mít mnohem větší šanci se mnou nahoře v horách. A pokud nenarazí - no tak bys neměl chtít, aby propásl dobrý výlet jenom kvůli tomu, aby se poflakoval v městském smogu, ne?"
"Mluvíš opravdu rozumně," připustil Harvey. "Ale... kde budete? Myslím pro případ, že se něco stane, jak najdu tebe a Andyho?"
Vance se zatvářil vážně. "Ty zatraceně dobře víš, jakou budeš mít šanci přežít, jestli to narazí a zůstaneš v Los Angeles..."
"Jo. Nepatrnou nebo žádnou," doplnil Harvey.
"...a mimochodem, budu zrovna tam, kam jsi chtěl jet. Dál od Quaking Aspen. Blízko starého Silver Knapsacku. Dost nízko na to, abychom se odtamtud dostali při špatném počasí, dost vysoko na to, abychom byli v bezpečí, ať se stane cokoliv. Pokud nebudeme přímo pod tím, a to je málo pravděpodobné, ne?"
"Jistě. Ptal ses na to Andyho?"
"Jo. Říkal, že by rad jel, pokud s tím budeš souhlasit."
"Kdo všechno jede?"
"Jenom já a sedm chlapců," vysvětlil Gordie. "Marie má charitativní práci, takže nejede..."
Harvey záviděl Gordiemu jen jednu věc: Marie Vancová jezdila do přírody. Na druhé straně se s ní ve městě nežilo moc lehce.
"...což znamená, že podle skautských pravidel ženy nesmějí jet," pokračoval Gordie. "A některé - no, prostě nejsou k dispozici. K čertu, Harveyi, ty to území znáš. Budeme se mít dobře."
Harvey přikývl. Byla to bezpečná stezka a dobrá oblast. "Souhlasím," řekl. Vypil většinu piva. "Jsi v pořádku, Gordie?" zeptal se náhle.
Vancův výraz se nepatrně změnil a pokoušel se tu změnu skrýt. "Jistě. Proč bych neměl být?"
"Prostě v poslední době nevypadáš ve své kůži."
"Práce," krátce pronesl Vance. "Měl jsem v poslední době hodně práce. Tenhle výlet všechno napraví."
"To je dobře," přikývl Harvey.
Sprcha byla příjemná. Cítil horkou vodu, jak mu buší do krku a pomyslel si: příliš pozdě. Rozumní a flegmatičtí by to měli stále ignorovat, dokud existovala pravděpodobnost ještě stovky, možná tisíce k jedné v jejich prospěch. Panikáři už nakoupili zásoby a vyrazili do hor. Existovali také rozumní a opatrní, jako Gordie Vance, kteří plánovali svůj výlet měsíce dopředu. Říkali, že si nenechají od komety zkazit dovolenou - ale každopádně budou v horách.

Pak zbývali ti uprostřed. Musí jich být desítky milionů, Harv Randall byl jedním z nich, a podívejte se na něj teď: příliš

pozdě vyděšený a nemůže dělat nic, než vyčkávat. Během pěti dnů by je jádro Hamner - Brownovy komety mělo minout při své cestě do té podivné, chladné říše za planetami..
Nebo nemusí minout.
"Musí něco existovat," uvažoval Harvey, který mluvil sám k sobě v soukromí hlučící sprchy. "Něco, co bych mohl dělat. Čeho chci vlastně dosáhnout? Pokud ta zatracená sněhová koule ukončí požehnání civilizace a reklamního průmyslu... dobře, zpátky k základům. Jíst, spát, bojovat, pít a utíkat. Nemusí to být nutně v tomhle pořadí.
Je to tak?"
Je.
Harvey Randall si vzal v pátek volno. Zavolal, že je nemocný, a k naprosté smůle to byl Mark Czescu, který vzal telefon.
Mark byl zjevně potěšený, že se na to může zeptat. "Horečka z Kladiva, Harve?"
"Nech toho."
"Dobře. Sám mám taky nějaké plány. Sejdu se s několika přáteli a vyrazíme na pěkné bezpečné místo. Zapomněl jsem ti to říct. Nebudu tu na horký fondán se zmrzlinou, který spadne příští úterý. Jestli chceš, můžeme se u vás když tak zastavit."
Nedostal odpověď, protože Harvey Randall už zavěsil.
Randall se vydal do obchodního centra. Nakupoval s rozmyslem, všechno na kreditní karty nebo šeky.
V supermarketu koupil šest velkých kulatých pečení, vážících osmadvacet liber, polovinu jejich zásoby vitamínů, polovinu zásoby koření a značné množství jedlé sody.
V obchodě se zdravou výživou o dva vchody dál koupil další vitamíny a koření v lahvičkách. Nakoupil úctyhodné množství soli, pepře a tři mlýnky na pepř.
V dalším obchodu koupil sadu dobrých kuchyňských
nožů. Potřebovali nové kuchyňské nože už přes rok. Také zakoupil brousek a ruční ostřič na nože.
Existovala sada nářadí, po které toužil roky a rozhodl, že tohle je ta správná doba. Když zašel do železářství, nakoupil další drobnosti. Levné plastikové instalatérské součástky, které se dají napojit na kovovou trubku. Jednoho dne pro ně možná najde mít uplatnění a pokud ne, můžou se mu hodit doma. Nedal se sehnat žádný přenosný vařič, ale prodavač Harveye znal a ochotně mu našel čtyři kapesní svítilny a dvě Colemanovy lucerny, které právě přišly, spolu se čtyřmi galony Colemanova paliva. Také věnoval Harve-yovi vědoucí pohled, který už Randall začínal poznávat.
V obchodě s lihovinami koupil za sto devadesát tři dolarů všechno, co uviděl: spoustu vodky, bourbonu a skotské, pětinky Grand Marniera, Drambuie a jiných neobvyklých a drahých likérů. Naložil všechno do stejšnu a pak se vrátil pro lahve Perrierovy vody. Zaplatil kreditní kartou - a od prodavače se mu dostalo dalšího vědoucího pohledu.
"Chystám se uspořádat pořádnou párty," řekl Kiplingo-vi. Pes na sedadle vrtěl ocasem. Rád chodil s Harveyem na pochůzky, i když nedostával příležitost tak často, jak by chtěl. Pozoroval svého pána, jak chodí od obchodu k obchodu: do dragstóru pro prášky na spaní a další vitamíny, jód, dezinfekční prostředky, poslední krabici obvazů; zpátky do potravin pro psí stravu; zpět do dragstóru pro mýdlo, šampón, zubní pastu, nové kartáčky na zuby, krém na pokožku, vodu po holení, opalovací krém...
"U čeho přestaneme?" ptal se Harvey. Pes mu lízal tvář. "Musíme se někde zastavit. Dobrý Bože, dřív jsem si moc nepovažoval dobrodiní civilizace, ale prostě existuje spousta věcí, bez kterých bych nechtel žít."
Harvey odvezl své nákupy domů, pak se vrátil dolů z kopce vyzvednout TravellAll od automechanika, který ho obvykle opravoval. Pokud by Harvey nebyl stálý a ceněný zákazník, nikdy by z mechanika nevymačkal seřízení, výměnu oleje, promazání a generální předvýjezdovou kontrolu.

Garáž nepřijímala nové zakázky přes týden a na naléhavé práce tu čekala desítka aut.
Ale dostal TravelAll a doplnil obě nádrže benzinem. Naplnil pro jistotu připoutané kanistry, ale aby to udělal, musel jet ke třem benzinovým pumpám; v kotlině Los Angeles byly neoficiální příděly benzinu.
Po obědě následovala pekelná práce. Osmadvacet liber pečené bylo nutno nakrájet na tenké proužky - tenké! Nové nože pomáhaly, ale když byl čas na večeři, měl ruce celé rozlámané a práce ještě nebyla hotová. "Budu potřebovat na příští tři dny troubu," řekl Lorettě.
"Narazí to do nás," prohlásila Loretta pevně. "Já to
vím."
"Ne. Pravděpodobnost je stovky až tisíce proti tomu."
"Tak proč děláš tohle?" zeptala se. Byla to dobrá otázka. "Moje kuchyň je přímo pokrytá malými proužky syrového masa."
"Pro všechny případy," uklidňoval ji Harvey. "A vydrží to. Pokud to nepoužijeme my, hodí se to Andymu na výlety."
Znovu se pustil do práce.
Snadný způsob, jak připravit sušené hovězí, to není způsob, jaký používali Indiáni. Ti využívali mírný oheň nebo letní slunce a jejich kontrola kvality byla špatná. Daleko lepší je nastavit moderní troubu na 100 až 120°C a nechat v ní tenké plátky hovězího dvacet čtyři hodin. Maso se nemá vařit, má schnout. Dobrý proužek sušeného hovězího je úplně vyschlý a dost tvrdý na to, aby vás zabil, pokud konec zaostříte. Taky vydrží prakticky věčně.
Sušené hovězí představuje příliš omezenou stravou na to, aby udržela člověka trvale naživu. Tuto dobu lze výrazně prodloužit příjmem vitamínů, ale pořád je to jednotvárné. A co? Pokud dopadne Kladivo, nuda by nebyla hlavní příčinou úmrtí...
Jako základ stravy s obsahem uhlohydrátů sloužily Har-veyovi krupky. Zdálo se, že nikdo jiný v Beverly Hills na ně nepomyslel; přesto je několik obchodů vedlo. Také objevil pytel kukuřičné mouky, i když pšeničná nebo žitná mouka

nebyla.
Tuk z hovězího rozmělnil do pemmikanu, smíchal jej s trochou cukru, který měl doma, se solí, pepřem a Wor-cestrovou omáčkou, aby dodala trochu chuťi a vůně. Pak směs trochu povařil, uschoval vyškvařený tuk na další pemmican a na uchovávání slaniny. Slanina zakrytá tukem a chráněná před vzduchem vydrží dlouho, než žlukne.
Tak to bych měl jídlo, rozhodl. Teď vodu. Vyšel k bazénu. Začal ho vypouštět minulou noc. Byl skoro prázdný a on ho začal znovu plnit. Tentokrát ho nebude chlorovat. Když byl plný, zakryl ho, aby ho chránil před listím a špínou.
Bude trvat dlouho, než to všechno vypijeme, pomyslel si. A kdykoliv je k dispozici obsah bojleru. A... Přehraboval se v garáži, dokud nenašel spoustu starých lahví z umělé hmoty. V několika z nich býval bělící přípravek a stále jím byly cítit. Perfektní. Naplnil je bez vyplachování. Ostatní pečlivě vypláchl. Teď, i kdyby neměl bazén, zůstane alespoň nějaká voda.
Jídlo, pití. Co je další? Spánek. Tohle bylo snadné. Randall nikdy nic nevyhazoval a měl navíc ke svému spacímu pytli na výlety ještě vojenský spací pytel Arktic, letní spací pytel, vložky do spacáků, odložený Andyho spací pytel a dokonce i ten, který koupil jedenkrát, kdy Loretta zkoušela jet na výlet. Vynesl je všechny ven a pověsil je za dům na šňůry na prádlo. Sluneční teplo. Nejjednodušší a nejúčinnější solární energetický systém známý člověku: raději si pověs uschnout šaty venku, je to lepší než použití elektrického nebo plynového vysoušeče. Samozřejmě, že spousta "konzervativců" tohle nedělala; byli příliš zaneprázdněni tím, že kázali konzervatizmus. Jsem nespravedlivý, a proč? Protože jsem dostal Horečku z Kladiva a moje manželka to ví. Loretta se domnívá, že jsem se zbláznil - a taky jsem ji vyděsil. Je přesvědčená, že si myslím, že kometa narazí.
A čím víc se připravoval na Pád Kladiva, tím se srážka stávala reálnější. Straším i sám sebe, pomyslel si. Musím si to zapamatovat pro tu knihy. Horečka z Kladiva. "Poslyš, miláčku..."

‚Ano, drahoušku?"
"Nekoukej tak ustaraně. Dělám výzkum."
"Jaký?" Přinesla mu pivo.
"Horečka z Kladiva. Napíšu o tom knihu, jen co kometa přeletí. Mám všechno připravené. Možná, že to bude bestseller."
"Ach, to bych byla ráda, kdybys vydal knihu. Lidé si
autorů považují."
Občas to dělají, pomyslel si Harvey. No dobře. Teď můžeme jíst, pít a spát. Zbývá boj a útěk.
Boj. To není tak dobré. Nevěřil svým schopnostem v zacházení se zbraněmi; ať už s brokovnicí, nebo s terčovou pistolí. Žádná střelná zbraň by mu nemohla dát opravdovou záruku. Neexistovala žádná omezení v tom, jak dobrou zbraň může soupeř mít nebo jak s ní umí vládnout, a Harvey Randall strávil válku jako dopisovatel, nějako voják.
Ale mám taky úplatky. Likéry a koření mi mohou vykoupit cestu z problémů. A pokud si je dokážu udržet, za pár let budou mít prakticky nevyčíslitelnou cenu za předpokladu, že bude nějaké přebytečné jídlo jako luxus, a to obvykle je, alespoň pro někoho. Po celá staletí míval černý pepř po celé Evropě stálou cenu, vyvažoval se zlatem, gram za gram, a teď každý nepomyslí na to, aby se zásobil pepřem.
Harvey byl na tu myšlenku hrdý.
Tak. Tak zbývá útěk a TravelAll je v tak dobrém stavu, jak jsem mohl docílit. Nahoru se naloží bicykly pro případ potřeby. A zbývá ještě sobota, abych dojel pro věci, na které jsem nepomyslel.
Harvey vešel dovnitř vyčerpaný, ale s pocitem uspokojení. Nebyl úplně připravený, ale mohl alespoň předstírat, že připravený je. A daleko lépe, než většina. Loretta na něj nahoře čekala a připravila masážní krém. Netrápila ho spoustou otázek; jenom ho pořádně promasírovala, rozhodla, že nemá zájem o nic intimnějšího a nechala ho usnout. Když usínal, pomyslel na to, jak moc ji miluje.
ČERVEN: Čtyři
Země je prostě pro lidskou rasu příliš malý a křehký košík, aby v něm uchovávala všechna svá vejce.
Robert A. Heinlein
Dole na Zemi vládla noc. Hammerlab každých devadesát minut prolétal dnem a nocí, čas na palubě byl dodržován podle hodin, ne podle světla nebo tmy venku. V Evropě na okraji světa svítila města, ale temná tvář Atlantiku zakrývala půl oblohy, zakrývala jádro i koma Hamner - Brownovy komety. V ostatních směrech hvězdy pronikaly slabou mlhou. Ohon komety proudil z horizontu na všech stranách, vytvářel kolem Země kopuli ze svítící modři, oranže a zeleně. Barvy proudily vzhůru ke špičce kopule, kterou pronikaly hvězdy. Daleko stranou se vznášel půlměsíc, plovoucí na pozadí rázových vln. Podobaly se diamantovému vzoru na nehybné fotografii raketového plamene. Byl to pohled, který nikoho nemohl omrzet
Přerušili práci kvůli večeři. Rick Delanty jedl pravidelným tempem a pozornost soustředil na krásu za okny. Všichni ztratili váhu - to se děje vždycky - ale Ricky byl už o čtyři kila lehčí a pokoušel se to srovnat. (Vynález zařízení, kterým se dala měřit váha člověka ve vakuu, si vyžádal opravdový důvtip).

"Jakmile máte zdraví," prohlásil Rick, "máte všechno. Joj, jak je skvělé nezvracet."
Od kosmonautů, kteří nikdy nesledovali americké reklamy, se mu dostalo překvapených pohledů. Baker ho ignoroval.
Za okrajem světa explodovalo Slunce. Rick na okamžik zavřel oči, pak je otevřel a sledoval, jak se k nim valí modrobílý oblouk svítání. Obrysy včerejšího hurikánu stále visely nad Indickým oceánem jako mořská obluda z historické mapy. Tajfun Hilda. Daleko vlevo byl Everest a masiv Himaláje. "To je pohled, který mě nikdy neunaví."
"Ano." Leonilla se k němu připojila u průzoru. "Ale vypadá to tak hrozně křehce. Jako kdybych se mohla natáhnout... a táhnout palec po zemi, zanechávat za sebou čáru ničení širokou stovky kilometrů. Je to nepříjemný pocit."

Johnny Baker řekl: "Mysli si to dál. Země je křehká."
"Znepokojuješ se kvůli kometě?" Její výraz byl těžko čitelný. Ruská řeč výrazu tváře a těla není úplně stejná jako americká.
"Zapomeň na kometu. Čím víc víš, tím jsme zranitelnější," řekl Johnny. "Blízká nova může vysterilizovat na Zemi všechno, s výjimkou bakterií. Nebo může vzplanout Slunce. Nebo příliš vychladnout. Naše galaxie se může stát Seyfertovou galaxií, která exploduje a všechno zabíjí."
Leonillu to pobavilo. "Ještě třicet tři tisíc let si nemusíme dělat starosti. Víš, rychlost světla."
Johnny pokrčil rameny. "Tak se to stalo před třiceti dvěma tisíci, devíti sty lety. Nebo to můžeme udělat sami. Chemický odpad zabíjející oceán nebo tepelné znečištění -"
Rick řekl: "Ne tak rychle. Tepelné znečištění může být jedinou věcí, která nás může zachránit před ledovci. Někteří lidé si myslí, že další doba ledová začala před několika stoletími. A nám dochází uhlí a ropa."
"Nech toho! Nemůžeš zvítězit."
"Atomové války. Údery gigantických meteoritů. Nadzvuková letadla ničící ozónové vrstvy," vypočítával Petr Jakov.
"Proč tohle děláme?"
"Protože tam dole nejsme bezpeční," vysvětloval Baker.
"Země je velká a nejspíš není tak křehká, jak vypadá," argumentovala Leonilla. "Ale lidská vynalézavost... to je to, čeho se občas bojím."
"Existuje jen jediná odpověď," pokračoval Baker. Teď byl úplně vážný. "Musíme se dostat pryč. Kolonizovat planety. Ne jenom tady, planety v jiných soustavách. Postavit obrovské kosmické lodi, pohyblivější než planety. Rozdělíme naše vejce do spousty košíků a bude méně pravděpodobné, že nějaká zatraceně bláznivá nehoda - nebo fanatik - nás vyhladí, zrovna když se lidstvo začíná stávat něčím, co můžeme obdivovat."
"Co můžeme obdivovat?" zeptal se Jakov. "Myslím, že ty a já bychom se neshodli. Ale pokud by ses chtěl stát prezidentem Spojených států, máš moji podporu. Budu pro tebe připravovat projevy, ale nenechají mne hlasovat."
"To je škoda," zalitoval Johnny Baker a na okamžik pomyslel na Johna Glenna, který se ucházel o funkci a zvítězil.
"Zpátky do solných dolů. Kdo dnes ráno jde ven pro vzorky?"
Jádro Hamner - Brownovy komety bylo třicet hodin vzdálené. V teleskopech vyhlíželo jako chumel částic se spoustou prostoru mezi nimi. Vědci v JPL byli tím objevem vzrušeni, ale pro Bakera a ostatní to bylo trnem v oku. Nebylo snadné změřit Dopplerův posun pevné hmoty, protože všechno překrýval ohon, a plyn a prach proudily pryč ohromujícími rychlostmi, hnané mohutným tlakem slunečního záření. Tělesa se blížila Zemi rychlostí kolem padesáti mil za sekundu. Stanovit boční drift bylo ještě obtížnější.
"Stále letí přímo na nás," sdělil Baker.
"Určitě tam je nějaký boční pohyb," nesouhlasil hlas Dana Forrestera.
Jo, ale není to měřitelné," namítl Rick Delanty. "Podívejte se, doktore, dodáváme vám to nejlepší, co dokážeme. Musí to stačit."
Forrester se hned omlouval. "Omlouvám se. Vím, že

děláte, co můžete. Jenom je prostě těžké dělat předpovědi bez lepších údajů."
Pak strávili pět minut tím, že uhlazovali Forresterova rozcuchaná peříčka a ujišťovali ho, že na něj nejsou naštvaní.
"Jsou okamžiky, kdy mě géniové přivádějí k šílenství," prohlásil Johnny Baker.
"To se snadno napraví," odbyl ho Delanty. "Prostě mu dej, co chce. Na má pozorování jste stížnosti neslyšeli."
"Ztrať se mi z očí!" řekl Baker.
Delanty zakroutil očima. "Kam?" Přeplul k Bakerovi. "Ukaž, nacvakám čísla. Prostě je odečítej."
Když ukončili ranní pozorování a měli pár chvilek k odpočinku, Petr Jakov si omluvně odkašlal. "Mám jednu otázku," začal. "Už jsem se na to chtěl dlouho zeptat. Prosím, nevykládejte si to špatně."
Johnymu bylo nápadné, že Petr počkal, až Leonilla odejde do Sojuzu a uzavře průlez. "Pokračuj."
Petrovy oči putovaly mezi oběma Američany. "Naše noviny nám říkají, že v Americe černí slouží bílým, že bílí vládnou černým. Přesto se zdá, že spolu velmi dobře spolupracujete. Takže přímo: Jste si rovni?"
Rick se ironicky zasmál. "K čertu, ne. Má vyšší hodnost."
, Ale jinak?" vyptával se Peter.
Rickova tvář by mohla vypadat dostatečně seriózně, jen ne pro druhého Američana. "Generále Balcere, můžu vám být roven?"
"Eh? Ach, jistě, Ricku, můžeš mi být roven. Proč si nic neřekl dřív?"
"No, víš, je to choulostivá záležitost."
Výraz Petra Jakova nebyl vůbec záhadou. Dříve, než mohl vybuchnout, Johnny se zeptal: "Skutečně chceš vážnou přednášku o vztazích mezi rasami?"
"No prosím."
"Jak Leonilla čurá v beztížném stavu?"
"Hm, já... chápu."
"Co chápeš?" Leonilla se protahovala zpátky dvojitým průlezem.
"Bezvýznamná výměna názorů," snažil se ji odbýt Johnny. "Nejde o žádná státní tajemství."
Leonilla se přidržovala rukojeti a prohlížela si ty tři muže. John Baker vyťukával čísla na programovatelné kapesní kalkulačce, Petr Jakov se zeširoka usmíval, pozoroval ho se zřejmým obdivem... ale všichni měli ten široký, rozčilující úsměv nasvědčující, že mají tajemství. "Dávají vám dobré vybavení," prohlásil kosmonaut. "Neexistuje moc věci, které děláme ve vesmíru lépe než vy."

Zdálo se, že Delanty má problémy s dýcháním. Baker rychle vysvětlil: "Á, tahle kapesní kalkulačka není NASA. To je moje."
, Ach. Jsou drahé?"
"Pár set dolarů," odpověděl Baker. "Hm, to je spousta rublů, ale není to tolik v porovnání s tím, co lidi vydělávají. Možná týdenní plat pro průměrného občana. Pro někoho, kdo pro to má doopravdy použití, je to méně."
"Pokud bych měla peníze, jak dlouho by trvalo nějakou sehnat?" zeptala se Leonilla.
, Asi pět minut," řekl Baker. "Tam dole v obchodě. Tady nahoře by to mohlo chvíli trvat."
Zasmála se. "Myslela jsem dole. Oni mají... takové... v obchodech běžně k dostání?"
"Pokud máte peníze. Nebo dobrý kredit. Nebo dokonce ani nemusíte mít zvlášť dobrý kredit," vysvětlil Baker. "Proč? Chceš jednu? K čertu, najdeme způsob, jak ti jednu opatřit. Tobě taky, Petře?"
"Šlo by to zařídit?"
"Jistě. To není problém," odpověděl Baker. "Zavolám zástupce pro styk s veřejností v Texas Instruments. Dají vám jich pár kvůli publicitě. To jim pomůže prodávat další. Nebo byste měli raději Hewlett - Packard? Ty používají jiný druh zápisu, ale jsou rychlé -"
"V tom je právě zádrhel," prohlásil Petr. "Dvě společnosti, dva různí soupeři vyrábějí takové kvalitní vybavení. Je to plýtvání."
"Možná plýtvání," připustil Rick Delanty, "ale můžu tě vzít do jakéhokoliv obchodu s elektronikou v zemi a jednu koupit."

"Politiku vynech," varoval ho Johnny Baker.
"Tohle není politika."
Následovalo rozpačité ticho. Petr Jakov odplul k UV kameře s digitálním odečtem. Přejel po ní zálibně rukou. "Tak precizní. Tak dokonale vyrobená, a ta složitá elektronika. Je skutečně radost pracovat s vašimi americkými přístroji.
"Ukázal rukou po Hammerlabu, na nádrže s rostoucími krystaly, na kamery, radary a záznamová zařízení. "Je překvapivé, kolik jsme se toho díky vašemu skvělému vybavení dozvěděli při takovém krátkém letu. Myslím, že stejně jako na kterémkoliv předchozím letu našeho Sojuzu."
"Stejně?" ozvala se Leonilla sarkasticky. "Víc." V jejím hlase zněla trpkost, která přiměla tři hlavy, aby se překvapeně otočily. "Naši kosmonauti letí na projížďku. Jako pa-sažéři, aby dokázali, že můžeme vyslat lidi do kosmu a občas je dostat zpátky živé. Pro tenhle let nemáme nic, čím bychom se podíleli, kromě jídla, pití a kyslíku - a jednoho oběda pro vás dva."
"Někdo musí vzít oběd," namítl Rick Delanty. "Taky byl opravdu dobrý."
"Ano, ale to je všechno, co jsme dopravili. Kdysi jsme měli kosmický program -"
Jakov ji přerušil kulometnou ruštinou. Mluvil příliš rychle na to, aby ho Johnny nebo Rick dokázali sledovat, ale co říkal, bylo zřejmé.
Odpověděla krátkou, zvučnou slabikou a pak pokračovala. "Základem marxizmu je objektivita, ne? Je čas být objektivní. Kdysi jsme měli kosmický program. Sergej Ko-rolev byl stejně veliký génius jako kdokoliv, kdy kdy žil! Mohl udělat z našich kosmických zařízení největší nástroj vědění na světě, ale ti šílenci v Kremlu chtěli divadlo! Chruščev nařídil cirkusy, abychom zahanbili Američany a místo rozvoje našich schopností jsme dali světu senzace! První, kteří měli tři lidi na oběžné dráze - tím, že se vytáhly všechny vědecké přístroje a nacpal se tam třetí muž, velmi malý muž, do kabiny budované pro dva, najeden oblet! Cirkusy! Mohli jsme být první na Měsíci, ale teď tam ještě musíme letět."
"Soudružko Malíková!"
Pokrčila rameny. "Je něco z toho novinka? Ne. Myslím, že ne. Tak jsme měli naše divadla a vyplýtvali jsme své příležitosti k tomu, abychom získali titulky v novinách, a dnes nejlepší pilot Sovětského Svazu nedokáže připojit svou kosmickou loď na cíl velký jako komfortní dača! A vy jste nabídli, že nám dáte, dáte jako podporu něco, co nejlepší inženýři v Sovětském Svazu nedokážou vyrobit, ani si nemůžou koupit."
"Poslyšte, nechtel jsem vás rozrušit," omlouval se Johnny Baker.
Jakov rusky pronesl konečnou poznámku a znechuceně se odvrátil. Rick Delanty se sympatií potřásl hlavou. Co to do ní vjelo?
Byli tiší a formálně zdvořilí, dokud neodešla do Sojuzu. Baker a Delanty si vyměnili pohledy. Víc nepotřebovali říkat. Johnny Baker odešel do rohu, kde se Jakov začal něčím zabývat. "Jednu věc si musíme říct na rovinu," zaútočil Johnny.
‚Ano?"
"Nebudeš jí dělat problémy, že ne? Chci říct, nemusíš hlásit všechno, co se tu nahoře řekne."
"Samozřejmě, že ne," souhlasil Jakov. Pokrčil rameny. "Jsme všichni muži světa znalí. Víme, že každých osmadvacet dní se ženy stávají iracionálními. Který ženatý muž to neví?"
"Jo, v tom to bude," souhlasil s ním Johnny Baker a vyměnil si další pohled s Delantym.
"A samozřejmě byla vychovávána Státem," pokračoval Jakov. "Její otec a matka zemřeli, když byla mladá. Nepřekvapuje, že by raději viděla naši zemi rozvinutější, než
je-"
"Jistě." Jistě, pomyslel si Delanty. Kecy. Pokud by měla problémy s periodou, musela by to sdělit ruskému pozemnímu řídícímu středisku a nahoru by byl vyslán někdo jiný. Nebo ne? Já bych jim řekl o kosmické nemoci, pokud bych věděl, že ji dostanu. Jsem si jistý, že bych to udělal...

Ať její problém spočívá v čemkoliv, mohlo by být chytré chovat se k Leonille Malíkové alespoň během příštího dne jinak. K čertu. A Hamner - Brownova kometa byla tak blízko!
*
Barry Price položil telefon a vzrušeně vzhlédl. Dolores právě vešla s kávou. "Hádej, co se stane příští úterý!" vykřikl nadšeně.
"Kometa se srazí se Zemí."
"Cože? Ne, ne, tohle je vážné. Budeme pokračovat! Získal jsem všechna povolení, poslední soudní spor byla odvolán - elektrárna San Joaquin se stává plně funkčním zařízením."
Nedívala se tak šťastně, jak očekával. "Předpokládám, že bude nějaká slavnost?" zeptala se.
"Ne, je nás málo - proč?"
"Protože tu nebudu. Ne, pokud mě nebudeš nutně potřebovat."
Zarazil se. "Já tě vždycky nutně potřebuju -"
"Raději si na to zvykej," řekla. Poklepala si na břicho. Nebyly tam žádné známky vydutí, ale on to věděl. "Každopádně jedu na kontrolu k doktoru Stoneovi do Los Angeles. Myslím, že tam zůstanu, navštívím matku a vrátím se v úterý večer."
"Jistě. Dee?"
"Ano?"
"Chceš si to dítě nechat, že?"
"Ano. Nechám si ho."
"Tak se za mě provdej."
"Ne, díky. To už jsme oba zkoušeli."
"Ale ne spolu," namítl. Pokusil se mluvit přesvědčivě, ale tajně se mu ulevilo. A stejně..." Je to fér vůči dítěti? Když nebude mít otce...."
Zahihňala se. "Nerozmnožuju se nepohlavně. Jsem si dost jistá, že jednoho má. A docela dobře vím, kdo to je."
"Ách, zatraceně, víš, jak to myslím."
"Jistě." Položila kávu na psací stůl a otevřela jeho kalendář. "Máš oběd s viceguvernérem. Nezapomeň."
"S tím pitomcem. Jestli existovalo něco, co mě mohlo vyvést z mé euforické nálady, tak jsi to právě vyslovila. Ale budu příjemný. Nedokážeš ani uvěřit, jak příjemný budu."
"To je dobře." Otočila se k odchodu.
"Poslyš," zavolal na ni a zastavil ji. "Podívej se, promluvme si o tom. Až se vrátíš zpátky z Los Angeles. Chci říct, je to taky moje dítě...
"Jistě." Pak zmizela.
"Poslyš, kámo, tohle Kladivo zpustoší město."
"To je pořádná kravina," usmál se Alim Nassor. "My ho zpustošíme." Slyšel všechny ty řeči o tom, co kometa udělá. Kazatelé na svých shromážděních získávali davy posluchačů a hrabali spoustu prachů. Konec světa přichází, smiřte se s milovaným Ježíšem a dejte peníze...
Dejte jim větší moc. Jednu věc kometa dělala - přímo vysávala bělouše z jejich domů. Alimovy projížďky Brentwoodem a Bel Airem odhalily spousty domů s láhvemi mléka a starými novinami u vchodu. Projížděl se starým pickupem, vzadu měli naházené sekačky a zahradnické náčiní. Kdo se dvakrát podívá na černé zahradníky? Takže když zastavili, aby sebrali noviny a kartóny mléka, nikdo si toho nevšiml. A teď měl adresy a důkazy o nepřítomnosti majitelů uklidili, takže nikdo jiný by se neměl pokusit o krádež...
Projížděli Bel Airem a Brentwoodem jako žáci stroj. Alim Nassor se dal dohromady s desítkou zlodějských vý-lupků, s muži, kteří neradi poslouchali příkazy, ale poznali cennou věc, hned jak ji zahlédli. Kladivo Boží se neblíží dvakrát za život.
Někde museli svůj postup přizpůsobit. Policajti byli na objížďce. Existovaly způsoby, jak se také s tímhle malým problémem vypořádat. Jenom to vyžadovalo plánování. Dokonce i posekali pár dvorků. Pomohlo to, a mohli tak pozorovat celý blok, vidět lidi, jak hromadí věci do nákladáků a odjíždějí. Bel Air byl napůl prázdný. To bude

večer snadný lup! A potom... možná se bude moci znovu pustit do politiky. Na nějaký čas by měly být prachy pro spoustu bratří.
Jenže... odjíždělo tolik bělochů. Bohatých bělochů, zkušených lidí. Dole na radnici byli všichni také nervózní. Třeba ta věc může doopravdy narazit?
Alim si prošel noviny a časopisy. Uměl číst docela dobře. Trochu pomalu, ale dokázal to rozluštit, a některé obrázky všechno objasnily. Nechteli byste zůstat v nížinách. Vlny tisíc stop vysoké! Ten chlápek, co je maloval, měl bohatou představivost. Zobrazil radnici v Los Angeles částečně pod vodou, věž vyčnívající ze záplavy, městský úřad a soud, ze kterých čněly jenom střechy. Kdyby byli všichni policajti mrtvi, nebyla by to paráda? Ale určitě by tu nechtel být, když se to stane.
Možná k tomu nedojde a všichni běloši se vrátí domů. "Ale že budou překvapení," zamumlal Alim.
"Cože?"
"Běloši. Že budou překvapení, až se dostanou domů?"
"Jo. Proč jsme jenom tady? Kdybychom vybírali jen nejbohatší domy na daleko větším území, tak -"
"Buď zticha."
"Jistě."
"Chci, abychom si byli nablízku. Pokud se zjistí, že je na některém místě spousta fízlů, můžeme přivolat pomoc

vysílačkou."
"V pořádku, jistě."
Kladivo Boží. Co když to bylo skutečné? Kam mohli utéct? Na jih ne, to bylo jisté. Politici mohli mluvit o jednotě černých a hnědých, ale to byly jen řeči. Mexičtí Američani neměli rádi černochy, černoši nenáviděli Mexičany. V rajónu Mexičanů byly party, ve kterých jste museli zabít černocha, abyste byli přijati. Byli to tvrdí chlapíci, a čím jste byli víc na jih, tím jich přibývalo.
"Večer vezmeme pistole," prohlásil. "Vezmeme všechny pistole."
Harold sebou trhl a náklaďák trochu změnil směr. "Myslíš, že budeme mít potíže?"
"Chci jenom být připravený," vysvětlil Alim. A jestli ta
zkurvená kometa... Je lepší mít pistole a náboje, večer i zítra. A vzít si nějaké jídlo. Připraví ho sám, aby nerozrušil bratry.
Přinejmenším budou vysoko, pokud to přijde.
*
Pochůzkář Eric Larsen přijel do Los Angeles z Topeky s promocí z angličtiny a naléhavým nutkáním psát pro televizi a pro film. Nutnost živit se sám a náhodná příležitost ho přivedly do burbankské policie. Sám si říkal, že by to měla být cenná zkušenost. Podívejte se, co dokázal vytěžit Joseph Wambaugh z policejní kariéry! A Eric uměl psát; přinejmenším měl akademickou hodnost, která říkala, že to umí.
O tři roky později ještě neprodal rukopis, ale měl sebevědomí, mohl vyprávět podivné příběhy a daleko lépe rozuměl lidské povaze i průmyslu zábavy. Také hodně vyspěl. Žil se ženami, dvakrát se zasnoubil a překonal svou neschopnost náhodně se spřátelit s dívkami, i když neztratil silnou tendenci k idealizování žen. Erika bolelo, když viděl mladé emigrantky, využívané lidmi z ulice. Stále myslel na to, čím se mohly stát.
Také se naučil policejnímu pohledu na svět: celé lidstvo se rozděluje na tři části - policajty, zločince a civily. Ještě si nevypěstoval pocit opovržení vůči civilům. Byli to lidé, které měl chránit, a pravděpodobně proto, že nebyl původně policistou z povolání (i když Burbank to nevěděl), mohl brát svou práci vážně. Civilové ho platili. Jednoho dne by měl být jedním z nich.
Naučil se proklínat systém soudnictví. Přitom si udržel dostatek literární objektivity, aby připustil, že neví o ničem, co by ho mohlo nahradit. Existovali lidé, kteří by měli být "rehabilitováni". Nebylo jich mnoho. Většina zločinců skutečně byla zločinci. To nejlepší, co by se s nimi dalo udělat, bylo vyvézt je na ostrov San Nicholas a vyložit je na pobřeží. Nechť dělají oběti jeden druhému. Problém spočíval v tom, že jste nedokázali vždycky říct, kteří z nich by měli být odstraněni navždy a kteří by se

mohli vrátit do normálního světa. Často se kvůli tomu dostával do sporu se svými partnery. Kolegové policisté mu říkali "Profesor" a dělali si legraci z jeho literárních ambicí a deníku, který si vedl; ale Erik vycházel téměř s každým a jeho seržant ho navrhl k povýšení na vyšetřovatele.
Kometa Erika fascinovala a četl o ní všechno, co se dalo. Teď dominovala obloze. Zítra by to mělo pominout. Erik jel se svým parťákem neobvykle živými ulicemi Burbanku. Lidé tu pobíhali, nakládali majetek do náklaďáků, něco kutili ve svých domech. Byl velký pouliční provoz.
"Budu rád, až to pomine," povzdechl si jeho parťák. Vyšetřovatel Harris byl pravý policajt. Zářící světelná podívaná nahoře na obloze pro něj představovala jen další problém. Pokud to byla hezká podívaná, prohlédne si pak filmy. Právě teď mu byla trnem v oku.
"Auto čtyřicet šest. Dojeďte za ženou na osm - devět - sedm - šest Alamont. Sděluje, že z bytu nad ní jsou slyšet výkřiky. Použijte kód tři."
"Deset - čtyři," ohlásil Eric do mikrofonu. Harris už ostře zatáčel s hlídkovým vozem.
"To není dům na rodinné hádky," uvažoval Harris. "Apartmá pro jednu osobu. Nejspíš nějaký chlápek nepovažuje ne za odpověď."
Policejní vůz zastavil před domem. Bylo to velké, přepychově vybavené obydlí s plaveckým bazénem a saunou. Gumovníky rostly po obou stranách vchodu. Za skleněnými dveřmi do vestibulu stála dívka, oblečená do tenkého županu přehozeného přes modrou hedvábnou noční košili. Vypadala vyděšeně. "Je to ve třistačtrnáctce," řekla. "Bylo to hrozné! Křičela o pomoc..."
Vyšetřovatel Harris se zastavil jen na tak dlouho, aby vyhledal mezi poštovními schránkami 314. "Coleen Dar-cyová." Šel napřed s pendrekem v ruce.
Apartmá se sudými čísly na třetím podlaží byla obrácená do vnitřní chodby. Erik měl pocit, že už budovu viděl z druhé strany. Měla malé soukromé balkónky, od silnice zakryté. Nejspíš se hodily dívkám ke slunění. Chodbu čerstvě vymalovali, budova působila hezky, bylo to příjemné místo
k bydlení pro mladé svobodné lidi. Samozřejmě lepší apartmá by měla být na druhé straně, s výhledem na bazén.
Chodba byla tichá. Dveřmi 314 nic neslyšeli. "Co teď?" zeptal se Eric.
Harris pokrčil rameny, pak hlasitě zaklepal na dveře. Nedostal odpověď. Znovu zaklepal. "Policie," zavolal. "Slečna Darcyová?"
Nikdo se neozval. Paní, která jim telefonovala, přicházela po schodech za nimi. "Jste si jistá, že je tam?" zeptal se Eric.
"Ano! Křičela."
"Kde je domovník?"
"Není tu. Volala jsem mu, ale nikdo to nebral."
Erik a jeho partner na sebe pohlédli.
"Křičela o pomoc!" zdůraznila paní rozhořčeně.

"Za tohle to asi pěkně schytáme," zamumlal Harry. Stál po jedné straně a pokynul Erikovi. Pak vytáhl služební revolver. Eric ustoupil, zvedl nohu a kopl do zavřených dveří. Jednou. Pak znovu. Dveře se rozlétly a Eric vklouzl dovnitř, uskočil rychle k jedné straně tak, jak ho to učili.
Byla tam jen jedna místnost. Na posteli něco leželo. Později si Erik pamatoval, že uvažoval zrovna takhle: "Něco." Vypadalo to trochu jako dívka po dvacítce...
Postel a podlahu vedle ní potřísnila krev. Pokoj byl cítit po čerstvé krvi a drahém parfému.
Dívka byla nahá. Eric viděl dlouhé plavé vlasy, pečlivě naaranžované na polštáři. Vlasy měla postříkané krví. Jedno ňadro jí chybělo. Z bodných ran pod chybějícím prsem vytékala krev. Do krve někdo namaloval obrazce, které směřovaly jako šipka k ohanbí. Tam byla další krev. Eric se zlomil v pase, bojoval sám se sebou, zadržoval dech. Jeho parťák vešel.
Harris vrhl jeden pohled na postel, pak se odvrátil. Očima prohledával místnost, nikoho neviděl, pak hledal dveře. Na protější straně místnosti dveře byly a Harris k nim zamířil. Jak to udělal, za ním se otevřely dveře skříně, z nich vyrazil muž a uháněl k východu do chodby. Minul Harrise a běžel směrem ke křičící paní, která zavolala policii.

Eric se zhluboka nadechl, ovládl se a vyrazil, aby se s mužem střetl. Muž držel nůž. Krvavý nůž. Zvedl ho do výše, hrot směrem k Erikovi. Erik pozvedl pistol a namířil ji muži na prsa. Prst se sevřel na spoušti.
Muž zdvihl ruce do výšky. Nůž mu vypadl z ruky. Pak padl na kolena. Stále nic neřekl.
Erikova pistole ho sledovala. Prst se znovu sevřel. Trochu víc... Ne! Jsem policejní důstojník, ne soudce a spravedlnost.
Muž držel ruce prosebně, téměř jako k modlitbě. Když k němu Erik přistoupil, spatřil mužovy oči. Nechovaly hrůzu nebo dokonce nenávist. Muž měl ve tváři zvláštní výraz, výraz rezignace a zároveň uspokojení. Nezměnil se, když pohlédl přes Erika Larsena na mrtvou dívku.
Později, poté, co přišli detektivové a vyšetřující soudce, Eric Larsen a Joe Harris odvezli svého vězně do městského vězení v Burbanku.
"Ať ho tam dopravíte živého," ječel hlas. Patřil právníkovi, který bydlel v domě. Přišel, zatímco ještě vyslýchali podezřelého, a vykřikoval, že policie nemá žádné právo toho muže stíhat. Radil mu, aby mlčel. Muž se zasmál.
Eric a Harris odvedli zatčeného k policejnímu autu a strčili ho dovnitř. Druhý den by měl být předán do Los An-geleské všeobecné věznice.
Během celé doby muž nic neřekl. Jeho jméno znali z náprsní tašky: Fred Lauren. Také si vyslechli jeho záznam z trestního rejstříku. Tří dřívější sexuální delikty, dva z nich s použitím násilí. Zkoumání, zkoumání, pak vyšetřování na svobodě po psychiatrickém léčení.
Když dojeli na stanici, Eric Laurena drsně vyvlekl z auta.
"To bolí," zakňoural muž.
"To bolí. Ty hajzle!" Harris postoupil blíž k Laurenovi. Švihl paží a zasáhl zatčeného loktem do solaru. Udělal to znovu.
"Nic, co se ti kdy stane, tě nebude bolet tak, jak jsi ty..." Harris nedokázal říct nic jiného.
"Joe." Eric se postavil mezi svého parťáka a vězně. "Nestojí za to."
"Nahlásím vás!" vykřikl Lauren. Pak se zachichotal. "Ne. Jaký by to mělo smysl? Ne."
"Teď se bojí," překvapeně řekl Eric. "Když jsme ho zatkli, tak se nebál." A teď taky ne, viděl Erik: jakmile se od něj Harris vzdálil a vedli Laurena na stanici, strach zmizel a byl nahrazen výrazem rezignace. "Oukej, něco mi řekni," zajímal se Erik. "Myslíš si, že tě soudce zase nechá vyšetřovat na svobodě? Že budeš za týden na ulici?"
Muž se zachichotal. "Za týden nebudou žádné ulice. Nebude nic!"
"Horečka z Kladiva," zamumlal Erik. Už to viděl předtím: proč nespáchat zločin? Přicházel konec světa. Noviny o tom vyprávěly spoustu historek. Ale žádná z nich nebyla takováhle a žádná předtím se neodebrala v Burbanku.
"Budu rád, až ta zatracená věc zmizí," řekl Harris. O těle na posteli se nezmiňoval. S tím bud' dokážeš žít, nebo odejdeš; ale každý se s tím musí vyrovnat sám.
"To bude dlouhá noc," zauvažoval Eric.
, Jo, a zítra máme ranní hlídku." Harris vzhlédl na zářící oblohu. "Budu strašně rád, až tahle věc pomine."
*
Tábořili na Soda Springs. Bylo to dobré místo na tábor a našli tu překvapivě málo lidí. Gordie Vance očekával, že tam objeví desítku dalších skautských oddílů, ale místo toho tam teď tábořil jen Gordie a šest skautů, které vzal s sebou. Horečka z Kladiva, pomyslel si Gordie. Nikdo se nechce zdržovat takhle daleko od silnic a civilizace.
S ulehčením shodili batohy. Chlapci se šli opláchnout do pramene. Vyvěraly tu dva prameny: v jednom bublala průzračná horská voda, čistá a chladná, druhý byl rezavě zbarvený a chutnal hrozně, i když chlapci předstírali, že jim to chutná. Voda byla přírodně sycená oxidem uhličitým a vyráběli si z ní ve svých ešusech Wylerův šumivý nápoj. Gordie se nenamáhal jim říkat, aby toho nepili moc. To nikdy nikdo nedělal.
Uvařili si večeři na přenosných benzinových vařičích.

Gordie nechal Andyho Randalla, aby vybral večeři; Andy by si měl zvykat na vedení skupiny. Nemělo by trvat dlouho, než...
"Ale můj učitel říkal, že může," protestoval jeden z mladších hochů.
"Nesmysl," odbyl ho Andy Randall. "Táta byl v JPL nejmíň desetkrát a jejich počítače říkají, že ne. Mimochodem, pan Hamner mi řekl -"
"Ty znáš jeho?" zeptal se mladší skaut.
"Jistě."

"Ale on objevil Kladivo." Nedobrovolně pohlédli vzhůru, na velkou zářící skvrnu na večerní obloze. "To teda doopravdy vypadá blízko," řekl mladší skaut.
Dlouhý horský soumrak končil a vycházely hvězdy. Hamnerova kometa intenzivně zářila na noční obloze, dřív než zapadla za Sierrou. Gordie zahnal chlapce do spacích pytlů. Chtěli zůstat vzhůru a pozorovat; napříč oblohou bylo vidět jasnou polární záři, hvězdy prosvítaly roztřepenými zelenými a červenými čarami.
Gordie zalezl do svého spacího pytle. Jako obvykle rovnou usnul, naprogramovaný k probuzení za několik hodin tak, aby mohl obejít okolo a dohlédnout, že jsou chlapci v pořádku. To jsem ale pečlivka, pomyslel si těsně před usnutím. Bylo to legrační, ale Gordie se nesmál.
Probudil se o půlnoci - a to bylo veškeré spaní, kterého se mu té noci dostalo.
Obloha vřela aktivitou. Proudila nad hlavou jako svítivé mléko v černé vodě. Hvězdy v ohonu Hamner - Brownovy komety blikaly, pak se utopily v pozadí, když se barevné záblesky míhaly od obzoru k obzoru. Někde ve větší dálce byly vidět jasnější záblesky a po dlouhé době zahřmělo. Gordie obcházel napůl omámený.
Andy Randall byl vzhůru. Nenamáhal se stavět stan, i když v dubnu v Sieře často prší. Andy ležel pod širákem, hlavu opřenou o batoh, dlouhé paže založené v zátylku. "To je pořádná podívaná," zašeptal.
"To je," souhlasil Gordie. Dával si pozor, aby jeho hlas
zněl nadšeně a udržel ho pod kontrolou. Pokud se později zeptají, Andy bude muset říci, že na Gordonu Vanceovi nebyla znát žádná deprese. "Vyspi se alespoň trochu," vybídl ho Gordie. "Zítra nebudeme muset jít daleko, ale stezka je místy obtížná."
, Já vím."
"Dobře," ukončil hovor Gordie. Šel kousek směrem dá kopce, aby byl sám, a posadil se do vysoké trávy.
Zítra na tom nebude záležet, pomyslel si. Nepotřebuju vůbec spát.
Sráz měl pečlivě vybraný. Smrtelný pád... měl by být smrtelný. Kdyby udělal chybu, mohl by zůstat poraněný, ale naživu, děti by šílely a vyrazil by záchranný tým, aby ho dostal do nemocnice. Ležel by v nemocniční posteli, zatímco bankovní kontroloři by zjistili manko. Možná by byl zmrzačený. Ani by nedokázal utíkat.
Stejně nemohl utíkat. Tuhle šanci měl, ale nebylo to k ničemu, naprosto k ničemu. Kam by mohl jít? Peníze byly pryč a pro Američana bez peněz nebylo v exilu nic. Mimoto by děti měly vyrůstat ve své zemi. Gordie pohlédl zpět, kde jeho dvanáctiletý syn ležel schoulený v spacím pytli. Pro Berta to bude drsné, ale s tím se nedalo nic dělat.
S tím srázem je to legrační. Gordie si na něj dokázal přesně vzpomenout. Stezka tam nebyla tak úzká, ale okraj se drolil, a pokud si stoupneš příliš na kraj... viděl to před dvěma lety, když procházeli okolo. Tenkrát měl jiné myšlenky.
Jistě bych si přál, aby tu Bert nebyl.
Červená sametová záclona se roztáhla napříč oblohou. Úžasná podívaná mé poslední noci, pomyslel si Gordie. Pokusil se pozorovat oblohu, ale stále viděl sráz.
Jeden okamžik. Jeden pečlivě neopatrný okamžik a zůstane na dně přinejmenším se zlomeným vazem. Dolů vedla stezka, pro děti poměrně schůdná. Andy by měl dohlédnout na to, aby se dostali dolů v pořádku. Pak by se měl Andy Randall ujmout vedení, a to by mělo být dobré. Gordie cvičil Andyho dva roky. Ne pro tohle - nebo ano, pro tohle,

jen pro případ opravdové nehody. Je to legrační, jak věci dopadají.
Nad kopci vyšel ubývající měsíc, vymazal některé z hvězd a přimíchal své vlastní tajuplné barvy do světelné podívané. Gordiemu se zdálo, že může vidět rázové vlny na chvostu komety - ale to byla nejspíš jen představivost. Ale astronauti tam nahoře by to mohli vidět pomocí přístrojů, pokud ne pouhým okem. Jaké to asi je, být tam nahoře? Gordie byl krátkou dobu letcem, pak měl špatný prospěch a vyhodili ho z letecké školy, stal se navigátorem Air Force. Měl jsem tam zůstat, pomyslel si. Ale musel jsem být bankéřem...
Je zatraceně zlé, že pokazím chlapcům výlet. Nemám volbu. Vůbec žádnou volbu, a nehoda vyřeší všechny problémy. Půl milionu pojistného, dost k pokrytí celého manka v bance a k tomu, aby na tom Marie a Bert byli slušně. Řekněme, že zbude třista tisíc, na sedm procent. Není to ohromující bohatství, ale je to nesrovnatelně lepší než mít tátu ve vězení a nemít z čeho žít...
Před úsvitem se šílící obloha stala ještě šílenější. Dala se na ní vidět jasná skvrna. Pokud to svítila hlava komety, bylo ji špatně vidět, když jste se dívali zářícím tunelem chvostu. Chladné světlo a posouvající se stíny, slabé barevné záblesky polární záře, dokonce i ve dne. Za úsvitu země hořela svítáním, ale světlo bylo stále podivné. Kouzelné. Gordie se otřásl.
Vrátil se zpět ke svému spacímu pytli a vklouzl dovnitř. Už nemá cenu si zdřímnout. Nebude trvat dlouho...
Měl rozložený vařič Svea a láhev paliva, vedle něj stál kotlík s vodou. Gordie natáhl paži a malý vařič zapálil. Jeho snídaně ve spacím pytli byly trvalým zdrojem žertů pro všechny, kdo s ním tábořili. Ve skutečnosti hlad neměl, ale bylo by nebezpečné změnit své zvyky. Přivedl kotlík s vodou do varu a připravil si horkou čokoládu. Byla překvapivě dobrá. Pak byl připraven na ovesné vločky a velký šálek šerpské-ho čaje, silného čaje s hnědým cukrem a kouskem másla...
Chlapci se probouzeli jeden po druhém. Gordie si odkašlal a slyšel Andyho Randalla říkat Bertovi: "Chceš říct, že jsi to prospal? Celou noc?"
Nerozdělávali žádný táborák. Neměli dost dřeva. Každým rokem zůstávalo méně a méně míst, kde bylo možné rozdělat opravdový oheň. Moc chlapců neumělo vařit na ohni ze dřeva. Bylo by to špatné, pokud by skutečně museli být venku a starat se sami o sebe, ale k tomu už nedojde. Dnes, když se ztratíte, vyčistíte plochu padesát stop v průměru a zapálíte uprostřed zápalku. Za chvíli dorazí protipožární hlídka, aby vám předala obsílku k soudu. Už tu nejsou žádné hluboké hvozdy, ne takové, jako když jsem byl dítě...
Měl bych se trochu vyspat, pomyslel si Gordie. Pletou se mi myšlenky. To ale nevadí. Teď už to není moc daleko. Myslím, že si dám ještě jeden šálek čokolády.

Postavil vodu na oheň. "Sbalte se," zavolal. "Je čas, abychom končili. Spakujte si bágly a zašněrujte si boty. Chci, abychom během pěti minut vyrazili na cestu."
*
Hlava komety se koupe ve světle. Ohon a koma komety zachycují světlo a odrážejí ho - část na Zemi, část do vesmíru, část na hlavu samotnou.
Kometa strádala. Exploze v hlavě ji rozervaly na obrovité kusy. Milióny tun těkavých chemikálií se vyvařily. Velká tělesa v hlavě pokrývalo ledové bláto, ze kterého se většina zmrzlé vody odpařila.
Přesto krusta bránila dalšímu odpařování. Jiné komety přežily mnoho takových průchodů malstromem. Spousta hmoty se ztratila, přelila se do ohonu; ale velká část plynového obalu mohla znovu zmrznout a kusy skal se mohly spojit; a tam v temnotě a chladu se mohly klást na rostoucí kometu krystaly podivných druhů ledu, po miliony let... pokud by se Hamner - Brownova kometa mohla vrátit do oblasti komet.
Ale zdálo se, že jí něco stojí v cestě.

2

KLADIVO
A hle, když otevřel šestou pečeť, nastalo veliké zemětřesení; slunce zčernalo jako žíněný pytel, měsíc úplně zkrvavěl a hvězdy nebeské padaly na zemi.
Zjevení proroka Svatého Jana
RÁNO PÁDU KLADIVA
Existuje místo, kde jsou na obloze čtyři slunce - červené, bílé, modré a žluté; dvě z nich jsou k sobě tak blízko, že se dotýkají, a mezi nimi pluje hvězdná hmota.
Znám svět s milionem měsíců. Znám slunce, které je velké jako Země - a tvořené diamanty.
Carl Sagan, Kosmické spojení: Mimozemská perspektiva
Rick Delanty se probudil do nádherného rána, obdélník horké sluneční záře mu putoval po paži. Na palubě Hammerlabu nastávala krásná jitra každých jeden a půl hodiny, a ještě se jich nenabažil. Použil trubici a vylezl ven z Apolla.
Větší okna v Hammerlabu byla zaplněna teleskopy, kamerami a dalšími přístroji. Bylo nutné se mezi nimi protahovat, přidržovat se madel na přepážkách a proplouvat otevřenými prostory.
Baker a Leonilla Malíková vkládali údaje do palubního počítače. Leonilla vzhlédla a rychle vyhrkla: "Ahoj, Ricku," ale otočila se zpět k práci příliš rychle, takže neviděla jeho pohotový úsměv.
Nastal čas na práci, ale Rick Delanty se stále choval trochu jako turista a toužil vidět východ komety. Našel si teleskop, který v té chvíli nebyl využitý; do optiky byl vestavěný silný sluneční filtr, takže se mohl dívat na kometu bez toho, aby oslepl.

Pohled se podobal stylizovanému vzplanutí slunce vyvedenému v zářivých barvách, nebo pádu hlubokou studní, když jsi nadopovaný LSD. Zářivé prameny ohonu vyplou-valy se šnečí pomalostí jako při zatmění Měsíce. Tam, v srdci té bestie, viděl náznak zrnité struktury.
"Potvrzuji, Houstone. Zachytili jsme boční pohyb ve vztahu k nám. Mělo by to právě jít na vaší telemetrii," říkal Baker. "A stále tam je aktivita, i když pohasíná od té doby, co Hammer obletěl Slunce. Při minulém pozorování došlo jen k jedné explozi - nic velkého, ne taková obludnost, jako jsme pozorovali včera."
"Hammerlabe, zdá se, že s údaji Dopplera není něco v pořádku. JPL žádá, abyste zajistili optické trasování největšího kusu, který dokážete najít. Můžete to udělat?"
"Můžeme to zkusit, Houstone."
"Udělám to, Johnny," nabídl se Rick. Zvýšil rozlišení teleskopu a upřeně se díval do temnoty. "Leonillo, můžeš mi pomoct? Přepni výstup na telemetrii -"
"Dobře," potvrdila.
"Křížek, křížek, mimo, křížek, křížek..."
Baker pokračoval v hlášení. "Houstone, jádro je dost roztažené a koma je veliké. Vložil jsem úhlový průměr do počítače a vyšlo mi stočtyřicet tisíc kilometrů. Je to velké jako Jupiter. Mohlo to obalit celou Zemi a ani si toho nevšimnout."
"Neříkej hlouposti," ozval se známý hlas. "Gravitace... roztrhá to na kousky..." Hlas Charlie Sharpse se začal ztrácet.
"Houstone, ztrácíme vás," ohlásil Baker.
"To není Houston, to je Sharps z JPL," opravil ho Rick a ani nevzhlédl od teleskopu. "Křížek, křížek..."
"Vysílají přes Houston. Zatraceně. Hmota komety vyvádí s ionosférou ďábelské kousky. Budeme mít problémy se spojením, dokud ta věc nepřeletí. Raději budeme zaznamenávat každé pozorování, které se nám podaří provést, jenom pro případ, že se nedokážou s námi spojit."
"Souhlasím," přikývl Delanty. Stále se upřeně díval do teleskopu a před sebou viděl roztroušené jádro Hamner - Brownovy komety. Měl potíže, aby udržel nitky záměrného kříže přesně na tělese, které si vybral. Kontrast nestačil k tomu, aby bylo možné použít automatický trasovací systém; muselo se to dělat zrakem. Delanty se usmál. Další bod pro člověka ve vesmíru. "Křížek, křížek..."
Viděl hustý, lenivě se pohybující zářivý prach, hrstku letících skalisek a daleko více menších částic, všechny promíchané, bez řádu, jednotlivé části se pohybovaly po náhodných drahách, jak reagovaly na tlak světla a pokračující chemickou aktivitu. Podobalo se to prvotnímu chaosu. Delanty jen slintal touhou doletět tam kosmickou lodí, přistát na jedné z hor a vyjít se porozhlédnout ven. Nezdálo se, že tyhle hory letí rychlostí padesáti mil za sekundu.
Ale trvalo by celá desetiletí, než by NASA mohla postavit tak dobré lodi s lidskou posádkou. Pokud je někdo někdy

postaví. A až k tomu dojde, Rick Delanty bude unavený stařec.
Ale tohle nebude můj poslední let. Dostaneme nahoru raketoplán, jestli to ti zatracení kongresmánci neutratí pro své volební obvody...
Peter Jakov pracoval se spektroskopem. Ukončil pozorování a navrhl: "Na dnešní ráno nám připravili nabitý program. Vidím, že výlet do prostoru k poslední kontrole vnějších přístrojů záleží jen na nás. Neměli bychom to udělat? Zbývají dvě hodiny."
"Bláznivý Rus. Ne, kvůli tomu nepolezeme do volného prostoru. Sněhová vločka při téhle rychlosti nemůže udělat díru do Hammerlabu, ale bezpečně dokáže prorazit do tvého skafandru díru velkou jako pěst." Baker, který sledoval výstup počítače, se zarazil. "Ricku, to poslední optické sledování. Co sis vybral?"
"Velikou horu," vysvětlil Rick. "Asi ve středu jádra, zrovna jak to chtěli. Proč?"
"Nic." Baker zapnul mikrofon. "Houston, Houston, přijali jste výsledky optického odečtu?"
"... zahvízdání... ne, Hammerlabe, pošlete znovu..."
"Co se k čertu děje, Johnny?' dožadoval se Rick odpovědi.
"Houstonu a JPL vyšla vzdálenost průletu devět tisíc

kilometrů," pronesl zamyšleně Johnny. "Mně ne. Když jsem vložil tvé údaje do palubního počítače, vyšla mi asi čtvrtina té hodnoty. Dole mají výkonnější počítače, ale my máme lepší údaje."
"K čertu, dva tisíce kilometrů jsou dva tisíce kilometrů," namítl Delanty. Neznělo to přesvědčeně.
"Přál bych si, abychom neměli porouchanou hlavní anténu Doppleru," zatoužil Baker.
"Půjdu ven a spravím to," nabídl se Jakov.
"Ne," Bakerova odpověď byla příkrá; byla to odpověď velitele.
"Ještě jsme ve vesmíru nikoho neztratili, tak proč s tím začínat teď?"
"Neměli bychom se zeptat pozemního střediska?" zeptala se Leonilla.
"Určili mě jako velitele," zdůraznil Johnny Baker. "A já jsem řekl ne."
Peter Jakov neříkal nic. Rick Delanty si vzpomněl, že Sověti ztratili lidi ve vesmíru: tři piloty Sojuzu při návratu, o kterých svět věděl, a řadu dalších, o kterých se vědělo jen z řečí a historek vyprávěných po večerech u láhve vodky. Uvažoval o tom (ne poprvé), jestli NASA nebyla příliš opatrná. S menším počtem bezpečnostních opatření se mohly Spojené státy dostat na Měsíc o něco dříve, uskutečnit daleko více výzkumů, víc se dozvědět - a ano, vytvořit jednoho nebo dva mučedníky. Měsíc byl příliš drahý, pokud šlo o peníze, ale na životy příliš levný, aby si získal potřebnou popularitu. V době, kdy se na něj dostalo Apollo XI, už to byla nuda. Rutina.
Možná jsme právě to měli udělat. Obrázek Johnnyho Bakera, šplhajícího po poškozeném křídle Spacelabu, člověka tam venku v nepřátelském prostředí, riskujícího tu nejosamělejší smrt - to dodalo kosmickému programu skoro stejně velký impuls, jako historický krok Neila Armstronga.
Ozvalo se pinknutí. Pak další, a na palubní desce vzplanula varovná červená světla.
Rick Delanty nepřemýšlel. Vrhl se k nejbližší červeně natřené skřínce. Byla to hranatá skříňka, její duplikáty byly rozmístěny na různých místech Hammerlabu. Otevřel ji a vytáhl několik plochých kovových talířů s lepivou hmotou po jedné straně, pak o něco větší záplaty, připomínající gumu. Pohlédl na Bakera, jaké dává pokyny.
"Nedošlo k průrazu," říkal Johnny. "Písek. Narazil do nás písek." Při pohledu na indikátory se zamračil. "A ztrácíme účinnost slunečních článků. Petře, zakryj všechny optické přístroje! Musíme je šetřit, než se dostaneme blíž."
"Souhlasím," potvrdil Jakov. Pohnul se k přístrojům.
Delanty postával poblíž se záplatami proti meteoritům. Jen tak pro případ potřeby.
"Záleží na tom, jak velké je jádro," zavolal Peter Jakov ze vzdáleného konce kosmické kabiny. "A musíme ještě získat reálný odhad, do jaké šíře je rozprostřená pevná hmota. Podle mě je vysoce pravděpodobné, že Země - a my - budeme zasaženi štěrkem o vysoké rychlosti, pokud ne něčím horším."
"Jo. O tomhle jsem přemýšlel," připojil se Johnny Baker. "Sledovali jsme boční drift. Dobře, zjistili jsme ho, ale stačí to? Možná bychom měli ukončit let."
Zavládla chvíle ticha.
"Prosím, ne," řekla Leonilla.
"Já se přidávám," dodal Rick. "Ty taky nechceš. Kdo by chtěl?"
"Já ne," ozval se Jakov.
"Jednomyslně. Ale těžko jde o demokracii," shrnul Baker. "Ztratili jsme spoustu energie. Bude se to tu zahřívat."
"Ty jsi to vydržel ve Spacelabu, dokud jsi neopravil křídlo," namítl Delanty. "Pokud jsi to už dokázal dřív, můžeš to dokázat i teď. A my zrovna tak."
"Správně," připustil Baker."Ale budeš stát připravený u těch záplat proti meteoritům."
"Ano, pane."
O minutu později jádro Hamner - Brownovy komety zapadlo za Zemi. Měsíc vyšel v přízračné síti rázových vln. Leonilla rozdávala snídani.

Svítání zastihlo Harveye Randalla v pohodlném křesle na trávníku, s jedním stolkem, na kterém ležely cigarety a káva, a druhým, na kterém stál přenosný televizor. Svítání vymylo z oblohy podívanou, která může být jen jednou za život, a ponechalo ho lehce deprimovaného, lehce opilého a skutečně nepřipraveného začít s pracovním dnem. O dvě hodiny později ho v takovém rozpoložení zastihla Loretta.
"Chodil jsem do práce v horším stavu," řekl jí. "Stálo to za to."
"To jsem ráda. Jsi si jistý, že můžeš řídit?"

"Samozřejmě, že můžu." To byl starý argument.
"Kam se dnes chystáš jet?"
Nezaznamenal obavy v jejím hlase. "Ještě mám spoustu času, abych se rozhodl. Doopravdy bych chtěl být všude najednou. Ale k čertu, v JPL bude televizní vědecký zpravodajský tým, a v Houstonu mají dobrý štáb. Myslím, že začnu na radnici. Bentley Allen a jeho personál se klidně starají o město, zatímco polovina populace utíká do kopců."
"Ale to je přes celé město."
Teď to uslyšel. ‚A co má být?"
"A co když to narazí? Budeš odsud hrozně daleko. Jak se dokážeš dostat zpátky?"
"Loretto, nenarazí to do nás. Poslouchej -"
"Naplnil jsi plavecký bazén čerstvou vodou, nemohla jsem ho včera použít, a zakryl jsi ho!" Zesílila hlas. "Připravil jsi sušené maso v ceně několika stovek dolarů a chlapce jsi poslal do hor a zaplnil jsi garáž drahými likéry a -"
, ‚Loretto -"
"- a my takové věci nepijeme a nikdo nemůže jíst to maso, pokud nebude k smrti vyhladovělý. Takže si myslíš, že budeme hladovět. Nebo ne?"
"Ne. Miláčku, je to sto ku jedné proti -"
"Harveyi, prosím tě. Zůstaň dnes doma. Jenom pro jednou. Nikdy jsem neměla řeči, že pořád někde jsi. Nestěžovala jsem si, když ses dobrovolně přihlásil na další turnus do Vietnamu. Nestěžovala jsem si, když jsi jel do Peru. Nestěžovala jsem si, když sis vzal další tři týdny na Aljašce. Nikdy jsem ti nepřipomínala, že je nutné vychovávat našeho
syna, který je chytřejší než já, jenomže vidí svého otce hrozně málo. Já vím, že tvoje práce pro tebe znamená víc než já, ale prosím tě, Harvey, neznamenám pro tebe alespoň něco?"
"Samozřejmě ano." Chytil jí a přitáhl ji k sobě. "Bože, takhle to cítíš? Práce pro mne neznamená víc než ty." Jenom jde o peníze, pomyslel si. A to nemůžu říct. Já nemůžu říct, že nepotřebuju peníze, ty ano.
"Tak zůstaneš?"
"Nemůžu. Skutečně nemůžu. Loretto, ty dokumenty byly dobré. Opravdu dobré. Možná dostanu nabídku z ABC. Budou brzo potřebovat nového vědecky zaměřeného redaktora, a za to jsou skutečně pořádné peníze. A existuje reálná šance, že napíšu knihu..."
"Harvey, byl jsi vzhůru celou noc a nejsi v takovém stavu, abys mohl někam jezdit. A já se bojím."
"Poslyš." Pevně ji k sobě přitiskl a tvrdě ji políbil. A je to všechno moje chyba, řekl si. Jak by nebyla vystrašená, po všech těch věcech, co jsem nakoupil? Ale nemůžu propást Den kladiva..." Podívej. Pošlu dolů na radnici někoho jiného."
"To je dobře!"
"A dám si schůzku s Charliem a Manuelem v UCLA."
"Ale proč nemůžeš zůstat tady?"
"Musím něco dělat, Loretto. Hlavně z hrdosti, když ne pro nic jiného. Jak můžu říct lidem, že jsem seděl doma ve sklepě, když jsem předtím všem vykládal, že neexistuje žádné nebezpečí? Podívej, natočím pár rozhovorů. Guvernér má ve městě nějakou charitativní akci ve společenském klubu, zajedu tam hned, jak to skončí. A nebudu odsud dále než deset nebo patnáct minut. Pokud se něco stane, rychle přijedu domů."
"V pořádku. Ale ještě sis nesnědl snídani. Stydne ti. A naplnila jsem ti termosku a do TravelAll jsem dala pivo."
Rychle jedl. Seděla a celou dobu ho pozorovala, a vůbec nic nejedla. Smála se, když žertoval, a než odjel dolů z kopce, řekla mu, aby byl opatrný.
*

Spojení bylo pořád špatné. Většinou mluvili do záznamníků. Bylo důležité, aby včas provedli pozorování, protože přístroje už nebudou moc k užitku. Příliš mnoho úderů pískem. Dosud vydržel velký teleskop, který se dal napojit na barevnou televizi, a kromě pokusů vyslat záznam na Zemi ho také zaznamenali na video.
"Výkon solárních článků poklesl přibližně na dvacet pět procent," hlásil Rick Delanty.
"Šetři baterie," upozornil ho Baker.
"Potvrzuju."
V kosmické lodi začínalo být horko, ale potřebovali energii pro záznamníky a další přístroje.
Leonilla Malíková chrlila ruštinu do mikrofonu. Jakov si hrál s ovládáním vysílače a pokoušel se zachytit nějakou odezvu z Bajkonuru. Neměl štěstí. Leonilla pokračovala v záznamu. Kupodivu se přivázala a teď se natáčela, aby viděla výhledem a současně mohla sledovat přístrojovou desku. Rick se pokoušel sledovat, co říká, ale používala příliš mnoho neznámých slov. Lyricky se rozvášnila, pomyslel si Rick. Jen ať ji unáší poetický zápal. Proč ne? Jak jinak se dá popsat, že jsi uvnitř komety?
teď toho věděli o dráze Hamner - Brownovy komety méně než Houston. Poslední zpráva z Houstonu mluvila o průletu mimo Zemi ve vzdálenosti tisíc kilometrů, ale Rick o tom pochyboval. Vycházeli z jeho optického pozorování? Jestli tomu tak bylo, jenom to znamenalo, že ta konkrétní hora by měla být tak vzdálená. Oblak pevných těles byl velký. Ne ale tak velký. Jistě ne tak velký.
.fakticky jsme v koma," ohlásila Leonilla. "Není to zvlášť zjevné. Chemická aktivita už ustala před dlouhou dobou. Ale vidíme stín Země jako dlouhý tunel vedoucí ohonem."
Rick zachytil poslední větu. Hezké, pomyslel si. Pokud dostanu příležitost vysílat živě na Zemi, použiju to.
Všichni vykonávali nějakou práci a přitom povídali do záznamníků. Rick měl ruční fotoaparát Canon, se kterým pracoval jako šílenec, měnil čočky a film tak rychle, jak dokázal. Doufal, že automatické funkce jsou v pořádku, a

donutil se vzít pár záběrů velmi odlišnou dobou expozice a světelností, jen pro jistotu.
Palubní hodiny neúprosně odměřovaly sekundy.
Teleobjektiv poskytoval dobrý pohled pozorovacím okénkem. Rick viděl: půl tuctu velkých těles, mnoho menších a miliony malých svítících bodů, to všechno obklopené perleťovou mlhou. Uslyšel za sebou Bakerův hlas. "Jako kachna, která se dívá na výstřel z pušky."
"To je dobré přirovnání," ocenil Rick.
"Jo. Doufám, že zas nepříliš dobré."
"Ztratil jsem všechny signály na radaru," upozornil Peter Jakov.
"Potvrzuji. Vzdej to a pozoruj vizuálně," nařídil Baker. "Houston, Houston, pnjímáte něco z vnitřní televize?"
"... potvrzuji, Hammerlab... JPL... Sharps je do toho zamilovaný, pošlete další... vysokoenergetický přenos..."
"Zapojím zvýšený výkon, až bude Hammer blíže," oznámil Baker. Nevěděl, jestli ho slyší. "Šetříme baterie." Vzhlédl na panel s indikátory. Ještě deset minut, než pevné objekty dosáhnou největšího přiblížení. Možná dvacet minut, než všechny proletí. Půl hodiny. "Zvýším výkon vysílání za pět minut; opakuji, zvýším výkon vysílání za pět minut."
TŘESK !
"Co bylo do prdele tohle?" ptal se Baker.
"Tlak zůstává nezměněný," ohlásil Jakov. "Tlak drží ve všech třech kabinách."
"Dobře," zamumlal Rick. Uzavřeli vzduchové uzávěry do Apolla i Sojuzu; zdálo se jim to jako rozumné opatření. Rick stejně stál připravený se záplatami proti meteoritům. Hammerlab byl zdaleka největším terčem.
A jak vlastně inženýři odhadovali velikost díry způsobené meteoritem? uvažoval Rick. Z jejich velikosti - z maximální velikosti díry, kterou stojí za to opravovat? Něco většího by je stejně vyřídilo? K čertu s tím. Vrátil se ke svému fotografování. Čočkami Canonu se díval do galaxie pěnového ledu, do strašlivého, pomalého výstřelu, který se k nim viditelně blížil, rozšiřoval se spíše kolem Hammerlabu než stranou. "Ježíši, Johnny, to letí blízko."

"Porvrzuju. Petře, odkryj hlavní teleskop. Zvýším výkon vysílání na maximum. Od této chvíle budeme vysílat trvale. Houstone, Houstone, vizuální pozorování naznačuje, že Země je v dráze vnějších okrajů jádra, opakuji, Země je v dráze okrajů jádra. Je nemožné odhadnout velikost objektů, které mohou narazit do Země."
"Zajistěte, aby ta zpráva určitě pronikla," naléhala Leonilla Malíková. "Petře, dohlédni, aby to Moskva věděla taky." V jejím hlase byla naléhavost a strach.
"Cože?" nechápal Rick Delanty.
"Prolétá východně od Země," vysvětlila Leonilla. "Spojené státy budou ohrožené víc, ale další tělesa budou blízko Sovětského Svazu. Příležitost úmyslně nesprávné interpretace je příliš vysoká. Nějaký fanatik-"
"Proč tohle říkáš?" ptal se Jakov.
"Víš, že je to pravda," vykřikla. "Fanatici. Jako ti šílenci, kteří zabili mého otce, protože Velký Stalin nebyl nesmrtelný! Nepředstírej, že neexistují."
"To je směšné," odfrkl Jakov, ale odešel k vysílacímu panelu a Rick Delanty si pomyslel, že mluví naléhavě.
PÁD KLADIVA: Jedna
V roce 1968 rozpoutalo těsné přiblížení asteroidu nazvaného Ikarus malý, ale jednoznačný strach před koncem světa. Liž předtím kolovaly zvěsti, že v roce 1968 má začít série celosvětových katastrof. Když se rozšířily zprávy, že Ikarus směřuje k Zemi a k největšímu přiblížení dojde 15. dubna 1968, nějak se to zkombinovalo s jinými zvěstmi o konci světa. V Kalifornii skupina hippies směřovala do hor v Coloradu a prohlašovali, že chtějí být v bezpečí ve vyšších polohách dřív, než asteroid narazí a způsobí potopení Kalifornie do moře.
Daniel Cohen, Jak svět skončí
"Ó, mí lidé! Slyšte slova Matoušova! Což neříká, že se slunce zatmí, že měsíc nebude dávat své světlo, že hvězdy budou padat z nebes? A což se to neblíží i v této hodině?"
"Kajte se, moji lidé! Kajte se a střeste se, protože kometa Pána, Kladivo dopadne na hříšnou Zemi. Slyšte slova proroka Micheáše: "Neboť hle, Pán přichází ze svého chrámu, sestupuje a šlape po posvátných místech Země. Hory se pod ním rozplývají, doliny pukají, jsou jako vosk v ohni, jako vody řítící se ze stráně."
"Neboť On přichází! Neboť přichází soudit Zemi, spravedlivě soudit svět a národy podle své pravdy!"
"Slyšeli jste reverenda Henry Armitage v "Nadcházející hodině"." Toto a všechna vysílání "Nadcházející hodiny" byla umožněna vašimi dary a my prosíme Pána, aby požehnal těm, kteří dávali tak štědře.
"Nebude již třeba dalších darů. Hodina se blíží a nyní nastává."

*
Byl jasný, bezmračný letní den. Od moře vál ostrý vítr a pánev Los Angeles byla jasná a krásná.
To je opravdu dobře, pomyslel si Tim Hamner.
Stal tváří v tvář ohromnému problému. Působivá noční obloha se dala nejlépe pozorovat z hor a Tim zůstal ve své observatoři v Angeles Forest po většinu předchozího týdne; ale nejlepší pohled na nejbližší přiblížení Hamner - Brownovy komety měl být z vesmíru. Protože nemohl být ve vesmíru, Tim chtěl druhou nejlepší možnost: sledovat to všechno na barevném televizoru. Nebylo těžké přesvědčit Charlie Sharpse, aby ho pozval do JPL...
Ale měl tam být v devět třicet a jasná obloha se svými svítivými sametovými proužky světla ho udržela vzhůru až do svítání. Natáhl se na gauči, dal si pozor, aby nešel do postele, ale pár minut odpočinku by nemělo uškodit...
Samozřejmě zaspal. Teď, s otupělou hlavou a slzícím očima, Tim spíše mířil než řídil své Grand Prix po Ventur-ské dálnici směrem k Pasadeně. Přes pozdní odjezd předpokládal, že dorazí včas. Nebyl velký provoz.
"Blázni," zamumlal Tim. Horečka z Kladiva. Tisíce lidí z Los Angeles směřovalo do hor. Harvey Randall mu řekl, že

provoz na dálnicích by měl být celý víkend malý, a měl pravdu. Hodně nízký provoz na - v brilantním vyjádření Marka Czescu - horký fondán se zmrzlinou (který padá tento týden v úterý).
Vpředu se objevila červená záře, blikání červených světel. Provoz zpomalil. Tim zaklel. Přímo před ním byl nákladňák, takže nemohl vidět, co je tam za problémy. Automaticky přejel do pravého pruhu, těsně předjel maličkou starou dámu v zeleném Fordu. Hrozně nadávala, když se před ni zařadil.
"Nejspíš vstávala levou nohou," zamumlal Tim. Tak co se vlastně vpředu dělo? Zdálo se, že se provoz úplně zastavil. Jako by před sebou měl parkoviště, které se táhlo až tam, kam dohlédl.
Celou cestu až na křižovatku s Golden State, pomyslel si
Tim. "Zatraceně." Ohlédl se přes rameno. Žádného policajta neviděl. Přejel na krajnici a jel kupředu, míjel stojící auta, dokud se nedostal k nejbližší výjezdové rampě.
Vpravo od něj byl Forest Lawn Cemetery. Ne stejnojmenný hřbitov, opěvovaný písní i slovem, ale kolonie Hollywood Hills. V ulicích byl rovněž hustý provoz. Tim zabočil vlevo a podjel pod dálnicí. Jeho tvář se změnila v sevřenou masku starostí a hněvu. Bylo už tak dost špatné, že nemohl být ve své observatoři v úterý horkého fondánu, ale tohle! Byl v krásné čtvrti ve středu města, v Burbanku, a jeho kometa se blížila k perigeu. "To je nespravedlivé!" vykřikl Tim.
Chodci se na něj dívali, pak odvraceli pohled, ale Timovi to nevadilo. "Není to fér!"
*
Vzduch byl zelektrizovaný bouří a katastrofou. Eileen Hancocková to cítila jako duchovíte prsty, které jí hladily vlasy na krku. V konkrétnější podobě to viděla, když jela do práce. Bez ohledu na mírný provoz lidé řídili špatně. Bojovali o prvenství v nevhodných chvílích a reagovali pozdě, pak zas reagovali zbytečně prudce. Jezdily spousty kamiónů s navršeným majetkem. Eileen to připomínalo šoty z války: utečenci, jenomže žádní utečenci v Asii nebo Africe nikdy nevozili klece s ptáky, matrace "Pohodlný odpočinek" nebo stereo věže.
Jeden přívěs se převrátil na východní Ventuře a zablokoval všechny tři pruhy. Pár aut se protáhlo po krajnici kolem něj, ale ostatní zůstala nehybně trčet za převrženou hromadou nábytku. Lehký pickup, který přívěs táhl, ležel šikmo přes rychlý pruh a na boku měl emblém VW.
Díky Bohu, že jsem vyjížděla po Golden State, pomyslela si Eileen. Cítila chvilkovou lítost nad každým, kdo se pokouší dnes ráno dostat do Pasadeny, a proklela přívěs i jeho majitele. Lidé na její straně dálnice zpomalovali, aby se podívali, a zabralo jí pět minut, než urazila sto yardů na svou výjezdovou rampu do Burbanku. Divoce se řítila ulicemi a dorazila ke svému místu na parkování se jménem -

Corrigan dodržel slovo - as pocitem úlevy, že burbankská policie je zřejmě někde jinde.
Corrigan vlastnil kancelář obrácenou do ulice blízko supermarketu, zdánlivě malou, protože skladiště byla přes uličkou vzadu. Vstupní hala měla povrchovou úpravu s modrým nylonem, hnědým Naugahydem a chromém. Chrom potřeboval vyleštit. Vždycky potřeboval; Eileen věřila, že velkoobchodníci by měli získat dojem solidního obchodu, který je schopen splnit své závazky, ale ne výnosnosti, která by je mohla pokoušet k tomu, aby příliš smlouvali o ceně. Vstupní dveře už byly odemčené. "Kdo je tu?" zavolala Eileen.
"Já." Corrigan se vyšoural ze své kanceláře. Následovala ho vůně kávy; Eileen už dávno instalovala automatický systém Silex s časovým spínačem a nastavovala ho jako poslední věc, než večer odcházela. Zázračně to zlepšovalo Co-rriganovu náladu po ránu, ale tentokrát ne. "Co tě zdrželo?" ptal se.
"Doprava. Bouračka na východní Ventuře."
"Hmm."
"Taky to cítíš, co?" zeptala se Eileen.
Corrigan se zamračil, pak se trpně usmál. "Jo. Myslím, že jo. Bojím se, že ses tu neměla ukazovat. Vpředu v kanceláři objednávek nikdo není a vzadu ve skladu jsou jenom tři. Rádio hlásí, že v půlce obchodů ve městě schází polovina personálu."
"A my zbylí jsme vystrašení." Prošla kolem Corrigana do své kanceláře. Hladký skleněný povrch na jejím psacím stole zářil jako zrcadlo. Položila na něj diktafon a vytáhla klíče, ale stůl ještě neodemkla. Místo toho prošla zpět do přijímací haly. "Vezmu si tu přední kancelář," řekla.
Corrigan pokrčil rameny. Díval se ven velkým výkladem. "Nikdo dnes nepřijde."
"Sabrini by měl přijít na desátou," oponovala mu Eileen. "Čtyřicet koupelen a kuchyní, pokud dokážeme nabídnout vzorek, jaký požaduje, za přijatelnou cenu."
Corrigan přikývl. Nezdálo se, že poslouchá. "Co je k čertu tohle?" Ukázal z okna.
Postupovala tam řada lidí, všichni oblečení do bílých rób, všichni zpívali nábožné písně. Zdálo se, že pochodují v řadě. Eileen se podívala pozorněji a uviděla proč. Byli spojeni řetězem. Pokrčila rameny. Disneyovo studio stálo pár bloků odtud, a NBC nebyla o moc dál; často používali Burbank pro natáčení městských záběrů. "Nejspíš soutěžící pro "Udělejme obchod". Skupinová disciplína."
"Je příliš brzy," namítl Corrigan.
"Tak je to Disney. Hloupý způsob, jak si vydělávat na živobytí."
"Nevidím žádné vozidlo s kamerou," upozornil Corrigan. Nemluvil s moc velkým zájmem. Ještě chvíli se díval. "Ozval se tvůj bohatý přítel? Tohle je jeho velký den."
Jen na okamžik se Eileen cítila hrozně osamělá. "Zatím ne." Pak začala vytahovat prospekty s barevnými obrázky a rozkládala je tak, aby předváděly atraktivní kombinace příslušenství: koupelnu, o které sní vaši zakazníci.
*
Alamedou se jelo docela rychle. Tim Hamner se pokoušel vzpomenout na dopravní spojení do údolí severně od Pasadeny. Přímo před ním byly vysoké kopce, Verdugo Hills, které se vřezávaly do údolí San Fernando a oddělovaly

města v předhůří od Burbanku. Věděl, že je tam někde nová dálnice, ale nevěděl, jak ji najít.
"Zatraceně!" vykřikl. Měsíce příprav, měsíce čekání na svou kometu, a ta se teď blíží rychlostí padesáti mil za sekundu, a on projíždí kolem filmových studií Walta Disneye. Část mysli mu říkala, že je to legrační, ale Tim humor situace neoceňoval.
Dojet Alamedou ke Golden State. Pokud je průjezdná, najedu na ni a vrátím se na Venturu. Pokud ne, prostě pojedu celou cestu ulicemi a kašlu na pokuty... a co to je vpředu?
Nejenže auta blokovala křižovatku a nehybně stála pod řadou zelených světel. Tohle bylo víc, auta bojující o místo, auta vyjíždějící na nájezdy a po nich do zadní ulice. Další

stojící auta, a mezi tou změtí chodili lidé pěšky. Stěží měl čas přejet do pravého pruhu. Tim ostře zabočil na parkoviště a doufal, že se mu podaří následovat auta vyjíždějící do ulice.
Slepá ulička! Ocitl se na velkém parkovišti a cestu úplně zablokovala nějaká dodávka. Tim zlostně zabrzdil a prudce zatáhl parkovací brzdu. Opatrně vypnul zapalování. Pak praštil do palubní desky a klel, používal slova, na jaká si nevzpomněl celé roky. Nedalo se nikam jet; zezadu přijížděla další auta. Parkoviště bylo ucpané.
Jsem v maléru, pomyslel si Tim. Opustil auto a vydal se směrem k Alamedě. Obchod s televizory, pomyslel si. Pokud nebudou mít puštěné vysílání o kometě, na místě si koupím televizor.
Alameda byla ucpaná auty. Nárazník na nárazníku, a žádné z nich se ani nepohnulo. A vpředu se ozýval nějaký křik, na křižovatce, kde zřejmě bylo centrum dění. Krádež? Ostřelovač? Do toho se Tim nechtel zaplést. Ale ne, slyšel vzteklé výkřiky, ne vyděšený křik. A na křižovatce se rojili policisté v modrých uniformách. Zahlédl taky něco jiného. Bílé řízy?
Někdo v bílé říze teď přicházel proti němu. Hamner se pokusil vyhnout, ale muž se mu postavil do cesty-
Ta říza, to zrovna nebyly pořádné šaty. Nejspíš to bylo prostěradlo, a pod ním jistě měl konvenční oblečení. Mladý muž s rozježenými vousy se usmíval, ale byl neodbytný. "Pane! Modlete se! Modlete se za bezpečný průlet Luciferova Kladiva! Zbývá tak málo času!"
"To vím," odsekl Tim. Pokusil se protáhnout okolo, ale muž šel s ním.
"Modlete se! Padl na nás hněv Boží! Hle, hodina se blíží a nyní je zde, ale Bůh ušetří naše město pro pouhých deset spravedlivých. Kajte se a budete zachráněni. Spasíte naše město."
"Kolik vás tam je?" vyptával se Tim.
"Jsou tam stovky Strážců," odpověděl muž.
"To je víc než deset. Teď mě nechte jít."
"Ale vy to nechápete - my Strážci zachráníme město.
Modlíme se celé měsíce. Slíbili jsme Bohu tisíce kajícníků." Pronikavé hnědé oči se dívaly do Hamnerových. Pak ho poznal. "To jste vy! Vy jste Timothy Hamner! Viděl jsem vás v televizi. Modli se, bratře. Připoj se k naší modlitbě a svět se o tom dozví!"
"Určitě ano. NBC je kousek odsud po silnici." Tim se zamračil. Za Strážcem komety přicházeli dva burbankští policisté a vůbec se neusmívali.
"Obtěžuje vás ten muž, pane?" zeptal se větší policajt.
"Ano," potvrdil Tim.
Policista se usmál. "Dostali jsme ho!" Chytil muže v říze za paži. "Máte právo nevypovídat. Pokud se vzdáte -"
"Tyhle všechny kecy znám," přerušil ho Strážce. "Podívejte se na něj! Je to ten muž, který vynalezl kometu!"
"Nikdo nevynalézá kometu, ty idiote," utřel ho Tim. "Důstojníku, nevíte, kde je tu obchod s televizory? Chtěl bych vidět záběry komety z vesmíru."
"Tudy dolů. Můžete mi dát vaše jméno a adresu -"
Tim vytáhl vizitku a vrazil ji policistovi. Pak rychle vyrazil směrem ke křižovatce.
*
Eileen měla přes výkladní sklo obchodu skvělý výhled. Seděla s Joe Corriganem a upíjela kávu; bylo zřejmé, že se jejich architekt nedostane přes dopravní zácpu. Přenesli si velká chromovaná křesla a skleněné stolky na kávu, a udělali si ze sledování spousty rozhněvaných lidí piknik.
Příčina toho všeho byla úhlopříčně proti nim. Dvacet nebo třicet mužů a žen v bílých řízách - nebyla to jen samá prostěradla - se připoutalo řetězem napříč Alamedou od sloupu osvětlení k telefonnímu sloupu. Zpívali nábožné písně. Chvíli byla kvalita jejich zpěvu docela dobrá, ale policisté brzo odvedli jejich vůdce s bílými vousy, a teď zpívali disharmonicky.
Na každé straně lidského řetězu se natlačily nesčíselné druhy aut jako sardinky. Staré fordy na nakupy potravin; mercedesy se šoféry - pro hvězdy nebo vedoucí pracovníky

z filmových studií; kempingové vozy, pickupy, dovezené nové vozy z Japonska, chevrolety a plymouthy, natlačené jedno na druhé, všechny nehybné. Pár řidičů se stále pokoušelo dostat ven, ale většina to vzdala. Skupina kazatelů v řízách se proplétala mozaikou aut. Zastavovali se, aby si promluvili s každým řidičem, a kázali. Někteří řidiči jim nadávali. Pár jich poslouchalo. Jeden nebo dva dokonce vystoupili a poklekli k modlitbě.
"To je pořádná podívaná, co?" řekl Corrigan. "Proč si k čertu nevybrali nějaké jiné místo?"
"Když je NBS prakticky naproti? Pokud kometa proletí mimo a nic nerozdílí, budou si přivlastňovat zásluhy o záchranu světa. Cožpak několik z těch cvoků nevidíme v televizi už roky?"
Corrigan pokrčil rameny. "Zdá se, že tentokrát s tím přišli v pravou dobu. Zrovna přijíždí televize."
Kazatelé zdvojnásobili své úsilí, když uviděli kameramana. Zpěv se na chvilku přerušil, pak znovu začal: "Blíže k Tobě, Bože." Kazatelé museli mluvit rychle a občas přerušovali své projevy uprostřed, aby se vyhnuli policii. Modré

uniformy pronásledovaly bílé řízy mezi troubícími auty a křičícími řidiči.
"To je den, který si zapamatujeme," konstatoval Corrigan.
"Už by to mohli celé zlikvidovat."
"Jo." Ve skutečnosti bude taková dopravní zácpa záležitostí na dlouho. Bylo tu příliš mnoho opuštěných aut. Viděl další civilisty, jak se proplétají mezi auty, květované sportovní košile a šedé flanelové obleky mezi bílými řízami a modrými uniformami. A řidiči v kombinézách. Mnoho jich bylo nakloněno vraždit. Další zamkli auta a šli hledat kavárnu. Supermarket vedle dělal skvělé obchody s Coor-sovým pivem. I tak zůstal slušný počet lidí v houfu na chodnících a modlil se.
Do obchodu vešli dva policisté. Eileen a Corrigan je uvítali. Oba pravidelně sloužili v okolí a ten mladší, Eric Larsen, často chodil s Eileen na kávu do místního bistra. Připomínal Eileen jejího mladšího bratra.
"Máte nějaké pákové kleště?" Vyšetřovatel Harris pospíchal. "Velké, na hrubou práci."
"Myslím, že ano," uvažoval Corrigan. Zvedl telefon a stiskl tlačítko. Čekal. Nic se nestalo. "Ten zatracený personál ze skladu je venku a sleduje tu podívanou. Seženu je." Prošel dozadu kanceláří.
"Nemají klíče?" zeptala se Eileen.
"Ne." Larsen se na ni usmál. "Zahodili je, než sem přišli." Pak smutně zavrtěl hlavou. "Pokud ty blázny odsud včas nedostaneme, dojde k lynčování. Nedokážeme je chránit."
Druhý policajt odfrkl. "Můžeš Joeovi říct, že si může dát na čas, pokud se mne týče," zavrčel. "Jsou to blbci. Někdy si myslím, že blbci zdědí Zemi."
"Jistě." Eric Larsen stál u okna a pozoroval Strážce. Bezmyšlenkovitě si mezi zuby pohvizdoval "Kupředu, Kristovi vojáci".
Eileen se zahihňala. "O čem přemýšlíš, Eriku?"
"Cože?" Vypadal zaražené.
"Profesor píše scénář filmu," prozradil Harris.
Eric pokrčil rameny. "Pro televizi. Představte si Jamese Garnera uvězněného v tomhle. Hledá vraha. Jeden z řidičů chce spáchat vraždu. Provede ji, vytáhne řízu a řetěz, a my přijíždíme, abychom ho zatkli dříve, než ho najde Gamer..."
"Ježíši," řekl Harris.
"Myslím, že je to docela dobré," souhlasila Eileen. "Koho zabije?"
"No, ve skutečnosti vás."
"Oh."
"Včera v noci jsem viděl dost hezkou zabitou dívku, a stačí mi to na dvacet let," zamumlal Harris. Erik na chvilku vypadal, jako kdyby ho někdo praštil do zátylku.
Joe Corrian se vrátil se čtyřmi pákovými kleštěmi s dlouhými držadly. Policista mu poděkoval. Harris naškrábal na účet své jméno a služební číslo a podal dvoje kleště Ericu Larsenovi. Pak je odnesli ven, aby je rozdali dalším policistům. Modré uniformy se vydaly podél řetězu, uvolňovaly bílé řízy a pak je znovu spoutávaly náramky. Odstrkávali

Strážce k chodníku. Pár lidí v řízách bojovalo, ale většina šla netečně.
Corrigan překvapeně vzhlédl. "Co bylo...?" "Cože?" Eileen se nechápavě rozhlédla po kanceláři. "Nevím." Zarazil se, pokoušel se vzpomenout si, ale bylo to příliš nejasné. Jako kdyby se na okamžik rozhrnuly mraky a odhalily slunce, pak se znovu zatáhly. Ale venku žádné mraky nebyly. Byl tam jasný letní den bez jediného mráčku.
*
Byl to hezký dům, dobře položený, s ložnicemi, které se rozepínaly jako paže z velkého centrálního obývacího pokoje. Alim Nasor vždycky toužil po krbu. Mohl si tu představit večírky, bratry a sestry, kteří se cákají v plaveckém bazénu, bzukot konverzace, vůni marjánky, dost hustou na to, aby tě sama o sobě uvedla do ráje, dodávku, která doručuje veliký koláč pizzy...
Jednoho dne bude takový dům vlastnit. Tenhle jen vykrádal.
Harold a Hannibal sbírali stříbrné příbory do prostěradla. Gay hledal sejf svým vlastním zvláštním způsobem: stál uprostřed místnosti, pomalu se rozhlížel kolem sebe... pak se podíval za obrazy nebo nadzvedl koberce... přesunul se do další místnosti, stál uprostřed a rozhlížel se, otevřel skříně... dokud nenašel sejf zapuštěný do betonu pod kobercem v komoře. Vytáhl z brašny vrtačku a nařídil: "Zapoj to."
Alim to udělal. Dokonce i on přijímal příkazy, když bylo třeba. "Pokud tentokrát nic nenajdeme, už žádné další sejfy," nařídil.
Gay přikývl. Otevřeli čtyři sejfy ve čtyřech domech a nenašli nic. Zdálo se, jako by každý v Bel Airu uložil šperky do banky nebo si je vzal s sebou.
Alim se vrátil do obývacího pokoje a podíval se přes mulové záclony. Byl jasný, bezmračný letní den a úplné ticho, nikoho neviděl. Půlka rodin utekla do kopců a zbytek lidí dělal to, čím si vydělával na dům jako tenhle. Pokud někteří zůstali doma, byli jistě uvnitř a dívali se na televizi, aby zjistili, jestli neudělali chybu. Ti patřili k typu lidí, kteří se báli komety. Lidé jako Alim nebo Alimova matka, jejímž zaměstnáním bylo se zničenými koleny drhnout podlahy, nebo dokonce ten prodavač, kterého zastřelil - lidé, kteří se museli bát něčeho skutečného - ti si nedělali starosti s nějakým zatraceným světlem na obloze.
Tak. Ulice je prázdná. Bez námahy, a získali dobrý výtěžek. Čert vezmi šperky. Bylo tu stříbro, obrazy, televizory od těch nejmenších až po veliké, dva, tři nebo čtyři v domě. Pod plachtou v úložném prostoru nákladňáku měli domácí počítač a velký teleskop - podivné věci, které se špatně prodávají - a asi deset psacích strojů. Obvykle také brali nějaké zbraně, ale tentokrát ne. Zbraně zmizely spolu s prchajícími bělochy.
"Do prdele! Poslyšte, bratři -"

"Alim rychle šel. Ve dveřích se skoro srazili s Hanniba-lem.
Gay otevřel sejf a vytahoval z něj umělohmotné svačinové sáčky. Tohle byl materiál, který se nedal uložit v žádném bankovním trezoru. Tři sáčky s marjánkou, ach, pane Bílý, jestlipak o tom vědí vaši sousedé? Menší množství silnějších látek: koks, tmavý hašiš a malá láhev něčeho, co mohl být marihuano vy olej, ale jen blázen by to vyzkoušel bez toho, aby viděl štítek. Gay, Harold a Hannibal výskali a hulákali. Gay se porozhlédl kolem a našel papíry; začal balit dutinku.
"Vyser se na to!" Alim praštil Gaye přes ruce, vyrazil mu papír i marjánku. Zbláznil ses? Uprostřed fušky, když máme jít ještě do čtyř domů? Dejte mi to! Všechno! Chcete párty, dobře, uděláme si krásnou párty, až budeme doma!"
Nelíbilo se jim to, ale podali sáčky Alimovi a ten je schoval do kapes své pytlovité vojenské bundy. Poplácal je po zadku a oni odešli s těžkými ranci, zhotovenými z prostěradel.
Všechno to nedostal. To nevadí. Alespoň nebudou úplně mimo sebe dřív, než tohle skončí.

Alim sebral rádio a opékač topinek a vyšel za nimi. Zamrkal v jasném denním světle. Gay stál vzadu, upravoval plachtu. Harold nastartoval motor. V pořádku. Alim zastavil a nechal dvířka nákladáku otevřená, aby se podíval dolů příjezdovou cestou.
Viděl vysoký strom na trávníku, vrhající dva ostré stíny.
A menší strom: dva stíny. Podíval se dolů a spatřil své . dva stíny, jeden se pohyboval. Alim vzhlédl vzhůru a zahlédl to, druhé slunce padající z oblohy, zapadající za kopec. Zamrkal; pevně stiskl víčka k sobě. Před očima viděl fialovou skvrnu z oslnění, která všechno překrývala.
Vlezl dovnitř. "Jedeme," přikázal. Zatímco náklaďák vyjel dolů po cestě, zapnul vysílačku. "Ozvi se, Jackie. Jackie, ozvi se,
ty mizero, odpověz mi!"
"Kdo je to? Alim Nassor?"
Jo. Viděl jsi to?"
"Viděl co?"
"Kometu, Kladivo Boží! Viděl jsem ji padat! Pozoroval jsem ji, jak si propalovala cestu oblohou, než narazila. Jackie, dobře poslouchej, protože tyhle vysílačky budou během minuty k ničemu. Zasáhla nás. Všechno to začíná být pravda, musíme se spojit."
"Alime, tys musel najít něco opravdu extra. Koks, ne?"
"Jackie, je to skutečné, bude zasažen celý svět. Nastanou zemětřesení a přílivové vlny. Zavolej všechny, koho můžeš a řekni jim, že se setkáme v... boudě kousek nad Grapevine. Musíme držet pohromadě. Neutopíme se, protože jsme příliš vysoko, ale musíme se sejít."
"Alime, tohle je bláznovství. Mám jít ještě do dvou domů, získali jsme spoustu věcí, a ty přijdeš s nějakým koncem světa?"
"Jenom někomu zavolej, Jackie! Někdo to musel vidět! Podívej, musím zavolat ostatním, dokud fungujou vysílačky."
Alim vypnul vysílačku.
Stáli ještě na příjezdové cestě. Harold měl popelavou barvu. Řekl: "Já jsem to taky viděl. George... Alime, myslíš, že jsme dost vysoko na to, abychom se neutopili? Nechci se utopit."
"Jsme tak vysoko, jak jsme se mohli dostat. Musíme jet dolů, než se dostaneme do Grapevine. Jeď, Harolde. Musíme překonat nízko položená místa, dřív než bude příliš pršet."
Harold rychle vyrazil. Alim sáhl po vysílačce. Byli doopravdy dost vysoko na to, aby se neutopili? Byl vůbec někdo někde dost vysoko?

ÚTERÝ HORKÉHO FONDÁNU: Jedna
Běžel jsem skrýt tvář do skal,
ale skály vzkřikly ven, TADY NENÍ ÚTOČIŠTĚ!
Tady dole není žádné útočiště...
Hřeben pohoří Santa Monika představoval velice nepohodlné místo k životu. Obchodní střediska ležela daleko, jezdit po cestách bylo dobrodružství. Příjezdové cesty se místy zdály být skoro svislé. Ale stejně tu nahoře bylo hodně domů, a to jen nepřímo díky populačnímu tlaku.
Populační tlak vytvořil města.
Z hřebenů v noci na úterý se otevíral neuvěřitelný, jedinečný výhled. Dole na jedné straně leželo Los Angeles; na druhé straně bylo údolí San Fernando. V noci se města stala koberci mnohobarevných světel, které se táhly do nekonečna. Dálnice se změnily v řeky světel, plynoucí moře světla. Vypadalo to, jako by se celý svět proměnil v město, a líbilo se mu to!
Přesto zůstala na hřebeni volná místa. Mark, Frank a Joanna opustili při západu slunce Mulhollandskou silnici a vyvezli motorky úbočím. Tábořili ve skalnaté oblasti mimo dohled bloudících policejních vozů, vzdáleni pár bloků do domů na obou stranách.
Frank Stoner obešel hřeben, podíval se na svahy po obou stranách a pak pro sebe pokýval hlavou. Nedalo se tady stavět. Příliš velké nebezpečí sesuvu půdy. Ne, že by záleželo na tom, proč si tu nikdo nepostavil dům, ale Frank Stoner neměl rád nezodpovězené otázky. Vrátil se tam, kde Joanna a Mark připravovali přenosný vařič Svea.
"Můžeme mít nervózní sousedy," řekl Frank. "Pojďme se navečeřet, dokud je světlo. Po setmění žádné baterky a žádný oheň."
"Nechápu -" začal Mark.
Joanna ho netrpělivě přerušila. "Podívej se, tyhle domy jsou daleko od nejbližší policejní stanice. Lidé, kteří se tu

potloukají, je znervózňují. My nepotřebujeme strávit noc před horkým fondánem na policejní stanici v Malibu."
Opět se vrátila ke čtení návodu na lyofilizované večeři, kterou přinesla. Nebyla dobrá kuchařka; ale pokud by to nechala na Markovi, udělal by to, jak by ho napadlo, což by mohlo dopadnout dobře a taky nemuselo. Dodržením návodu určitě vytvoří něco, co by se dalo jíst, a měla hlad.
Podívala se na oba muže. Frank Stoner se tyčil nad Markem. Velký muž, silný, fyzicky atraktivní. Joanna to cítila už dřív. Bude zatraceně dobrý v posteli.
Cítila to už dřív, ale dřív neuvažovala o tom, že se dala dohromady s nesprávným mužem. Ta myšlenka ji překvapila. Život s Markem přinášel spoustu legrace. Nevěděla, jestli je do Marka zamilovaná, protože si nebyla jistá, co je to láska, ale v posteli se k sobě hodili a nelezli si příliš často na nervy. Tak proč ta náhlá náklonnost k Franku Stonerovi?
Vyprázdnila hovězí Stroganoff do kotlíku a usmívala se do něj, tak aby to ostatní neviděli. Chtěli by vědět, proč se směje, a to nebylo něco, co by chtěla vysvětlovat. Pokud sama uvažovala o tom, proč začíná toužit po Franku Stonerovi...
Ale dělalo jí to starosti. Joanna byla velmi dobře vychovaná díky svým rodičům, kteří patřili do lepší střední vrstvy lidí. Neměla z toho moc užitku, ale zůstala jí značná zvídavost, zvláště co se týkalo lidí - a to zahrnovalo i ji samotnou.

"Je to tu skoro dokonalé," pochvaloval si Mark.
Frank nesouhlasně zabručel.
"Ne? Proč ne? Kde jinde?" vyptával se Mark. Vybral tohle místo a byl na něj hrdý.
"Mojave je lepší," pronesl Frank nepřítomně. Rozložil si spací pytel a sedl si na něj. "Ale je to daleko, kdybychom se tam vydali pro nic za nic. Ale stejně... jsme na špatné desce."
"Desce?" řekla Joanna.
"Myslí tektonickou desku," vysvětloval Mark. "Víš, kontinenty plavou na hladině roztavené skály, která je uvnitř Země."
Frank nepřítomně poslouchal. Nemá cenu Marka opravovat. Ale Mojave bylo určitě lepší místo. Leželo na Severoamerické desce. Los Angeles a Baja California se nacházely na jiné. Desky se spojovaly v San Andeaském zlomu, a pokud by Hammer dopadl, San Andreas zaručeně povolí. Mohlo to otřást oběma deskami, ale Severní Amerika by to měla odnést méně.
Stejně to bylo jenom cvičení. Frank to konzultoval s JPL; pravděpodobnost, že Kladivo dopadne na Zemi, byla malá. Většímu riziku jste vystaveni na dálnici. Tahle akce s kempováním venku byla jen cvičná, ale Stonerovou přirozeností bylo, že ať dělal cokoliv, dělal to pořádně. Přiměl Joannu, aby přivezla vlastní motorku, i když by raději jela za Markem na jeho. Vezmeme všechny tři; o jednu můžeme přijít.
"Všechno jako cvičení," komentoval to Frank. "Ale možná to cvičení stojí za vynaložené úsilí."
"Cože?" Joanna už zapálila vařič. Hučel v pozdním odpoledni.
"Není nic hloupého na tom, být připravený na zhroucení civilizace," prohlásil Frank. "Příště to nebude Kladivo, bude to něco jiného. Ale něco to bude. Čtěte noviny."
V tom to je, pomyslela si Joanna. Přiměl mé, abych tak uvažovala. A to je ten důvod... jistě dává větší smysl spojit se s Frankem Stonerem, než s Markem Czescu, pokud se civilizace blíží ke svému konci.
A Frank chtěl jet na Mojave. Jenomže Mark mu to vymluvil. Mark nedokázal zcela podlehnout horečce z Kladiva. Vypadalo by to hloupě.
Jedli dříve, než obvykle. Frank na tom trval. Když skončili, bylo právě dost světla jen na to, aby vyvařili kotlíky. Pak si lehli na své spací pytle v téměř úplné tmě, pozorovali záři uhasínající daleko nad Pacifikem, dokud se noc ne-ochladila. Pak vklouzli dovnitř. Joanna přinesla svůj vlastní spací pytel a nespojila ho s Markovým, což obvykle při kempování dělali.
Na západě pohaslo světlo. Hvězdy vycházely jedna po druhé. Nejprve tam byly jenom hvězdy. Pak otáčející se obloha vynesla od východu nahoru světélkující závoj. Mísil se se zářícími světly nad Los Angeles, jasněl, až kolem půlnoci byl jasnější než Los Angeles, stejně jasný jako velká polární záře. Stále houstl a jasněl, dokud ohonem Hamner - Brownovy komety, obalujícím Zemi, neprosvftalo jen pár hvězd.
Aby se udrželi vzhůru, povídali si. Kolem nich si povídali cvrčci. Tohle odpoledne spali, i když ani Frank ani Mark by to ostatním neřekli. Příznali by tím, že jsou už oba po třicítce a že to pociťují. Frank vyprávěl historky o tom, jakými způsoby by mohl svět zaniknout. Mark ho stále přerušoval, vykládal svoje názory, dodával podrobnosti nebo odmítal to, co Frank řekl jako první.
Joanna naslouchala se vzrůstající netrpělivostí. Zmlkla a zamyslela se. Mark tohle dělal vždycky. Nikdy předtím jí to nevadilo. Proč na něj teď začíná být našrvaná? Je to část stejné šablony. Tě bůh, pomyslela si Joanna. Ženské instinkty? Chytit se nejsilnějšího muže, který je po ruce? To nedávalo smysl. Jistě to nebyla část její filozofie. Byla Joannou, zcela svobodnou, byla plně svéprávná a sama řídila svůj život...
Ten konflikt ji přiměl přemýšlet o jiných věcech. Nebylo jí ještě třicet, ale už se k tomu přibližovala, a co dokázala? Co dělá? Takhle nemohla pokračovat - vydělat si pár dolarů, když Mark neměl práci, mlátit se po celé zemi na motorce. Byla spousta legrace, ale zatraceně, měla by dělat něco vážného, jednu stálou věc...

"Vsadím se, že dokážu bágly uspořádat tak, že nikdo neuvidí vařič," říkal Mark. "Jo, chceš udělat kafe? Jo?"
Plný úsvit zastihl Franka a Joannu ve spánku. Mark se usmíval, jako kdyby vyhrál soutěž. S potěšením sledoval, jak se klube úsvit. V poslední době se to nestávalo často. Dnešní svítání stále obsahovalo tajuplné světlo, sluneční světlo bylo mírně zeslabené a proměněné plyny a prachem, přinesenými z mezihvězdného prostoru.
Marka napadlo, že kdyby teď začal snídat, mohl by se dostat k telefonu, dokud by ještě Harv Randall mohl být doma.

Randall ho pozval, aby se připojil ke štábu zpravodajství na Horkém fondánu, ale Mark se rozmýšlel. Rozmýšlel se i teď. Připravil vařič a kotlíky na snídani a uvažoval, zda má vzbudit ostatní; pak zalezl spátky do pytle. Probudila ho škvířící se slanina. "Nevolal jsi Harva, co?" zeptala se Joanna. Mark se důkladně protáhl. "Rozhodl jsem se, že budu raději zprávy sledovat, než je dělat. Víš, kde je právě teď nejlepší výhled na světě? Přímo před televizorem."
Frank se na něj zvláštně podíval. Otočil hlavu, aby naznačil, jak je Slunce vysoko. Když to Markovi nedošlo, řekl: "Podívej se na hodinky."
Bylo skoro deset! Joanna se zasmála Markovu výrazu. "K čertu, propásneme to," stěžoval si Mark. "Nemá smysl se teď někam hnát," vesele řekl Frank. "Neboj se, budou ukazovat záznam celý den."
"Mohli bychom zaklepat na jeden z domů," navrhl Mark. Ale ostatní se mu smáli a Mark připustil, že k tomu nemá odvahu. Jedli rychle, Mark otevřel láhev vína Stow-berry Hill a podal ho dokola. Chutnalo skvěle, mělo ovocnou příchuť jako ranní džus, ale bylo trochu výraznější. "Raději se sbalíme a -" Frank zmlkl uprostřed věty. Nad Pacifikem se objevila jasná záře. Hodně daleko, velice vysoko a rychle padající k Zemi. Velice jasná záře.
Muži nepromluvili. Jenom se dívali. Joanna znepokojeně vzhlédla, když Frank zmlkl. Neviděla ho nikdy ničím ohromeného. Rychle se otočila a očekávala, že uvidí
Charlese Mansona, jak na ně běží s motorovou pilou. Sledovala jejich pohled.
Maličké modrobílé trpasličí slunce rychle zapadalo na jihu, daleko za plochým modrým horizontem Pacifiku. Zanechávalo za sebou hořící stopu. Okamžik poté, co zmizelo, něco jako paprsek světlometu vytrysklo zpět po jeho stopě, zvedlo se do výše, nad bezmračnou oblohu.
Pak se po dva, tři údery srdce nedělo nic.
Mark řekl: "Úterý -"
Za okrajem světa vyhlédla ohnivá bílá koule.
"Horkého fondánu. Je to skutečné. To celé je skutečnost." V Markové hlasu se ozval náznak hysterického smíchu.
"Musíme vyrazit -"
"To je kravina." Frank se ozval dost hlasitě, aby upoutal jejich pozornost. "Nesmíme být na cestě, když začne zemětřesení. Lehněte si. Obalte kolem sebe spací pytle. Zůstaň v otevřeném prostoru, Joanno, lehni si tady. Zapnu tě. Marku, jdi támhle. Dal."
Pak Frank utíkal k motorkám. První z nich opatrně položil na bok, další odtlačil o kus dál a také ji položil. Pohyboval se rychle a rozhodně. Vrátil se pro třetí motorku a odvezl ji pryč.
Zasvítily na ně tři bílé body, pak pohasly, jeden, druhý... Třetí a nejjasnější musel dopadnout daleko na jihovýchodě. Frank pohlédl na hodinky, odpočítával tikající vteřiny. Joanna byla v bezpečí. Mark byl v bezpečí. Frank si přinesl vlastní pytel a lehl si blízko k nim. Vytáhl tmavé brýle. Ostatní udělali to samé. V objemném spacím pytli vypadal Frank velmi tlustý. Tmavé brýle znemožňovaly číst v jeho tváři. Ležel natažený na zádech se silnými předloktími pod hlavou.
"Krásný výhled."
"Jo. Strážcům komety se to bude líbit," vykládal Mark. "Uvažuju, kam jel Harv? Jsem rad, že jsem se rozhodl nevstávat a nejet za ním. Tady bychom měli být v bezpečí. Pokud hory vydrží."
"Zmlkni," řekla Joanna. "Zmlkni, zmlkni." Ale neřekla to dost nahlas, aby ji slyšel. Šeptala a její šeptání se utopilo ve hřmění, jež se k nim valilo, a pak začaly hory tančit.

*

Komunikační středisko v JPL bylo nabité lidmi: novináři se zvláštními průkazy, přáteli ředitele a dokonce i některými lidmi, jako Charles Sharps a Dan Forrester, kteří sem patřili.
Televizní obrazovky zářily. Příjem nebyl tak dobrý, jak by se jim líbilo; ionizovaný ocas komety zvířil horní vrstvy atmosféry a živě přenášené televizní záběry měly tendenci se rozpouštět ve vlnivých liniích. Nevadí, pomyslel si Sharps. Na Apollu dělají palubní záznamy, a ty získáme později. A budou tam všechny tyhle filmové záběry, nasnímané přes teleskop. Během příští hodiny se toho dozvíme o kometách víc, než jsme se dozvěděli za posledních sto tisíc let.
Tahle myšlenka působila jako studená sprcha, ale Sharps si už na ni zvykl. Stejná situace existovala u planet, u celého planetárního systému. Dokud se lidé nedostali - nebo nevyslali sondy - do kosmického prostoru, o vesmíru se jen dohadovali. Teď věděli. A žádná další generace nemohla nikdy odhalit tolik, protože příští generace to měly číst z učebnic, ne ze samotného vesmíru. Měly vyrůstat už se znalostmi. Ne jako já, když jsem vyrůstal a nevěděli jsme nic, pomyslel si Sharps. Bože, to jsou vzrušující doby. Tohle miluju.
Digitální hodiny odtikávaly sekundy. Skleněný panel s mapou světa ukazoval současnou polohu kabiny Apolla. Apollo - Sojuz, připomněl si Sharps a usmál se, protože kdyby neletěli jedni, neletěli by ani druzí. Soupeření USA a Sovětského svazu bylo stále k něčemu dobré. Občas. K vynucení spolupráce USA a Sovětského svazu, pokud ne k ničemu jinému.
Škoda, že máme problémy se spojením. Ztráty energie na Hammerlabu. To jsme neočekávali. Měli jsme. Ale nedomnívali jsme se, že to bude takhle blízko, když jsme dávali Hammerlab dohromady.
"Jak těsné to bude?" zeptal se Sharps.
Forrester vzhlédl od počítačového terminálu. "Těžko
říct." Hrál prsty na klávesnici jako E.Power Biggs na varha-nech v milánské katedrále. "Pokud by poslední vstup nebyl zkomolený, tak bych to věděl. Nejlepší odhad je stale okolo tisíce kilometrů. Jestli. Jestli ten zkomolený odečet byl správný. A jestli ten, který jsem vyřadil, protože nesouhlasil s ostatními, byl špatný. Existuje mnoho jestli."
"Jo."
"Beru záběry... filtr číslo třicet jedna... držení v ruce..." Mohli stěží rozpoznat hlas Ricka Delantyho.
"Jeden z tvých úspěchů," podotkl Dan Forrester.

"Mých? Jaký to je?"
"Dostat prvního černého astronauta do vesmíru," řekl Forrester, ale řekl to nepřítomně, protože studoval klikyháky na osciloskopu nad svým terminálem. Něco provedl a jeden z televizních obrazů se výrazně zlepšil.
Charlie Sharps se díval na přibližující se oblak. Viděl ho pouze jako skupinku nepříliš zaostřených šedých skvrn, ale jedna věc byla evidentní - vůbec neuhýbal na stranu. Sekundy nelítostně odtikávaly.
"Kde je k čertu Hamner?" zeptal se náhle Sharps.
Forrester, pokud to slyšel, neodpověděl.
"... dráha vnějšího okraje jádra; opakuji, Země... vnější... nemožné... může narazit..." Hlas se ztratil.
"Hammerlabe, tady je Houston, nerozumíme, použij plný výkon a opakuj, opakuji, nerozumíme."
Další sekundy odtikávaly. Pak se náhle televizní obrazy na obrazovkách roztřásly, zastřely a zjasněly, v barvách, jak Apollo použilo hlavní teleskop a plný vysílací výkon.
"Ježíši, to letí blízko!" vykřikl hlas Johnny Bakera. "Jako když to má narazit..."
Televizní obrazovky se rychle měnily, jak Rick Delanty udržoval hlavní teleskop nasměrovaný na jádro komety. Kometa rostla a rostla, v mlhavém malstrómu se objevovaly nějaké tvary, větší tvary, detaily, kusy skal, proudy tryskajícího plynu, vše se dělo ve stejné době, v jaké to sledovali. Obraz sjel dolů, až bylo vidět samotnou Zemi...
Na Zemi se objevily plamenné body. Jen po jeden dlouhý okamžik, okamžik, který se zdál být nekonečný, zůstaly

záběry na televizních obrazovkách: Země s jasnými záblesky, světlo bylo tak jasné, že je televize nemohla ukázat víc než jako jasné skvrny bez detailů.
Obrázek setrvával v mysli Charlie Sharpse. Záblesky v Atlantiku. Celá Evropa vytečkovaná jasnými skvrnami, s jednou velkou skvrnou ve Středozemí. Jasný záblesk v Mexickém zálivu. Cokoliv na západ od toho nemohlo být z Apolla vidět, ale Dan Forrester si hrál s počítačem. Všechny údaje, které měli, ze všech zdrojů, by v tom měly být zahrnuty.
Reproduktory řvaly. Několik z nich na různých kanálech, z různých zdrojů, bylo zahlušeno náhlou statikou.
"OHNIVÁ KOULE NAD NÁMI!" vykřikl něčí hlas.
"Kde to bylo?" zavolal Forrester. Jeho hlas stěží postačoval k překonání zmatku v místnosti.
"Návratová flotila Apolla," přišla odpověď. 7rA ztratili jsme s nimi spojení. Poslední slova, která jsme zachytili, zněla: "Ohnivá koule na jihovýchodě." Pak: "Ohnivá koule nad námi." Pak nic.
"Děkuju vám," řekl Forrester.
"Houstone, HOUSTONE, DOŠLO K VELKÉMU ÚDERU DO
MEXICKÉHO ZÁLIVU; OPAKUJI, VELKÝ ÚDER TŘI STA MIL JIHOVÝCHODNĚ OD VÁS. POŽADUJEME, ABYSTE POSLALI HELIKOPTÉRU PRO NAŠE RODINNÝ."
"Ježíši, jak ten Baker může při tom být tak klidný?" ptal se někdo.
Co to bylo za pitomce? uvažoval Sharps. Někdo nový. Nikdy neslyšel astronauty, když dojde ke skutečnému maléru.
Sklouzl pohledem na Forrestera.
Dan Forrester přikývl. "Kladivo dopadlo," potvrdil.
Pak všechny televizní obrazovky pohasly a v reproduktorech syčel šum statické elektřiny.
*
Dva tisíce mil severovýchodně od Pasadeny, v díře obložené betonem padesát stop pod zemí, se major Bennet Rosten nepřítomně dotýkal O.38 u boku. Přistihl se při tom
a položil ruce na odpalovací panel raket Minuteman. Chvíli neklidně bloudily, pak se jedna natáhla po klíči na řetízku kolem krku. Zatraceně, pomyslel si Rosten. Ze Staříka jsem nervózní.
Měl k tomu opodstatnění. Minulou noc ho přímo zavolal generál Thomas Bambridge, a vrchní velitel SAC nemluvil často osobně s veliteli raketových letek. Bambridgova zpráva byla krátká. "Chci, abys byl zítra v díře," sdělil mu. Jí pro tvou informaci, já sám budu v Zrcadle."
"Zatraceně," reagoval major Rosten. "Pane... má dojít ke třetí světové?"
"Pravděpodobně ne," odpověděl Bambridge, a pak pokračoval ve vysvětlování.
A to nebylo příliš uklidňující, pomyslel si Rosten. Pokud by si rusáci opravdu mysleli, že jsou Spojené státy slepé a zmrzačené...
Pohlédl vlevo. Jeho zástupce, kapitán Harold Luce, seděl u jiného pultu, stejného, jako byl Rostenův. Pulty stály hluboko v podzemí, obklopené betonem a ocelí, byly stavěny na to, aby vydržely blízký dopad atomové bomby. K vyslání raket bylo zapotřebí obou mužů: oba museli otočit klíče a stisknout tlačítka, a časovači sekvence byla nastavena tak, že jediný muž to sám nemohl udělat.
Kapitán Luce u svého panelu byl klidný. Před sebou si rozložil knihy: korespondenční kurs v historii umění Orientu. Sbírání osvědčení o absolvování korespondenčních kursů bylo obvyklou zábavou mužů sloužících v dírách, ale jak to mohl Luce dnes dělat, když měli neoficiálně poplach?
"Poslyš, Hale..." zavolal Rosten.
"Jo, kapitáne."
"Měl bys mít poplach."
"Mám ho. Nic se nestane. Dávej pozor."
"Kriste, doufám, že ne." Rosten si vzpomněl na manželku a čtyři děti v Missoule. Nenáviděli myšlenku, že se mají přestěhovat do Montany, ale teď se jim tu líbilo. Velká země, otevřené nebe, žádné velkoměstské problémy. "Přál bych si -"

Přerušil ho neosobní hlas z reproduktoru zakrytého drátěnou mřížkou, který visel nad ním. "NVP, NVP, NOUZOVÉ

VÁLEČNÉ PŘÍKAZY, NOUZOVĚ VÁLEČNÉ PŘÍKAZY. NEJDE O POPLACH. AUTORIZACE 78 - 43 - 76854 - 87902 - 1735 ŽULU. RUDÝ POPLACH. RUDÝ POPLACH. VÁŠ STAV JE
RUDÝ."
V betonovém bunkru ječely sirény. Major Rosten stěží postřehl, když seržant slezl po ocelovém žebříku ke vchodu a zabouchl mohutné trezorové dveře od firmy Mosler Safe. Seržant je zavřel zvenku a nastavil číselnou kombinaci. Do díry by se neměl nikdo dostat bez třaskavin.
Pak, jak vyžadovaly předpisy, seržant natáhl uzávěr samopalu a postavil se zády k pancéřovým dveřím. V tváři měl sveřepý výraz, stál pevně a hrdlo se mu svíralo strachem.
Uvnitř Rosten vyťukal autorizační čísla na panelu a otevřel pečeti na obálce knihy rozkazů. Luce prováděl to samé na svém panelu. "Potvrzuji, že autorizace je správná," hlásil
Luce.
"V pořádku. Vložte," přikázal Rosten.
Současně vzali klíče, které jim visely na krku, a vložili je do červeně označených zamčených spínačů na panelech. Pokud se klíče jednou vložily a otočily do první polohy, nedaly se vytáhnout bez jiných klíčů, které Luce ani Rosten neměli. Takový byl stanovený postup SAC...
"Na můj odpočet," zavelel Rosten. "Jedna. Dva." Otočili klíči o dvě polohy. Pak čekali. Neotáčeli je dále. Zatím.
V Kalifornii bylo ráno; na řeckých ostrovech byl večer. Poslední zbytek slunečního kotouče zapadl, když dva muži dorazili na vrcholek žulového pahorku. Na východě se objevovaly první hvězdy. Hluboko pod nimi řečtí rolníci jeli s přetíženými osly bludištěm nízkých kamenných zídek a vinic.
Ve městě Akrotii vládl soumrak. Kontrasty: bílé domy se stěnami z hlíny, které mohly být vytvořeny před deseti tisíci lety; benátská pevnost na vrcholku kopce; moderní škola poblíž starobylého byzantského chrámu; a pod tím tábor, kde Willis a MacDonald odkrývali Atlantidu. Z vrcholku
kopce nebylo naleziště téměř vidět. Na západě se objevila hvězda a okamžitě pohasla, blik. Pak další. "Začalo to," vydechl MacDonald.
Alexander Willis supěl a usadil se na skále. Byl lehce vzrušený. Po hodinovém stoupání nemohl popadnout dech, i když mu bylo dvacet čtyři a domníval se, že je v dobré kondici. Ale MacDonald šel před ním celou cestu a pomáhal mu na vrcholek, a MacDonald, jehož temně rudé vlasy zřídly, takže odhalovaly většinu tmavě opáleného temena, dokonce ani nedýchal namáhavě. MacDonald si svou sílu zasloužil; archeologové mají těžší práci než kopáči příkopů.
Oba seděli se zkříženýma nohama a dívali se na západ, pozorovali meteory.
Nacházeli se dva tisíce osmset stop nad hladinou moře na nejvyšším bodě podivného ostrova Thera. Žulový vrchol nazývala různě desítka civilizací a vydržel hodně. Teď byl znám jako hora Proroka Eliáše.
Do vod v zátoce hluboko pod nimi se snášel soumrak. Zátoka byla kruhová, obklopená srázy tisíc stop vysokými. Byla to kaldera vulkanické exploze, která zničila dvě třetiny ostrova, zničila Mínojskou říši a vytvořila legendu o Atlantidě. Ve středu zátoky se teď tyčil nový černý ostrov, ďábelského vzezření a holý. zátoky. Řekové ho nazývali Nová spálená země, a ostrované věděli, že jednoho dne také exploduje, jako Thera explodovala už tolikrát předtím.
Ohnivé cákance se odrážely v zátoce. Nad hlavou jim něco modrobíle hořelo. Na západě zlatá záře pohasla, ne do černé, ale do podivného, jakoby skvrnitého zelenooranžo-vého žhnutí, pozůstatků meteoritů. Faeton znovu řídil svůj sluneční vůz...
Meteory padaly každých pár sekund! Úlomky ledu narážely do atmosféry a se zábleskem hořely. Sněhové koule se řítily dolů, hořely zelenobíle. Země byla hluboko v plynovém obalu Hamner - Brownovy komety.
"Pro nás je to legrační záliba," uvažoval Willis.
"Pozorování oblohy? Vždycky jsem miloval oblohu," namítl Mc Donald. "V New Yorku jsi mě kopat neviděl, co? Pouště, kde je vzduch čistý, kde lidé pozorovali hvězdy po

deset tisíc let, to jsou místa, kde najdeš staré civilizace. Ale takovou oblohu jsem ještě neviděl."
"Uvažuju, jak to vypadalo, víš po čem."
MacDonald v téměř úplné tmě pokrčil rameny. "Platon to nepopisuje. Ale Hittites říká, že se kamenný bůh zvedl z moře, aby vyzval oblohu. Možná viděli mrak. Nebo v Bibli jsou věci, které můžeš brát jako svědectví očitých pozorovatelů, ale z velké dálky. Nechtel bys být nablízku při výbuchu Thery."
Willis neodpověděl a nebylo divu. Velké zelenavé světlo za sebou táhlo oheň napříč oblohou. Stoupalo a trvalo celé sekundy, než vzplanulo a opět uhaslo. Willis zjistil, že se dívá na východ. Jeho rty se pohnuly v tichém ach. Pak vykřikl: "Mácu! Otoč se!"
MacDonald se otočil.
Skrvnitá obloha se zvedala jako záclona, mohli jste vidět pod okraj. Okraj byl perfektně rovný, pár stupňů nad horizontem. Nad ním zelenooranžově zářilo koma komety. Pod ním byla tma, ve které svítily hvězdy. "Stín Země," řekl Mc Donald." Stín vrhány skrze koma. Přál bych si, aby žila má žena, aby tohle uviděla. Jenom další rok..."
Za nimi zářilo jasné světlo. Willis se otočil. Pomalu klesalo - bylo příliš jasné, aby se do něj dalo dívat, oslepo-valo, potlačovalo pozadí - Willis se do něj díval. Bože, co to je? Klesalo... a pohaslo.
"Doufám, že sis zakryl oči," znepokojeně řekl McDonald.
Willis neviděl, jen cítil bolest. Zamrkal; nebyl v tom rozdíl. Řekl: "Myslím, že jsem slepý." Natáhl se, dotkl se skály, hledal jistotu lidské ruky.
McDonald měkce řekl: "Nemyslím, že na tom záleží."
Zuřivost vzplála a pohasla. Právě tak rychle Willis porozuměl, jak to bylo myšleno. MacDonaldovy ruce ho vzaly za zápěstí a ovinuly je kolem skály. "Drž se pevně. Budu ti říkat, co vidím."

"Dobře."
Zdálo se, že MacDonald mluví ve spěchu. "Když světlo pohaslo, otevřel jsem oči. Na okamžik se mi zdálo, že vidím něco jako paprsek fialového reflektoru směřující vzhůru, pak zmizel. Ale přicházelo to zpoza horizontu. Budeme mít chvíli času."
"Tenhle ostrov je smolný," konstatoval Willis. Nemohl vidět nic, ani temnotu ne.
"Divil ses někdy, proč se tu stále staví? Některé z domů jsou stovky let staré. K výbuchům dochází každých několik století. Ale lidé se vždycky vracejí. Mimochodem to, co děláme my - Alexi, vidím přílivovou vlnu. Zvyšuje se každou sekundou. Nevím, jestli dosáhne takhle vysoko nebo ne. Ale připrav se na vzdušnou tlakovou vlnu."
"Nejprve zemětřesení. Předpokládám, že tohle je konec řecké civilizace."
"Myslím, že ano. A nová legenda o Atlantidě, pokud to někdo přežije, aby ji vyprávěl. Záclona se stále zdvihl Rozbíhá se od jádra na západě, na východě je černý stín Země, všude jsou meteory..."
McDonaldův hlas odezněl.
"Co?"
"Zavřel jsem oči. Ale bylo to na severovýchodě! A veliké!"
"Gregu, kdo pojmenoval horu po proroku Eliáši? Příliš dobře se to hodí."
Pozemní otřes pronikl Therou a pod ní, kanálem magmatu, který moře překrylo před tři a půl tisícem let. Willis cítil, jak se mu skála kroutí v pažích. Pak Thera vybuchla. Tlaková vlna ostré páry promísené s lávou ho odervala a v okamžiku ho zabila. O několik sekund později se vlna tsunami přelila přes jasně oranžovou, zející ránu.
Nikdo neměl zůstat, aby vyprávěl o druhé explozi The-
ry.
*
Mabel Hawkerová rozložila karty a pro sebe se usmala. Dvacet bodů: měla šťastnou ruku. Její partner naneštěstí ne. Podle toho, jak Bea Andersonová hlásí karty, přijdou o sto dolarů dříve, než letadlo přistane na JFK.

JLiUcy crwu .niuuu/u mj /
747 letěla vysoko nad New Jersey a klesala na New York. Mabel, Chet a Andersenovi se rozesadili kolem stolku v první třídě, příliš daleko od okének, aby cokoliv viděli. Mabel litovala, že hrají bridž. Nikdy neviděla New York ze vzduchu, ale nechtela, aby to Andersenovi věděli.
V oknech se znovu zablesklo.
"Tvoje hláška, May," upozornil Chet.
Lidé u okének letadla se natahovali a dívali ven. První třídou šuměly hlasy a Mabel uslyšela strach, který leží ukrytý v myšlenkách každého pasažéra. Řekla: "Omlouvám se. Dva káry."
"Čtyn srdce," ohlásila Bea Andersonová a Mabel se naježila.
Ozvalo se měkké pípnutí. Rozsvítil se nápis: "ZAPNĚTE SI PÁSY."
"Tady je kapitán Ferrar," ozval se přátelský hlas. "Nevíme, co to bylo za záblesk, ale prosíme, abyste si pro jistotu zapnuli bezpečnostní pásy. Ať to bylo cokoliv, je to daleko za námi."
Pilotův hlas zněl velmi klidně a konejšivě.
Měla Bea vyšší sázku? Ach, bože, ví ona vůbec, co znamenají "dva káry"? Musím tím prorazit...
Ozval se nějaký zvuk: jako když se něco ohromného pomalu trhá na dva kusy. 747 se náhle začala kolébat, poskočila kupředu.
Mabel četla, že zkušení cestovatelé si zapínají bezpečnostní pásy volně, tak to udělala. Teď pás úmyslně odepnula, položila karty lícem dospodu a kolébala se ke dvěma prázdným sedadlům u okna.
"Mamino, měla bys tohle dělat?" zeptal se Chet.
Mabel sebou škubla. Nesnášela, když jí říkal "mamino". Znělo to venkovansky. Rozvalila se do sedadel a vyhlédla ven.
Velké letadlo mířilo nosem dolů, klesalo, jak se piloti snažili vyrovnat nenadálý zadní vítr, který se pohyboval téměř rychlostí letadla. Křídla ztratila veškerý vztlak. 747 padala jako list, vybočovala, nakláněla se, jak piloti bojovali, aby ji udrželi.
Daleko vpředu Mabel viděla město New York. Támhle byla Empire State Building, támhle Socha svobody, támhle Světové obchodní centrum, vypadaly přesně tak, jak si je představovala, ale při pohledu z úhlu pětačtyřiceti stupňů.
Tam někde by měla její dcera jet na Kennedyho letiště, aby uvítala své rodiče a představila jim chlapce, kterého si bude brát...
Ze zadního okraje křídel vyklouzly klapky. Letadlo se zakolébalo a zatřáslo. Mabeliny karty vzlétly jako polekaní motýli.
Cítila, jak se letadlo zvedá vzhůru, když vyrovnalo své klesání.
Vysoko nad nimi běžely černé mraky jako záclona napříč oblohou, rychleji než letadlo, jiskřily při svém letu blesky.
Všude samé blesky. Ohromný blesk udeřil do sochy Svobody a sjížděl po pozvednuté pochodni velké dámy. Pak udeřil blesk do letadla.
*
Za ulicí Oceán Boulevard spadal sráz. Po jeho úpatí vedla Pacifická pobřežní dálnice a pak následovalo moře. U okraje srázu pozoroval muž s plnovousem horizont s výrazem mimořádného potěšení.
Světlo blikalo pouze jednu nebo dvě sekundy, ale oslepivě. Vousatý muž před sebou viděl jeho setrvávající odraz na sítnici jako modrou kouli. Rudá záře... podivné světelné efekty ohraničující svislý sloup... Otočil se se šťastným úsměvem. "Modlete se!" zavolal. "Soudný den je zde!"
Desítka procházejících chodců se zastavila a dívali se. Většinou ho ignorovali, i když byl velmi působivou postavou, s očima zářícíma štěstím a hustou černou bradou se dvěma bílými chomáčky na tváři. Ale jeden chodec se otočil a

odpověděl: "Je to váš Soudný den, pokud neustoupíte. Bude zemětřesení."
Vousatý muž se odvrátil.
Černoch v drahém obleku zavolal naléhavěji: "Pokud budete na srázu, až se zřítí, přijdete o většinu Soudného Dne. Tak už pojďte!"

Muž s plnovousem přikývl, jakoby sám pro sebe. Otočil se a pospíchal zpět, aby se připojil k ostatním na chodníku.
JJěkuji vám, bratře."
Země se otřásla a zasténala.
Člověk s plnovousem se udržel na nohou. Viděl, že muž v hnědém obleku klečí, a teď si klekl také. Země se třásla, části útesu odpadávaly. Byly by muže s plnovousem odnesly s sebou, kdyby zůstal na místě.
"Neboť On přichází," vykřikl vousatý muž. "Neboť On přichází, aby soudil Zemi..."
Obchodník se připojil k žalmu "... a spravedlivě soudit svět a národy podle své pravdy."
Ostatní se připojili. Kolébající Země se bortila a vlnila.
"Sláva Otci a -"
Náhlý prudký otřes je srazil na zem. Znovu se namáhavě zdvihli na kolena. Otřesy ustaly a někteří ze skupinky pospíchali pryč, ohlíželi se po autech, utíkali do vnitrozemí...
"Ó, vy Nebesa, žehnejte Pánu," křičel vousatý muž. Ti, kteří zůstali, se připojili k modlitbě. Odpovědi bylo snadné se naučit a muž s plnovousem znal všechny verše.
Venku na moři byli surfaři. Proplouvali divokým vlnobitím. Teď zmizeli v oslepující zástěně slaného deště. Mnoho lidí ze skupinky vousatého muže utíkalo pryč do mokrého soumraku. Stále se modlil a další lidé z bytů na druhé straně ulice se k němu připojili.
"Ach, vy Moře a Potopy, požehnán buď Pán: modlete se k Němu a velebte Ho věčně."
Déšť prudce lil, ale přímo před vousatým mužem a jeho houfem náhodná kombinace větrů vytvořila prázdnou cestičku, která jim umožnila vidět dolů srázem na opuštěnou pláž. Vody ustupovaly, se vřením couvaly a ponechávaly v dešti na mokrém písku malé, plácající se věci.
"Ach, vy Žraloci a všechno, co se hýbe ve vodách, žehnejte Pánu..."
Modlitba končila. Klečeli v prudkém dešti a pod míhajícími se blesky. Vousatému muži se zdálo, že ve veliké dálce vidí skrze déšť a za ustupujícími vodami, až za nimi u horizontu, hrb zvedajícího se oceánu, rovnou zeď napříč světem. "Zachraň nás, ó Bože, protože vody přicházejí, i do mé duše," křičel vousatý muž. Ostatní žalm neznali, ale tiše poslouchali. Od oceánu přicházel ohromující hřmot. "Vězím v hlubokém močálu, kde není žádná země, dostal jsem se do hlubokých vod, takže povodeň běží nade mnou."
Ale ne, pomyslel si muž s plnovousem. Zbytek žalmu se nehodí. Vůbec ne. Začal znovu. "Pán je můj pastýř. Nebudu míti nedostatku."
Voda se řítila vpřed. Skončili s modlitbou. Jedna z žen se postavila.
"Modlete se," vyzval je muž s plnovousem.
Hluk od moře utopil všechna další slova a přehnala se přes ně stěna deště, teplého deště, který skryl moře a vlny. Ve spěchu přicházela tyčící se vodní zeď, vyšší než nejvyšší budovy, řítící se vodní běs, který u základny pěnil šedě a bíle, zvedal se jako zelená stěna. Muž s plnovousem zahlédl maličký předmět plující po hladině vody. Pak se stěna přehnala přes něj a jeho houf.
Gil odpočíval na prkně tváří dolů, v hlavě se mu převalovaly lenivé myšlenky. Čekal s ostatními na velkou vlnu. Pod břichem mu šplouchala voda. Horké slunce pálilo do zad. Další surfy se kolébaly v řadě po jeho obou stranách.
Jeanine zachytila jeho pohled a usmála se líným úsměvem, plným příslibů a vzpomínek. Její manžel by měl být mimo město ještě tři dny. Gilův úsměv v odpověď neříkal nic. Čekal na vlnu. Tady na pláži Muscle Beach Santa Moniky se nedalo očekávat moc dobrých vln, ale Jeanine měla blízko apartmá a ještě budou jiné vlny v dalších dnech.
Domy a apartmány nahoře na srázu se houpaly nahoru a dolů. Vypadaly rozzářeně a nově, ne jako domy na Malibu Beach, kde budovy vždy vypadaly starší, než ve skutečnosti. Ale i tady se projevovaly známky stáří. Na hranici moře a země probíhá entropie rychle. Gil byl mladý, jako všichni mladí lidé, kteří se toho rána houpali na vodě. Sedmnáctiletý, dohněda opálený, dlouhé vlasy odbarvilo slunce skoro doběla, břišní svaly se podobaly článkům pásovce. Těšilo ho, že vypadá starší, než ve skutečnosti je. Od té doby, co

ho otec vyhodil z domu, nemusel platit za ubytování ani jídlo. Vždycky se našly starší ženy.
Pokud pomyslel na manžela Jeanine, bylo to s přátel-ským pobavením. Pro toho muže nepředstavoval žádnou hrozbu. Nechtel nic stálého. Mohla svést nějakého mladíka, který by chtěl její peníze trvale...
Zamžoural proti třpytivému jasu. Oslňoval a on zavřel oči. Byl to reflex; odrazy na vlnách tu představovaly běžnou záležitost. Záře za zavřenými víčky pohasla a on pohlédl na moře. Přichází vlna?
Viděl, jak se za horizontem zdvihá ohnivý mrak. Zkoumal ho, přimhuřoval oči a sám sebe přesvědčoval... "Přichází velká vlna," zakřičel a zvedl se na kolena. Corey zavolal: "Kde?"
"Uvidíš ji," zavolal sebejistě Gil. Otočil prkno a vesloval do moře, prohýbal se téměř tak, až se tváří dotýkal prkna. Používal dlouhé, hluboké záběry dlouhých paží. Byl k smrti vyděšený, ale nikdo se to neměl dozvědět. "Počkej na mě!" volala ne něj Janine. Gil pokračoval ve veslování. Ostatní ho následovali, ale pouze nejsilnější mu mohli stačit. Corey se dotahoval vedle něj. "Viděl jsem ohnivou kouli!", vykřikl. Namáhavě oddechoval. "Je to Luciferovo Kladivo! Přílivová vlna!"
Gil neříkal nic. Neměl chuť mluvit, ale ostatní spolu brebentili. Gill pádloval ještě rychleji, ujížděl jim. Při události, jako je tahle, by člověk měl být sám. Začínal chápat skutečnost smrti.

Začalo pršet a on vesloval dál. Pohlédl zpět a uviděl domy a sráz, jak ustupují, zvedají se do výšky a zanechávají ohromnou rozlohu nové pláže, která se mokře leskla. V kopcích nad Malibem plály blesky.
Kopce se změnily. Spořádané domy v Santa Monice se změnily v hromádky trosek. Horizont se zvedl.
Smrt. Neodvratná. Pokud byla smrt neodvratná, co mu zbývalo? Styl, jenom styl. Gil pokračoval v pádlování, jel na ustupujících vodách, dokud se pohyb nezastavil. Teď byl daleko od pobřeží. Otočil prkno a čekal.
Ostatní ho dohnali a otočili se, rozesetí stovky yardů od sebe ve vodní tříšti. Pokud mluvili, Gil je neslyšel. Za ním zaznívalhrozivý hřmot. Gil čekal ještě okamžik, pak vesloval jako šílenec, jistými dlouhými záběry, správnými a důraznými.
Klouzal z kopce, dolů po velké zelené zdi, a voda pod ním se prudce zvedala, takže klesl na kolena a lokty. Krev se mu nahrnula do tváře, až mu oči vylézaly z důlků a z nosu se mu spustila krev. Tlak byl strašlivý, nesnesitelný, pak povolil. S rychlostí, kterou získal, obrati! prkno, letěl dolů a po boku skoro svislé zdi, balancoval koleny...
Postavil se. Potřeboval větší sklon, větší. Kdyby se mu podařilo dosáhnout vrcholku vlny, byl by z toho venku, mohl by to skutečně přežít! Projet to, projet, a udělat to dobře...
Ostatní prkna se také otočila. Viděl je před sebou, nad sebou a pod sebou na zelené stěně. Corey se otočil špatně. Mihl se Gilovi pod nohama, letěl ďábelsky rychle a vypadal vyděšeně.
Letěli směrem ke srázu. Byli výše než sráz. Dům u pláže, přístavní molo Santa Moniky s jeho kolotočem a všemi poblíž zakotvenými jachtami pohltila voda. Pak se dívali dolů na ulice a auta. Gil na okamžik zahlédl muže s plnovousem, klečícího s ostatními; pak se vody nezadržitelně hnaly dál. Základnou stěny byl zpěněný chaos, bílá pěna a kroužící trosky, odvržená těla a převracející se auta.
Pod ním teď byl Santa Monica Boulevard. Vlna se přehnala přes hlavní promenádu, přidala trosky obchodů, nakupující, stromy v kořenáčích a bicykly dolů do tříštící se pěny. Jak vlna postupně pohlcovala nízké budovy, vzepřel se proti nárazu a hodně se přikrčil. Prkno udeřilo proti jeho nohám a téměř ho ztratil.
Viděl Tommyho Schumachera, jak je pohlcen, zmizel, jeho prkno se odrazilo do výšky a bláznivě se točilo. Teď zbývala jen dvě prkna.
Zpěněná špička vlny letěla vysoko, vysoko nad ním, zčeřená základna byla až příliš blízko. Vyčerpané nohy ho silně bolely. Jedno prkno zůstalo před ním, před ním a dole.

Kdo to byl? Na tom nezáleželo; viděl, jak se ponořilo do chaosu a zmizelo. Gil riskoval rychlý pohled dozadu: nikoho tam neviděl. Byl sám na obrovité vlně.
Ach, Bože, kdyby zůstal naživu, aby o tomhle mohl vyprávět, jaký by z toho mohl být film! Lepší než Nekonečné léto, lepší než Hořící peklo, film o surfování se speciálními efekty za desítky milionů! Pokud by to jen jeho nohy vydržely! Už teď držel světový rekord, musí být minimálně míli ve vnitrozemí, nikdo ještě nejel na vlně celou míli! Ale pěnící, překlápějící se hřeben se tyčil celé míle nad ním a Bar-ringtonovy domy, třicet poschodí vysoké, se k němu blížily jako plácačka na mouchy.
*
Co bylo kdysi kometou, je jen ubohým zbytkem, dvěma hrstkami letících skal a balvanů ze špinavého ledu. Gravitační pole Země je rozházelo po obloze. Stále se mohly dostat do oblasti komet, ale nikdy se už nemohly znovu spojit.
Na tváři Země žhnuly krátery. Místa úderů do moře svítila stejně jasně jako místa úderů na pevnině; ale dopady do moře se zmenšovaly. Nad nimi visely vodní stěny, ohraničené směrem dovnitř.
Kolem dopadu do Pacifiku se voda tyčí do výše dvou mil. Její okraje divoce vřou. Tlak rozpínající se ostré páry zadržuje vodní stěny.
A horká pára stoupá ve sloupci čistém jako sklo, nese sůl odpařenou z mořské vody, bahno z mořského dna a znovu zkondenzované skály z úderu samotného. Začíná se rozšiřovat v zemské atmosféře jako rozpínající se vír.
Megatuny ostré páry začínají chladnout. Voda kondenzuje nejdřív kolem prachu a větších částic. Co z toho vypadává, jsou těžší kapénky bláta. Některé se při pádu spojují. Jsou stále horké. Dole v sušším vzduchu se část vody odpařuje.
PÁD KLADIVA: Dva
Ó! Hříšný člověče, kam se utečeš? O, hříšný člověče, kam se utečeš? Ó, hříšný člověče, kam se utečeš? Všechno toho dne.
Obchod s televizory byl zavřený. Neměl mít otevřeno ještě hodinu. Tim Hamner zuřivě hledal - bar, holičství, jakékoliv místo, kde mohli mít televizi - ale žádné neviděl.
Na okamžik ho napadlo taxi, ale to byla hloupost. Taxíky v Los Angeles nekřižovaly městem. Přijely, pokud jste je zavolali, ale mohlo to trvat věčnost. Ne. Do JPL se nedostane - a jádro Hamner - Brownovy komety nás musí míjet právě teď! Astronauti by to měli sledovat všechno a poslat záběry na Zemi, a Tim Hamner z toho nemohl vidět nic.
Policie dostala pryč některé ze Strážců, ale na dopravní zácpu to nemělo žádný vliv. Stálo tu příliš mnoho opuštěných aut. A co teď? Pomyslel si Tim. Možná bych mohl...
Vypadalo to, jako by za ním spustil blesk fotoaparátu: blik a bylo to pryč. Co přesně viděl? Na jihu nebylo nic, jen hnědozelené kopce parku Griffith se dvěma jezdci na koních, kteří klusali po dráze.

Tim se zamračil, pak zamyšleně šel zpět ke svému autu. Měl v něm telefon a klidně mohl zavolat taxík.
Proti němu přicházeli dva Strážci v bílých řízách, jeden měl na profesionálně ušité říze červenou obrubu. Tim se jim vyhnul. Zastavili jiného chodce. "Modlete se, lidé! Právě nastala ta hodina, ale ještě není příliš pozdě..."
Když dorazil ke svému autu, troubení klaksonů a hněvivé výkřiky se vystupňovaly.
Země se pohnula. Náhlý, prudký pohyb, pak o něco mírnější. Budovy se otřásly. Někde blízko se vysypalo sklo

výkladu. Další zvuky padajícího skla. Tim je mohl slyšet, protože klaksony aut náhle utichly. Bylo to, jako kdyby všichni přimrzli na místě. Ze supermarketu vyšlo několik lidí. Ostatní stáli ve vchodech, připraveni vyběhnout ven, pokud by to pokračovalo.
Pak nic. Klaksony začaly troubit. Lidé křičeli a ječeli. Tim odemkl auto a sáhl dovnitř po radiotelefonu -"
Zem se znovu pohnula. Ozvaly se další zvuky padajícího skla a někdo zaječel. Pak znovu ticho. Ze skupinky stromů v rohu Disneyova studia vzlétlo hejno vran. Krákoraly na lidi dole, ale nikdo jim nevěnoval pozornost. Sekundy se natahovaly, a klaksony začínaly opět houkat, když byl Tim prudce sražen na asfalt parkoviště.
Tentokrát se to nezastavilo. Země se třásla, kolébala a znovu třásla, a kdykoliv se Tim pokoušel vstát, byl znovu sražen k zemi a zdálo se, že to nikdy nepřestane.
*
Židle byla převržená pod hromadou katalogů a v ní ležela Eileen. Hlava ji bolela. Sukně se jí vyhrnula k bokům. Velmi pomalu a opatrně se vyprostila ze židle, protože všude tu byla spousta skla, a stáhla si dolů sukni. Punčochy měla zničené. Po levém lýtku se jí táhnul dlouhý, tenký krvavý šrám a ona se na něj dívala, bála se toho místa dotknout, dokud si nebyla jistá, že už z nohy nepoteče další krev.
Přední kancelář se změnila v chaos katalogů, rozbitého
skleněného stolku na kávu, povalených regálů a pozůstatků velkého výkladního skla. Omámeně zavrtěla hlavou. V hlavě jí vřely hloupé myšlenky. Jak mohlo být v jednom okně tolik skla? Pak, jak se jí hlava pročistila, uvědomila si, že všechny tyhle těžké regály a knihy v nich minuly při pádu její hlavu. Otřesená se opřela o stůl recepční.
Uviděla Joe Corrigana.
Sklo z výlohy vletělo dovnitř a Corrigan v té době seděl blízko něj. Všude kolem Corrigana ležely kusy skla. Eileen se k němu dopotácela a klekla si, rozřízla si přitom koleno o skleněný úlomek. Skleněné kopí velikosti dýky mu roztrhlo tvář a zabodlo se hluboko do krku. Pod ránou vytekla kaluž krve, ale dál už netekla. Oči a ústa měl doširoka rozevřené.
Eileen vytáhla skleněnou střepinu. Zakryla ránu dlaní, překvapená, že už dál nekrvácí. Co se dá dělat se zraněním krku?
Venku byla policie, někdo z nich by to měl vědět Zhluboka se nadechla, připravovala se zaječet. Pak naslouchala. Ječela tam spousta lidí. Ostatní křičeli. Zvuky zvenku byly chaotické. Lidé a rachot, jako kdyby budovy ještě padaly. Nejméně dva klaksony aut se zasekly a nehoukaly rovným tónem, ale houpaly se v mechanické agónii. Nikdo neuslyší, jak Eileen volá o pomoc.
Podívala se dolů na Corrigana. Puls necítila. Zkusila to na druhé straně krku. Tam také žádný puls nenahmatala. Našla chomáček chmýří z koberce a položila mu ho na nosní dírky. Ani se nezachvěl. Ale to je šílené, pomyslela si. Zranění na krku ho nemohlo zabít, ne tak rychle! Byl ale mrtvý. Dostal srdeční záchvat?
Pomalu vstala. Slané slzy se jí kutálely po tvářích. Měly příchuť prachu. Automaticky si učísla vlasy a uhladila sukni, než vyšla ven, a cítila nutkání se smát. Potlačila ho. Pokud by s tím začala, nemohla by se zastavit.
Zvenku přicházely další zvuky. Ošklivé zvuky, ale musela se dostat ven. Venku byla policie, a jedním z policistů byl Eric Larsen. Začala na něj volat, pak viděla, co se děje a tiše stála ve zničeném vchodu.

Policista Eric Larsen pocházel z Kansasu. Pro něj představovalo zemětřesení něco zcela dezorientujícího, naprosto děsivého. Měl nutkání pobíhat v kruzích, mávat rukama a vřeštět. Přitom se nedokázal ani zvednout na nohy. Pokusil se o to, a pokaždé byl znovu sražen na zem. Nakonec se rozhodl zůstat na zemi. Schoval si hlavu rukama a zavřel oči. Pokoušel se přemýšlet o televizním scénáři, který mohl napsat, až tohle skončí, ale nedokázal se soustředit.
Ozýval se hluk. Země mručela jako rozhněvaný býk. To je poetická představa, kde jsem to zaslechl? Ale bylo toho víc, tříštění aut, tříštění budov, padající beton a všude ječící lidé, někteří strachem, někteří nenávistí, někteří prostě jen tak. Nakonec se země přestala třást. Budovy byly rozbité nebo nakloněné, auta poničená, ulice samotná rozbitá a zvrás-něná. Parkoviště se změnilo ve skládačku z asfaltu, rozlámaného v podivných úhlech. Supermarket naproti přes ulici se zhroutil, zdi se rozvalily, strop spadl. Z jeho trosek namáhavě vylézali lidé. Erik ještě čekal, chtěl si vzít příklad z domorodců. Tornáda v Kansasu, zemětřesení v Kalifornii: místní by měli vědět, co mají dělat.
Ale oni ne. Těch pár zbývajících stálo, oslněni přivírali oči v jasném letním dni bez mraku, nebo leželi na zemi jako krvavé hromádky, nebo křičeli a pobíhali v kruzích.
Eric se rozhlédl po svém partnerovi. Modré kalhoty uniformy a boty vyčnívaly pod nákladem instalatérského zboží, který spadl z nákladáku. Bedna označená "Tiché splachování" stála tam, kde by měla být hlava. Bedna stála téměř na zemi. Eric se zachvěl a pomalu se postavil. K bedně se pří-blížit nedokázal. Ještě ne. Vydal se k supermarketu a uvažoval, kdy přijede ambulance, rozhlížel se po policejním důstojníkovi, aby mu řekl, co má dělat.
Tři statní muži ve flanelových košilích stáli blízko stejšnu. Jeden ho obcházel a zkoumal škody. Auto bylo těžce naložené. Veranda se zábradlím nebo snad kovovými ornamenty propadla zadní částí auta. Muži hlasitě kleli. Jeden z nich se hrabal v zadní části vozu. Vytáhl brokovnice a podal je přátelům. "Nedostaneme se odsud kvůli těm hajzlům." Muž mluvil tiše a s podivným klidem. Erik ho stěží slyšel.
Ostatní přikývli a začali vkládat do svých pušek náboje. Na Erica Larsena se neohlédli. Když měli zbraně nabité, pozvedli je k ramenům a zamířili na desítku Strážců. Kazatelé v bílých róbách ječeli a zmítali se ve svých řetězech. Pak brokovnice salvou vypálily.
Eric položil ruku na pistoli, pak ji rychle odtáhl. K čertu! S nejistými koleny se vydal k mužům. Znovu nabíjeli.
"Nedělejte to," řekl Erik.
Muži pří zvuku jeho hlasu nadskočili. Otočili se a spatřili policejní uniformu. Zamračili se a nerozhodně se na něj dívali.
Eric je upřeně sledoval. Už si povšiml nálepky "PODPORUJTE MÍSTNÍ POLICII" na nárazníku stejšnu.
Nejstarší ze tří mužů vyštěkl: "Skončilo to! To, co jsi zrovna viděl, byl konec civilizace, nechápeš to?"
A Eric tomu najednou porozuměl. Nepřijedou žádné ambulance, které by odvezly zraněné do nemocnic. Zaraženě se

díval dolů Alamedou k místu, kde stál SUoseph. Neviděl nic než rozbité ulice a zhroucené domy.
Byl odsud vidět Saint Joseph? Eric si nemohl vzpomenout.
Mluvčí mužů stále křičel. "Tihle hajzlové nám zabránili, abychom utekli do kopců! K čemu jsou?"
Podíval se dolů na svou prázdnou brokovnici. Ležela mu rozlomená v dlani. Druhou rukou držel dvě patrony a váhavě je přisunoval k hlavni, ale dovnitř je zatím nezasunul.
"Já nevím," řekl Eric. "Budete prvním člověkem, který začne střílet policisty?" Pohlédl na nálepku na nárazníku. Statný muž sledoval jeho pohled, pak se podíval ulicí dolů. "Budete?" opakoval Erik.
"Ne."
"To je dobře. Teď mi dejte brokovnici."
"Potřebujuji-"
"Já taky," trval na svém Erik. "Vaši přátelé mají další."
"Jsem zatčený?"
"Kam bych vás mohl vzít? Potřebuju vaši brokovnici. To je všechno."

Muž přikývl. "Dobře."
"Taky náboje," pokračoval Eric. Jeho hlas nabyl na naléhavosti.
"V pořádku."
"Teď odsud zmizte," vyzval je Eric. Držel brokovnici, aniž ji nabil. Těch pár Strážců, kteří přežili, to pozorovalo v tiché hrůze. "Děkuju vám," řekl Erik. Otočil se a nestaral se, kam šel statný muž.
Právě jsem pozoroval první vraždu a nic jsem s tím neudělal, řekl si. Rychle odcházel od dopravní zácpy. Bylo to, jako by jeho mysl už nebyla spojená s tělem a jeho tělo vědělo, kam jde.
Obloha na jihozápadě byla podivná. Ve výšce kroužily mraky, tvořily se a mizely jako ve zrychleném filmu. Tohle všechno Erik Larsen znal, znal stejně dobře jako to, co cítil ve vzduchu. Kdokoliv z Topeky by to znal. Počasí na tornádo. Když je vzduch cítit takhle a obloha takhle vypadá, pospícháš do nejbližšího sklepa s rádiem a kanystrem vody.
Do městského vězení v Burbanku je to dobrou míli, pomyslel si Erik. Zkoumavě si prohlížel oblohu. Můžu to zvládnout. Rychle zamířil k vězení. Erik Larsen ještě byl civilizovaný člověk.
Eileen ten incident sledovala s hrůzou. Rozhovor neslyšela, ale to, co se stalo, bylo dostatečně jasné. Policie... už nebyla policií.
Dva ze Strážců zemřeli ošklivou smrtí, pět dalších se svíjelo v agónii smrtelných zranění a zbytek se zmítal, aby se vyprostil z řetězů. Jeden ze Strážců měl pákové nůžky. Eileen je poznala. Joe Corrigan je dal policii jen před několika minutami nebo celými věky.
Scéna venku byla nepochopitelná. Lidé zhrouceně leželi, nebo se plazili ze zřícených obchodů. Jeden muž vylezl na střechu rozbitého nákladňáku. Sedl si na kabinu, nohy si opřel o čelní sklo a zhluboka se napil z láhve whisky. Znovu a znovu se díval vzhůru a smál se.
Kdokoliv měl bílou řízu, byl v nebezpečí. Pro Strážce v
řetězech to byla noční můra. Stovky rozzuřených řidičů, další stovky pasažérů, mnoho lidí prchajících z města, kteří ve skutečnosti neočekávali pád Kladiva, ale vyjížděli jen pro jistotu - a Strážci je zastavili. Většina lidí na ulici stále nehybně ležela na zádech nebo bezcílně bloudila, ale bylo jich tam dost: mužů a žen sbíhajících se ke Strážcům v řízách a spoutaných řetězy, a každý nesl něco těžkého - montážní páky, řetězy na pneumatiky, rukojeti k heverům, baseballové pálky...
Eileen stála ve vchodu. Pohlédla zpět na Corriganovo tělo. Dvě svislé vrásky mezi očima se jí prohloubily, když pozorovala mizejícího policistu Larsena. Venku začínalo lynčování a jediný policista odcházel, rychle odcházel poté, co chladně zhlédl vraždu. To nebyl svět, jakému Eileen rozuměla.
Svět. Co se stalo se světem? Opatrně si vyhledávala cestu zpátky rozbitým sklem do své kanceláře. Díky Bohu za zvýšené podpatky, pomyslela si. Pod nohama jí křupalo sklo. Pohybovala se tak rychle, jak dokázala, nedívala se na rozbité zboží, zlámané regály a prohnuté stěny.
Kus trubky, uvolněné ze stropu, napůl rozdrtil její psací stůl a roztříštil skleněnou desku stolu. Trubka byla těžší než cokoliv, co kdy dříve zvedala. Eileen hekala námahou, ale trubka se pohnula. Zespodu vytáhla svou kabelku a pak šátrala kolem a hledala tranzistorové rádio. Zdálo se nepoškozené.
Neozývalo se z něj nic než statický šum. Zdálo se jí, že v šumu zaslechla několik slov. Někdo křičel "Pád Kladiva!" pořád dokola, nebo to bylo v její hlavě? Na tom nezáleží. Neslyšela žádné užitečné informace.
Nebo spíše spočívaly v tom samotném faktu. Tohle nebyla místní katastrofa. San Andreas muselo být zničeno. Dobře, ale v jižní Kalifornii byla spousta rozhlasových stanic a ne všechny z nich se nacházely poblíž zlomu. Jedna nebo dvě by měly stále vysílat a Eileen nevěděla o žádném vlivu vyvolaném zemětřesením, který by způsoboval tolik statického rušení.
Statika. Procházela zadní částí obchodu. Našla tam další

tělo, tělo jednoho ze skladníků. Poznala to podle pracovního oděvu, nemělo žádný smysl hledat tvář. Nebo ani horní část trupu, ne pod tím... Dveře do uličky byly zablokované. Zatáhla za ně a trochu se pohnuly. Zatáhla znovu, opřela se rozříznutým kolenem o zeď a vší silou tahala. Otevřely se jen tak, aby se dokázala protáhnout. Vyšla ven a vzhlédla na oblohu.
Černé vířící mraky, a začínalo pršet. Slaný déšť. Nad ní
se zablýskalo.

Ulička byla zatarasená troskami. Svým autem v žádném případě nemohla projet. Zastavila se a použila zrcátko z kabelky, našla Kleenex a otřela si šmouhy od špíny a krve. Ne, že by nějak záleželo na tom, jak vypadá, ale cítila se pak lépe. Začalo víc pršet. Temnota, blesky nad hlavou a slaný déšť. Co to znamenalo? Velký úder do oceánu? Tim se pokoušel jí to říct, ale ona ho neposlouchala; mělo to tak málo společného se skutečným životem. Přemýšlela o Timovi, když pospíchala dolů uličkou, zpátky k Alamedě, protože to byla jediná cesta, kudy mohla jít. Když dorazila na hlavní ulici, nemohla uvěřit tomu, co vidí. Tim byl tam, uprostřed lynčování.
*
Zemětřesení srazilo Tima Hamnera pod jeho auto. Zůstal tam, čekal na příští otřes, dokud neucítil benzin. Pak rychle vylezl ven, plazil se přes rozbitý povrch vozovky, zůstával na rukou a kolenou.
Slyšel výkřiky hrůzy a agónie, a nové zvuky: beton třištící se na vozovce, beton prorážející kovová těla automobilů, nekonečné cinkání padajícího skla. A stále tomu nemohl uvěřit. Postavil se a třásl se.
Lidé v bílých řízách, modrých uniformách a civilních šatech leželi roztroušeni na rozbité ulici a chodnících. Někteří se hýbali. Jiní ne. Někteří byli viditelně mrtví, zkroucení nebo rozdrcení. Auta byla převržená, sražená dohromady nebo rozmačkaná padajícím zdivem. Žádná budova
nestála neporušená. V nose silně cítil zápach benzinu. Sáhl po cigaretě, prudce škubl rukou nazpátek, pak s rozmyslem zasunul zapalovač do zadní kapsy, kde bude muset přemýšlet, než ho najde.
Třípatrová budova ztratila své východní průčelí; sklo a cihly se rozbily, rozsypaly se po parkovišti a do boční ulice téměř až k místu, kde ležel Tim Hamner. Pořady kus zdiva s částí arkýřového okna propadl místem spolujezdce v Hamnerově autě. Z auta vytékal benzin do zvětšující se louže. Odněkud uslyšel výkřiky. Pokusil se je nevnímat. Nedokázal vymyslet, co by měl dělat. Pak se zpoza rohu vyhrnul dav.
Vepředu běželi tři muži v bílých řízách. Nekřičeli, namáhavě dýchali a šetřili na to všechen dech. Křik přicházel od těch za nimi, ne od těch, kteří běželi v čele.
Jeden z lidí v řízách začal nakonec křičet. "Pomoc! Prosím!" křičel na Tima Hamnera a běžel směrem k němu.
Dav pokračoval v pronásledování. Dívali se na Tima Hamnera, všechny ty oči najednou, a on si pomyslel: Oni věří, že jsem s nimi! Pak horší myšlenka: Můžou mě poznat. Jako muže, který vynalezl Kladivo...
Tim měl příliš málo času, aby o tom uvažoval. Sáhl do vozu a vytáhl přenosný magnetofon. Mladík v bílé říze, který k němu běžel, měl rozcuchané světlé vlasy a vyhublou tvář, zkřivenou v klasických liniích hrůzy. Tim napřáhl mikrofon směrem ke Strážci a zavolal hlasitě: "Okamžik, prosím, pane. Jen jak -"
Uražený a zrazený muž srazil mikrofon a proběhl kolem něj. Ostatní dva uprchlíci a většina davu pokračovali dolů ulicí -- směrem ke slepému konci, a to samozřejmě bylo škoda. Několik statných chlapíků proběhlo kolem Tima a stíhali muže v řízách do rozbité budovy. Jeden se zastavil, ztěžka oddechoval a podíval se na Tima.
Hamner znovu pozvedl svůj mikrofon. "Pane? Máte představu, jak se tohle všechno stalo?"
"K čertu, ano... kámo. Tyhle hajzlové... tihle Strážci nás zablokovali, právě když jsme se hnali pryč do Big Bear. Chtěli... zastavit kometu modlením. Ono to... nefungovalo,

a oni... nás tu uvěznili, a my jsme... už zabili asi... polovičku těch hajzlů."
Fungovalo to! Nikdo nějak nepřemýšlí o zabití novináře. Možná, že jsou příliš viditelní na veřejnosti: celý svět se dívá. Zbytek vzbouřeného davu se zastavil, kupil se okolo, ale ne, jako kdyby čekali v pořadí, až budou moci zabít Tima Hamnera. Čekali na příležitost promluvit.
"Odkud jste?" vyptával se jeden.
"KNBS," odpověděl Tim. Hrabal v kapsách po novinářském průkazu, který mu dal Harvey Randall. Byl tam. Tim ho rychle ukázal, ale na jménu držel palec.
"Můžete vyslat zprávu?" dožadoval se muž. "Přivolat -"
Tim zavrtěl hlavou. "Tohle je záznamník, ne vysílačka. Zbytek štábu tu brzo bude. Doufám." Otočil se zpět k prvnímu muži. "Jak se teď odsud chcete dostat?"
"Nevím. Asi půjdu pěšky." Zdálo se, že ztratil zájem o prchající Strážce.
"Děkuji vám, pane. Kdybyste se laskavé podepsal..." Tim vytáhl štos formulářů NBS. Velký muž ustoupil, jako kdyby to byli škorpióni. Na chvíli vypadal zamyšleně.
"Zapomeň na to, kámo." Otočil se a odešel. Ostatní šli za ním a celý dav se rozplynul, nechal Tima samotného u vraku jeho auta.
Hamner si vložil průkazku novináře do kapsy košile, upravil ji tak, aby byla vidět velká písmena "TISK", ale nebylo vidět jeho jméno. Pak si hodil řemen magnetofonu přes rameno. Také nesl mikrofon a štos formulářů. Bylo to těžké a neohrabané, ale stalo to za to. Nesmál se.
Alameda byla naplněna hrůzami. Žena oblečená v drahém kalhotovém kostýmu poskakovala na hromádce s bílou řízou. Tim se odvrátil. Když se ohlédl, rojilo se kolem něj víc lidí. Nesli krvavé montážní páky. Jeden muž vyrazil proti němu a pozvedl mu ohromnou pistoli k břichu. Tim na něj namířil mikrofon. "Promiňte, pane. Jak se stalo, že jste zůstal uvězněn v téhle zácpě?" Muž plakal, když vyprávěl svůj příběh...
Někdo se postavil k Timovu lokti. Hamner zaváhal, nechtel se odvracet; muž s pistolí pořád mluvil, slzy hněvu mu tekly po tváři a pistole stále mířila Timovi na břicho. Naléhavě se díval Timovi do očí. Ať viděl cokoliv, dosud nevystřelil...
Kdo to k čertu byl? Někdo se natahoval po formulářích -
Eileen! Eileen Hancocková? Tim držel nehybně mikrofon, když se Eileen náhle postavila vedle něj. Nechal ji, aby si vzala formuláře.
"V pořádku, šéfe, jsem tady," oznámila. "Jsou tam vzadu trochu problémy..."

Tim téměř omdlel. Nechystala se odhalit jeho kamufláž, díky Bohu, že je natolik chytrá. Tim přikývl, oči stále upíral na muže, kterého zpovídal. "Jsem rád, že ses sem dostala," řekl Tim koutkem úst, mluvil tiše, jako by se bál, aby nezkazil rozhovor. Neusmál se.
"... a jestli uvidím dalšího z těch hajzlů, zabiju ho taky!"
"Děkuju vám, pane," dostal ze sebe Tim chraplavě. "Nepředpokládám, že by vám vadilo podepsat -"
"Podepsat? Podepsat co?"
"Formulář o vysílání."
Pistole vylétla a zamířila Timovi do obličeje. "Ty bastarde!" zaječel muž.
"Budete anonymní," naléhala Eileen. "Pane - vy přece víte, že v Kalifornii existuje zákon na ochranu novinářů, ne?"
"Co -"
"Nemůžou nás nutit, abychom prozradili naše zdroje," tvrdila Eileen. "Nemusíte si dělat starosti. Je to zákon."
"Ach." Muž se rozhlédl kolem sebe. Ostatní nespokojenci někam zmizeli a pršelo. Podíval se na Tima a na Eileen a na pistoli ve své ruce. Opět se rozplakal. Pak se otočil a odcházel. Po několika krocích se dal do běhu.
Někde vykřikla nějaká žena, krátce a ostře. V pozadí bylo slyšet křik, sténání a hromobití, stálé hřmění, a velmi blízko. Zvedl se prudký vítr. Dva muži stáli na nepoškozeném autě s přenosnou televizní kamerou. Nedalo se říct, jak dlouho tam byli, ale zůstávali tam úplně sami v ostrůvku soukromí. Stejně tak Tim a Eileen.
"Lynčující se stydí publicity," začal Tim. "Jsem rád, že tě vidím. Zapomněl jsem, že tu blízko pracuješ."

"Pracovala jsem," upřesnila Eileen. Ukázala směrem k troskám Corriganova obchodu. "Nepředpokládám, že bude někdo prodávat instalatérské zboží..."
"Z Burbanku nikdo," souhlasil Tim. "Jsem rád, že tě vidím. Víš to, ne? Co teď budeme dělat?"
"Ty jsi expert."
Blízko práskl blesk. Kopce v parku Griffith hořely modrými záblesky.
"Do vyšších poloh," řekl Tim. "A rychle."
Eileen vypadala překvapeně. Ukázala na blesky.
"Ty do nás můžou uhodit," souhlasil. "Ale větší šanci budeme mít, když vypadneme z tohohle údolí s řekou. Cítíš ten déšť? A může dojít k..."
‚Ano?"
"Přílivové vlně," dokončil Tim.
"Ježíši. Je to skutečné, co? Tak tudy. Nahoru do Verdu-go Hills. Můžeme jimi projít. Kolik máme času?"
"Nevím. Záleží na tom, kam to dopadlo. Nejspíš kam dopadly."
Tima překvapilo, jak klidně dokáže mluvit.
Eileen vyrazila po Alamedě směrem na východ. Silnice je vedla k čelu dopravní zácpy, kde ležela zhroucená těla Strážců. Když přísli blíž, křižovatkou prudce projelo auto, vjelo do benzinové pumpy a pak na chodník. Protáhlo se mezi zdí a telefonním sloupem a sedřelo si lak z pravého boku.
Auto, které stálo za ním, teď zůstalo volné a bylo ode-mčené. V zapalování se klimbaly klíčky. Eileen ukázala Timovi směrem k němu. "Jsi dobrý řidič?" ptala se.
"Ujde to."
"Já budu řídit," prohlásila pevně. "Jsem v tom zatraceně dobrá." Vlezla na sedadlo řidiče a nastartovala. Byl to starší chrysler, kdysi luxusní vůz. Teď byly koberečky prošlapané a potahy sedadel hyzdily ošklivé skvrny. Když motor naskočil a pravidelně se rozběhl, Tim si pomyslel, že je to nejkrásnější auto, které kdy viděl.
Eileen vyrazila po stejné trase jako předchozí auto. Přejela bílou řízu - bum - nezpomalila. Prostor mezi telefonním sloupem a zdí byl úzký, ale projela jím rychle,
minimálně dvacet mil za hodinu, a vůbec na to nedbala. Tim zadržel dech, dokud neprojeli.
Před nimi se silnice lehce zatáčela. Oba jízdní pruhy byly ucpané auty a Eileen se držela na chodníku. Když se musela vyhýbat dalším sloupům, odbočovala na trávník. Projížděla záhony růží a pěstěnými trávníky, dokud neminuli dopravní zácpu.
"Dobrý Bože, ty jsi dobrá řidička," uniklo Timovi.
Eileen nevzhlédla. Byla zaměstnaná tím, že se vyhýbala překážkám. Některé z překážek byli lidé. "Neměli bychom je varovat?" zeptala se.
"Bude to k něčemu? Ale ano," souhlasil Tim. Otevřel okénko na své straně. Déšť teď prudce lil a sůl ho štípala do očí.
"Utíkejte do vyšších poloh," křičel. "Přílivové vlny. Záplavy! Utíkejte do vyšších poloh," volal do sílícího větru. Lidé se po nich dívali, když projížděli kolem. Pár se jich divoce rozhlíželo a jednou Tim zahlédl muže, jak chytil ženu a náhle rozhodnut se hnal k autu.
Zabočili za roh, a tam šlehaly rudé plameny. Celý blok domů nekontrolované hořel, hořel bez ohledu na déšť. Vítr vynášel do vzduchu planoucí úlomky.
Jindy zpomalili, aby se vyhnuli hromadě sutě na silnici. Proti nim běžela nějaká žena a nesla svázanou přikrývku. Než mohla Eileen zrychlit, žena se dostala k autu. Hodila přikrývku do okna. "Jmenuje se John!" vykřikla. "Postarejte se o něj!"
"Ale - přece nechcete -"
Tim nedokázal dokončit. Žena se odvrátila. "Mám tam dvě další!" křičela. "John. John Mason. Pamatujte si jeho jméno!"
Eileen znovu zrychlila. Tim otevřel balíček. Leželo v něm dítě. Nehýbalo se. Tim se pokoušel nahmatat tep, a když ruku vytáhl, měl ji zakrvácenou. Byla to jasně červená krev z tepny, a její zápach zaplnil auto bez ohledu na slanou vůni

deště.
"Je mrtvé," hluše řekl Tim.
"Vyhoď ho ven," vyzvala ho Eileen.
"Ale- "

"Jíst ho nebudeme. Takový hlad mít nebudeme."
Tima to šokovalo natolik, že vystrčil dítě z okna a pustil ho. "Já - je to, jako kdybych odhodil na silnici kus svého života," řekl.
"Myslíš, že mě se to líbí?" ozvala se Eileen sevřeným hlasem. Tim se na ni znepokojeně podíval; po tvářích jí stékaly slzy. "Ta žena si myslí, že zachránila své dítě. Alespoň šito myslí. To je všechno, co jsme pro ni mohli udělat."
"Ano," souhlasil Tim mírně.
„Jestli... Až. Až se dostaneme do vyšších poloh, až budeme vědět, co se děje, můžeme začít znovu přemýšlet o civilizaci," řekla Eileen. "Do té doby budeme přežívat."
"Pokud to dokážeme."
"Dokážeme." Neochvějně jela dál. Pršelo tak silně, že neviděla, přestože se stěrače míhaly a rozmazávaly špínu a sůl po předním skle.
Dalnice Golden State byla popraskaná. Podjezd blokovaly vraky. Změť aut a -velká cisterna s benzinem ležely uprostřed rozšiřující se kaluže ohně.
Ježíši," vyděsil se Tim. "To je... neměli bychom zastavit?"
"Kvůli čemu?" Eileen zabočila vlevo a jela souběžně s dálnicí. "Jestli to někdo přežil, se už dostal ven."
Projížděli obytnou čtvrtí. Domy většinou vydržely nedotčené. Oba pocítili úlevu; chvíli tam nebyl nikdo zraněný, polámaný nebo umírající. Našli jiný podjezd a Eileen k němu zamířila.
Přes cestu stál silniční zátaras, ale někdo ho strhnul. Eileen jím projela. V té chvíli se z deště vpředu se vynořilo jiné auto. Prohnalo se kolem nich s troubícím klaksonem.
"Proč by měl někdo jezdit do údolí?" dožadoval se Tim vysvětlení.
"Manželky. Milenky. Děti," vypočítávala Eileen. Teď stoupali. Když byla cesta zablokovaná zkroucenými pozůstatky budov a aut, Eileen zabočila vlevo, mířila stále na sever a východ. Minuli ruinu nemocnice. Policisté v modrém, ošetřovatelky v bílém oblečení, promočeném deštěm, se vrtali v troskách. Jeden z policistů se zastavil a podíval se na ně. Tim se vyklonil z okénka a a křičel na něj. "Utečte do vyšších poloh! Záplava! Přílivová vlna! Do vyšších poloh!"
Policista zamával, pak se otočil zpět k troskám nemocnice.
Tim se stísněně díval do špíny vířící na čelním skle. Snažil se mrkáním potlačit slzy.
Eileen na něj krátce pohlédla. Její ruka se dotknula jeho a pak se vrátila na volant. "Nemohli jsme pomoci. Mají auta a dost lidí..."
"Myslím, že ano." Uvažoval, jestli si to myslí doopravdy. Jízda noční můrou pokračovala, jak se auto šplhalo směrem k Verdugo Hills, kolem zřícených štukových domů, spadlé školy, hořících domů a neporušených domů. Kdykoliv někoho viděli, Tim vykřikoval varování. Cítil tak menší výčitky, že nezastavují.
Pohlédl na hodinky. Zdálo se to neuvěřitelné, od doby, kdy uviděl jasný_ záblesk, uplynulo méně než čtyřicet minut Zamumlal to: "Čtyřicet minut. Hodina H plus čtyřicet minut a odpočet pokračuje."
*
Vlna se řítí ven ze středu Mexického zálivu, pohybuje se rychlostí 760 mil za hodinu. Když dostihuje mělčiny podél pobřeží Texasu a Louisany, úpatí vlny klopýtá. Další a další voda se řítí zezadu, vrší se výše a výše, dokud tyčící se monstrum půl kilometru vysoké nepřepadá kupředu a nevylije se na pevninu.
Galveston a Texas City mizí pod narážejícími vlnami Voda, která plyne na západ přes močály do El Laga a dále na západ do samotného Houstonu, je teď naplněná troskami. Vlny narážejí v celém oblouku od Brownsville v Texasu do Pensacoly na Floridě, vyhledávají nížiny, řeky, jakoukoliv cestu do vnitrozemí a pryč od planoucího pekla na dně Mexického zálivu.
Podél západního pobřeží Floridy se vody tyčí do výše; pak prorážejí a unášejí s sebou písčitou půdu. Za sebou nechávají vyhlazené kanály, miliony průchodů ze Zálivu do

Atlantiku. Golfský proud bude v následujících stoletích chladnější a mnohem slabší.
Vody protékající Floridou jsou náladové. Tady se odražená vlna spojí s hlavním proudem řítící se vody, aby se zvedla ještě výše, tady se odrazem vyruší a ponechá části bažin Okefenokee nedotčené. Havana a Florida Keys mizí v okamžiku. Miami se těší hodinovému odkladu, dokud se dolů nezenou vlny z úderů do Atlantiku, nesetkají se s vlnami pospíchajícími ze Zálivu, nepřemůžou je a nenarazí do měst na východě Floridy.
Vody Atlantiku se vlévají do Mexického zálivu nově vytvořenými kanály napříč Floridou. Polévková mísa Zálivu je nemůže všechny zadržet a vody se znovu přelévají na západ a sever, přes dříve zatopenou pevninu. Jedna vlna se vrhá vzhůru po Mississippi. Je čtyřicet stop nad úrovní zátopy, když míjí Memphis v Tennessee.
*
Fred Lauren strávil u okna celou noc. Mříže vůbec nezakrývaly oblohu. Strčili ho samotného do cely poté, co ho vyfotografovali a sejmuli otisky prstů. Pak ho opustili. V poledne ho měli převézt do losangeleské věznice.
Fred se zasmál. V poledne nebude žádná losangeleská věznice. Nebude tam žádné Los Angeles. Nikdy nedostanou příležitost zavřít ho s těmi ostatními muži. Vrátily se mu vzpomínky na jiné vězení a on je potlačil lepšími myšlenkami.
Vzpomínal na Colleen. Přišel k jejím dveřím s dárky. Chtěl si jenom pohovořit. Bála se ho, ale byl uvnitř dřív, než mohla

zajistit dveře na zástrčku. Přinesl pro ni velmi hezké dárky, dost hezké na to, aby ho nechala stát u dveří. Ona zatím stála na druhé straně místnosti a dívala se na šperky, rukavice a červené střevíčky, a pak se podivovala tomu, že zná její velikosti a on jí to řekl.
Mluvil a mluvil, po chvíli se začala tvářit přátelsky a nechala ho, aby se posadil. Nabídla mu pití a mluvili dál, a ona sama si dala dvě skleničky, a pak další. Byla potěšená,
že o ní toho tolik ví. Samozřejmě jí nepovídal o teleskopu, ale řekl jí, že ví, kde pracuje, a kde nakupuje, a jak je krásná...
Fred nechtel vzpomínat na ten zbytek. Jak se napila o trochu víc, než měla, a řekla mu, že i když se zrovna seznámili, cítí, že ho zná už dlouho a samozřejmě, že on ji znal už dlouho, i když to nevěděla, a zeptala se, jestli chce zůstat...
Děvka. Jako všechny. Děvka. Ne, nemohla být děvka, opravdu ho milovala, věděl, že ano, ale proč se smála, a pak křičela a řekla mu, aby vypadnul, když -
NE!
Na další už Fred pokaždé přestal vzpomínat. Vzhlédl na oblohu. Ta kometa tam byla. Její ocas zářil napříč oblohou stejně, jak to viděl na obrázcích v astronomických časopisech, a když byla obloha modrá skrytým úsvitem a jasněla v tom maličkém úseku západní oblohy, který Fred mohl vidět, stále tam zůstaly náznaky komety mezi mraky, a lidé se pohybovali dole na ulicích, blázni, cožpak to nevěděli?
Přinesli mu do cely snídani. Žalářníci s ním nechteli mluvit. Dokonce i komisaři se něj dívali takhle...
Věděli. Věděli. Policejní lékaři ji museli prohlédnout, a věděli, že nebyla, že on nemohl, že se pokusil, ale nemohl, ona se smála a on věděl, že by to mohl udělat, ale nechtel, a ona se znovu smála, a on ji kousl, až vykřikla a pak už mohl, jenomže ona křičela dál!
Musel na to přestat myslet. Musel, než si vzpomene na postavu na posteli. Policisté ho donutili, aby se na ni podíval. Jeden mu zvláštním způsobem držel ruku a ohýbal mu prsty, dokud neotevřel oči a nepodíval se a on nechtel, cožpak nerozuměli tomu, že ji miloval a že nechtel...?
Obloha podivně zazářila mezerami mezi domy na protější straně ulice. Někde vlevo, daleko na jihu a západě. Zář pohasla dřív, než vůbec něco uviděl, ale Fred se usmál. Stalo se to. Teď už to nemůže trvat dlouho.
"Hej, Charlie," zavolal opilec v bloku naproti. "Charlie!"
"Jo?" odpověděl komisař.

"Co to doprdele bylo? Promítají venku filmy?"
"Nevím, o čem mluvíš. Zeptej se toho sexuálního maniaka, má celu obrácenou na západ."
"Poslyš, sexuální maniaku -"
"Stěny a podlaha se náhle divoce zatřásly. Letěl... Napřáhl ruce, aby odrazil zeď od své hlavy. Kamenná vlna ho udeřila do rukou a Fred zavyl. V levém lokti ucítil šílenou bolest.
Zdálo se, že se podlaha stabilizuje. Vězení bylo solidně stavěné. Nic se nepoškodilo. Fred pohnul levou paží a zasténal. Teď křičeli ostatní vězni. Jeden ječel bolestí. Musel spadnout z horního lůžka. Fred je všechny ignoroval a znova se přesunul k oknu. Cítil skutečný strach. To bylo všechno?
Obyčejný den, s... mraky. Ježíši, ty letí rychle! Vířily, tvořily se a zase mizely, hnaly se na severozápad. Spodní val mraků, který byl klidnější a stálejší, se začal přesunovat na jihozápad. Nepodobalo se to tomu, co Frank očekával. Byl připraven na jedinou vlnu ohně. Den posledního soudu si svůj čas vychutnával.
Obloha potemněla. Teď byla plná černých mraků, vířících, kroužících, svítících nepřetržitými blesky. Vítr a hromy burácely hlasitěji než vězni...
Konec světa přicházel s oslepujícím světlem a se současným zaburácením hromu.
Fred se znovu vzpamatoval a zjistil, že leží na podlaze. Loket ho pronikavě bolel. Blesk... blesk musel uhodit do samotného vězení. V chodbě nesvítila žádná světla, venku bylo temno, takže mohl vidět jen surrealistické záblesky, jako na stroboskopicky osvětlené diskotéce.
Charlie procházel podél bloku cel. Nesl klíče. Pouštěl vězně ven. Jednoho po druhém. Otevřel cely, oni vycházeli a šli chodbou - a Fredyho celu už minul. Cely na obou stranách byly otevřené. Jeho zůstala zamčená.
Fred vykřikl. Charlie se neotočil. Kráčel dál, dokud se nedostal na konec bloku, pak vyšel ven a šel dolů po schodech. Fred zůstal sám.
Eric Larsen se neohlížel nalevo ani napravo. Šel dlouhými kroky. Procházel kolem mrtvých a zraněných a ignoroval prosby o pomoc. Mohl by jim pomoci, ale pohánělo ho neodolatelné nutkání. Chladné oči a nedbale nesená brokovnice odradily každého, aby mu vstoupil do cesty.
Neviděl žádného jiného policistu. Stěží vnímal lidi kolem sebe, to, že někteří pomáhají zraněným, někteří se zdrceně dívají na trosky svých domů, krámků a obchodů, někteří bezcílně pobíhají. Nic z toho teď nehrálo roli. Byli všichni odsouzeni, stejně jako byl odsouzen Eric Larsen.
Mohl si vzít auto a ujet do kopců. Viděl kolem sebe uhánět auta. Viděl Eileen Hancockovou ve starém chrysle-ru. Kdyby zastavila, mohl by odjet s ní, ale neudělala to a Eric byl rad, protože bylo dost obtížné dodržet své předsevzetí. Ale co když ho nepotřebují? Co když to je nesmyslné poslání? Neexistoval způsob, jak se to dozvědět.
Měl jsem si vzít auto, pomyslel si. Mohl jsem to dokončit a mít šanci. Teď je příliš pozdě. Došel k policejní stanici, městské radnici a vězení. Vypadaly opuštěné. Vešel do vězení. Pod troskami veliké skříně, která stávala u zdi, ležela mrtvá policistka. Neviděl nikoho jiného, živého ani mrtvého. Prošel za přijímací celu a nahoru po schodech. V celách vládlo ticho.
Bylo to nesmyslné poslání. Nebylo ho potřeba. Chystal se sejít zpátky po schodech, ale zastavil se. Nemá smysl jít tak daleko a nepřesvědčit se.
Mluvilo se o přílivové vlně, která bude následovat po pádu Kladiva. V Burbanském vězení byli lidé, lidé, které tam Eric

Larsen zavřel. Opilci, kapsáři, mladí povaleči, kteří říkali, že je jim osmnáct, ale vypadali mnohem mladší. Nemohl je nechat, aby se utopili jako krysy v zapomenutých celách vězení. To si nezasloužili. A Eric je tam zavřel - byla to jeho odpovědnost. Zamřížované dveře na horním konci schodiště zůstaly otevřené. Eric jimi prošel a rozsvítil svou velkou baterku v téměř úplné tmě. Dveře cel byly otevřené. Všechny kromě jedné.
Všechny kromě jedné. Eric došel k cele. Fred Lauren

stal otočen zády k chodbě. Levačkou si držel pravou ruku. Díval se upřeně z okna a neotočil se, když na něj Eric posvítil. Eric stál a chvíli ho pozoroval.
Nikdo si nezasloužil utopit se jako krysa v kleci. Žádný člověk. Zloději, opilci, utečenci a...
"Otoč se," vyzval ho Eric. Lauren se nepohnul. "Otoč se, nebo ti prostřelím kolena. To hodně bolí."
Fred zakňoural a otočil se. Uviděl brokovnici, která na něj mířila. Policista držel světlo bokem, téměř za sebou, takže ho Fred mohl vidět.
"Víš, kdo jsem?" zeptal se policista.
"Ano. Zabránil jste tomu druhému policistovi, aby mne včera večer tloukl."
Fred přistoupil blíž. Díval se na brokovnici. "Ta je na mě?"
"Přinesl jsem ji kvůli tobě," oznámil mu Erik. "Přišel jsem pustit ostatní. Tebe nemůžu pustit. Tak jsem přinesl brokovnici."
"Je to konec světa," naříkal Fred Lauren. "Konec všeho. Nic nezůstane. Ale..." Fred hluboko v hrdle skučel. "Ale kdy? Mohl byste... prosím, musíte mi to říct. Nebyla by teď mrtvá? Už teď? Nemohla přežít konec světa. Ona musela zemřít a já bych s ní nikdy nemluvil -"
.Mluvil s ní!" Eric ve vzteku pozvedl brokovnici. Viděl Freda Laurena, jak klidně stojí a čeká. Viděl postel a to, co zbylo z mladé dívky, a skříň s pateticky malým šatníkem. Cítil v nose zápach čerstvé krve. Prst se mu sevřel na spoušti, pak povolil. Sklonil brokovnici.
"Prosím," zoufale řekl Fred Lauren. "Prosím -"
Eric rychle pozvedl zbraň. Nevěděl, že brokovnice dokáže tak tvrdě kopnout.

•|
ÚTERÝ HORKÉHO FONDÁNU: Dva
Ach, běžel jsem do kopců a kopce padaly, běžel jsem k moři a moře se vařilo, běžel jsem k obloze a obloha hořela!
VŠECHNO TOHO DNE.
V zaplněné místnosti se ozýval hlasitý praskot statického šumu. Náhodné skvrny a barvy zaplňovaly velký televizor, ale dvacet mužů a žen se upřeně dívalo na obrazovku, kde sledovali, jak světla oslnivě září a pohasínají nad Atlantikem, nad Evropou, Severní Afrikou a Mexickým zálivem. Pouze Dan Forrester pokračoval v práci. Na obrazovce nad jeho terminálem byla mapa světa zobrazená počítačem a Forrester pracně vyvolával všechny údaje přijaté v JPL, vynášel údery a využíval jejich umístění jako vstup pro další výpočty.
Charles Sharps cítil, že by ho Forresterovy výpočty měly zajímat, ale nezajímaly. Místo toho pozoroval ostatní. Otevřená ústa, vyvalené oči, záda vtlačená do opěradel. Odtahovali se od svých pohaslých terminálů a obrazovek, jako kdyby nebezpečí bylo v nich. A Forrester stále vyťukával příkazy, vykonával přesné pohyby, studoval výsledky a znovu vyťukával...
"Pád Kladiva," řekl si Sharps sám pro sebe. A co s tím k čertu můžeme udělat? Nic ho nenapadalo a místnost ho

deprimovala. Opustil své stanoviště a šel ke dlouhému stolu podél jedné stěny. Stála tam káva a buchty a Sharps si nalil šálek. Díval se do něj, pak ho pozvedl v posměšném pozdravu. "Poslední soud," řekl. Mluvil potichu. Ostatní se začali zvedat ze svých stanovišť.
"Poslední soud," opakoval Sharps. Ragnarok. A k čemu teď je hrdá lidská civilizace? Doba ledová, Doba ohně, Doba sekery, Doba vlků... otočil se a uviděl, že Forrester opustil své stanoviště a jde ke dveřím. "Co teď?" zeptal se Sharps.
"Zemětřesení." Forrester dál rychle šel ke dveřím. "Zemětřesení." Vyslovil to nahlas, takže to každý mohl slyšet, a začali se hnát ke dveřím.
Doktor Charles Sharps si nalil šálek téměř plný. Donesl ho ke kohoutku a přilil do něj studenou vodu. Byla to filtrovaná moka káva, uvařená před necelou hodinou a uchovávaná v čisté termosce. Škoda lít do ní vodu; ale teprve teď byla tak chladná, aby se dala pít. Jak dlouho může trvat, než se lodi opět dokážou plavit přes velké oceány? Roky, desetiletí, věčnost? Možná už nikdy neochutná kávu. Sharps vyprázdnil šálek čtyřmi doušky a odhodil ho na podlahu. Těžký čínský porcelán poskakoval a koulel se k terminálu. Sharps vyběhl ven.
Ostatní minuli Forrestera v chodbě; skleněné dveře u vchodu se za ním právě zavíraly. Šel rychle kolébavou chůzí: Dan Forrester nikdy nebyl atlet, ale jistě by se dokázal pohybovat rychleji než takhle. Takže mají dost času? Sharps popoběhl, aby ho dostihl.
"Parkoviště," vydechl Dan. "Dívej se -" Shaps se zakymácel a udržel rovnováhu. Dan tancoval na jedné noze. Země se otřásla, důrazně, jednou. Sharps si pomyslel: proč, to nebylo špatné. Budovy ani nejsou poškozené -"
"Teď," řekl Forrester. Šel dál směrem k parkovišti. Bylo na horním konci dlouhé řady betonových schodů. Dan se zastavil poblíž vrcholku, těžce dýchal, a Sharps si přehodil Danovu paži přes rameno a podařilo se mu ho napůl vynést zbytek cesty nahoru. Tam se Dan složil a převalil se. Sharps ho znepokojeně pozoroval.
Forrester oddychoval, pokoušel se něco říct a nepovedlo se mu to. Byl příliš udýchaný. Zvedl jednu paži a ukázal dlaní dolů. Sedni si.
Příliš pozdě. Zem se mu roztancovala pod nohama a Sharps dosedl příliš tvrdě, pak zjistil, že se kutálí ke schodům.

Tentokrát se ozýval zvuk tříštícího se skla, ale když Sharps vzhlédl na komplex budov JPL, neviděl žádné zjevné škody. Dole pod nimi začali vybíhat reportéři ze střediska Von Karmana, ale hodně se jich zastavilo po mírném otřesu a někteří se vrátili zpátky.
"Řekni jim..." Puff, puff. "Řekni jim, ať jdou ven," řekl Forrester. "Nejhorší přijde -"
Charles Sharps zavolal na reportéry. "Přijde velký otřes! Ať všichni utečou ven!" Poznal muže z New York Times.
"Vyžeňte všechny ven!" zavolal Sharps.
Otočil se a uviděl, že Forrester vstal a rychle jde do zadní části parkoviště, pryč od aut. Šel tak rychle, že ho Shaps nikdy neviděl pohybovat se rychleji. "Pospěšte si!" zavolal Sharps na ostatní.
Muži a ženy se hrnuli ven ze všech budov JPL. Někteří běželi směrem k Sharpsovi a parkovišti. Ostatní se motali v prostorách mezi budovami a uvažovali, kam jít. Sharps zuřivě gestikuloval, pak se podíval na Forrestera. Dan se dostal na volnou plochu a sedal si...
Sharps se otočil a utíkal k Forresterovi. Doběhl k němu a natáhl se na asfalt. Chvíli se nic nedělo.
"První úder... byla pozemní vlna... z dopadu do Death Valley," odfukoval Forrester. "Pak... dopad do Pacifiku. Nevím, jak dlouho bude trvat, dokud nevyvolá -"
Země zasténala. Ptáci vzlétli do povětří, ve kterém visel pocit hrozící zkázy. Na dolním konci parkoviště právě skupinka lidí docházela k hornímu konci schodiště a blížila se k Forresterovi a Sharpsovi.
Zem znovu zasténala. Pak zahřměla.
"San Andreas," vysvětloval Forrester. "Bude zcela zničen. Vzdáleností se to zpozdilo. Stovky megatun energie. Možná víc."
Několik lidí už opustilo schodiště. Dva z nich zamířili k

Sharpsovi a Forresterovi. Zbytek hledal svá auta. "Vyžeňte je odtamtud," vydechl Forrester.
"Utíkejte do volného prostoru!" vykřikl Sharps. "A zmizte z toho schodiště! Utíkejte pryč!"
Na vrcholku schodiště se objevila televizní kamera. Nesl ji muž, následovaný nějakou ženou. Za nimi pospíchal hlouček lidí. Televizní štáb se vydal přes parkoviště -
A země se pohnula. Měli dvě nebo tři sekundy, aby se schoulili a objali kolena, než zemětřesení nabralo sílu. Země znovu zařvala, a znovu, ozývaly se další zvuky, zvuky křičících lidí, padajícího skla a praskajícího betonu, a pak zvuky ztratily veškerou podobu a staly se beztvarým chaosem z noční můry. Sharps se pokoušel sedět vzpřímeně a dívat se zpátky směrem k JPL, ale nic nezůstávalo beze změny. Asfalt pukal a pukal. Horký povrch vozovky prudce podjel a vrhl Sharpse do dvojitého přemetu, pak se ještě jednou zakolébal a vyhodil, svět se zaplnil hlukem, burácením a výkřiky.
Nakonec to skončilo. Sharps se posadil a pokusil se zaostřit oči. Svět se změnil. Podíval se vzhůru k tyčícím se angeleským horám, a jejich obrysy byly jiné, trochu, ale jiné. Nemel čas toho vidět víc. Za ním se ozvala rána a když se otočil, uviděl, že část parkoviště zmizela, zbytek se naklonil v podivném úhlu. Mnoho aut zmizelo, převalilo se do propasti, která se vytvořila mezi ním a schodištěm - jenomže žádné schodiště tam nebylo. Schody se také zřítily do spodního parkoviště. Zbylá auta se vzájemně potrkala jako bojující zvířata. Odevšud se ozýval rámus: auta, budovy, kameny, všechno semleté dohromady.
Volkswagen se dunivě kutálel směrem k Sharpsovi jako kovový bodlák hnaný větrem a zvětšoval se. Sharps vykřikl a pokoušel se utéci. Nohy ho neudržely. Padl, plazil se a viděl VW, jak se překutálel za jeho patami jako hora nalakovaného plechu. Vůz se napůl rozplácl o lincolna... a teď byl zase velký jen jako obyčejný volkswagen.
Další malé auto leželo na střeše, někdo zůstal pod ním a zmítal se. Ach Bože, byla to Charlene a neexistovala naděje, že by se k ní někdo mohl dostat. Náhle se přestala hýbat. Zem se stále chvěla a sténala, pak se zazmítala. Další část parkoviště se oddělila, poklesla, pomalu sklouzla ze svahu, unášela s sebou Charlene a její auto - zabijaka. Teď už Sharps rámus neslyšel. Ohluchl. Ležel roztažený na otřásající se zemi a čekal, až to skončí.
Věž, velká centrální budova JPL, zmizela. Na jejím místě zbyla pomačkaná hmota ze skla, betonu, zkrouceného kovu, rozbitých počítačů. Von Karmanovo centrum bylo také v troskách. Jedna zeď se zřítila a skrze ni viděl Sharps první měsíční modul bez lidské posádky, kovového pavouka, který letěl na Měsíc, aby prozkoumal jeho povrch. Kosmická loď bezmocně ležela pod padajícím stropem. Pak se zřítily i stěny, pohřbily loď a pohřbily oddělení vědeckého tisku.
"Konec! Kdy to skončí?" křičel někdo. Sharps dokázal slova jen stěží slyšet.
Nakonec zemětřesení začalo ustávat. Sharps zůstal ležet. Nechtel pokoušet osud. To, co zbylo z parkoviště, bylo nakloněné z kopce a ve středu prohnuté. Teď měl Sharps čas přemýšlet, kdo šel po schodišti za kameramanem. Ne, že by na tom záleželo; bylo po nich, bylo po kameramanech; každý, kdy se nacházel ve vzdalenosti do padesáti stop od schodišťové šachty, zmizel dole v té hromadě, zasypaný sesutým svahem a rozdrcenými zbytky aut.
Stmívalo se. Viditelně se stmívalo. Sharps vzhlédl na oblohu, aby zjistil, proč.
Oblohou se valila temná stěna. Mezi vířícími černými mraky zářily elektrické výboje jako desítky, jako stovky fotografických blesků.
*
Blesk zasvítil a vpravo od nich rozčísl strom. Nepřetržité hromobití ohlušovalo a vzduch byl cítit ozónem. Další blesky třískaly do kopců před nimi.
"Víš, kam jedeme?" zeptal se Tim Hamner.
"Ne." Eileen jela dál, spěchala prázdnými ulicemi, omývanými deštěm. "Někde tady je silnice, která vede nahoru do kopců. Jela jsem po ní párkrát nahoru."

Vlevo od nich a za nimi stály další domy, většinou neporušené. Vpravo míjeli Verdugo Hills s bočními uličkami, vedoucími jen do hloubky několika bloků, každá ulice byla označena dopravní značkou "slepá ulice". S výjimkou deště

a blesků tu všechno vypadalo normálně. Déšť skrýval vše, co nebylo blízko nich, a domy, většinou starší, štukové, ve španělském stylu, stály bez viditelného poškození.
"Aha'" vykřikla Eileen. Zatočila ostře doprava na as-faltku, která se vinula kolem základny vysokého srázu, vysunutého výběžku blesky omývaných hor před nimi. Silnice se před nimi kroutila a brzy neviděli nic jiného, než kopec vpravo, hory vznášející se jako přízrak nad nimi a golfové hřiště vlevo. Nebyla tam ani auta, ani lidé.
Zatočili, znovu zatočili a Eileen dupla na brzdy. Auto se smykem zastavilo. Stálo čelem proti sesuvu půdy. Více než deset stop vysoká vrstva kamení a bláta jim blokovala cestu.
"Půjdeme pěšky," navrhl Tim. Vyhlédl do blesků vpředu
a otřásl se.
"Silnice vede mnohem dál," namítla Eileen. "Myslím, že přes vrcholky kopců." Ukázala doleva, na golfové hřiště chráněné plotem z drátěného pletiva. "Udělej díru do plotu."
"Čím?" ptal se Tim, ale vystoupil. Déšť ho téměř okamžitě promočil. Bezmocně stál. Eileen vystoupila na opačné straně a nesla klíčky od kufru.
Byl tam hever, pár svíček a starý plášť do deště, prosáknutý olejem, jako kdyby byl používán k otírání motoru. Eileen vytáhla rukojeť k heveru. "Použij tohle. Time, nemáme moc času -"
"Já vím." Hamner vzal tenkou kovovou tyčku a přešel k plotu. Bezmocně stál, potěžkával rukojeť heveru v pravé ruce. Úkol se zdál beznadějný. Slyšel, jak zabouchlo víko kufru, pak dveře auta. Zavrčel startér.
Tim se překvapeně ohlédl, ale auto se nehýbalo. Přes padající déšť a mokré sklo nemohl vidět Eileeninu tvář. Nechá ho tady?
Zkusmo vsunul rukojeť heveru mezi drát a tyčku plotu a zakroutil. Nic se nestalo. Napjal síly, opřel se celou váhou o rukojeť a něco povolilo. Uklouzl a padl proti plotu, cítiljak se mu mokré šaty trhají, když ho zachytil zubatý hrot. Řízl ho a sůl ze šatů se dostala do rány. V bolesti a beznaději shrbil ramena a opět bezmocně stál.
"Time! Jak to jde?"
Chtěl se otočit a zavolat na ni. Chtěl jí říct, že je to k ničemu, že je mu mizerně, že si roztrhl šaty a...
Místo toho se sehnul a znovu zasunul rukojeť heveru, kroutil a páčil drát, dokud ho neuvolnil od sloupku. Pak znovu a znovu, a plot se najednou uvolnil v celé výšce. Přešel k dalšímu sloupku a začal pracovat.
Eileen prudce přidala plyn. Klakson zatroubil a zavolala: "Ustup!" Auto opustilo silnici a řítilo se k plotu, narazilo do něj, vyrvalo ho od dalšího sloupku, srazilo plot na trávu a přejelo přes něj. Motor běžel ve vysokých obrátkách.
"Nastup si," zavolala.
Tim běžel k autu. Nezastavila úplně a teď se zdálo, že vůbec nezastaví. Běžel, až ji dohonil, tahem otevřel dvířka a vrhl se na sedadlo. Hnala auto napříč hracím polem, zanechávala hluboké koleje, pak vyjela na trávník. Jela přes něj. Auto drásalo pečlivě upravený povrch.
Tim se zasmál. Ve smíchu zněla trocha hysterie.
"Co je?" zeptala se Eileen. Nezvedala oči od travnaté hrací plochy vpředu.
"Pamatuju se, jak v městském klubu Los Angeles vstoupila nějaká paní s jehlovými podpatky na trávník," řekl Tim. "Správce z toho měl skoro smrt! Myslel jsem, že rozumím pádu Kladiva a tomu, co znamená, ale nerozuměl jsem tomu, ne do té doby, dokud jsi neprojela přes ten trávník..."
Neodpověděla a Tim se opět zasmušile díval kupředu. Kolik hodin lidské práce bylo spotřebováno na vytvoření tak perfektního travnatého povrchu? Bude se tím někdo někdy znovu zabývat? Timovi zas najednou bylo hrozně do smíchu. Kdyby v autě byly golfové hole, mohl by vystoupit a odpalovat na trávníku...
Eileen projela celým golfovým hřištěm a zpátky na asfaltovou silnici, vedoucí vzhůru do kopců. Teď se ocitli v

divočině, po obou stranách se tyčily vysoké kopce. Minuli tábořiště. Byli tam skauti. Měli postavený stan a zdálo se, že se dohadují se svým vedoucím. Tim otevřel dveře auta. "Zůstaňte ve vysokých polohách," zakřičel.
"Co se stalo dole?" vyptával se vedoucí skautů.
Eileen zpomalila a zastavila.
"Požáry. Záplavy. Dopravní zácpy," řekl Tim. "Nic, do čeho byste se chtěl dostat. Alespoň zatím ne." Přivolal dospělého blíž. "Zůstaňte tady nahoře, alespoň na noc."
"Naše rodiny..." namítl muž.
"Kde?"
"Studio City."
"Tam se teď nemůžete dostat," řekl Tim. "V údolí nefunguje doprava. Silnice jsou uzavřené, dálnice spadlé, spousta požárů. Nejlepší věc, jakou můžete udělat pro své rodiny, je zůstat tady nahoře, kde jste v bezpečí."
Muž přikývl. Měl velké hnědé oči v hranaté, čestné tváři. Na bradě mu rašilo strniště zrzavých vousů. "Říkal jsem to dětem. Julie - Ann, slyšíš to? Tvoje máma ví, že jsme tady. Pokud by to dole bylo opravdu špatné, poslali by za námi policisty. Nejlepší bude zůstat tady." Ztišil hlas. "Myslím že se po tomhle zemětřesení bude muset hodně stavět znovu. Je hodně zraněných?"
"Jo," přisvědčil Tim. Odvrátil se. Nedokázal se podívat vedoucímu do očí.
"V tom případě tu zůstaneme další den," řekl vedoucí. "Do rána by to měli dát zase do pořádku. Ale děti nejsou doopravdy připraveny na takový déšť. Nikdo neočekává, že by v dubnu pršelo. Možná bychom měli sejít do Burbanku a zůstat v domě. Nebo v kostele. Ubytovali by nás -"
"Nedělejte to," přerušil ho Tim. Mluvil naléhavě. "Zatím ne. Vede tahle cesta přes vrcholek?"
"Ano." Muž přiblížil obličej těsně k Timovi. "Proč se chcete dostat nahoru do tohohle?" Ukázal rukou na blesky, které se míhaly na kopcích nahoře. "Proč?"

"Musíme," odpověděl Tim. "Vy zůstaňte tady. Přinejmenším přes noc. Jeďme, Eileen."
Vyrazila a nic neříkala. Projeli zatáčkou a nechali skautského vedoucího stát na silnici. "Ani já jsem mu to nedokázala říct," řekla Eileen. "Jsou tu v bezpečí?"
"Myslím, že ano. Zdá se, že jsme dost vysoko."
"Vrcholek má kolem tří tisíc stop," vzpomněla si Eileen.
"A my nejsme víc než tisíc stop pod ním. Jsme v bezpečí," uklidňoval ji Tim. "Možná by bylo lepší počkat tady, než se přestane blýskat. Pokud vůbec někdy přestane. Pak můžeme pokračovat, nebo se vrátit. Kam se dostaneme, pokud přejedeme vrcholky?"
"Do Tujungy," odpověděla Eileen. "Je to dobrých osmnáct set, dva tisíce stop nadmořské výšky. Pokud jsme v bezpečí, Tujunga by měla být taky."
Jela dál, kličkovala hlouběji do kopců.
Tim se zarazil. Nikdy neměl dobrý orientační smysl a v autě nebyly žádné mapy. "Moje observatoř je nad kaňonem Big Tujunga - alespoň je možné se k ní dostat, když se jede po té cestě nahoru. Já už jsem tak jel. A v observatoři je jídlo, nouzové vybavení a zásoby."
"Horečka z Kladiva?" škádlila ho Eileen. "Ty?"
"Ne. Tam nahoře je to samota. Vícekrát mě odřízl sníh na týden i déle. Tak jsem tam udržoval spoustu zásob. Kam jedeme? Proč nezastavíš?"
"Já - já nevím." Jela dál, pomaleji, téměř se plazili. Déšť polevil. Stále lilo, na Los Angeles silně, naprosto nezvykle na letní období, ale už to byl jenom déšť, ne proudy vody lijící se z oblohy. Naproti tomu vítr zesílil, vyl v kaňonu, ječel na ně tak, že museli křičet jeden na druhého, ale vítr byl teď tak stálým společníkem, že si toho nevšímali. Projeli dalším zákrutem a ocitli se na vysoké terase s výhledem na jihozápad. Eileen zastavila auto bez ohledu na nebezpečí sesuvů půdy shora. Vypnula motor. Vítr kvílel, nad nimi a před nimi se míhaly blesky. Pršelo tolik, že déšť zakrýval údolí San Fernando, ale občas vítr bičoval déšť tak, že zeslábl a mohli v dálce vidět rozmazané obrysy. Dole na dně údolí hořely jasně oranžové ohně. Byly jich desítky.
"Co to je?" uvažovala Eileen nahlas.
"Domy. Benzínové stanice. Zásobníky nafty v elektrárně.

Auta, domy, převržené automobilové cisterny - cokoliv, co může hořet."
"Déšť a oheň." Otřásla se, i když v autě bylo teplo. Vítr znovu zavyl.
Tim se k ní naklonil. Na okamžik se stáhla, ale pak se k němu přitiskla, hlavu proti jeho hrudi. Seděli, poslouchali vítr, pozorovali oranžové plameny rozmazané padajícím deštěm.
"Zvládneme to," přesvědčoval ji Tim. "Observatoř. Dostaneme se tam. Možná budeme muset jít pěšky, ale není to tak daleko. Dvacet, třicet mil, ne víc. Dva dny, když půjdeme pěšky. Pak budeme v bezpečí."
"Ne," řekla zoufale. "Nikdo už nebude v bezpečí. Už nikdy."
"Určitě budeme." Chvíli mlčel. "Já jsem... jsem opravdu rád, že jsi mě našla," hledal slova Tim. "Nejsem moc velký hrdina, ale -"
"Vedeš si dobře."
Pak znovu mlčeli. Vítr stále hvízdal, ale postupně si začínali být vědomi jiného zvuku - hlubokého, dunivého, nabývajícího hlasitosti, jako tryskové letadlo, deset letadel, tisíc letadel, řvoucích při startu. Přicházelo to z jihu; a jak se dívali, některé z oranžových ohňů vpředu pohasínaly. Neblikaly a neodumíraly; pohasínaly náhle, v okamžiku byly vymazány. Zvuk sílil, hnal se blíž.
"Tsunami," řekl Tim. Hlas měl hluboký, udivený. "Opravdu to pnšlo. Přílivová vlna, stovky, možná tisíce stop vysoká -"
"Tisíce?" zeptala se Eileen nervózně.
"Budeme v pořádku. Vlny se po pevnině nemůžou pohybovat daleko. Pohyb po pevnině vyžaduje spoustu energie. Spoustu. Poslouchej. Blíží se nahoru starým korytem losan-geleské řeky. Ne přes Hollywood Hills. Každý tady nahoře je pravděpodobně v bezpečí. Bůh pomoz lidem v údolí..."
Seděli, drželi jeden druhého, zatímco blesky si pohrávaly kolem nich a nad nimi, slyšeli dunivé hromobití a přes hromobití řev tsunami, a oranžové ohně v údolí San Fernando pohasínaly jeden po druhém.
*
Mezi Baja California a západním pobřežím Mexika je úzký pruh vody, jehož pobřeží vypadá jako dva hroty na vidlicové ladičce. Cortezovo moře je teplé jako lázeň a klidné jako jezero, hřiště pro plavce a námořníky.
Ale teď kusy jádra Hamner - Brownovy komety pronikly zemskou atmosférou jako malé modrobílé hvězdy. Jeden padá směrem k ústí Cortezova moře, dokud se nedotkne vody mezi vidlicemi.
Voda se ve výbuchu rozlétá z jasně oranžovobílého kráteru. Tsunami se pohybuje na jih v rozšiřujícím se oblouku; ale vlna běžící na sever, stísněná pobřežími, se žene jako rázová vlna v hlavni pušky. Část vody se rozlévá na východ do Mexika; část na západ napříč Baja do Pacifiku. Většina vody opouští severní konec Cortezova moře jako pohybující se horský masiv s bílými vrcholky.
Imperiál Valley, druhá největší zemědělská oblast Kalifornie, mohla zrovna tak ležet v ústí pušky.
*
Ti, kteří přežili, k sobě lezli rozbitým parkovištěm JPL. Desítka mužů, pět žen, všichni omráčení, slézali se dohromady. Dole v troskách budov byli další lidé. Křičeli. Další zachránění se vydali za nimi. Sharps otřeseně stál. Chtěl jít dolů a pomáhat, ale nohy ho nechtely poslouchat.
Na obloze vřely mraky. Pospíchaly v podivných obrazcích a pokud vířícím inkoustem procházelo nějaké denní světlo,

bylo mnohem slabší než nepřetržité všudypřítomné blýskání.
Ke svému překvapení Sharps uslyšel pláč dítěte. Pak se ozval hlas volající jeho jméno.
"Doktore Sharpsi! Pomozte!"
Byl to Al Masterson. Vrátný ze Sharpsovy budovy. Sehnal další dva, kteří přežili. Stáli vedle stejšnu, který se opíral o velikého zeleného lincolna. Stejšn byl nakloněný v úhlu pětačtyřiceti stupňů, dvě kola na asfaltu, dvě nad

ním. To plačící dítě bylo uvnitř. "Pospěšte si, prosím, pane," zavolal Masterson.
To zlomilo kletbu. Charlie Sharps běžel přes parkoviště, aby jim pomohl. On, Masterson a další dva muži se opírali o těžce naložený stejšn, dokud se nenarovnal.
Masterson trhnutím otevřel dveře. Ukázaly se dvě uslzené dětské tváře a jedna starší, June Mastersonová. Ta neplakala.
"Jsou v pořádku," vydechla. "Říkala jsem ti, že jsou v pořádku..."
Stejšn byl naložený až po střechu a nad ní. Jídlo, voda, láhve s plynem přivázané k zadním dveřím, oblečení; brokovnice a munice, věci k přežití, a nějak se tam vešly děti se svými přikrývkami. Masterson říkal každému, kdo mohl poslouchat: "Slyšel jsem vás, jak jste říkal, že do nás Kladivo může narazit, slyšel jsem to..."
Koutek Sharpsovy mysli se tiše zachichotal sám pro sebe. Vrátný Masterson. Od inženýrů toho slyšel dost a samozřejmě nerozuměl pravděpodobnosti, která byla proti tomu. Takže: byl připravený. Vybavený k tomu, aby přežil, rodina čekala pro všechny případy na parkovišti. My ostatní jsme věděli příliš mnoho...
Rodina.
"Kam půjdeme, doktore Sharpsi?" vyptával se Masterson.
"Nevím." Sharps se otočil k Forresterovi. Zavalitý astrofyzik nebyl schopen pomáhat s narovnáním auta. Zdálo se, že je pohroužený v myšlenkách, a Sharp se znovu odvrátil. "Myslím, že musíme udělat všechno, co se dá, pro ty, kteří přežili - jenomže já se musím dostat domů!"
"Já taky!" Ozval se chór hlasů.
"Ale měli bychom zůstat pohromadě," upozorňoval je Sharps. "Nebude moc lidí, kterým byste mohli věřit -"
"Vytvoříme karavanu," navrhl Masterson. "Vezmeme pár aut a všichni pojedeme pro své rodiny. Kde bydlíte?"
Ukázalo se, že to je příliš rozdílné. Sharps bydlel blízko, v La Caňadě. Stejně tak dva další. Domovy ostatních byly porůznu roztroušené, až v Burbanku a Canoga Parku v údolí San Femando. Lidé z údolí měli oči štvanců.
"Já bych to nedělal," řekl Forrester. "Počkejte. Několik hodin..."
Přikývli. Všichni to věděli. "Čtyřista mil za hodinu," řekl Hal Crayne. Před pár minutami byl geologem.
"Víc," upřesnil Forrester. "Tsunami dorazí asi padesát minut po pádu Kladiva." Pohlédl na hodinky. "Za necelou půlhodinu."
"Nemůžeme tu jenom stát!" vykřikl Crayne. Křičel. Všichni křičeli. Nemohli slyšet vlastní hlas.
Pak začal pršet. Déšť? Bláto! Shaps byl překvapen, když viděl na asfalt dopadat kuličky bláta. Kuličky bláta, tvrdé a suché zvnějšku, s měkkými středy! Mlátily do aut s hlasitým rachocením. Kroupy z bláty. Ti, kteří přežili, se hnali do úkrytu: dovnitř aut, pod auta, do vraků aut.
"Bláto?" vykřikl Sharps.
"Ano. Mělo mě to napadnout," uvažoval Forrester. "Slané bláto. Z mořského dna, vyvržené do vesmíru, a..."
Podivné krupobití zesláblo a lidé opustili své úkryty. Sharps se teď cítil lépe. "Všichni z vás, kteří bydlíte příliš daleko, abyste se dostali do svých domovů, jděte dolů a pomozte těm, kteří přežili v budovách. My ostatní se vydáme pro své rodiny. V karavaně. Vrátíme se zpátky, pokud budeme moci. Dane, jaký je náš nejlepší konečný cíl?"
Forrester vypadal nešťastně. "Na severu. Ne v nížinách. Déšť... může trvat měsíce. Všechna koryta bývalých řek můžou být zatopena vodou. V losangeleské pánvi neexistuje místo, které je bezpečné. A budou následovat dodatečné otřesy ze zemětřesení..."
"Tak kam?" ptal se Sharps.
"Nakonec do Mojave," odpověděl Forrester. Nedalo se na něj spěchat. "Ale ne hned, protože teď tam nic neroste. Až nakonec -"
"Ano, ale teď]" naléhal Sharps.
"Předhůří Sierry," řekl Forrester. "Nad údolím San Joaquin."
"Oblast Porterville?" zeptal se Sharps.

"Nevím, kde to je..."
Masterson sáhl do svého stejšnu a lovil v příručním zavazadlovém prostoru: Teď pršelo hustě, a proto držel mapu uvnitř auta. Stáli venku, dívali se dovnitř na June Masterso-novou a její děti. Děti byly zticha. Pozorovaly dospělé vyděšenýma očima.
"Přímo tady," ukázal Masterson.
Forrester studoval mapu. Nikdy tam předtím nebyl, ale bylo snadné si to místo zapamatovat. "Ano. Řekl bych, že je to dobré místo."
"Jellisonův ranč," nadchnul se Sharps. "Je to tam! Zná mě, vezme nás dovnitř. Pojedeme tam. Pokud se rozdělíme, setkáme se tam."
Ukázal na mapu. "Ptejte se, kde bydlí senátor Jellison! Teď ti, kteří nejedete hned s námi, jděte dolů a pomozte těm, kteří přežili. Ale, dokážeš nastartovat některé z ostatních aut?"
"Ano, pane." Vypadalo to, že se Mastersonovi ulevilo. Stejně tak ostatním. Byli zvyklí celé roky přijímat od Sharpse příkazy; zdálo se být správné mít ho zase ve vedeni. Neposlouchali by ho jako vojáci, ale potřebovali říct, aby udělali

to, co by stejně chtěli udělat.
"Dane, pojedeš v karavaně s námi," začal Sharps. "Tam dole bys nebyl moc k užitku -"
"Ne," řekl Forrester.
"Cože?" Sharps si byl jistý, že špatně rozuměl. Nepřetržitě hřmělo a teď se ozýval zvuk sílícího větru.
"Nemůžu," opakoval Forrester. "Potřebuju inzulín."
Tehdy si Sharps vzpomněl, že Dan Forrester je diabetik. "Můžeme zajet k vám -"
"Ne," vykřikl Forrester. "Mám na práci jiné věci. Zdržoval bych vás."
"Musíš -"
"Budu v pořádku," uklidňoval ho Forrester. Otočil se a odcházel do deště.
"Houby budeš v pořádku!" křičel Sharps za mizícími zády Forrestera. "Nedokážeš ani nastartovat auto, když bude vybitá baterie!"
Forrester se neotočil. Sharps pozoroval svého přítele a věděl, že už ho nikdy neuvidí. Ostatní se natlačili kolem něj. Všichni chtěli radu, příkazy, nějaký cíl a očekávali, že to Charles Sharps zabezpečí. "Uvidíme se na ranči!" zavolal Sharps.
Forrester se pootočil a zamával.
"Vyrazíme," vyzval je Sharps. "Stejšn doprostřed." Podíval se na malý hlouček, kterému velel. "Prestone, budete se mnou v prvním autě. Vezměte si tu brokovnici a mějte ji nabitou." Nahrnuli se do svých aut a vyrazili přes rozbité parkoviště, jeli opatrně, aby se vyhnuli velkým trhlinám a dírám.
Forresterovo auto přežilo. Zaparkoval ho až v horní části parkoviště, pěkně daleko od ostatních, daleko od stromů a od okraje srázu - a zaparkoval ho bokem ke sklonu kopce. Sharps rozeznat jenom Forresterova světla, když je následoval dolů na silnici. Doufal, že se Dan rozmyslel a pojede za nimi, ale když se dostali na dálnici, viděl, že Dan Forrester zabočil směrem na Tujungu.
*
Požární silnice se zúžila na pár vyjetých kolejí v prudkém sklonu, doprava spadal asi padesát nebo více stop hluboký svah. Eileen bojovala, aby ovládla auto, pak zastavila. "Odsud půjdeme pěšky." Nepohnula se, aby vystoupila. Déšť teď nebyl tak zlý, ale byl chladnější a všude kolem nich se nepřetržitě blýskalo. Vůně ozonu byla silná a ostrá.
"Tak vyrazíme," vybídl ji Tim.
"Proč pospíchat?"
"Nevím, ale pojďme." Tim by to nedokázal vysvětlit. Nebyl si jistý, jestli tomu sám rozumí. Pro Hamnera byl život civilizovaný a relativně jednoduchý. Vyhýbali jste se částem města, kde peníze a sociální postavení nehrály roli, a ať jste byli kdekoliv, najali jste si lidi, aby pro vás pracovali, nebo jste si koupili nástroje, které za vás pracovaly.
Když tam seděl, rozumově věděl, že tohle všechno skončilo. Emocionálně... no, tohle nemohl být Ragnarok.

Ragnarok by vás měl zabít! Svět tu stále byl a Tim chtěl pomoc. Chtěl laskavou policii, úslužné prodavače, zdvořilé úředníky - zkrátka civilizaci.
*
Tyčící se vodní sténá se žene na východ jižním Atlantikem. Její levý okraj míjí mys Dobré naděje, vyplavuje území, které střídavé vlastnili Hotentoti, Dánové, Britové a Afričani, žene se vzhůru, aby zatočil na úpatí Tabulové hory, pění vzhůru širokým údolím do Paarlu a Stellenbosche.
Pravý okraj vlny udeří proti Antarktidě, odlamuje ledovce deset mil dlouhé a pět široké. Vlna se prožene mezi Afrikou a Antarktidou. Když dosáhne větší rozlohy Indického oceánu, už ztrácí polovinu své síly: teď je jenom čtyřista stop vysoká. Rychlostí čtyřistapadesáti mil za hodinu se pohybuje směrem k Indii, Austrálii a ostrovům Indonésie.
Žene se nížinami jižní Indie a pak, soustředěná zužujícím se Bengálským zálivem, nabírá hodně na síle a výšce, když proráží do bažin Bangladéše. Udeří na sever na Kalkatu a Daccu. Vody se nakonec zastavují na úboči Himaláje, kde se setkávají se záplavami, proudícími z údolí Gangy. Jak vody ustupují, svatá Ganga je přecpána těly.
*
Plahočili se blátem, vytrvale stoupali. Požární silnice přecházela přes hřeben v sedle, jen kousek pod vrcholky, ale dostatečně nízko; blesky zůstávaly nad nimi.
Na boty se jim nalepily velké hroudy bláta a brzo vážily třikrát nebo čtyřikrát tolik, než by měly. Padali do bláta a znovu vstávali, pomáhali jeden druhém, pokud mohli, klopýtali přes vrcholek a druhou stranou dolů. Svět se scvrknul do série kroků, každý krok po dlouhé přestávce, neměli se kde zastavit. Tim si představil vpředu město: nepoškozené, s motely, horkou vodou, elektrickým osvětlením a barem, kde prodávají Chivas Regal a Michelob...
Dostali se na asfalt a chůze byla snazší.
"Kolik je hodin?" zeptala se Eileen.
Tim stiskl tlačítko na digitálních hodinkách. "Zrovna je kolem poledne."
, Je taková tma -" Uklouzla na mokrém listí a svalila se na asfalt. Nevstávala.
"Eileen..." Tim k ní došel, aby jí pomohl.
Seděla na vozovce a nezdálo se, že by se zranila, ale nepokoušela se vstát. Tiše plakala.
"Musíš vstát."
"Proč?"
"Protože bych tě moc daleko neunesl."
Skoro se zasmála Pak ale skryla hlavu do dlaní a seděla tam schoulená v dešti.
"Pojď," přemlouval ji Tim. "Není to tak zlé. Možná je tady nahoře všechno v pořádku. Bude fungovat Národní garda. Červený kříž. Nouzové stany." Cítil, jak se to rozplývá, když to vyslovil: byly to sny, ale zoufale pokračoval. "A

koupíme si auto. Jsou tam obchody s automobily, koupíme si auto s náhonem na čtyři kola a vyjedeme na observatoř, a mezi námi bude bude stát veliký balíček z rychlého občerstvení Colonel Chicken. Bereš to všechno?"
Zavrtěla hlavou, podivně se zasmála a nevstávala. Sklonil se a uchopil ji za ramena. Nebránila se, ale nepomáhala. Tim ji nadzvedl, zasunul jí ruku pod nohy a začal vrávorat dolů po asfaltce.
"To je hloupé," protestovala Eileen.
"To se můžeš vsadit."
"Můžu jít."
"Dobře." Nechal její nohy klesnout. Stála, ale tiskla se k němu, hlavu proti jeho rameni.
Nakonec vyrazila. "Jsem ráda, že jsem tě našla. Pojďme."
*
"Odpočítejte se," zavolal Gordie. "Prvý," odpověděl Andy Randall. Ostatní se po řadě ohlásili: "Druhý." "Třetí." "Čtvrtý." "Pátý," řekl Bert Vance.

Trochu se zpozdil a nervózně vzhlédl, ale zdálo se, že to jeho táta nepostřehl. "Šest."
"A já," ukončil Gordie. "Oukej, Andy, veď nás. Já půjdu
vzadu."
Vyrazili dolů stezkou. Sráz byl necelou míli odsud. Dvacet minut, ne víc. Prošli zákrutem a nad vrcholky borovic se jim otevřel nádherný výhled směrem na východ. Ranní vzduch byl křišťálově čistý; světlo bylo...
zvláštní.
Gordie pohled] na hodinky. Šli deset minut. Měl nutkání, aby vypustil zastávku, kterou nařizoval na úpravu bot. Jaký v tom mohl být rozdíl? Nikdo nemohl mít puchýře, ne po další půl míli, a společná chůze a snaha chovat se přirozeně byla obtížnější než samotné rozhodnutí.
Na východě se objevil jasný záblesk. Oslnivý, ale malý. Příliš jasný na blesk - a z jasné oblohy? Ponechával na sítnici odraz, který mrkání nedokázalo odstranit. "Co to bylo, tati?" zeptal se Bert. "Nevím. Meteorit? Zastavte se, seřaďte se. Je čas upravit si boty."
Odložili batohy a našli si kameny, na které se mohli posadit. Stále viděl před očima barevné skvrny, i když slábly. Gordie se nemohl na své tkaničky podívat přímo. Pak si povšiml, že vítr ustal. V lese zavládl mrtvý klid. Jasný záblesk. Náhlý klid. Jako - Převalila se přes ně tlaková vlna. Někde nad nimi se vyvrátil odumřelý strom, praštěl v konečné agónii mezi svými bratry. Dunění trvalo dlouho, zvedal se vítr.
Atomová bomba na Frenchman Flats? Gordie pochyboval. To není možné. Nikdy netestovali něco tak velikého. Tak co to bylo? Hoši mezi sebou brebentili. Země pod nimi duněla a kolébala se. Padaly další stromy.
Gordie upadl na svůj batoh. Další chlapci byli setřeseni z kamenů, na kterých seděli. Zdálo se, že jeden z nich, Herbie Robinett, je zraněný. Gordie se k němu plazil. Hoch nekr-vácel a neměl nic zlomeného. Byl jenom otřesený. "Zůstaňte ležet!" křičel Gordie. "A dávejte pozor na padající větve a stromy!"
Vítr nadale sílil, ale měnil směr, stáčel se na jih, už nevál od východu, kde viděli jasný záblesk. Země se znovu zatřásla. A tam v dálce, daleko za horizontem, se vysoko do atmosféry zvedal ošklivý mrak hřibovitého tvaru. Stále stoupal a stoupal, hrozivě vířil. Bylo to právě tam, kde viděli ten jasný záblesk.
Jeden z chlapců měl rádio. Držel ho u ucha. "Neslyším nic jiného než šum, pane Vance. Myslím, že jsem zaslechl něco jiného, ale nemůžu rozeznat, co."
"To není nic divného. V horách jsme ve dne obvykle nic nechytli," řekl Gordie.
Ale ten vítr se mi nelíbí. A co bylo tamto? Kus komety? Nejspíš. Gordie se hořce zasmál. Všechny ty řeči o konci světa, a nebylo to nic. Jasný záblesk v dálce v Death Valley - nebo to možná vůbec nebyla kometa. Tím směrem leží Frenchman Fiat, asi stopadesát mil daleko...
Země se přestala třást. "Jdeme dál," vyzval je Gordie. "Zvedněte se."
Navlékl si batoh. Co teď? ptal se sám sebe. Můžu... budou chlapci beze mne v pořádku? Co se tam venku děje?
Nic. Nic než zatracený meteorit. Možná veliký meteorit Možná tak veliký, jako ten v Arizoně, který zanechal půl míle široký kráter. Působivá věc, a chlapci ho viděli padat Budou o tom mluvit roky.
Ale to neřeší můj problém. Bankovní kontroloři stejně příští pátek dorazí a -
"Támhle nahoře jsou podivné mraky," upozornil Andy Randall. V jeho hlase zněly obavy.
"Jo, jistě," zahučel Gordie nepřítomně. Pak si povšiml, kam Andy ukazuje.
Na jihozápad. Téměř na jih. Vypadalo to, jako by se přes oblohu rozlévala louže černého inkoustu. Veliké, tyčící se černé mraky, zvedající se výš a výš, všechno zakrývající...
Mezi stromy kvílel vítr. Další a další mraky, zdálo se, že se vytvářejí z ničeho a ženou se k nim hrozivou rychlostí, rychleji než trysková letadla...

Gordie se zoufale rozhlížel po stezce. Žádný dobrý úkryt. "Pláštěnky," vykřikl.
Vyhrabávali ven své vybavení do deště. Když Gordie rozevřel pláštěnku, začal padat déšť jako proud z teplé sprchy.
Gordie ucítil sůl.
Sůl!
"Pád Kladiva," zašeptal.
A konec civilizace. Manko v bance: pryč, spláchnuté. Teď nebylo důležité.
Marie? Nad Los Angeles se kupily mraky - a k nejbližšímu autu je to daleko. Nemohl pro ni nic udělat. Neexistuje způsob, jak pomoci Marii. Možná ji vyhledá Harvey Randall. Právě teď byli Gordieho problémem chlapci.
"Zpátky k Soda Springs," vykřikl. Bylo to nejlepší místo, dokud nezjistí, co se vlastně bude dít. Bylo chráněné, s

mýtinou a rovnou plochou.
"Chci jít domů!" vykřikl Herbie Robinett.
"Popožeň je, Andy," zavolal Gordie. Posunky je posílal před sebe, připravený postrkovat je, kdyby musel, ale nebylo to nutné. Následovali Andyho. Bert prošel kolem něj. Gordiemu se zdálo, že zahlédl v očích svého syna slzy. Slzy přes špinavou dešťovou vodu, která teď do nich bušila.
Stezky budou za chvilku úplně zatopené. Vyplavené, pomyslel si Gordie. A tohle teplé svinstvo rozpustí všechen sníh. Kern se přelije přes břehy a všechny silnice zmizí.
Gordie Vance náhle pohodil hlavou dozadu a triumfálně vykřikl. Bude žít.
ÚTERÝ HORKÉHO FONDÁNU: Tři
Když Eva orala a Adam sedlačil,
Kyrie Eleison, Jaký pán tehdy žil? Kyrie Eleison.
Pochod Černé společnosti během rolnického povstání, Německo, 1525
Harvey Randall byl patnáct minut od domova... až do pádu Kladiva.
Den se proměnil v noc a noc zářila ohňostroji. Pokud denní světlo ještě pronikalo přes černý příkrov mraků, blesky byly daleko jasnější. Kopce blikaly v modrobílém světle a zase se ztrácely, teď bílá obloha nad rozervaným černým horizontem, teď pohled do kaňonu vlevo od něj, teď temnota ozářená pouze reflektory auta, teď blízký úder, který bolestně sevřel Randallova víčka. Stěrače běhaly jako šílené, ale déšť padal rychleji; všechno viděl rozmazaně. Randall stáhl dolů obě boční okénka. Je lepší být mokrý než slepý.
Řídit v takových podmínkách bylo šílenství, ale provoz byl stále hustý. Nejspíš se všichni zbláznili. Skrze hřmění a bubnování deště na kov pronikalo houkání nesčetných klaksonů. Auta bez varování přejížděla z pruhu do pruhu; vjížděla do protisměru a cpala se zpátky do řady, když se střetla s blížícími se světly.

Randallovo TravelAll bylo příliš velké, aby ho bylo možné vyzvat na souboj. Když sesuv půdy zablokoval polovinu silnice a nějaký zbabělec zastavil, aby nechal projíždět auta z protisměru, Randall projel s TravelAll přes sesuv - ostře se naklonil, ale držel, dopředu před toho zbabělce a najížděl na protijedoucí auto, dokud neucouvlo.
Neviděl lidi, kteří mu bránili v cestě. Viděl jen překážky: sesuvy hlíny, trhliny ve vozovce, auta. Stále uvažoval, jestli se dům zřítil i s Lorettou uvnitř. Nebo jestli se ho Loretta ve slepé panice chystá hledat autem. Sama nikdy nepřežije a nikdy se nenajdou. K čertu, od Pádu Kladiva je to skoro hodina!
Dříve nebo později dojde k rabování. Loretta věděla, kde najít jeho pušku, ale použila by ji? Randall zabočil na Fox Lane v povodni, která sahala až po karosérii, dojel na konec a použil dálkové ovládání. Všechny domy byly temné.
Dveře garáže se neotevřely.
Ale vstupní dveře byly doširoka rozevřené.
Rabování by nemohlo začít tak brzo, pomyslel si Randall a přesvědčil o tom sám sebe. Jen z cvičných důvodů si tedy vzal s sebou baterku a pistoli a opustil TravelAll tak, že se z něj vykutálel, okamžitě se skutálel zpět pod auto a zkoumal situaci odtud.
Dům vypadal mrtvý. Do dveří lil déšť.
Vykoulel se ven, zasprintoval a vztyčil se vedle dveří. Baterku ještě nepoužil. Až uvidí první osobu, posvítí jí do tváře. Měla by to být Loretta, která přijde zavřít dveře, a pokud bude mít jeho pušku, chystal se skočit střemhlav ze schodů, protože podle toho, jak se choval, bude dost vystrašená na to, aby střílela.
Vystrčil hlavu a rychle vykoukl za zárubní. Blesky vrhaly jenom matoucí stíny. Hřmění utopilo všechny ostatní zvuky. Rozsvítil baterku.
Čekal ho šok; přímo ho to udeřilo do tváře. Loretta ležela na podlaze obličejem vzhůru. Její tvář a hrudník se změnily v beztvarou zakrvácenou trosku, jako to bývá po
výstřelu z brokovnice. Kipling bez hlavy ležel vedle ní jako změť krve a chlupů.
Vešel dovnitř a necítil nohy. Chůze po polštářích, říkají tomu, poslední stav vyčerpání před zhroucením. Klekl si, položil pistoli - vůbec ho nenapadlo, že by tu ještě někdo mohl být - a sáhl Lorettě na hrdlo. Stáhl ruku zpět, prudce se otřásl a místo toho jí sáhl na zápěstí. Tep nenahmatal. Díky Bohu. Co by mohl dělat?
Neznásilnili ji. Jako kdyby na tom teď záleželo. Ale nestáhli jí ani šperky ze zápěstí. A i když vytáhli a vysypali zásuvky z kredence, dobré stříbro tu stále leželo.
Proč? Co mohli chtít?
Randallovy myšlenky byly pomalé a zmatené; nabraly podivný směr. Jeho část ničemu z tohohle nevěřila: ani tělu manželky, osvěcovanému blesky, vynořujícímu se a zase mizejícímu; ani podivnému počasí, ani zemětřesení, ani vysílání velké světelné podívané při příležitosti konce světa. Když vstal a šel do ložnice pro něco, čím by Lorettu zakryl, udělal to proto, že se na ni upřeně díval tak dlouho, až už to nedokázal snést.
Všechny zásuvky ze šatníku byly vytahané. Randall viděl v troskách manžetové knoflíčky, zlatý prsten, Lorettinu ametystovou brož a snubní prstýnky. Skříně byly taky vydrancované. Kde jsou...? Ano, sebrali oba jeho svrchníky.
Procházel těmi troskami.
Na posteli ležely na hromadě naházené nesmyslné věci: punčocháče, lahvičky s kosmetikou, rtěnky. Smetl je na podlahu, stáhl přehozy z postele a táhl je za sebou do předsíně. V myšlenkách se mu něco ozývalo... ale odřízl se od toho. Zakryl Lorettu. Znovu se posadil.
Před chviličkou uvažoval, jestli jsou "oni" ještě tady. Ale pokusil se představit si lidi, kteří tohle udělali. On? Ona? Sami muži, samé ženy, smíšená skupinka? Co mohli chtít? Nechali stříbro a šperky, ale vzali... svrchníky.
Randall se dobelhal do kuchyně.

Našli a vzali jeho sušené hovězí, zásobu vitamínů a všechny konzervy. teď to viděl a hledal dál. Vzali z garáže všechen benzin v kanystrech. Vzali pušky. Byli připraveni,

oni tohle plánovali! V okamžiku pádu Kladiva už věděli, co mají dělat. Vybrali si jeho dům náhodně? Nebo jeho ulici? Mohli vyrabovat všechny domy v bloku.
Vrátil se zpátky do předsíně k Lorettě. "Chtěla jsi, abych zůstal," řekl jí. Další slova se mu vzpříčila v hrdle, potřásl hlavou a přešel do ložnice.
Cítil se k smrti unavený. Stál vedle postele, díval se na to, co zůstalo na posteli. Právě tohle nedávalo smysl. Ještě zabalené punčocháče. Šampón, kondicionér na vlasy, krém na pokožku, lak na nehty, pár tuctu velkých lahví. Rtěnky, tužky na obočí, tyčinky na rozpraskané rty, brusné destičky, nové krabice s natáčkami... spousta věcí. Pokud by si to dokázal dát dohromady, možná by věděl kdo. Mohl se vydat za nimi. Pořád měl pistoli.
Ani ve svém ochromení tomu doopravdy nevěřil. Byli pryč, a on byl tady s Lorettou. Posadil se na postel a díval se na Lorettin hřeben a tmavé brýle.
... Ach.
Samozřejmě. Kladivo dopadlo a Loretta začala balit svůj balíček pro přežití. Věci, bez kterých nemohla žít. Pak přišli zabijáci. A zavraždili ji. A nechali tu jako odpadky rtěnky, tužky na obočí a punčocháče, bez kterých si Loretta nedokázala představit život. Ale kufr vzali.
Harvey se převalil na břicho a ukryl tvář v pažích. Hřmění a déšť mu duněly v uších a utápěly myšlenky, které chtěl utopit.
Uvědomil si, že tu někdo je a dívá se na něj. Hromobití pokračovalo dál a dál; nemohl slyšet jediný zvuk. Ale nějaké oči se na něj dívaly a uvědomil si, že se nesmí hýbat, a pak si uvědomil proč. Když se pohne, musí to být rychlé, a - pistoli nechal vedle Loretty. Ach, k čertu s tím. Převalil se na druhý bok.
"Harve?"
Neodpověděl.
"Harve, to jsem já, Mark. Můj Bože, člověče, co se stalo?"
"Nevím. Lupiči."
Téměř upadl do dřímoty, když Mark znovu promlu-viI."Jsi v pořádku, Harve?"
"Nebyl jsem tu. Natáčel jsem rozhovor s tím zatraceným profesorem v UCLA, došlo k dopravní zácpě a já jsem... nebyl jsem tady. Nech mě na pokoji."
Mark přešlápl z jedné nohy na druhou. Bloudil po pokoji, díval se do skříní. "Harve, musíme odsud vypadnout. Ty a tvůj zatracený horký fondán se zmrzlinou. Celá pánev Los Angeles je pod hladinou oceánu, víš to?"
"Chtěla, abych zůstal. Byla vyděšená," bezbarvě řekl Harvey. Pokusil se vymyslet nějaký způsob, jak by dostal Marka pryč. "Vypadni a nech mě samotného."
"Nemůžu, Harve. Musíme pohřbít tvou paní. Máš lopatu?"
"Ach." Harvey otevřel oči. Místnost byla stále osvětlena surrealistickým stroboskopickým světlem. Je legrační, že už nevnímá hromobití. Vstal. "Myslím, že jedna je venku v garáži. Díky."
Kopali za domem. Harvey chtěl udělat všechno sám, ale rychle se vyčerpal a Mark to převzal. Lopata vydávala čvachtavé zvuky; tvrdá hlína se rozmáčela rychleji, než Mark dokázal hloubit. Čvacht. Pláč. Čvacht. Pláč. Dunící hřmění.
"Čas?" zavolal Mark. Stál v díře po pás hluboké, boty skoro pod vodou.
"Poledne."
Harvey se rozhlédl, překvapen hlasem zezadu. Joanna se usadila nad nimi na svahu, po tváři jí stékal déšť. Držela brokovnici a vypadala velice ostražitě.
, Je to dost hluboké," usoudil Mark. "Zůstaň tu, Harve. Jo, pojďme dovnitř. Dej Harvovi pušku."
"Dobře." Sešla ze svahu, maličká postava s velkou puškou. Podala mu ji beze slova.
Stál v dešti na stráži a držel ji tak, že se díval dolů do prázdného hrobu. Pokud by někdo přišel zezadu, ani by to nepostřehl. Ani by mu na tom nezáleželo. Marka a Joanny si ale všiml.

Velký Mark a maličká Joanna nesli balík obalený přikrývkou. Harvey šel, aby ji pomohl nést, ale přišel pozdě. Spustili ji do hrobu. Přes přikrývku a kolem ní proudila voda. Harvey viděl, že je to elektricky vyhřívaná přikrývka. Lorettina vyhřívaná přikrývka. Nikdy jí v noci nebylo dost teplo.
Mark se chopil lopaty. Joanna si vzala pušku. Mark pravidelně házel lopatou. Čvacht. Pláč. Harvey se pokusil vymyslet něco, co by řekl, ale nenacházel slova. Nakonec řekl: "Díky."
"Jo. Chceš něco přečíst?"
"Měl bych," odpověděl Harvey. Vydal se směrem k domu, ale nedokázal jít dovnitř.
"Tady. Tohle bylo v ložnici," oznámila Joanna. Vytáhla z kapsy malou knížku.
Byla to Andyho knížka modliteb z biřmování, Loretta ji asi přidala do svého balíčku k přežití. Musela to udělat ona. Harvey ji otevřel na modlitbách pro zemřelé. Déšť promočil stránku, než ji dokázal přečíst, ale našel řádek, půl přečetl a na polovinu si vzpomněl. "Věčný spánek dej jí, Ó Pane, a světlo věčné nechť jí svítí." Dál už neviděl. Po dlouhé době Mark a Joanna odvedli Harveye do domu.
Seděli u kuchyňského stolu. "Nemáme moc času," řekl Mark. "Myslím, že jsme ty tvé lupiče viděli." "Zabili Franka Stonera," doplnila ho Joanna. "Kdo to byl?" naléhal Harvey. "Jak vypadali? Můžeme ty bastardy najít?"
"Řeknu ti to později," odbýval ho Mark. "Nejdřív se musíme sbalit a vyrazit." "Řekni mi to teď." "Ne."
Joanna opřela pušku o stůl. Harvey ji klidně zvedl a zkontroloval, že je nabitá. Natáhl jeden kohoutek dozadu. Měl

výborný výcvik se zbraněmi: na nikoho nemířil. "Chci to vědět," řekl Harvey Randall.
"Byli to motorkáři," začala rychle Joanna. "Bylo jich skupinka, dělali eskortu velké modré dodávce. Viděli jsme je vyjíždět z Fox Lane."
^JJL\J x^cuiy IIUJCIL ciocny ruiuiicut:
"Ti bastardi," vyrazil ze sebe Harvey. "Vím, kde bydlí. Krátká boční ulice, půl míle odsud. Ulice je půl bloku dlouhá. Přemalovali název, takže tam stojí "Snow Mountain". Postavil se.
"Teď tam nebudou," namítal Mark. "Jeli na sever, směrem na Mulholland."
"Frank, Mark a já jsme měli motorky," pokračovala Joanna.
"Vyjížděli z vaší ulice," navázal Mark. "Chtěl jsem vědět, co se tu dělo. Zastavil jsem a zvedl jsem ruku, víš, tak jak zastavují motorkáři jeden druhého k přátelskému rozhovoru. A jeden z těch hajzlů po mě vystřelil z pušky!"
"Minuli Marka a zasáhli Franka," doplnila ho Joanna. "Frank ihned přepadl přes okraj. Pokud ho nezabila puška, ten pád ano. Motorkáři jeli dál. Nevěděli jsme, co máme dělat, tak jsme sem přijeli tak rychle, jak jsme mohli."
"Ježíši," vydechl Harvey. "Dostal jsem se domů půl hodiny před vámi. Byli někde tady. Přímo někde tady, zatímco já jsem... zatímco..."
"Jo," přikývla Joanna. "Poznáme je, až je znovu uvidíme. Velké motorky. Poškrábané, ale ne moc. A malůvky na dodávce. Poznáme je."
"Nikdy jsem ten gang předtím neviděl," dodal Mark. "Neexistuje způsob, jak bychom je mohli dostihnout právě teď. Harve, tady nemůžeme zůstat. Pánev Los Angeles je zatopená, všechny lidi dole zabilo tsunami, ale na kopcích kolem musí být milion lidí, a určitě tu není dost jídla pro milion lidí. Musí existovat lepší místo, kam jet."
"Frank chtěl zamířit do Mojave," řekla Joanna. "Ale Mark myslel, že bychom se měli za tebou podívat..."
Harvey neříkal nic. Položil pušku a díval se do zdi. Měli pravdu. Nemohl motorkáře dohnat, teď ne, a byl velice unavený.
"Nechali tu vůbec něco?" naléhal Mark.
Harvey neodpověděl.
"Stejně to tu prohledáme," uzavřel Mark. "Jo, vezmi si dům. Já to projdu venku, garáž, všechno. Jenomže nemůžeme nechat TravelAll jen tak. Pojď, Harve. Vzal Harveye

za ruku a postavil ho na nohy. Mark byl překvapivě silný. Harvey nekladl žádný odpor. Mark ho vedl k TravelAll a strčil ho na sedadlo pasažéra. Do klína mu položil terčovou pistoli. Pak zavřel všechny dveře a nechal Harveye, stále zírajícího do deště, sedět uvnitř.
"Bude v pořádku?" zeptala se Joanna. "Nevím. Ale patří k nám," řekl Mark. "Pojď, podíváme se, co dokážeme najít."
Mark našel Harveyovy láhve od Chloroxu s vodou v garáži. Byly tam další věci. Spací pytle, mokré, ale použitelné; motorkáři zřejmě měli své vlastní a nestarali se o ně. Hlupáci, pomyslel si Mark. Harveyův armádní Arctic byl lepší než jakýkoliv pytel, který mohli mít motorkáři.
Po chvíli přinesl zachráněné věci k TravelAll a otevřel nákladní prostor.. Pak došel pro malé zablácené motorky, na kterých přijeli on a Joanna a přivedl je. Chtěl požádat Harveye, aby mu pomohl, ale místo toho našel těžké fošny a použil je jako nájezd. S Joanninou pomocí vytlačil jednu z motorek do úložného prostoru a na ni nakupil věci. "Harve, kde je Andy?" zeptal se nakonec Mark. "V bezpečí. Nahoře v horách. S Gordie Vancem... Marie!" vykřikl Harvey. Vyskočil z auta a běžel ke Gordieho domu. Tam se zastavil. Přední dveře byly otevřené. Harvey tam stál, bál se vstoupit. Co když... co když byli u Gordieho, zatímco Harvey truchlil nad Lorettou? Ježíši, jaký jsem zatracený bastard...
Mark vešel do Vanceová domu. Vyšel o pár minut později. "Vyrabovaný. Ale nikdo není doma. Žádná krev. Nic." Šel ke garáži a pokoušel se otevřít dveře. Snadno se otevřely, zámek byl rozlomený. Když dveře prudce vyjely nahoru, garáž byla prázdná.
"Harve, jaké auto měl tvůj kámoš?" "Cadillac," odpověděl Harvey.
"Tak odjela, protože tady není žádné auto a s motorkáři nebyl žádný cadillac. Vrať se a hlídej TravelAll. Je tam víc tvých věcí, které budeme potřebovat. Nebo pojď pomoci
nosit."
"Hned." Harvey se vrátil k autu, stál tam a přemýšlel.
Kam mohla jet Marie Vanceová? Měl ji na starost; Gordie se staral o Harveyova chlapce, o Gordieho manželku by se měl postarat Harvey. Jenomže Harvey neměl žádný záchytný bod k tomu, kde by Marie mohla být -
Ale měl. Městský klub v Los Angeles. Guvernérova nadace. Postižené děti. Marie pracovala ve výboru. Jela tam při pádu Kladiva.
A když se sem dosud nevrátila, už se nevrátí. Marii už Harvey na starosti neměl.
Mark vyšel z domu a Harveye čekalo poslední překvapení. Mark nesl něco... Můj Bože. Nesl Steubenova křišťálového žraloka v ceně pěti tisíc dolarů, Lorettin svatební dar od její rodiny. Před pár lety Loretta vyhodila Marka z domu kvůli tomu, že ho vzal do ruky.
•; Mark donesl žraloka k dodávce a neupustil ho. Obalil ho do prostěradel, povlaků na polštáře a rezervních přikrývek.
"K čemu je tohle všechno?" vyptával se Harvey. Ukázal na žraloka, krém na pokožku, Kleenex a pozůstatky Loretti-na balíčku k přežití. A na ostatní věci.
"Zboží na výměnu," vysvětlil Mark. "Tvoje obrazy. Nějaké luxusní předměty. Pokud najdeme něco lepšího, většinu vyhodíme, ale můžeme vézt alespoň něco. Ježíši, Harve, jsem rád, že ti to zase myslí. Už jsme skoro naložení. Chceš si nastoupit, nebo se chceš ještě podívat do domu?"
"Nemůžu se tam vrátit -"
"V pořádku. Oukej." Zvedl hlas. "Joan, pojď, vyrazíme."

"Dobře." Vynořila se od živého plotu. Byla promoklá a ještě držela pušku.
"Budeš řídit, Harve?" ptal se Mark. "Je to velké auto na to, aby ho Joanna zvládla."
"Můžu řídit."
"Výborně. Pojedu napřed na motorce. Dej mi pistoli, a Jo ať drží pušku. Ještě jednu věc, Harve. Kam jedeme?"
"Nevím," pokrčil rameny Harvey. "Na sever. Něco vymyslím, až vyrazíme."
"Dobře."

Motocykl bylo stěží slyšet přes řev hromobití. Vyjeli na sever směrem k Mulhollandu, stejnou cestou, jakou jeli motorkáři, a Harvey stále doufal...
*
Pršelo. Dan Forrester viděl na cestu v záblescích trvajících zlomek sekundy, když divoce kmitající stěrače narušily záplavu vody, stékající po předním skle. Déšť polykal světlo reflektorů dříve, než mohlo dopadnout na vozovku. Nepřetržité blýskání poskytovalo více světla, ale déšť ho tříštil do blikající bílé tmy.
Přes klikatící se horskou silnici tekly řeky vody, kterými se auto muselo brodit.
V údolích to musí být... no, měl by se to brzy dozvědět. Musí nejdřív udělat nějaké přípravy.
Charlie Sharps se to nejspíš dozví dříve.
Dan si o Charlieho dělal starosti. Charlieho šance nebyly špatné, ale neměl by cestovat s tím naloženým stejšnem. Příliš lakal k loupeži. Ale Masterson možná přibalil taky pušky.
I kdyby se dostali na ranč, pustil by je senátor Jellison dovnitř? Krajina s ranči, vysoko nad záplavami. Pokud by přijali každého, kdo přijde, jejich potraviny by zmizely během jediného dne, živý inventář druhého dne. Mohli by Charlieho Sharpse pustit dovnitř samotného. Pravděpodobně by nepotřebovali služby Dana Forrestera, Ph.D., bývalého astrofyzika. Kdo by je potřeboval?
Dan s překvapením zjistil, že dojel domů. Vyslal signál dveřím garáže, a ty se otevřely. Sláva! Stále měl elektřinu. To nemůže vydržet. Dveře nechal otevřené. Uvnitř rozsvítil pár světel, pak rozestavil mnohem více svíček.Dvě zapálil.
Dům byl malý. Byla tam jedna velká místnost, a u stěn té místnosti stály police na knihy od podlahy až do stropu. Na stole leželo do výšky nakupené vybavení. Nakoupil slušnou zásobu lyofilizovaných pokrmů, dokud ještě existovaly, ale Dan uvažoval ještě dále. Donesl domů daleko vetší zásobu nepromokavých pytlů a svačinových igelitových sáčků, sprej na hmyz a kuličky proti molům. Stůl měl plný. Rozložil si práci na podlaze.
Při práci si pohvizdoval. Postříkal knihu sprejem proti hmyzu, vložil ji do sáčku, přidal pár tabletek proti molům a uzavřel ho. Vložil ho do dalšího sáčku a zavřel. Další. Balíčky se kupily na podlaze, každá kniha uzavřená do čtyř plastikových obalů. Vstal, aby si navlékl nějaké rukavice. Vrátil se s ventilátorem a nastavil ho tak, aby mu zezadu foukal kolem uší. To by mělo zabránit insekticidu, aby se dostal na ruce a do plic.
Když byla hromada na podlaze příliš veliká, přesunul se. A když druhá hromada dosáhla stejné výšky jako první, opatrně vstal. Klouby měl ztuhlé. Chodidla ho bolela. Pohyboval nohama, aby povzbudil krevní oběh. V kuchyni postavil na kávu. V rádiu nechytil nic jiného než šum, tak začal přehrávat ze své sbírky gramofonových desek. Na kuchyňském stole teď vzniklo volné místo. Pokračoval v práci tady.
Dvě hromady se spojily do jedné.
Světla zhasla, hlasy Beatles se prohloubily, zpomalily a zastavily se. Dana náhle pohltila temnota a zvuky, které ignoroval: hřmění, ječeni větru a řevu deště útočícího na dům. Z rohu stropu začala odkapávat voda.
V kuchyni připravil kávu, pak se vydal po knihovně a rozsvěcel svíčky. Uplynuly celé hodiny. Zapomenutá káva se už zahřívala příliš dlouho. Čtyři pětiny regálů zůstaly ještě plné, ale většinu potřebných knih už měl v pytlích.
Dan procházel podél regálů. Únava posilovala hlubokou melancholii. Žil v tomhle domě po dvacet let, ale uběhlo dvakrát tolik času od doby, co četl Alenku v říši divů a Vodní děti a Gulliverovy cesty. Tyhle knihy měly práchni-vět v opuštěném domě: Duna, Nova, Dvojník, Chodby času, Kolíbka, Více než lidé, Vražda v retrospektivě, Gideonův den, Rudá pravá ruka, Trójské máry, Smrtící stín zlata, Manželka čarodějnice, Rosemary má děťátko, Stříbrný zámek, Král Conan. Nebalil si knihy pro zábavu ani proto, aby demonstroval životní filosofie, ale k obnově civilizace. Dokonce Doleho Planety obyvatelné lidstvem...

Zatraceně, ne! Dan odhodil Planety obyvatelné lidstvem na stůl. Je jen nepatrná pravděpodobnost, že ji příští převtělení NASA bude potřebovat dřív, než se promění v prach, ale co má být? Přidal další: Budoucí šok. Kulty nerozumu, Dantovo Peklo, Tau Zero... stop. O patnáct minut později byl hotov. Už neměl další pytle.
Vypil kávu, která ještě zůstala teplá, a donutil se odpočívat, než se zapřáhne do těžké práce. Hodinky mu říkaly, že je deset večer. Nedokázal určit, jestli to tak je.
Z garáže vyvezl kolečko. Bylo zbrusu nové, ještě s nálepkami. Odolal pokušení přetížit ho. Oblékl si plášť do deště, holínky, klobouk. Vyvezl knihy ven garáží.
Moderní kanalizační systém v Tujunze byl relativně nový. Celé území bylo prošpikované opuštěnými nádržemi septiků a jedna z nich stála za domem Dana Forrestera. Bylo to do kopce. Není možné mít všechno.
Vítr ječel. Déšť chutnal slaně a byl v něm i písek. Blesky Dana naváděly, ale špatně. Namáhavě tlačil kolečko do kopce a hledal nádrž septiku. Nakonec ji našel, plnou dešťové vody, protože včera večer sejmul víko.
Knihy házel dovnitř po celých náručích. Jemně je zastr-kával do letitého kanalizačního systému gumovým zvonem. Než odešel, zažehl signální světlici a ponechal ji na obráceném víku.
Druhý výlet vykonal v plavkách. Teplý bičující déšť byl méně nepříjemný než promočené a lepící se šaty. Při třetím výletu si nasadil klobouk. Když se vracel, téměř omdlel. Takhle by to nešlo. Raději si odpočine. Svlékl mokré plavky a natáhl se na gauč, přetáhl přes sebe přikrývku... a upadl do hlubokého spánku.

Probudil se v pekle hromobití, vichru a deště. Byl hrozně ztuhlý. Vstal, kousek po kousku, a vytrvale postupoval ke kuchyni, sám sebe nahlas povzbuzoval. Nejdříve snídaně, pak zpátky do práce. Hodinky se mu zastavily. Nevěděl, jestli je den nebo noc.
Naplň kolečko do půlky, víc ne. Vyvez ho klouzavým blátem do kopce. Příště nezapomeň na další světlici. Vkládej celé náruče knih, pak je zastrkuj dolů do staré kanalizace.
Nebylo pravděpodobné, že by tu kdokoliv, ať debil nebo génius, hledal takový poklad, i kdyby věděl, že existuje. Zápach mu moc nevadil, ale tyhle hurikány nebudou trvat věčně a pak poklad bude dvojnásob bezpečný. Zpátky pro další náklad...
Jednou uklouzl, klouzal pěkný kus z kopce a prázdné kolečko ho táhlo za sebou. Přejel přes dost ostrých kamenů, takže se mu nechtelo zkoušet to znovu.
Pak poslední náklad. Hotovo. Zápasil s poklopem, chvíli odpočíval, pokusil se znovu. Dalo mu zatracenou práci, když ho otevíral, a zrovna tak bylo hrozně obtížné dostat víko zpátky. Pak sjel z kopce s prázdným kolečkem. Během jednoho dne budou jeho stopy odplaveny. Přemýšlel o tom, že pohřbí poslední důkaz svého projektu - kolečko - ale jenom při pomyšlení na všechnu tu práci ho všechno rozbolelo.
Usušil se všemi ručníky v koupelně. Proč ne? Stejné ručníky použil k tomu, aby osušil vybavení do deště. Další donesl z prádelníku. Nacpal ručníky do holínek, než je dal do auta s pláštěm do deště, kloboukem a dalšími suchými ručníky.
Do starého domu teď zatékalo; uvažoval, jestli do starého auta bude zatékat také. Nakonec na tom nezáleží. Nakonec stejně bude muset opustit auto a vyrazí pěšky do deště, poprvé v životě nést batoh. Bude v bezpečí nebo mrtvý dlouho předtím, než tenhle déšť napadne, že by mohl ustát.
Do auta dal nový batoh, který si zabalil předevčírem, včetně podkožních injekcí a nějakého inzulínu. Někde v autě ležely dva další takové lékařské balíčky, protože mu někdo mohl ukrást celý batoh. Nebyl by někdo mohl ukrást stříkačky... ale jistě by mu měli jednu nechat
Auto bylo stará kraksna a nic na něm nemohlo přilákat zloděje. Přidal několik předmětů, kterými by si mohl vykoupit život v případě, že by mohl být vykoupen. Byl tam jediný skutečně cenný předmět; průměrný lupič by ho považoval za krám, ale jeho mohl dostat do bezpečí.
Daniel Forrester, Ph.D., muž středních let, neměl žádné užitečné povolání. Jeho doktorát nemohl mít nikdy znovu

cenu ani šálku kávy. Měl měkké ruce, vážil příliš mnoho a byl diabetik. Přátelé mu říkali, že se často podceňuje; no, to bylo taky špatné, protože to snižovalo jeho obchodní cenu. Věděl, jak vyrábět inzulín. Bylo k tomu zapotřebí mít laboratoř a zabít jednu ovci měsíčně.
Včera se Dan Forrester stal drahým luxusem.
To, co vložil do svého batohu, bylo něco docela jiného. Byla to kniha, zabalená stejně jako ostatní: druhý díl knihy Jak věci fungují. První díl zůstal v septiku.
*
Harvey Randall viděl, jak proti němu přijíždí bílý cadillac. Chvíli to neregistroval. Pak dupl na brzdy tak prudce, že to Joannu vrhlo proti bezpečnostním pásům. Puška tvrdě udeřila do palubní desky. "Zbláznil ses?" vyjekla, ale Harvey už otevřel dveře a vyběhl do ulice.
Zuřivě mával rukama. Bože! Musí ho uvidět!
"Marie!" vykřikl.
Cadillac zpomalil, zastavil. Harvey k němu doběhl.
Ač to bylo k neuvěření, Marie Vanceová byla klidná. Měla oblečený model od Gernreicha, jednoduché letní šaty s hlubokým výstřihem z bílého plátna s vpleteným zlatým vláknem. Zlaté náušnice a malý diamantový přívěsek na zlatém řetízku to perfektně zdůrazňovaly. Tmavé vlasy měla díky vlhku trochu rozcuchané, ale nebyly dlouhé a nikdy nebyly úplně natočené; dokonce i teď vypadala, jako kdyby prostě byla v městském klubu celý den a jela se domů převléknout do večerních šatů.
Harvey na ni užasle hleděl. Klidně se na něj dívala. To, co se mu na ní nelíbilo, v něm vřelo. Chtěl na ni vykřiknout, vyvést jí z míry. Cožpak nepochopila...? "Jak ses sem dostala?" zeptal se. Když odpověděla, zastyděl se. Marie Vanceová mluvila chladně; příliš chladně. V jejím hlase zněl tón nepřirozeného úsilí. "Přijela jsem po hřebeni. V cestě stála auta, ale nějací muži je odstranili. Jela jsem - proč chceš vědět, jak jsem se sem dostala, Harveyi?"
Zasmál se sobě i celému světu, a ji polekal jeho smích. Viděl, že jí do očí vstoupil strach.
Přijel Mark na motorce. Pohlédl na cadillac, pak na Marii. Nezahvízdal. "Tvoje sousedka?" zeptal se.
"Ano. Marie, budeš muset jet s námi. U vás nemůžeš zůstat -"
"Nemám v úmyslu u nás zůstávat," protestovala. "Najdu svého syna. A Gordieho," dodala po malé pauze. Podívala se dolů na své zlaté střevíčky. "Až seženu nějaké šaty... Harveyi, kde je...?" Dřív, než mohla dokončit, uviděla bolest a pak prázdnotu v Harveyově pohledu. "Loretta?" řekla, tichým a užaslým hlasem.
Harvey neříkal nic. Mark za ním pomalu zavrtěl hlavou. Podíval se Marii do očí. Přikývla.
Harvey Randall se odvrátil. Stál v dešti, nic neříkal, na nic se nedíval.
"Nechte cadillac a vlezte si do TravelAll," vyzval ji Mark.
"Ne," Marie se pokusila usmát. "Prosím, nemohli byste počkat, než si seženu nějaké šaty? Harveyi -"
"On právě teď nerozhoduje," přerušil ji Mark. "Podívejte se, nějaké šaty tu budou. Moc jídla ne, ale spousta šatů."
"Mám doma výborné vybavení do terénu." Marie byla rozhodná. A věděla, jak mluvit se zaměstnanci, ať už s Gordieho nebo s Harveyovými.
"A vysoké boty, které mi jsou. Málokteré mi padnou. Neříkejte mi, že deset minut je takový rozdíl."
"Bude to trvat déle než deset minut a my rozhodně nemáme čas," namítal Mark.

"Určitě bude trvat déle, když tu budeme stát a dohadovat se."
Marie nastartovala auto. Pomalu se rozjížděla. "Prosím, počkejte na mě," dodala a odjela pryč, na jih.
"Ježíši," rozhněval se Mark. "Harve? Co...?" nechal otázku nedokončenou. Harvey Randall teď nebyl ve stavu dělat rozhodnutí. "Vlez do toho zatraceného auta, Harve!" přikázal Mark.

Vyštěknutí v Markově hlase pohnalo Harveye směrem k TravelAll. Začal nastupovat na místo řidiče. Mark zavrčel: Joanno, vezmi si motorku. Já budu řídit."
"Kam...?"
"Asi zpět k Harveyovu domu. K čertu, nevím, co máme dělat. Možná bychom měli prostě jet dál."
"Nemůžeme ji tu nechat," namítla Joanna pevně. Vystoupila a vzala si motorku. Mark pokrčil rameny a nastoupil do TravelAll. Podařilo se mu otočit v jízdním pruhu a vydal se zpět cestou, kudy přijeli. Celou cestu klel.
Když dorazili tam, odkud vyjeli, Marie Vanceová seděla na verandě. Oblékla si kalhoty z drahé umělé tkaniny. Měly vzor z nepravidelných čtverců a vypadaly velmi odolně. Na sobě měla bavlněnou blůzu a přes ní vlněný svetr Pendleton. Šněrovala si středně vysoké boty do terénu, obuté přes vlněné ponožky. Vedle ní ležela přikrývka. Přikrývka byla
naditá.
Joanna zabrzdila motocykl na trávníku. Mark vystoupil a připojil se k ní. Díval se na Marii, pak zpátky na Joannu.
"Zatraceně, to je nejrychlejší převlíknutí, jaký jsem kdy viděl. Mohla by být užitečná."
"Záleží na tom, k čemu," řekla Marie hladce. "Kdo jste vy dva, a co se stalo s Harveyem?" Pokračovala ve šněrování bot.
"Jeho manželku zabili. Stejná parta, která se vloupala k vám," řekl Mark. "Poslouchejte, kam jste jela v tom cadillacu? Je váš manžel s Andym Randallem?"
"Ano, samozřejmě," potvrdila Marie. "Andy a Bart jsou tam nahoře. S Gordiem." Zavázala si boty a vstala. "Ubohá Loretta. Ona - ach, k čertu s tím. Řeknete mi, jak se jmenujete?"
"Mark. Tohle je Joanna. Pracoval jsem pro Harva -"
"Ano," vzpomněla si Marie. O Markovi slyšela. "Ahoj. Takže zůstáváte s Harvem?"
"Jistě -"
"Tak vyrazíme. Prosím, dejte tenhle balíček do auta.
Budu hned hotová."
Tvrdá jak šutr, pomyslel si Mark. Nejchladnější čubka,
jakou jsem kdy viděl. Vzal přikrývku, naditou oblečením a dalšími předměty. Marie vyšla s plastikovým cestovním pytlem, takovým, jaké se používají k věšení šatů, když se dopravují na palubě letadla. Vzadu v TravelAll nebylo moc místa, ale dávala si pozor, jak ho ukládá, a vyhladila záhyby.
"Co to všechno je?" ptal se Mark.
"Věci, které potřebuju. Teď jsem připravená."
"Dokážete řídit Harveyův vůz?"
"Na silnici ano," pokrčila rameny Marie.„Nikdy jsem se nepokoušela řídit, jen na silnicích. Ale tuhé řízení dokážu zvládnout."
"Dobře. Budete řídit. Pro Joannu je to moc velké."
"Dokázala bych to."
"listě, Jo, ale nemusíš," přemlouval ji Mark. "Nech paní-"
"Marie."
"Nech paní Marii -"
Hlasitě se zasmála. "Jenom Marie. Budu řídit. Máte mapy? Já nemám dobrou mapu. Vím, že chlapci jsou nahoře, poblíž jižního okraje národního parku Sekvoja, ale nevím přesně, jak se tam dostat." Když měla oblečené kalhoty, vlněný svetr, tenkou nylonovou bundu, kterou přinesla z domu a vysoké boty, vypadala menší, než si Mark pamatoval, a nějak méně suverénní.Mark neměl čas uvažovat o tom, proč.
Měla by to zvládnout, pomyslel si Mark. "Pojedu vpředu na motorce. Joanna pojede s puškou v autě. Myslím, že bychom měli uložit Harva na zadní sedadlo. Možná, když se trochu vyspí, zase mu začne pracovat mozek. Kriste, nikdy předtím jsem neviděl chlapíka, který by se takhle sesypal. Jako kdyby ji sám zabil." Mark viděl, jak se Mariiny oči lehce rozšířily. K čertu s tím, pomyslel si. Šel k motorce a nastartoval ji.
Vyjeli zase ven a znovu zabočili na sever. Silnice byla prázdná. Mark uvažoval, kam teď jet. Mohl by se zeptat Harva, ale nemusel by dostat správnou odpověď, a jak by to mohl zjistit? Proč ho to k čertu tak zlomilo, podivoval se Mark. Jako manželka stejně za moc nestála? Nikdy s

Harvem nikam nejezdila. Vypadala dobře, ale byla nevalná společnice. Proč ho to tak zlomilo? Pokud by Mark musel pohřbít Joannu, strašně by mu to vadilo, ale úplně by ho to nezlomilo. Stále by fungoval a příště, až by pili, by vypil sklenici na její památku - a Harv byl vždycky tak tvrdý.
Mark pohlédl na hodinky. Začíná být pozdě. Musíme rychle projet tím, co zbylo z Burbanku a údolí San Fernan-do. Jak? Pokud dálnice nespadly, budou zaplněné auty. To není k ničemu. Napadly ho nějaké trasy, ale přál by si, aby Harveyova hlava zase fungovala, ale nefungovala a bylo na Markovi, aby je vedl.
Když dojel k Mulhollandu, zabočil doleva.
Za ním zazněl klakson. Marie zastavila na křižovatce. "Tohle není správná cesta!" vykřikla.
"Samozřejmě, že je. Jedeme!"

"Ne."
Zatraceně. Mark dojel zpátky k TravelAll. Marie a Joanna napjatě seděly na předním sedadle. Pušku držela Joanna v rukou, mířila vzhůru, Marie seděla s jednou rukou nedbale poblíž pušky. Byla daleko větší než Joanna.
"Co to má znamenat?" ptal se Mark.
"Chlapci. Musíme najít chlapce," naléhala Marie. ‚A oni jsou na východ od nás, ne na západ."
"K čertu, to já vím," vykřikl Mark. "Tohle je nejlepší cesta. Musíme zůstat ve vyšších polohách. Dostaneme se napříč údolím na Topangu, budeme se držet podél kopců Santa Susanna a projedeme nahoru kaňony. Tím se vyhneme dálnicím a průsmykům, kde budou všichni ostatní."
Marie se zamračila, pokoušela se představit si mapu losangeleské pánve. Pak přikývla. Tahle trasa by je měla zavést do národního parku Sequoia. Znovu se s autem rozjela. Mark uháněl vpředu. Jak jel, mumlal si sám pro sebe. Frank Stoner říkal, že Mojave je správné místo k pobytu. Stoner věděl všechno. Pro Marka to bylo dost dobré. Bylo to místo, kam se dalo jet, a až se tam dostanou, můžou se rozhodnout, co dělat dál. Byl to cíl.
Ale Harv by chtěl zachránit svého chlapce. A ta Vanceová chtěla jejího. Je legrační, že o svém manželovi se stěží zmínila. Možná spolu nevycházejí. Mark si vzpomněl na Marii, jak ji poprvé uviděl. Třída. Opravdová třída. Mohlo by to být zajímavé.
Jeli dál deštěm, po páteři Los Angeles, a déšť jim bránil v tom, aby viděli zkázu v údolích po obou stranách. Silnice byly volné a TravelAll překonával hromady bláta, které se rychle tvořily všude, kde silnice poklesla pod okraj hřebenu. Míle ubíhaly a Mark z toho měl radost.
Randall zadřímai a probudil se, zadřímal a probudil se. Sedadlo auta se natřásalo, naklánělo a škubalo. V uších mu řvalo hromobití a déšť. Vlastní strašidelné vzpomínky ho téměř probouzely. Když se zablýskalo, viděl to znovu, svůj stroboskopicky osvětlený obývací pokoj, křišťál a stříbro nedotčené, pes a manželka mrtví na kashdanském koberci...
Když se ozvaly hlasy, domníval se, že poslouchá vlastní myšlenky:
"Ano, byli si velice blízcí... byla na něm úplně závislá..."
Hlasy doléhaly a mizely. Jednou si uvědomil, že auto zastavilo, a slyšel tři hádající se hlasy, ale také mohly být uvnitř jeho hlavy.
"Manželka je mrtvá... nebyl tam... ano, říkala, že ho poprosí, aby zůstal doma... ztratil svůj dům, svou práci a všechno, co měl... nejenom svou práci, ale celou profesi. Po tisíc let už nebudou žádné televizní dokumenty. Ježíši, Marku, ty taky budeš jako mrzák."
"Já vím, ale... neočekával... schoulit se a umřít."
Schoulit se a zemřít, pomyslel si Randall. Jo. Těsněji se schoulil na sedadle auta. Auto se zase rozjelo a třáslo s ním. Zakňoural.

ÚTERÝ ODPOLEDNE
Naneštěstí tam, kde se jedná o tak základní věci, jako je obrana území, naše vyšší mozková centra příliš vnímají naléhání těch nižších. Intelektuální kontrola nám může pomoci jen do té doby, ale dál už ne. Jako poslední útočiště je nespolehlivá a jediný, rozumové neodůvodněný, emociální akt může odstranit všechno dobro, kterého bylo dosaženo.
Desmond Morris, Nahá opice
Za dvě hodiny se Země pootočila, zatímco Hammerlab vykonal jeden oběh a kousek navíc. Evropa a Západní Afrika se přesunuly ze západu slunce do noci.
Všichni se nejspíš báli promluvit. Ricky věděl, že on se bojí. Pokud by promluvil, co by z toho vyšlo? Johnnyho bývalá manželka a děti nebyly v Texasu. Rick ho proto nenáviděl: tajemství, za které se styděl. Tiše sledoval, jak se Země otáčí.
V Hammerlabu bylo horko. V beztížném stavu pot ne-stéká, zůstává tam, kde se vytvořil. Kdykoliv si Rick vzpomněl, otřel si pot mokrým hadrem, který svíral v levé ruce. Když se vytvořily slzy, zakrývaly oči jako tloustnoucí čočky. Mrkání jenom křivilo čočky. Musely se vytřít a pak viděl.
Na temné Zemi zářily oranžové díry, jako cigarety prostrčené zezadu mapou. Dalo se těžko říct, kde každý z těch zářících bodů leží. V Evropě zmizela světla měst, bud' zakrytá mraky, nebo prostě zničená. Moře vypadalo
stejně jako pevnina. Rick už vypozoroval že se pevnina místy změnila v moře: dole na americkém východním pobřeží, na Floridě a do hloubky Texasu. Texas. Mohla se jakákoliv vojenská helikoptéra pohybovat rychleji než vodní stěna? Ale ty vichry! Ne, je mrtvá..:
Viděl však dopady v denním světle a pamatoval si to. Záře ve Středozemí odumřela. Menší úder do Baltu uhasí téměř okamžitě.
Mnohem větší dopady do středu Atlantiku bylo stále vidět. Viděli jste pouze difuzní perleťovou zář, dokud se Hammerlab neocitl přímo nad jedním z nich. Pak jste se dívali dolů do prázdného středu strašlivého hurikánu: průhledným pilířem ostré páry do oranžově - bílé záře. Tyhle byly tři, a teď byly mnohem menší. Moře se vracelo.
Čtyři malé zářící krátery roztroušené v Súdánu, tři v Evropě a jeden mnohem větší poblíž Moskvy stále vyzařovaly své oranžovobílé světlo zpět do vesmíru.
Johnny Baker vzdychl a odrazil se od okénka. Odkašlal si a začal: "Tak dobře. Musíme si promluvit."
Podívali se na něj, jako kdyby přerušil pohřební řeč. Johnny zarytě pokračoval. "Apollo nemůžeme použít. Velký úder do Pacifiku mířil prakticky na naši zajišťovací flotilu. Apollo je stavěné pro přistávání v moří a moře... všechny oceány... k čertu..."
"Musíte si vyprosit cestu domů," pomohl mu Petr Jakov a přikývl. "Ano. Máme místo. Přijměte naše pohostinství."
Leonilla Malíková řekla: "Nemáme domov. Kam můžeme letět?"
"Moskva není celý Sovětský Svaz," namítl Petr jemně, káravě.

"Opravdu ne?"
Rick mu nijak nepomohl. Stál u okna a Johnny viděl jen jeho záda. "Ledovce," připomněl Johnny. Ano, sledovali ho.
"Došlo k úderu nad Rusko, do..?"
"Karského moře. Dopad jsme neviděli. Asi to bylo příliš daleko na severu. Jenom jsme to odvodili z toho, jakým způsobem se mraky hnaly dolů."
"Správně, mraky se hnaly dolů. Muselo dojít k dopadu

do oceánu. Mraky budou pokračovat dolů přes celé Rusko, dokud se kráter na dně moře nezacelí. Roztrouší desítky milionů tun sněhu po celém kontinentu. Bílé mraky a bílý sníh. Jakékoliv dopadající sluneční světlo bude po příštích pár set let odráženo zpátky do vesmíru. Já..." Johnnyho tvář se zkřivila. "Bůh ví, že vám nechci kazit náladu, ale tyhle ledovce se budou přesouvat přímo dolů do Číny. Skutečně si myslím, že bychom měli zamířit na nějaké teplejší místo."
Petr Jakov se tvářil chladně. Ironicky řekl: "Možná do Texasu?"
Rickova záda sebou škubla. Johnny řekl: "Pěkně děkujeme."
"Moje rodina byla v Moskvě. Zemřeli v ohni a výbuchu. Vaši rodinu zahubila voda. Chápete,.vím, jak se cítíte. Ale Sovětský Svaz přečkal neštěstí už v minulosti, a ledovce se pohybují pomalu."
"Revoluce se pohybuje rychle," vmísila se do hovoru Leonilla.
"Cože?"
Leonilla začala rychle mluvit rusky. Petr jí odpovídal podobně.
Johnny tiše promluvil na Ricka. "Nech je, ať to proberou. K čertu, je to jejich raketa. Poslouchej, Ricku, mohli tam dostat helikoptéru včas. Ricku?" Rick ho nevnímal. Nakonec se Johnny podíval tam, kam se díval Rick, směrem dolů na temnou hmotu Asie...
Leonilla teď přepnula na angličtinu. Téměř čile, téměř vesele vysvětlovala: "Ledovce se pohybují pomalu, ale revoluce se pohybuje rychle. Většina členů strany a všichni ve vládě byli z Ruska, jako já, jako Peter. No, příliš velká část Ruska byla zasažena. Co se stane teď, když Ukrajinci, Gruzínci, všichni utlačovaní lidé pochopí, že Moskva už nemá moc nad jejich životy? Pokoušela jsem se přesvědčit soudruha generála Jakovú... Na co se to díváte?"
Rick Delanty se k ní otočil a ona ucouvla. Výraz tváře se u různých ras a kultur liší, ale poznala smrtelnou nenávist, když ji uviděla. O okamžik později se Rick pohnul; ale jen aby jí uvolnil místo u okénka.
Nad černým příkrovem mraků z pádu Kladiva svítily desítky malých jiskřiček. Další jím pronikaly. Plocha pokrytá maličkými zvedajícími se jiskřičkami, světluškami ve formaci...
Leonilla se pustila. Odplula zpět napříč Hammerlabem, držela ji nenávist v Rickově pohledu, nebyla schopná odvrátit oči. Petr ten pohled uviděl a napjal se, jedna ruka se pevně sevřela, aby se zachytil, druhá ruka sevřená v pěst a připravená, napjal se, aby bránil ženu před hrozbou, které nerozuměl.
A Johnny Baker proletěl hladkým obloukem napříč místností k vysílacímu panelu. Nastavil ovládacími prvky frekvenci v pečlivě kontrolovaném spěchu, stiskl tlačítka a promluvil. "ZRCADLO, TADY JE BÍLÝ PTÁK; ZRCADLO, ZRCADLO, TADY JE BÍLÝ PTÁK. SOVĚTSKÝ SVAZ HROMADNĚ ODPÁLIL MEZIKONTINENTÁLNÍ' RAKETY; OPAKUJI, SOVĚTSKÉ
RAKETY STOUPAJÍ. POZOROVÁNÍ POTVRZENO. K čertu, ti bastardi odpálili všechno, co měli! Pět set raket, možná víc!"
Peter Jakov dorazil k pultu. Prudce zatáhl za vypínače. Indikátorová světla na panelu pohasla. Baker a Jakov se dívali jeden na druhého.
"Delanty!"
‚fane." Rick se odrazil směrem k Jakovovi. Ještě když letěl kabinou, Leonilla něco rusky křičela. Pak Rick držel Jaková - ale Rus nedělal nic. Jeho tvář se změnila v masku nenávisti, podobnou Rickově.
"Pošlete své varování," zasyčel. "Neřeknete jim nic, co by už nevěděli."
"Co tím k čertu myslíš?" vykřikl Rick Delanty.
"Podívej se," vyzval ho Petr.
Leonillin hlas byl podivně prázdný. "Nad Moskvou je další záře. Nová."
"Cože?" Johnny Bakera se střídavě díval na ruského generála a na ni a nakonec pomalu odplul k okénku. Už to věděl. Věděl, jak to musí vypadat, a okamžitě to uviděl. Na

okraji červenooranžové záře, která vyznačovala Moskvu, rozkvetl maličký jasný hřib v červené a fialovobflé.
"Opožděný dopad." Sám cítil, že lže, protože Hamner - Brown byl pryč už dvě hodiny, a očima už hledal další. Objevil dva malé hřibovité mraky a maličké slunce, které rozkvetlo, zatímco se díval. "Ježíši," vyjekl, "celý svět se zbláznil."
"Pozlacují zlato," přikývl Rick Delanty. "Nestačí, že do nás narazila kometa. Nějaký hajzl stiskl tlačítko. Do prdele!"
Všichni čtyři teď pozorovali scénu dole: stoupající světlušky sovětských raket a náhle se objevující modrobílá světla tam, kde bývala evropská část Ruska. Jakýkoliv průmysl, který by mohl přežít kometu, byl...
Šílenství, pomyslel si Johnny Baker. Proč, proč, PROČ?
"Nemyslím si, že tam dole budeme vítaní," uvažoval Rick Delanty. Jeho hlas byl podivně klidný a Johnny přemýšlel, jestli se Rick také zbláznil. Na Leonillu se nedokázal podívat.
Nakonec Rick hluboko v hrdle zavrčel. Byl to jen zvuk. Neměl žádný význam a nebyl proti nikomu namířen. Pak se otočil a odkopl se pryč od všech ostatních, dolů po celé délce Hammerlabu. Jakov byl na druhém konci, poblíž přechodového otvoru do Sojuzu, a Johnny Baker měl šílenou myšlenku, že Rus šel pro ukrytou zbraň.
To je všechno, co ještě potřebujeme. Souboj na pistole na oběžné dráze. Proč ne? Šílenství a pomsta, to byly krásné staré tradice tam, odkud Jakov pocházel.

"Tak, a je to," řekl Johnny tiše. "Mohlo by být pěkné držet pohromadě. Poslední astronauti. Ale myslím, že to nepůjde. Ricku?"
Rick byl dole u průlezu do Apolla a klel, tiše, ale dost nahlas, aby ho mohli slyšet.
Johnny se otočil zpět a pozoroval Jaková. Rus neudělal žádný pohyb, aby otevřel přechodový otvor do Sojuzu. Visel v prostoru, visel tak, jako kdyby byl připraven něco udělat, ale ani se nepohnul. Upřeně se díval na poničenou Zemi dole.
Rickův řev zazněl celou délkou kabiny. ‚L>o prdele!" Pak oznámil: "Pane, v Apollu je vakuum. Mám si nasadit helmu a jít se podívat, jestli je poškozený tepelný štít?"
"Nenamáhej se. Do prdele!" Díra kdekoliv v Apollu by je při návratu zabila. Byli znovu odkázáni na jedinou loď.
Johnny se otočil zpátky k Petru Jakovovi, který se ještě díval okénkem.
Udeřit generála Jaková do zátylku, hned, než to bude očekávat. Nebo letět zpět do Ruska. Jako váleční zajatci? Těžko.
Johnny Baker si vzpomněl na scény ze Souostroví Gulag. Ruka se rozpřáhla k úderu. Rick mohl zvládnout Leonillu, a museli by...
Pomyslel na to, ale neudělal nic. A Peter Jakov se k nim všem otočil a pečlivě vyslovil: "Pohybují se na východ. Východ."
Dívali se jeden na druhého, Baker a Jakov, po okamžik, který se protáhl do nekonečna, pak se oba divoce vrhli k vysílacímu panelu.
"Potvrzuji, Zrcadlo, Bílý pták končí," skončil zprávu Johnny Baker. "Podařilo se vám spojit?" ptal se naléhavě Rick.
"Jo. Alespoň to někdo potvrdil." Johnny Baker se podíval na vířící masu dole. "Myslím, že Bůh tam nahoře nás dobře slyší. Jinak nechápu, jak bychom přes tohle mohli vyslat zprávu."
"Zkrácení vzdáleností. Náhodné ionizační dráhy," argumentoval Jakov.
Johnny Baker pokrčil rameny. Neměl zájem hádat se kvůli náboženství. Kabina ztichla, jak pozorovali let střel. Jiskřičky teď pohasínaly, jak se dostaly na své oběžné dráhy. Měly se znovu rozzářit, ale daleko jasněji...
Ale dříve, než plameny pohasly, bylo jasně vidět, že se střely nezvedají, aby obletěly Severní pól. Ukázal se úzký srpek Země, víc než dost k tomu, aby se dokázali zorientovat, a střely se zjevně pohybovaly na východ, směrem na Čínu.
A nad Ruskem docházelo k jaderným výbuchům. Číňané

zaútočili první a to, co ušetřilo Kladivo, bylo teď radioaktivním peklem.
Petrova rodina byla tam dole, pomyslel si Johnny Baker. A rodina Leonilly, pokud nějakou má. Nemyslím, že má. Ježíši, já mám štěstí. Anna opustila Houston před několika týdny.
Johnny se sám pro sebe tiše zasmál. Ann Bakerová neměla žádný důvod zůstávat v Texasu. Vzala děti do Las Ve-gas kvůli rozvodu, který jí pravděpodobně zachránil život. Co se týče Maureen... Jo. Maureen. Pokud by nějaká žena mohla přežít Pád Kladiva rozumem a rozhodností, byla to Maureen. Říkala, že jede do Kalifornie se svým otcem.
"Musíme toho hodně udělat." Petr Jakov byl vzorem pracovního zaneprázdnění, kromě tichého podtónu v hlase.
"Nemůžeme tu přežít víc, než maximálně několik týdnů. Generále, my nemáme žádný palubní počítač. Musíte použít vaše vybavení a vypočítat naši návratovou dráhu."
"Jistě," souhlasil Johnny.
"Budeme vás potřebovat oba." Jakov naklonil hlavu směrem k opačnému konci kabiny, kde se zdálo, že se Rick Delanty schoulil do sebe.
"Pomůže nám, když ho budeme potřebovat," řekl Baker. "Musí to snášet těžce. I kdyby zůstala jeho žena s dětmi naživu, i kdyby je dostali ven, on se to nikdy nedozví."
"Nevědět je lepší," namítl Petr. "Mnohem lepší."
Johnny si vzpomněl na Moskvu, dvakrát zničenou, a přikývl.
"Asi by mu doktorka Malíková měla dát něco na uklidnění," pronesl Jakov.
"Řekl jsem ti, že plukovník Delanty bude v pořádku," odpověděl Johnny Baker. "Ricku, potřebujeme se poradit."
"Jistě."
"Proč?" naléhal Jakov. "Proč to udělali?"
Náhlá otázka Bakera nepřekvapila. Uvažoval, kdy Jakov něco řekne."
"Ty víš, proč," řekla Leonilla Malíková. Opustila své místo u okénka. "Naše vláda už dříve prahla po Číně. S hrozbou příchodu ledovců mají Rusové jen jedno místo,
kam by šli. Evropa byla zničena a na jihu je toho velmi málo. Pokud můžeme dojít k takovým závěrům my, Číňani můžou také."
"A tak zaútočili," doplnil ji Jakov. "Ale ne dost rychle. Dokázali jsme odpálit protiúder."
"Tak kde přistaneme?" zeptala se Leonilla.
"Jsi nějak klidná," podivil se Jakov. "Tobě je jedno, že tvá země byla zničena?"
"Vadí mi to i méně, i více, než myslíš," odpověděla. "Narodila jsem se tam, ale nebyla to moje vlast. Moji vlast zabil Stalin. V žádném případě tam teď nemůžeme letět. Mohli bychom přistát uprostřed války, pokud bychom vůbec našli místo, kde přistát."
"Jsme důstojníci Sovětského Svazu a válka ještě neskončila," řekl Jakov.
‚31bost." Všichni se otočili směrem k Rickovi Delanty-mu. "Blbost," opakoval. "Víš velice dobře, že neexistuje nic, co bys tam dole mohl dělat. Kam bys letěl? Do Číny, čekat na Rudou armádu? Nebo dolů do radioaktivního spadu, čekat na ledovce? Prokrista, Petře, tahle válka není tvojí válkou, i kdybys byl dost velký blázen, abys věřil, že stále pokračuje. Pro tebe skončila."
"Tak kam poletíme?" dožadoval se Jakov odpovědi.

"Na jižní polokouli," navrhla Leonilla. "Počasí obvykle nepřekračuje rovník, a většina dopadů postihla severní polokouli. Věřím, že zjistíme, že Austrálie a Jižní Afrika jsou nepoškozené průmyslové společnosti. Do Austrálie bychom se z téhle oběžné dráhy dostali těžko. Nemohli bychom moc ovlivnit místo přistání, a mohli bychom zemřít hlady, kdybychom přistáli v buši. Jižní Afrika -"
Johnny se trpce zasmál. Rick zažertoval: "Pokud se vám to všude zdá stejné, já bych raději zůstal tady."
Všichni se zasmáli. Baker cítil, že napětí trochu polevilo. "Podívejte," začal, "pravděpodobně bychom dokázali přistát v Jižní Africe a nenašli bychom tam velké škody, ale proč bychom to dělali? Byli bychom čtyři cizinci a nikdo z nás neumí jazyk. Nawhuju, abychom letěli domů. K nám domů. Můžeme přistát dost blízko od místa, kam zamíříme,

a vy budete dva cizinci se dvěma domorodými vůdci. A anglicky umíte."
"Jsme ve špatné situaci," řekl Delanty.
"Jistě."
"Tak kam?"
"Do Kalifornie. Do vyšších poloh s farmami v Kalifornii. Tam ještě dlouho nebudou ledovce."
Leonilla neříkala nic. Petr namítl: "Zemětřesení."
"Máš pravdu, ale to skončí dřív, než přistaneme. Nárazové vlny musely aktivovat každou geologickou poruchu, která tam je. V Kalifornii nebudou sto let další zemětřesení."
"Ať uděláme cokoliv, musí to být rychle," upozorňoval Petr. Ukázal na panel s indikátory. "Ztrácíme vzduch a energii. Pokud nebudeme jednat rychle, nebudeme moci jednat vůbec. Říkáte Kalifornie. Budou tam vítáni dva komunisté?"
Leonilla se na něj divně podívala, jako kdyby chtěla něco říct, ale neřekla.
"Lépe tam, než jinde," rezolutně řekl Baker. "Nezvolili bychom jih nebo středozápad -"
"Johnny, dole budou lidé, kteří si myslí, že to všechno bylo spiknutí rusáků," připomněl Rick Delanty.
"Ano. Ale zase jich bude víc na středozápadě nebo jihu, než'v Kalifornii. A východ je pryč. Co ještě zůstalo? Mimochodem, podívejte se, my všichni jsme hrdinové. Poslední lidé ve vesmíru." Pokud se pokoušel přesvědčit sám sebe, nefungovalo to.
Leonilla a Petr si vyměnili pohledy. Měkce promluvili rusky. "Umíš si představit, co by udělala KGB, kdybychom přistáli v americké kosmické kabině?" zeptala se Leonilla. , Jsou Američané taky takoví blázni?"
Rick Delanty se v odpověď tiše a smutně zasmál. "Nejsme všichni na stejné lodi," připustil. "S FBI bych si nedělal starosti. Ale jsou to spravedliví patriotičtí občané..."
Leonilla se tázavě zamračila.
"No," rozvíjel dál Rick, "proč bychom si dělali starosti? Přistaneme v sovětské kosmické lodi jasně označené srpem, kladivem a velkým nápisem CCCP..."
"Je to lepší než symbol Marsu," přidal se Johnny Baker.
Nikdo se nezasmál.
"K čertu," řekl Rick. "Kdybychom měli na vybranou, na tomhle světě bychom nepřistávali. Mohli byste si myslet, že se lidé po tomhle dokážou spojit. Ale já o tom pochybuju."
"Někteří ano," nesouhlasil Baker.
"Jistě. Podívej, Johnny, polovina lidí je mrtvých a ostatní budou bojovat o zbylé jídlo. Nezvyklé počasí zničí úrodu. Ty to víš. Spousta těch, kteří přežili, nepřežije další zimu."
Leonilla se otřásla. Znala lidi, kteří přežili - stěží - velký hlad na Ukrajině, který následoval po Stalinově nástupu na carský trůn.
"Ale jestli dole zůstala nějaká civilizace, někdo, komu záleží na tom, co jsme vykonali, bude to v Kalifornii," argumentoval Rick Delanty. "Máme záznamy Hamner - Brownovy komety. Poslední kosmický let za -"
"Za dlouhou dobu," dokončil za něj Petr.
"Jo. A musíme ty záznamy zachránit. Jen tak to bude mít nějaký smysl."
Petr Jakov vypadal uvolněně, když teď už nebyl výběr obtížný. "Výborně. Jsou v Kalifornii atomové elektrárny? Jsou. Ty to pravděpodobně vydrží. Civilizace se bude tvořit kolem elektrické energie. To je místo, kam bychom měli letět."
*
Systém spojení SAC je vybudován tak, aby přežil. Je určen k tomu, aby fungoval i po atomovém úderu. Není stavěn na katastrofu planetárního dosahu, ale obsahuje tolik záloh a tolik paralelních systémů, že zprávy pronikly i po úderu Kladiva.
Major Bennet Rosten poslouchal vzrušený hovor ve svém reproduktoru. Většina z toho nebyla určena pro něj, ale stejně to přijímal; kdyby se spojení někdy přerušilo, major Rosten by měl k dispozici své rakety a poté, co doběhnou časovače, by je mohl odpálit. Bylo lepší, aby věděl příliš mnoho, než příliš málo.

"NVR, NVR, NOUZOVÉ VÁLEČNÉ ROZKAZY. PRO VŠECHNY VELITELE SAC, TADY JE VRCHNÍ VELITEL SAC."
Hlas generála Bambridge pronikal silným šumem. Rosten mu stěží rozuměl.
"PREZIDENT JE MRTEV. NEHODA HELIKOPTÉRY; OPAKUJI, PREZIDENT ZAHYNUL PŘI HAVÁRII HELIKOPTÉRY, NEMÁME ŽÁDNÝ DŮKAZ O NEPŘÁTELSKÉM ÚTOKU NA SPOJENÉ STÁTY, NEMÁME ŽÁDNÉ SPOJENÍ S VYŠŠÍM VELENÍM."
"Kriste na nebi," zamumlal kapitán Luce. "Co teď máme
dělat?"
"Za co jsme placeni," suše řekl Rosten. Šum statiky přehlušil hlas v reproduktoru."... ŽÁDNÉ ZPRÁVY OD SYSTÉMU ČASNÉHO VAROVANÍ... HURIKÁNY NAD... OPAKUJI... TORNÁDA..."

"Ježíši," mumlal Luce. Uvažoval o své rodině nahoře nad úrovní země. Na základně byly kryty. Millie by měla mít dost rozumu, aby se do nich dostala. Nebo neměla? Byla manželkou důstojníka Air Force, ale je mladá, příliš mladá a -
"... STAV ZŮSTÁVÁ ČERVENÝ, OPAKUJI, STAV ZŮSTÁVÁ ČERVENÝ. SAC KONČÍ."
"Odemkneme cílové karty," navrhl Rosten. Harold Luce přikývl. "Myslím, že to bude nejlepší, kapitáne." Pak, jak k tomu byl vycvičen, Luce zapsal čas do deníku: "Podle příkazů CO jsme cílové štítky a vyhodnocení vyjmuli v 1841 ŽULU." Luce použil své klíče, pak otočil panel s kombinačním zámkem. Vytáhl svazek děrných štítků do počítače a položil je na pult. Ničím nenaznačovaly, k čemu jsou, ale existovala kódová knížka, která je dokázala interpretovat. Za normálních okolností by ani Luce, ani Rosten nevěděli, kam jsou jejich rakety namířeny. Ale teď, když bylo velmi pravděpodobné, že vypáli vlastní rakety, se zdálo být lepší to vědět.
Čas ubíhal. Reproduktor znovu ZAVŘEŠTĚL. .APOLLO HLÁSÍ ODPÁLEN! SOVĚTSKÝCH RAKET... OPAKUJI... HROMADNÝ... PĚTSET... TAMTARATAM..."
"Bastardi!" vykřikl Rosten. "Všiví rudí hajzlové!" "Klid, kapitáne," Kapitán Luce se probíral štítky a příručkou kódů. Pohlédl na panel s indikátory. Střely měli ještě
zajištěné; nemohli nic odpálit, pokud by chtěli, ne bez rozkazů ze Zrcadla.
"ZRCADLO, TADY JE VÝKOP. MÁME ZPRÁVY OD SOVĚTSKÉHO PREMIÉRA. SOVĚTI PROHLAŠUJÍ, ŽE RAKETY BYLY OPÁLENY JAKO ODPOVĚĎ NA ČÍNSKÝ ÚTOK PROTI SOVĚTSKÉMU SVAZU. SOVĚTI NÁS ŽÁDAJÍ O POMOC PROTI NEVYPROVOKOVANÉMU ČÍNSKÉMU ÚTOKU."
"VŠEM JEDNOTKÁM, TADY JE SAC. APOLLO HLÁSÍ, ŽE SOVĚTSKÉ RAKETY MÍŘÍ NA VÝCHOD; OPAKUJI... NE.. POKUD JE NÁM ZNÁMO..."
"VELITELSTVÍ LETENEK, TADY JE ZRCADLO. NEDOŠLO K SOVĚTSKÉMU ÚTOKU NA SPOJENÉ STÁTY; OPAKUJI, SOVĚTSKÝ ÚTOK POUZE NA ČÍNU, NE NA SPOJENÉ STÁTY..."
Reproduktory náhle zmlkly. Luce a Rosten se podívali jeden na druhého. Pak pohlédli na cílové štítky.
Červené praporky přepadly přes světla na panelu s indikátory a nový digitální časovač začal odtikávat sekundy. Během čtyř hodin budou mít své rakety.
*
Hrst žhnoucího uhlí byla roztroušena po Mexiku a východu Spojených států: pozemní dopady Kladiva. Sloupy přehřátého vzduchu proudí vzhůru do stratosféry, vynášejí miliony tun prachu a odpařené půdy. Dovnitř se namísto stoupajícího vzduchu řítí vichry. Když křižují otáčející se svět, jejich dráhy se stáčejí do několika levotočivých spirál. Ve spirálách se tvoří víry a jsou vymrštěny ven jako hurikány.
Mateřský hurikán se vytváří nad Mexikem a pohybuje se na východ Mexickým zálivem, nabírá tepelnou energii z vroucí mořské vody, která pokrývá místo úderu do Zálivu. Hurikán se posunuje na sever, z moře na pevninu, a jak postupuje, plodí tornáda. Vichry hurikánu ženou záplavy dál vzhůru údolím Mississippi.
Jak se zahřátý vlhký vzduch zvedá nad oceány, dolů z Arktidy vanou studené vichry. Ohromná fronta se vytváří podél údolí Ohia. Tornáda pučí, uvolňují se a rozlétají se

okolo Když se fronta pohne dál, vytváří se další, a další za ní vyplivují stovky, pak tisíce tornád, aby zuřivě tančily na hrobech zřícených měst. Fronta se pohne na východ Další se vytvářejí v Atlantiku, nad Evropou, v Africe. Dešťové mraky pokrývají Zemi.
3

RYCHLÝ A SMRTÍCÍ
Den hněvu v sobě strašnou zkázu skrývá, slovo Sibylino s Davidovým splývá, ze země i nebes jenom popel zbývá.
A já, člověk křehký, jaké vyslovit mám přání, kdo ujal by se za mne přimlouvání, když i spravedliví potřebují slitování.
Dies Irae

UBOHÝ BOHÁČ
Hodnota věci spočívá v tom, co věc přinese. Zásady práva.
Tim vedl Eileen přes kluzký hřeben. Zastavili se a v úžasu zírali na Tujungu.
Tujunga stále žila! Byla tam elektřina: v domech, které ještě stály, svítila žlutá světla; z obchodů s nerozbitými výlohami se linulo jasné modrobílé světlo zářivek.
Po ulici Foothill Boulevard jezdila auta. Jezdila se zapnutými světly v odpoledním soumraku, větrnými, deštěm spláchnutými ulicemi, stopu hlubokým bahnem, které ve stružkách teklo napříč silnicí. Nebylo jich moc, ale byla to auta, a jezdila. Na parkovišti před supermarketem proti Timovi a Eileen stály policejní vozy.
Byli tam také ozbrojení muži v uniformách. Když se Tim a Eileen dostali blíže, uviděli, že uniformy mají různý střih a stáří, a hodně jich už nesedí. Působilo to tak, jako kdyby každý, kdo měl uniformu, šel domů a oblékl si ji. Zbraně byly různé: pistole, brokovnice, pušky ráže 0.22, lovecké mauserovky, pár vojenských pušek, které nesli muži v uniformách Národní gardy.

"Jídlo!" vykřikl Tim. Vzal Eileen za ruku a běželi k obchodnímu středisku, náhle oživlí. "Říkal jsem ti to," vykřikl Tim. "Civilizace!"
Dva muži v už nepoužívaných armádních uniformách blokovali vchod do dveří supermarketu. Neustoupili, když se Tim a Eileen pokusili vejít dovnitř. Jeden z mužů měl výložky seržanta. "Co je?" zeptal se.
"Potřebujeme si koupit něco k jídla," vysvětloval Tim.

"Je mi líto," odbyl ho seržant. "Všechno je konfiskované."
"Ale máme hlad." Hlas Eileen zněl žalostně dokonce i jí samotné. "Celý den jsme nejedli."
Druhý uniformovaný muž promluvil. Nemluvil jako voják. Hovořil spíše jako pojišťovací agent. "Ve staré radnici budou vystavovat přídělové karty. Musíte se tam jít zaregistrovat. Pokud vím, budou také přidělovat polévku."
"Ale kdo je to v obchodě?" Eileen ukázala obviňujícím prstem do uliček, které se koupaly v elektrickém světle, a kde lidé vršili zboží do nákupních vozíků. Někteří měli uniformy, jiní ne.
"Naši důstojníci. Zásobovači," vysvětloval seržant. Ještě ráno byl prodavačem v železářství. "Na radnici vám o tom řeknou všechno." Podíval se na jejich zablácené šaty a nějak se mu rozbřesklo. "Přišli jste přes kopce?"
Tim přisvědčil: "Ano."
"Ježíši," podivil se seržant.
"Zvládlo to hodně dalších lidí?" zeptal se druhý muž.
"Nevím." Tim vzal Eileen znovu za ruku, držel ji, jako kdyby se mohla vypařit jako dým, stejně tak jako zmizel jeho sen o normální civilizaci. "Jsme skoro mrtví únavou," řekl prosebně. "Kam můžeme... co bychom měli dělat?"
"Teď jste mě dostali," odpověděl seržant. "Pokud chcete mou radu, počítejte s tím, že odsud musíte vypadnout. Zatím cizí lidi nevracíme. Zatím. Ale je samozřejmé, že s tím, co tu je, stěží vystačíme. Minimálně do té doby, než se dokážeme dostat zpátky přes kopce a podívat se, co je venku v údolí. Řekli mi..." Jeho hlas odezněl. "Viděli jste, jak se to stalo?" zeptal se vojín.
"Ne. Myslím, že voda vystoupila pořadně vysoko," řekl Tim. "Ale neviděli jsme ji. Jenom slyšeli."
"Uslyším to zbytek svého života," přidala se Eileen. "To... musí tam ale být naživu spousta lidí. Možná v Burbanku. A v hollywoodských kopcích."
"Jo," zabručel vojín.
"Příliš mnoho lidí na to, abychom se o ně mohli starat." Seržant vyhlížel do deště, jako kdyby se pokoušel vidět skrze Verdugo Hills za parkovištěm. "Až příliš mnoho. Raději se zaregistrujte na radnici, dokud stále přijímají cizince. Možná že je přijímat nebudeme, pokud jich přijde příliš mnoho. Támhle tudy." Ukázal.
"Díky." Tim se odvrátil. Pak se vydal přes parkoviště.
"Poslyšte." Seržant přicházel k němu. Nedbale držel pušku. Tim ji stále pozoroval. Seržant sáhl do kapsy. "Myslím, že tohle můžu postrádat. Vypadáte, jako kdyby se vám to hodilo." Držel maličký balíček zabalený v celofánu a odvrátil se, než mu Tim mohl poděkovat. Jako kdyby nechtel, aby mu děkovali.
"Co jsme dostali?" zeptala se Eileen.
"Sýr a crackery. Obojího najedno sousto." Otevřel balíček a použil malou plastikovou vidličku, aby vydlabal sýr z umělohmotné krabičky. Polovinu sýra rozetřel na crackery. "Tady je tvůj díl."
Po cestě žvýkali. "Nikdy bych si nemyslela, že tohle může chutnat tak dobře," komentovala Eileen. "A bylo to jen pár hodin. Time, nemyslím, že bychom tu měli zůstat. Měli bychom se dostat na tvou observatoř, pokud to dokážeme."
Vzpomněla si, co viděla dělat policistu Erika Larsena. A toho znala. Tyhle muže v jejich příliš malých uniformách neznala. "Ale nemyslím, že dokážu dojít tak daleko."
"Proč bychom chodili?" Tim ukázal na osvětlenou budovu. "Koupíme si auto."
Na parkovišti stály použité pickupy. Uvnitř ve výstavní místnosti byly tři Blazery firmy General Motors, stejšny s náhonem na čtyři kola. Vešli dovnitř a nikoho neviděli. Tim přešel k jednomu z aut. "Perfektní," řekl nadšeně. "Zrovna to, co potřebujeme."

" Time - "
Otočil se, když uslyšel její polekaný hlas. Ve vchodu do obchodu stál muž. Držel velkou brokovnici. Nejprve Tim Hamner viděl jenom pušku, hlavně namířené na svou hlavu, každé ústí velké jako jeskyně. Pak si všiml tlustého muže za ní. Velký, ne doopravdy tlustý - ale ano, tlustý. Tlustý. Také masitý, s červenou tváří. Drahé šaty. Západní úzká kravata se stříbrným znakem. A velká brokovnice. "Chcete jedno auto, co?" zeptal se muž. "Chci jedno koupit," bránil se Tim. "Nejsme zloději. Můžu zaplatit." Timův hlas byl naplněn zlostným pobouřením.
Muž se chvíli díval. Pak sklonil brokovnici. Zaklonil se. Jedna salva smíchu za druhou mu vycházely z hrdla. "Platit čím?" optal se. Pro smích dokázal stěží mluvit. "Čím?"
Tim spolkl automatickou odpověď. Pohlédl na Eileen a přepadl ho strach. Peníze nebyly k ničemu - a neměl do začátku žádné peníze. Měl šeky a plastikové kreditní karty, a co s nimi? "Nevím," připustil Tim nakonec. "Ale ano. Možná vím. Mám dům nahoře v kopcích. Vybavený jídlem a zásobami. Dost velký pro hodně lidí. Vezmu vás, vaši rodinu, a nechám vás tam bydlet..."
Muž se přestal smát. "Slušná nabídka. Nepotřebuju to, ale slušná. Jsem Hany Stimms. Patří mi to tady." "Jmenuju se -" "Timothy Hamner," doplnil ho Stimms. "Sleduju televizi."
, A o mou nabídku nemáte zájem?" "Ne," odmítl Stimms. "Ve skutečnosti si nemyslím, že mi tahle auta ještě patří. Očekávám, že hoši z Národní gardy je teď rychle převezmou. A já mám kam jít." Vypadal zamyšleně. "Víte, pane Hamnere, možná že situace není tak špatná, jak říkají. Chcete jedno z těch aut?" "Ano." "Dobře. Jedno vám prodám. Cena je dvěstěpadesát tisíc
dolarů."
Eileen spadla čelist. Timovy oči se na sekundu zúžily. Mluvit o tom, že je okrádán... "Beru. Jak chcete zaplatit?"
"Podepíšete dlužní úpis," řekl Stimms. "Pochybuji, že to někdy k něčemu bude. Ale pro každý případ..." Vzal brokovnici a choval ji v pažích. "Pojďme do kanceláře. Připravím formuláře na úpis. Ještě jsem žádný nevystavoval na takovou sumu..."
"Můžu vám napsat na malou sumu," reagoval ironicky Tim.

Projížděli bočními ulicemi několik palců hlubokou vodou. Vítr kvílel. Staré domy po obou stranách, postavené dlouho před zemětřesením na Long Beach a stále stojící, vytvářely v mrholení ostrůvky světla. Timovy hodinky ukazovaly, že jsou čtyři hodiny odpoledne, ale venku byla tma, jenom špinavá šeď kromě míst, která byla osvícena reflektory. Nebyly tu chodníky, přes asfaltku teklo bláto stejně jako voda. V rádiu neslyšeli nic jiného, než šum.
"Pěkné auto," ozvala se Eileen. "Jsem ráda, že má posilovač řízení."
"Za čtvrt milionu babek by ho mělo mít," zabručel Tim. "K čertu, to mě žere -"
Eileen se zahihňala. "Nejlepší obchod, jaký jsi v životě udělal." Nebo který kdy uděláš, pomyslela si.
"Nejde o to auto." V Timově hlase bylo stále slyšet uražené pobouření. "Jde o dalších padesát tisíc dolarů, které si počítal za benzin, olej a hever!"
Pak se zasmál. "A provaz. Nesmím zapomenout na provaz. Jsem rád, že ho měl. Zajímalo by mne, kam chce jet on?"
Eileen neodpověděla. Přejeli přes hřeben kopce a sjížděli dolů do zatáčky. Tam už nebyly žádné domy. Silnici pokrývalo hluboké bláto a Eileen přeřadila na pohon čtyř kol. "Nikdy jsem takovým autem nejela."
"Ani já ne. Chceš, abych řídil?"
"Ne."
Na úpatí kopce byla voda. Dosahovala k osám kol, pak až ke dveřím, a Eilleen couvla. Opatrně vyjela ze silnice na násep vedle ní. Auto se nebezpečně naklonilo směrem k vířící temné vodě vlevo od nich. Jeli dál, opatrně a pomalu.

Vpravo od nich byly zříceniny nových domů a bytovek, právě tak daleko, že nemohli vidět žádné podrobnosti. Mezi troskami se pohybovalo několik světel, baterek a svítilen. Tim zalitoval, že od prodavače aut nedostal baterku. Měli bodový reflektor, ale ten musel být upevněný na autě, a dokud byl, nebyl k ničemu.
Objeli údolí, zůstávali těsně nad vodou a nakonec znovu našli silnici, která se vynořovala ze záplavy. Eileen s povděkem přeřadila.
Silnice se vinula nahoru do hor. Minuli stojící auta. Někdo jim vyběhl do cesty a gestikuloval na ně, aby zastavili. Neměl košili, ale v ruce držel pistoli. Eileen se rozjela s autem proti němu, donutila ho uskočit na stranu, pak zrychlila. Ozvaly se výstřely a tříštění skla. Tim se překvapeně ohlédl na pravidelný kulatý otvor v zadním skle, pak nahoru na díru, kudy odražená střela vyletěla stropem. Dešťová voda protékala otvorem a crčela mezi ně. Eileen sešlápla plyn až na podlahu, hnala auto do zatáčky bez brždění, a bylo cítit, jak okamžitě podkluzuje. Projela zatáčkou, před další zatáčkou přibrzdila, pak znovu přidala plyn.
Tim se pokusil zasmát. "Moje nové auto."
"Zmlkni." Nakláněla se k volantu.
"Jsi v pořádku?"
"Ne."
"Eileen!"
"Nejsem zraněná. Jsem vyděšená. Rozklepala jsem se."
"Já taky," řekl, ale cítil, jak se přes něj přelévají vlny úlevy. Jen chvilku, skutečně jen okamžik si myslel, že je zraněná. Byl to nejstrašnější okamžik v jeho životě. Teď mu to připadalo podivné, protože ji neviděl od té doby, co odmítla jeho nabídku. Samozřejmě, že ne. Měl svou hrdost -
"Time, vpředu jsou mosty a blížíme se ke geologickému zlomu! Silnice může být zničená!" Křičela.
"S tím toho nemůžeme moc udělat."
"Ne, nemůžeme se vrátit." Zpomalila před další zatáčkou, pak znovu přidala plyn. Stále křečovitě svírala volant. Jestli se neuklidní, tak se nabouráme, ale nedokázal vymyslet nic, co by s tím mohl udělat.
Cestu často blokovaly sesuvy bláta a Eilleen nakonec zpomalila tak, že se jen plazili. Jednou jim trvalo půl hodiny urazit padesát stop. Teď, kdykoliv se dostali na čistší úsek vozovky, Tim si přál, aby jela rychleji. Ale ona ne, udržovala auto na prvním nebo druhém rychlostním stupni. Nikdy nejela rychleji než dvacet mil za hodinu, i když světlomety ukazovaly dlouhé volné úseky cesty.
Nekonečnou dobu jeli dál. Nakonec Tim nacpal svůj kapesník do díry ve stropě.
Timovy hodinky ukazovaly osm hodin večer. V tuhle dobu se v červnu v Los Angeles stmívalo, ale venku byla tma černá jako inkoust. Nepřetržitě pršelo. Stěrače předních skel měl Blazer výborné a Stimms jim ukázal, jak plnit ostřikovač. Eileen ho často používala.
Když vykroužili ostrou zatáčkou, světlomety před nimi ukázaly prázdný prostor. Eileen prudce zabrzdila a auto se zastavilo. Světlomety prozařovalo deštivou temnotu jen úzkými kužel) světla, ale stačilo to k tomu, aby viděli zubatý okraj vozovky.
Tim vystoupil do deště a šel k okraji. Když uviděl, kde stojí, zalapal po dechu a vrátil se k autu na stranu řidiče.
"Pomalu couvej," přikázal.
Začala se ptát proč, ale naléhavý strach v jeho hlase ji zarazil. Opatrně zařadila zpátečku a pomalu couvala. "Běž dozadu a naváděj mě, zatraceně!" vykřikla.
"Promiň," Tim šel za auto a gesty jí naváděl. Nakonec jí dal znamení, aby zastavila.
Vypnula zapalování a vystoupila, aby se podívala, kde se ocitli. Most byl štíhlý betonový oblouk přemosťující hlubokou rokli. Uprostřed se propadl a dojeli po něm dost daleko, než zastavila. teď byli zpátky na pevné zemi.
Neviděli nic. Vlevo vnímali nezřetelně se rýsující sráz z žuly a křemene, zvedající se vysoko nad nimi. Napravo, za širokým pahorkem, se zem strmě propadala do nicoty. Vpředu stál zničený most.
Nikde nesvítila žádná světla a nebylo slyšet žádné zvuky

s výjimkou vytí větru ženoucího déšť, a hluboko dole zvuky řítící se vody.

"Konec cesty?" zeptala se Eileen.
"Nevím. Je hotovka, že s tím nemůžeme v noci nic dělat. Myslím, že tu zůstaneme do úsvitu."
"Pokud ještě nějaký úsvit bude," řekla. Zamračila se a vydala se nahoru po silnici. Tim ji nenásledoval. Stál, vyčerpaný, chtěl se vrátit zpátky do auta, ale odmítal to udělat, dokud se ona nevrátí. Bylo by nějak zbabělé sedět v autě schovaný před deštěm, zatímco ona se trmácí nahoru po silnici a hledá... hledá co? uvažoval Tim. Nakonec se vrátila a nasedla do auta. Tim ho obešel a připojil se k ní.
Začala couvat, pomahi, tentokrát bez jeho pomoci. Jela dál a dál a Tim se chtěl zeptat, co dělá, ale byl příliš unavený. Rozhodla se a to bylo dobré, protože on se nemusel rozhodovat. Nakonec dojela na široký štěrkový pruh na levé straně silnice a opatrně na něj zacouvala tak, že se auto ocitlo úplně mimo silnici. "Nelíbí se mi to," řekla. "Může dojít k sesuvu bahna. Ale raději zůstanu tady, než na silnici. Třeba někdo pojede.
"Nikdo nepřijede."
"Pravděpodobně. Každopádně jsme tady."
"Dáš si pivo?" zeptal se Tim.
"Jistě."
Vytáhl dvě plechovky z balíčku po šesti, který prodavač hodil do auta. Jedno otevřel a chystal se odhodit uzávěr.
"Schovej to."
"Cože? Proč?"
"Schovávej všechno," trvala na svém Eileen. "Moc toho nemáme. Nevím, na co je můžeme použít, ale další už nikdy nedostaneme. Schovej je. Plechovky taky. Nemačkej je."
"Dobře. Tady to máš."
Pivo bylo vlažné jako déšť venku. Nic jiného neměli. Neměli nic k jídlu, a déšť venku byl mírně slaný. Tim uvažoval, jestli ho můžou bez nebezpečí pít. Dost brzo budou muset.
"Alespoň je teplo," podotkl Tim. "Nebudeme mrznout ani v téhle výšce." Šaty měl mokré a po pravdě řečeno mu moc teplo nebylo. Litoval, že neschovali starý pršiplášť z prvního auta. Tim na okamžik zauvažoval o majiteli chrys-leru. Zabili ho tím, že mu vzali auto? To nebyl vhodný námět k přemýšlení. Ale co bylo?
"Tohle schováme, nebo to vypijeme a nebudeme už mít?" zeptal se Tim.
"Lepší bude alespoň dvě schovat," řekla Eileen. Mluvila strnule a bez emocí, a Tim uvažoval, jestli ho ona slyší také tak. Beze slova otevřel další dvě plechovky a vypili je.
Dvě plechovky piva na lačný žaludek, po tom denním vzrušení: Tim zjistil, že to má větší účinek, než by věřil. Skoro se znovu cítil jako člověk. Věděl, že to nevydrží, ale na okamžik měl teplý pocit v žaludku a lehkou hlavu. Podíval se směrem k Eileen. V temnotě ji nemohl vidět. Byla pouze obrysem na sedadle vedle něj. Poslouchal ještě chvíli déšť, pak se k ní naklonil.
Seděla ztuhle, bez hnutí, ani ho neodstrkávala, ani nereagovala. Tim se přesunul na sedadlo k ní. Nahmatal její rameno, pak sklouzl rukou dolů na ňadro. Blůza byla mokrá, ale tam, kde jí položil ruku pod blůzu, měla tělo teplé. Stále se nepohnula. Přisunul se blíže, položil jí hlavu na ňadra.
"Hodí se to?" Její hlas mohl být hlasem cizince. Byla to Eileen, ale nepřítomná, z dálky.
"Co je?" ptal se Tim. Cítil se nejasně zahanbený. "Omlouvám se." Rozjaření z piva se teď vytratilo.
"Neomlouvej se. Vyspím se s tebou, jestli chceš jenom tohle. Raději bych to nedělala. Ne teď..."
"Jo, budou lepší časy."
"Nebudou, pokud tohle opravdu chceš," řekla. "Přemýšlela jsem. Byli jsme vůbec doopravdy zamilovaní?"
"Prosil jsem tě, aby sis mě vzala..."
"A já jsem chtěla, jenomže jsem si nechtela brát nikoho. Dobře, teď jsme manželé."
Tim v temnotě byl zticha. Cítil šílenou touhu zachichotat se. Máma bude mít radost, pomyslel si. Malý Tomík se teď oženil. Uvažoval, kde je teď jeho máma a zbytek rodiny. Mohl jsem něco udělat? Měl jsem se pokusit? Nepokusil

jsem se. Neudělal jsem nic, jenom jsem utíkal, abych si zachránil život.
"Určitě mě chceš?" zeptal se.
"Time, když jsem vyšla od Corrigana a viděla tě, nikdy jsem nikoho v celém životě tak ráda neviděla. Ano." Předstírá mu to? A proč by si s tím měl dělat starosti? "Naučíme se milovat jeden druhého," říkala. "Učili jsme se to celý den. Takže jestli" - poplácala ho po ruce, která jí stále spočívala na ňadrech - "tohle je to, co chceš, jsem ochotná."
Posadil se a odsunul se od ní. "Time, prosím tě, nezlob se."
"Ne, to je v pořádku. Máš pravdu, nevypadá to správně. Celé auto je mokré, lepí se na nás šaty, a pokud nejsi k smrti unavená, já jsem. Ježíši, byli jsme tak blízko k tomu, abychom sjeli z toho mostu!"
Natáhla se a stiskla mu ruku.
"Špatný čas a špatné místo. Poslyš, co takhle hotel Savoj?"
"Cože?"
"Hotel Savoj v Londýně. Elegance. Přímo neuvěřitelná obsluha na pokojích.Veliké vany. Pokud je tohle místo, které se nehodí pro milostnou aféru, správné místo je hotel Savoj. Jenomže je pravděpodobně pod vodou." Blábolil. "Jistě, někde je správné místo, ale co když se na něj nikdy nedostaneme? Eileen, jen o fous se mi podařilo strhnout ten plot, a bylo to nutné. Ty mě nepotřebuješ, potřebuješ Conana Barbara! Jeho svaly a tvůj rozum." "Necháš toho?"
"Nemůžu. Ty nás udržuješ v pohybu. Pokud chceš chlapskou sílu, nemyslím, že ji mám. Nemám ani žádné zkušenosti. Naučil jsem se jen, jak si zkušenosti najímat."
"Nesl jsi mě dolů z toho kopce," řekla a pro efekt přeháněla. "Věděl jsi, kam jet. Všechno jsi zvládl dobře."

Nemohl ji ve tmě vidět. Ale věděl, že se mu nevysmívá, protože mu křečovitě svírala ruku. Znovu se k ní přisunul, ona se přitiskla k němu a zoufale ho objala. Teď neměl žádnou sexuální touhu, pouze pocit přirozeného ochranitelství. Částí svého vědomí věděl, že je to hloupost. Věděl, že Tim Hamner, i když intenzivně sdílel věky přetrvávající instinkty mužského Homo sapiens, neměl ani výcvik, ani svaly, aby je reálně podložil. Ale bylo velice příjemné držet Eileen a nechat ji tiše spát s hlavou v jeho klíně. Po chvíli usnul také.
*
Moře se stahuje z Anglie.
Voda, která dobyla Londýn, zpomalená troskami, odtéká zpět ke Kanálu. Přecpaná lidskými těly, lehčími auty, dřevěnými stěnami starších budov a troskami z mořského dna, které byly vyneseny do vnitrozemí třemi ohromnými přílivovými vlnami, voda si musí vynucovat cestu mezi a kolem a skrze horám podobné hromady, které včera byly budovami. Okna, která přežila vlnu, se teď tříští a nechávají vodu protéct. Proniká interiéry a jak odtéká, odnáší nábytek, postele, celé obchodní domy, plné oblečení.
Budovy podél Temže byly rozdrceny až do základů, a dokonce ty jsou teď trhány a uvolňovány. Obrovské tlaky odlamují kusy betonu a posílají je společně s megatunami bláta ze břehů dolů ke dnu řeky.
Zítra a pak už nikdy nebude možné poznat, kde kdysi stával hotel Savoj.
*
Probudili se s křečemi, mravenčením v končetinách a roztřesení.
"Kolik je hodin?" zeptala se Eileen.
Tim stiskl tlačítko na svých hodinkách. "Jedna padesát." Nespokojeně se pohnul. "To, co jsme četli v hodinách literatury, znělo romanticky, tohle spaní jeden druhému v objetí, ale je to zatraceně nepohodlné."
V temnotě se zasmála. Roztomile, pomyslel si Tim. Byla to znovu Eileen, její smích, a dokázal si představit její sluneční úsměv, i když ho neviděl. "Dá se dělat něco s těmihle sedadly?" zeptala se.

"Nevím."
Auto mělo rozdělená sedadla. Tim sáhl dolů, hledal ovládání. Našel páčku a zatáhl. Opěradlo kleslo proti zadnímu sedadlu, ne docela vodorovně, ale bylo to daleko pohodlnější, než předtím. Řekl jí, co udělal, a ona také sklopila opěradlo. Teď skoro leželi vedle sebe. Pohnula se k němu. "Mrznu."
"Já taky."
Schoulili se k sobě, hledali teplo jeden druhého. Nebylo to moc pohodlné. Ruce jim překážely. Objala ho jednou paží a chvíli leželi nehybně. Pak si ho pevně přitáhla k tělu, přitiskla se nohama k jeho nohám. Vnímala teplo celým tělem. Náhle našla ústy jeho rty a políbila ho. Chvíli to pokračovalo, pak se odtáhla a tichounce se zasmála. "Jsi stále při chuti?" zeptala se.
"Opět při chuti," upřesnil Tim a další hovor vzdal.
Ponechali si na sobě většinu šatů, stáhli dozadu košili, blůzu, sukni a kalhoty, chichotali se, sahali pod šaty, které potřebovali kvůli teplu; a najednou se začali milovat s vášní, která neponechala smíchu žádný prostor. Teď se to zdálo být správné. I příchuť šílenství spojená s tím, co se dělo se světem kolem nich. Pak odpočívali jeden druhému v objetí a Eileen řekla: "Bory."
Tak se obtočili jeden kolem druhého, udržovali kontakt a podařilo se jim zbavit se bot; hladili se navzájem prsty u nohou, pak se znovu milovali. Tim cítil ocelovou pevnost Eileeniných nohou a paží, které ho svíraly. Pomalu se uvolnila, vzdychla a usnula tak náhle, jako když vypneš světlo.
Stáhl jí sukni tak daleko dolů, jak to jen šlo. Pevně spala a jen nepatrně se zachvěla, když se pohnul. Tim byl vzhůru, ležel v temnotě a toužil po úsvitu, toužil po spánku.
Proč jsme to udělali? uvažoval. Noc, kdy svět skončil, a souložili jsme jako divoké kočky, tady na konci ničeho, na silnici vedoucí kaňonem Velká Tujunga, s rozbitým mostem před námi a deseti miliony mrtvých za námi... Na sedadle auta, ale jako párek dospívajících.
Lehce se pohnula a on ji objal paží, ochranitelsky, nechtěně. Uvědomil si, že to udělal. Reflex. Reflex chránit, pomyslel si.
Najednou se Tim Hamner ve tmě usmál. "Proč k čertu ne?" řekl nahlas a usnul.
Když se probudili, obloha měla šedý nádech. Společně se posadili, zahaleni do myšlenek a vzpomínek, uvažovali, co je probudilo. Pak to uslyšeli přes bubnování deště na kov: motor, auto nebo nákladňák přijíždějící velmi rychle po dálnici. Teď za sebou spatřili světla.
Tima se zmocnil pocit hrozné naléhavosti. Měl by něco dělat. Varování. Měl by auto varovat. Divoce zatřásl hlavou, pokusil se otřesem probudit. Muselo to fungovat. Sáhl vedle Eileen na volant. Klakson zavřeštěl v mechanické hrůze. Auto kolem nich prolétlo jako pekelná kočka, pronásledovaná hrozivým zvukem. Tim pustil klakson a uslyšel opravdovou mechanickou hrůzu: dlouhé skřípění brzd a pak nic, vůbec žádný zvuk po nekonečné okamžiky. Pak kov narazil na skálu a před nimi vzplálo světlo.
Vystoupili a běželi k polovině mostu. Pod zdeformovaným okrajem mostu hořel oheň. Z většího plamene se plazil pryč menší oheň, zastavil se, zkroutil se a nehybně ležel. Auto hořelo a vrhalo světlo, podobné pohřební hranici, na kaňon a potok na jeho dně.
Tim cítil, jak Eileenina ruka hledá jeho. Vzal ji za ruku a pevně ji držel.
"Chudáci," zamumlala. Otřásla se v ranním chladu. Déšť zeslábl, ale vítr byl studený. Rozfoukával oheň. Cítili teplo planoucího auta, které bojovalo s chladem větru.
Eileen pustila Timovu ruku a vydala se na pobořený most. Ohlížela se na stěny rokle na té straně, kde stál Tim. Pak ukázala rukou. "Myslím, že se můžeme dostat na druhou stranu," řekla. "Pojď se podívat." teď mluvila klidně a

lhostejně.
Tim vyšel k ní, šel opatrně, bál se, že se zbytek mostu může zhroutit. Podíval se, kam Eileen ukazuje. Vedla tam štěrková silnice, široká stěží jako auto, prokopaná stěnou

rokle a vinoucí se v zatáčkách dolů do kaňonu. "To musí být stará silnice," uvažovala Eileen. "Myslela jsem si, že by tu mohla být."
Silnice vůbec nevypadala důvěryhodně. Dokonce ani pro pěší ne, ale Eileen šla zpátky a nastartovala motor.
"Neměli bychom počkat, až bude víc světla?" zeptal se
Tim.
"Asi ano, ale nechci čekat," odpověděla.
"Oukej. Ale nech mě řídit. Vystup a jdi pěšky."
Světlo právě tak stačilo na to, aby jí viděl do tváře. Naklonila se a políbila ho lehce na tvář. "Jsi sladký. Ale já jsem lepší řidič než ty. A ty půjdeš pěšky, protože někdo musí jít vepředu a buď si jistý, že to dokážu sjet dolů."
"Ne. Uděláme to společně." Věděl, že nemluví moc rozumně, a uvažoval, jestli by to řekl, kdyby nevěděl, že ho může donutit vystoupit a jít pěšky.
"Oba máme lepší šanci, když budeš prozkoumávat terén," namítala. "Tak teď do toho."
Stará cesta byla jako noční můra. Občas se hrozivě svažovala ke kaňonu. Alespoň odsud nevidíme hořící auto, pomyslel si Tim. Stále viděl trochu světla od dohořívajících
plamenů.
Eileen musela serpentiny projíždět v krátkých úsecích, couvat a otáčet, znovu a znovu, s koly pouze několik palců od okraje. Tim cítil v každé zatáčce hrůzu. Stačilo, aby udělala jen jednu chybu: špatný převod nebo příliš přitlačit na plyn, a mohla by být tam dole, hořet zaživa, a Tim by zůstal sám. Když se dostali na dno, stěží dokázal jít.
"Jak je to hluboké?" ptala se Eileen.
"Já..." Tim se vrátil k autu a nastoupil. "Za chvilku to zjistím." Zoufale se k ní natáhl.
Odstrčila ho. "Miláčku, podívej se." Ukázala vlevo.
Bylo právě tolik světla, aby to viděli. Za troskami hořícího auta se tyčila masivní betonová zeď, zvedala se vysoko nad nimi. Přehrada. Tim se otřásl. Pak vystoupil a začal se brodit potokem, bojoval s proudem. Dosahoval mu jen ke kolenům a Tim překlopýtal přes potok, pak na ni kývnul, aby ho následovala.
STATKÁŘ
Vlastnictví není jenom právo, je to povinnost. Vlastnictví zavazuje. Používejte svůj majetek, jako kdyby vám byl lidmi svěřen do opatrování.
Oswald Spengler, Myšlenky
V poledne Tim a Eileen dosáhli okraje rokle. Když urazili třetinu cesty vzhůru, na druhou stranu přijelo další auto a začalo se propracovávat dolů. Bylo to obyčejné auto bez náhonu na čtyři kola a Tim nedokázal pochopit, jak se dostali kaňonem tak daleko. V tom autě byli dva muži, žena a spousta dětí. Stále ještě sjíždělo úbočím rokle, když Tim a Eileen dosáhli vrcholku na druhé straně. Odjeli a nechali ty druhé na nejistém místě ve srázu. Uvažovali, jestli by s nimi neměli promluvit, ale nevěděli, jak by jim mohli pomoci.
Tim se cítil více bezmocný, než kdy jindy. Byl připraven na konec civilizace: že bude skoro sám, že bude nacházet jen málo lidí, daleko od sebe. Nebyl připraven sledovat, jak umírají, a uvažoval, co by s tím měl udělat, ale nic nevymyslel.
Příští most stál naštěstí neporušený a další za ním také. Byli pouze několik kilometrů od observatoře.
Projeli zákrutem a objevili na silnici čtyři auta. Stálo

tam plno lidí. Byli to první lidé, které Tim a Eileen viděli od té doby, co opustili rokli.
Cesta zde vedla tunelem a tunel se zhroutil. Auta tu parkovala a muži s lopatami pracovali, aby připravili cestu přes vrchol skalnaté ostruhy, kterou procházel tunel. Museli vykopat část silnice a střídali se, protože tam bylo víc mužů než lopat.
Šest žen a mnoho dětí se soustředilo kolem aut. Eileen se na tu skupinu nerozhodně dívala, pak k nim dojela.
Děti ji upřeně sledovaly velkýma očima. Jedna z žen přišla k autu. Vypadala staře, i když jí nemohlo být víc než čtyřicet. Podívala se na Blazer, zaznamenala hvězdicovitou díru po kulce v zadním skle. Neříkala nic. "Dobrý den," pozdravil Tim. "Dobrý."
, Jste tady dlouho?"
"Dorazili jsme sem hned po úsvitu," řekla žena. "Přijeli jste z města?" zeptala se Eileen. "Ne. Tábořili jsme tady nahoře. Pokusili jsme se dostat zpět do Glendale, ale cesta je zablokovaná. Jak jste se dostali sem nahoru? Můžeme projet zpátky po cestě, kudy jste přijeli?" Když jednou našla hlas, žena mluvila rychle.
"Vyjeli jsme kaňonem Velké Tujungy," odpověděl Tim. Žena vypadala překvapeně a otočila se ke kopci. "Hej, Freddie. Vyjeli Velkou Tujungou."
"Je zablokovaná," zavolal muž. Podal lopatu dalšímu muži a vydal se z kopce k nim. Tim viděl, že má u pasu
pistoli.
Jejich auta nebyla příliš nová. Omlácený pickup, naložený potřebami pro táboření, stejšn na podklesávajících pérech; starý Dodge Dart.
"Pokusili jsme se dostat za Velkou Tujungu," řekl jim muž, když přišel blíž. Měl na sobě typické tábornické oblečení, vlněnou košili a keprové kalhoty. Na jedné straně opasku se mu houpal kotlík Sierra. Pistole visela v pouzdře na druhé straně. Nezdálo se, že si je toho vědom. "Jsem Fred Haskins. Počítám, že jste se dostali přes rokli po starých serpentinách?"

"Ano," potvrdila mu Eileen.
, Jaké to je v LA?" zeptal se Haskins.
"Špatné," hlesl Tim.
"Jo. Zemětřesení tam s tím pořádně zaklepalo, co?" Haskins se na Tima pozorně podíval. Také se podíval na díru po kulce. "Jak jste přišli k tamtomu?"
"Někdo se nás pokoušel zastavit -"
"Kde?"
"Hned, jak jsme vyrazili do hor," vysvětloval Tim.
"Šerifova čestná farma," zamumlal Haskins. "Takže všichni ti vězni jsou na svobodě?"
"Co jste mysleli tím "špatné", zeptala se žena. "Co jste tím mysleli?"
Najednou to Tim nemohl déle vydržet. "Všechno je zničené. Údolí San Fernando, všechno na jih od Hollywood Hills, utopené v přílivové vlně. To, co nebylo potopené, je spálené. Tujunga vypadá docela dobře, ale zbytek pánve LA je vyřízený."
Fred Haskins se díval nechápavě. "Vyřízený? Všichni ti lidé jsou mrtví? Všichni?"
"Skoro," potvrdil Tim.
"V kopcích je nejspíš spousta lidí stále naživu," řekla Eileen. , Ale - jestli je silnice zablokovaná, tak se sem nahoru nemůžou dostat."
"Pane na nebi," vyjevil se Haskins. "Ta kometa do nás narazila, co? Věděl jsem, že do nás narazí. Marto, říkal jsem ti, že nám nahoře bude líp. Jak dlouho...? Předpokládám, že pro nás pošlou armádu, aby nás odsud dostali, ale stejně se můžeme pokusit prokopat cestu," pokračoval Haskins. "Silnice na druhé straně se zdá být v dobrém stavu. Alespoň tak daleko, kam dohlédneme. Marto, ještě jsi v rádiu nic nechytla?"
"Nic. Šum. Občas se mi zdá, že slyším pár slov, ale nedávají smysl."
Jo."
"Vy máte něco k jídlu?" zeptala se Marta Haskinsová.
"Ne."
"Vypadáte hladoví. Pojďte, něco vám dám, pane -"

"Tim."
"Tim. A vy jste -"
"Eileen.Děkuju vám."
"Jo. Time, jdi tam s Fredem a pomoz kopat, já zatím
připravím oběd."
Když stoupali strmou cestou, Fred řekl: "Jsem rád, že jste k nám dorazili. Nejsem si jistý, jestli dokážeme dostat všechna auta na druhou stranu. S tímhle fárem je určitě dokážete přetáhnout. Pak pojedeme vyhledat armádu."
*
Silnice se kolébala, posouvala a uhýbala pod prvním nákladákem.
Desátník Gillings, klímající ve svém sedadle, byl ošklivě probuzen otřesy. Se zaklením se podíval skrze plachtu. Konvoj byl uvězněn. Země se kolébala jako moře -
"Pád Kladiva," řekl.
Vojáci něco mumlali. Johnson se zeptal: "Co se děje?"
"Konec tohohle zasraného světa, ty čuraku pitoměj. Copak ty nečteš vůbec n/c?" Gillings četl všechno: National Enquirer, články v Time, rozhovory se Sharpsem a ostatními. Všechno tisíckrát plánoval, snil na svém kavalci, přidával do scénáře zamilované podrobnosti. Gillings věděl, co by se mohlo stát, když dopadne Luciferovo Kladivo. Konec civilizace. A taky konec zatracené armády. Mělo by to být každý sám za sebe, a správný muž mohl být třeba zasraným králem, pokud by správně vynášel karty.
Johnson se díval do prázdna, zdivočelý a ztracený, čekal, až uslyší víc. Gillings cítil lehkou závrať, byl dezorientovaný. Nebyl zvyklý vidět, jak se jeho snění mění ve
skutečnost.
Kapitán Hora zavolal: "Vysednout z aut. Všichni ven!" Gillingova se rozjasnilo v hlavě. Správně, všechno do sebe zapadá, a tady byl první problém: ti zasraní důstojníci! Hora nebyl na důstojníka špatný a mužstvo ho mělo rádo. Je třeba s tím něco udělat, a rychle. Jinak je ti hajzlové z Rudé armády dostanou, až budou pracovat jako otroci a budou se pokoušet zachránit prdele civilistům, dokud je oheň a pobřežní vlny nedostanou všechny.
"Jsme nadobro uvěznění, kapitáne," vykřikl seržant Hooker. "Sesuvy půdy vpředu i vzadu. Myslím, že odsud náklaďáky nedostaneme."
"Zvedněte mužstvo, seržante," zavolal kapitán Hora. "Projdeme to pěšky. Nahoře v těchhle kopcích je spousta lidí. Půjdeme a uvidíme, co se dá dělat."
"Pane," namítal Hooker. Mluvil bez nadšení. "Co budeme jíst, kapitáne?"
"Je dost času se tím zabývat, až dostaneme hlad," trval na svém Hora. "Jděte se podívat dopředu. Možná se přes to bláto můžeme dostat."
"Rozkaz."
"Vy ostatní, ven z náklaďáků," zavolal Hora.
Gillings se usmál. Zatracené štěstí, že jsme se před pádem Kladiva nedostali zpět do tábora. Znovu se usmál a ohmatával tvrdé předměty v kapse. Vojáci nedostali munici, ale nebylo těžké ji obstarat, a on měl asi deset nábojů. V autech byla spousta další munice.

• Půjde mužstvo za ním? Možná ne. Nejdřív ne. Možná by bylo lepší nechat Hookera naživu. Vojáci budou Hookera následovat, a Hooker nebyl chytrý, ale byl dost chytrý na to, aby věděl, že nemá žádnou cenu uvěznit Gillingse poté, co to kapitán koupí. Žádné další válečné soudy. Žádné další soudy. Jistě - Hooker byl natolik chytrý.
Gillings vsunul do pušky tři náboje.
*
Zabralo to většinu dne. Tim v životě tak tvrdě nepracoval. Za svůj oběd skutečně zaplatil. Vykopali strmé úseky, pak použili Blazer, aby prorazil cestu, znovu ho použili, aby vytáhl ostatní auta vzhůru blátivou cestou, kterou vybudovali. Stále pršelo, i když teď byl déšť jen o málo silnější, než husté mrholení.
Než se dostali přes hřeben, Tima bolel každý sval v těle.

Dočasná cesta nemusela vystoupat více než sto stop, ale protože budovali klikatou cestu, byla pětkrát tak dlouhá. Když dosáhli pevného povrchu na druhé straně zničeného tunelu, jeli v konvoji. Čtyři míle za zničeným tunelem narazili na stanici rangerů. Shromáždily se tam stovky lidí. Byla tam skupina věřících s devadesáti dětmi a několika vysokoškolskými studenty jako poradci a starším kazatelem. Táborníci a skupiny rybářů, kteří přijeli po požárních cestách a z málo obydlených končin. Skupina francouzských studentů na kolech, jen jeden z nich uměl trochu anglicky, a nikdo z ostatních lidí neuměl francouzsky. Jeden velký karavan, který obýval nějaký spisovatel, jeho manželka a neuvěřitelné množství dětí.
Rangeři postavili provizorní tábor. Když přijela Timova skupina, ukazovali jim, aby sjeli ze silnice na stranu. Tim chtěl pokračovat, ale cestu dál blokoval zelený náklaďák Lesní služby. Eileen zastavila a vystoupili. Uniformovaný ranger mluvil s Fredem Haskinsem. Teď přešel k Timovi a
Eileen.
Ranger byl asi pětadvacetiletý, vysoký a svalnatý muž. Uniforma mu dodávala autoritativní vzhled, ale moc sebevědomě nepůsobil. "Říkali, že jste vyjeli silnicí Velkou Tujungou," začal. Díval se upřeně na Tima. "Vy jste Hamner."
"Já se tím nechlubím," řekl Tim. "Ne. To si nemyslím," bezvýrazně řekl ranger. "Můžeme sjet po silnici kaňonem Velké Tujungy dolů?" "Vy to nevíte?" zeptal se Tim.
"Podívejte, pane, jsme tu jen čtyři, víc nás není. Pokoušíme se postarat o děti, venku máme skupiny, které stahují lidi z nebezpečných táborišť, všude jsou sesuvy bláta a většina mostů se zřítila. Nepokoušeli jsme se dostat za tunel, když jsme viděli, že je zasypaný."
"A rádiem jste nedostali žádnou zprávu?" zeptala se Eileen. "Ze stanice ve Velké Tujunze nic," připustil ranger. "Nevím proč. Zachytili jsme něco vysílačkou od nějakých lidí nad Trail Canyonem. Říkají, že velký most se zřítil a v kaňonu jsou uvěznění nějací lidé."
"Most spadl," vysvětlovala Eileen. "Dostali jsme se na druhou stranu po staré cestě. Za námi přijeli nějací lidé a pokoušeli se udělat to samé, než jsme odjeli."
"Nezůstali jste, abyste jim pomohli?" vyptával se ranger.
"Bylo jich víc než nás," bránil se Tim. "A jak bychom jim mohli pomoci? Po té silnici se nedají tahat auta. Je tam příliš mnoho zatáček. Vlastě to ani není skutečná silnice."
"Jo, já vím. Udržujeme ji pro pěší," řekl ranger nepřítomně. "Podívejte se, vy jste expert na komety. Co se vlastně stalo? Co máme s těmi lidmi udělat?"
Tim se chystal na otázku odpovědět smíchem, ale range-rův výraz mu v tom zabránil. Mladý muž vypadal příliš napjatě, příliš blízko panice, a byl příliš rád, že vidí Tima Hamnera. Chtěl odborníka, aby mu dal instrukce.
Alespoň nějakého odborníka.
"Nemůžete se vrátit do Los Angeles," uvažoval Tim. "Nic tam není, přílivové vlny zaplavily většinu města -"
"Ježíši, něco nám o tom říkali z Mount Wilsonu, ale já jsem tomu nevěřil -"
"A spousta z toho zbytku hořela. Tujunga zorganizovala nějaký druh domobrany. Nevím, jestli by vás viděli rádi nebo ne. Silnice zpět do Tujungy není tak špatná, ale nemyslím, že by se běžná auta mohla projet přes některé úseky, i kdybyste se dostali přes rokli."
, Jo, ale kde je armáda?" naléhal ranger."Národní garda. Někdo! Říkáte, že nemůžeme jít zpátky do Tujungy, ale co máme dělat s dětmi? Za další den nám dojde jídlo a my máme několik set dětí, o které se musíme starat!"
K čertu, pomyslel si Tim, tak já jsem odborník. Tohle vědomí ho současně povzbuzovalo i deprimovalo, v podivné směsici. "Dobře. Já jsem se do JPL nedostal, takže nevím, ale... vím, že se kometa vícekrát rozdělila. To -"
"Rozdělila?"
"Rozlomila. Přilétla jako skupina letících skal, rozumíte? Musela do nás narazit v několika kusech. Nedá se říci, v kolika, ale... v Kalifornii bylo ráno a kometa přiletěla od Slunce, takže hlavní cílovou oblastí byl Atlantik. Pravděpodobně. Pokud východní pobřeží zasáhly tak velké přílivové

vlny, jako byly ty naše, vymazaly všechno východně od Catskills a většinu údolí řeky Mississippi. Už žádná vláda. Možná už žádná armáda."
"Ježíši Kriste! Chcete říct, že celá země je zničená?"
"Možná celý svět," upřesnil Tim.
To už bylo příliš.Ranger se posadil na zem vedle Timova auta. Díval se do prázdna. "Moje dívka bydlí na Long Beach..."
Tim neříkal nic.
"A moje matka. Byla v Brooklynu. Navštívit moji sestru. Říkáte, že to všechno je zničené."

"Pravděpodobně," přikývl Tim. "Přál bych si vědět víc. Ale pravděpodobně ano."
"Tak co mám dělat se všemi dětmi a všemi táborníky? Se všemi těmi lidmi? Jak je nakrmím?"
Nenakrmíš, pomyslel si Tim, ale neřekl to. "Sklady s potravinami. Ranče s dobytkem. Tam všude je jídlo, dokud nedokážete vypěstovat další úrodu. Je červen. Nějaké obilí by mělo přežít."
"Na severu," zamumlal ranger sám pro sebe. "V kopcích nad Grapevine jsou ranče. Na severu." Vzhlédl na Tima. "Kam jedete vy?"
"Nevím. Myslím, že na sever."
"Můžete vzít nějaké děti?"
"Myslím, že ano, ale nemáme nic k jídlu -"
"A kdo má?" naléhal ranger. "Možná byste měli zůstat s námi. Můžeme se vydat na cestu společně."
"Nejspíš mají lepší šanci malé skupiny, než velké. A my s vámi nechceme zůstat," namítal Tim. Ani nechtel, aby se musel starat o děti, ale nemohl odmítnout.
Kromě toho to byla ta správná věc, kterou by měl dělat. Někde to četl: v jakékoliv etické situaci je věc, kterou se vám chce udělat nejmíň, pravděpodobně ta správná. Nebo
tak nějak.
Ranger odešel a vrátil se o pár minut později se čtyřmi malými dětmi, šestiletými a mladšími. Byly čistě a pěkně oblečeny, a velice vyděšené. Eileen je nastrkala dozadu do Blazeru, pak si sedla na zadní sedadlo, kde k nim byla blíž.
Ranger dal Timovi stránku vytrženou ze zápisníku. Na ní byla jména a adresy. "Tady máte napsáno, kdo jsou ty děti." Hlas se mu zlomil. "Pokud dokážete najít jejich rodiče..."
"Jo," přisvědčil Tim. Nastartoval Blazer. Bylo to poprvé, kdy jej řídil. Spojka šla dost ztuha.
, Jmenuju se Eileen," říkala ona vzadu. "A tohle je Tim."
"Kam jedeme?" zajímala se dívka. Vypadala velmi malá a bezmocná, ale neplakala. Chlapci ano. "Vezmete nás k mojí mamince?"
Tim pohlédl na papír. Laurie Malcolmová, kterou poslala do církevního tábora matka. Žádná zmínka o otci. Adresa matky: Long Beach. Bože, co jí můžou říct?
"Můžeme jet domů?" zeptal se jeden z chlapců dřív, než Eileen mohla něco odpovědět.
Jak můžete říct šestiletému dítěti, že byl jeho domov smeten vodou? Nebo malé holčičce, že její maminka je -
"Jedeme nahoru na ten kopec," vysvětlovala Eileen. Ukázala směrem k blízké hoře. "Až se tam dostaneme, počkáme na tvoji maminku -"
, Ale co se stalo?" vyptával se chlapec. "Všichni byli tak vyděšení. Reverend Tilly nechtel, abychom to věděli, ale byl vyděšený."
"Byla to kometa," řekla jim Laurie vážně. "Uhodila do Long Beach, Eileen? Můžu ti říkat Eileen? Reverend Tilly říká, že se nemá dospělým nikdy říkat křestním jménem."
Tim odbočil na vedlejší silnici, vedoucí nahoru k observatoři. Už to bylo dlouho, co musel starou lesní cestu vyspravit na nejhorších místech kládami, štěrkem a betonem. Bláto bylo hluboké, ale Blazer neměl problémy. teď by to nemělo trvat dlouho. Pak budou mít jídlo a budou moci skončit s útěkem. Alespoň na nějakou dobu. Jídlo nevydrží věčně, ale je dost času dělat si s tím starosti, až se tam dostanou. Teď byla observatoř domovem, útočištěm, známým místem s teplem, suchými šaty a sprchou. Bezpečným úkrytem, když celý svět zanikl.
Blazer už nebyl nový a svítivý. Boky byly poškrábané

od sesuvů kamení a všude lpělo bláto. Hnal se blátivou cestou jako po dálnici, šplhal přes zřícené kamení, brodil se hlubokými kalužemi. Tim nikdy neměl takové auto. Dodávalo mu pocit, že se může dostat kamkoliv.
A vezlo je domů. Ještě jednu zatáčku. Ještě jednu zatáčku, a budou v bezpečí...
Betonová budova stála nepoškozená. Stejně tak dřevěná garáž před ní. Přístřešek garáže se prohnul, naklonil se, ale ne tolik, aby si toho všiml někdo jiný kromě Tima. Kopule s teleskopem byla zavřená a na všech oknech hlavní budovy byly nasazeny okenice.
"Jsme tady!" vykřikl Tim. Musel křičet. Eileen zpívala s dětmi na zadním sedadle. "Zajíček ve své jamce..."
"Tady to je! Jsme v bezpečí! Alespoň zatím."
Písnička klopýtavě skončila. "Zdá se to být v pořádku," řekla Eileen. Mluvila překvapeně. Neočekávala, že to tu uvidí nepoškozené. Někde po Tujunze se vzdala všech nadějí.
"Jistě, Marty je spolehlivý," zaradoval se Tim. "Nasadil okenice a..." Jeho hlas se vytratil.
Eileen sledovala Timův pohled. Z observatoře přicházeli dva muži. Starší muži, kolem padesátky. Nesli pušky. Pozorovali, jak Tim zastavil s Blazerem před velkou betonovou verandou. Pušky drželi v náručí, nemířily přímo na Blazer, ale nemířily ani jinam.
"Je mi líto, kamaráde, není tu místo," zavolal jeden z mužů. "Raději jeď dál. Je mi líto."
Tim zíral na cizince a čekal, až jeho zlost nabere sílu. Vpálí jim to do očí. "Jsem Tim Hamner. Patří mi to tady. A teď, kdo jste vy?"
Vůbec nereagovali.
Zevnitř na verandu vyšel mladší muž.
"Marty!" vykřikl Tim. "Marty, řekněte jim, kdo jsem!" A až zjistím, co tady ti cizí lidé dělají (neříkal to nahlas), vezmu si tě na slovíčko, Marty.
Marty se zeširoka usmal. "Larry, Fritzi, tohle je pan Ti-mothy Gardner Allington Hamner, playboy, milionář a - ach, ano, a amatérský astronom. Vlastní to tady."
"To jsem si myslel," řekl Fritz. Puška se nepohnula.

Jeden z chlapců začal plakat. Eilleen si ho přitáhla k sobě a objala ho. Ostatní děti se dívaly velkýma očima.
Tim otevřel dveře Blazeru. Pušky se trochu pohnuly. Tim je ignoroval a vystoupil. Stál v ponurém soumraku. Déšť mu máčel šaty a stékal mu po zátylku. Šel směrem k verandě.
"Raději to nedělejte," upozornil ho jeden z mužů s puškou, ten, kterému říkali Larry.
"Jděte k čertu," odbyl ho Tim. Vyšel po schodech na verandu. "Nebudu na vás křičet a děsit děti."
Muži neudělali nic a Tim na okamžik pocítil odvahu. Možná... to byl všechno žert? Podíval se na Martyho Robbinse.
"Co se tu děje?"
"Ne jenom tady," odpověděl Marty. "Všude."
"O pádu Kladiva vím. Co dělají tihle lidé na mém pozemku?" Chyba, okamžitě si uvědomil Tim. Příliš pozdě.
"To není váš pozemek," řekl Marty Robbins.
"To vám nemůže projít! Dole jsou rangerů Budou tady, hned jak se dokážou dostat -"
"Ne, nebudou," přerušil ho Robbins. "Žádní rangeři, žádná armáda, žádná Národní garda, žádná policie. Máme tu dobré radiové vybavení, pane Hamnere." Řekl "pane" opovržlivě. "Slyšel jsem poslední zprávu Apolla a ten zbytek taky. Slyšel jsem, co rangeři říkají jeden druhému. Tenhle pozemek nevlastníte, protože nikdo už nic nevlastní. A my vás nepotřebujeme."
"Ale..." Tim zkoumal dva další muže. Nevypadali jako kriminálníci. Jak k čertu víš, jak vypadají kriminálníci? Uvažoval Tim. Ale nevypadali tak. Ruce měli čisté, drsné, jako ruce dělníků, ne jako ruce Martyho Robbinsona. Nebo Timovy. Jeden z mužů si vylomil nehet a pravě mu dorůstal.
Měli na sobě šedé kalhoty a pracovní šaty. Na Fritzo-vých kalhotách byl štítek. "Velký Smith." "Proč tohle děláte?" zeptal se jich Tim. Tentokrát Robbinse ignoroval.
"Co jiného můžeme dělat?" odpověděl otázkou Larry. Mluvil prosebným tónem, ale pušku držel pevně, mířil někam mezi Tima a Blazer. "Není tu nadbytek jídla, ale nějaké

tu je. Nějaký čas vydrží. Máme tu rodiny, pane Hamnere. Co můžeme dělat?"
"Můžete tu zůstat. Jen nás nechte -"
"Ale cožpak to nechápete, vás tu nechat nemůžeme," zdůraznil Larry. "Co byste tu dělal, pane Hamnere? K čemu jste teď dobrý?"
"Jak k čertu můžete vědět, co dokážu -"
"O tom už jsme mluvili dřív," zavrčel Fritz. "Nemysleli jsme si, že se sem dostanete, ale mluvili jsme o tom, co dělat, pokud dorazíte. A je to tohle. Jděte pryč. Nepotřebujeme vás."
Marty Robbins se nedokázal podívat Timovi do očí. Tim smutně přikývl. Pochopil to. Ani se toho už nedalo moc říkat. S jakýmkoliv vybavením - rádiem, dokonce i astronomickým a meteorologickým vybavením - uměl Robbins zacházet stejně dobře, jako Tim. Lépe. A Robbins tu bydlel celý rok. Pokud bylo možné vědět něco speciálního o těchhle horách, věděl toho víc, než Tim.
"Kdo je ta kočka?" vyptával se Robbins. Vytáhl z kapsy velkou baterku a posvítil jí směrem k Blazeru. O moc lépe vidět nebylo. Viděl padající déšť, zablácené auto a záblesk Eileeniných vlasů. "Jedna z vašich příbuzných? Nějaká bohatá čubka?"
Ty malej bastarde. Tim si pokoušel vzpomenout na svého asistenta, tak jak ho znal. Hádali se, když Marty bydlel s Timem v Bel Air, ale nebylo to vážné a v observatoři byl výtečný. Ani ne před měsícem, před třemi týdny, Tim napsal Robbinsovi doporučující dopis do Lowellovy observatoře ve Flagstaffu. Myslím, že jsem nikdy nevěděl..."
"Ona tu může zůstat," říkal Robbins. "Máme málo žen. Může zůstat. Vy ne. Jdu jí to říct -"
"Požádej ji," zarazil ho Larry. "Požádej. Může zůstat, pokud bude chtít."
"A já?" zeptal se Hamner.
"Dohlédneme, abyste odjel," řekl Larry. "Nevracejte se."
"Tam venku jsou nějací rangeři," namítal Marty Robbins. "Možná to není tak dobrý nápad. Možná bychom mu neměli nechávat auto. Je to dobré auto. Lepší než cokoliv, co tu máme -"
"Takhle nemluv." Larryho hlas se ztišil a krátce pohlédl ke dveřím do observatoře.
Tim se zarazil. Něco se tu dělo a on tomu nerozuměl.
Eileen vystoupila z Blaženi a vyšla nahoru na verandu. Mluvila bezbarvě, vyčerpaně. "Co se děje, Time?"
"Říkají, že mi to už nepatří. Posílají nás pryč."
"Vy můžete zůstat," zdůraznil Marty.
"Tohle nemůžete dělat!" vykřikla Eileen.
"Zmlkněte!" okřikl ji Larry.
Z observatoře vyšla statná žena. Podívala se na Larryho zamračeně. "Co je tohle?"
"Nestarej se o to," odbýval ji Larry.
"Larry Kelly, co to děláš?" dožadovala se žena. "Kdo jsou tihle lidé? Já ho znám! Byl ve "Večerní show". Timo-thy Hamner. Patřilo mu to tady, ne?"
"Tohle je můj dům."
"Ne," opravil ho Fritz. "Dohodli jsme se. Ne."
"Zloději. Zloději a vrazi," opovržlivě řekla Eileen. "Proč nás prostě nezastřelíte a neskoncujete s tím?"
Tim na ni chtěl vykřiknout, říct jí, aby mlčela. Co když to udělají? Robbins by mohl.
"Nemáte proč říkat takové věci," bránila se žena. "Je to jednoduché. Pro všechny to tu nestačí. Ne na dlouho. Čím víc je tu lidí, tím míň toho je, a my nepotřebujeme, aby nám pan Hamner dával příkazy. Nemyslím, že je jinak k něčemu dobrý. Už ne. Jděte si najít jiné místo, pane Hamnere. Jsou jiná místa, kam můžete jet." Podívala se na Larryho, aby jí to

potvrdil. "My sami se taky budeme muset brzo přesunout. Vy jenom vyrazíte dřív."
Mluvila zcela logicky a rozumně. Pro Tima to bylo jako noční můra: mluvila klidně a rozumně a její tón naznačoval, že si je jistá, že s tím Tim bude souhlasit.
"Ale dívka může zůstat," zopakoval Robbins.
"Chceš?" zeptal se Tim.
Eileen se zasmála. Byl to trpký smích, plný opovržení. Podívala se na Martyho Robbinse a znovu se zasmála.

"V tom autě jsou děti," všimla si žena.
"Mary Sue, to vůbec není naše starost," odmítavě řekl
Fritz.
Ignorovala ho. Podívala se na Larryho. "Co je to za děti?"
"Z tábora," vysvětlila Eileen. "Bydleli v Los Angeles. Rangeři pro ně nemají nic k jídlu. Přivezli jsme je. Mysleli jsme -"
Žena opustila verandu a šla dolů k Blazeru.
"Řekni jí, aby to nedělala," naléhal Fritz. "Přiměj ji -"
"Za těch patnáct let jsem ji k ničemu nepřinutil," odevzdaně řekl Larry. "To víš."
Jo."
"Děti tu nepotřebujeme!" vykřikl Marty Robbins.
"Nepočítám, že toho dohromady snědí tolik, jako by snědla tahle paní," odbyl ho Larry. Otočil se k Timovi a Eileen.
"Podívejte, pane Hamnere, chápete to? Nemáme proti vám nic, ale -"
"Ale odjíždíte," doplnil ho Marty Robbins. V jeho hlase bylo slyšet uspokojení. Řekl to tak, aby ho žena neslyšela.
Vlezla do auta, seděla na zadním sedadle a mluvila s dětmi. "Pořád říkám, že tam venku jsou rangeři. Hamner může nějakého najít. Něco vám řeknu, pojedu s ním, až bude odjíždět -"
"Ne." Larry byl zjevně znechucený.
"Možná by měl," vmísil se do toho Fritz. "Podle toho jak uvažuje, si nejsem jistý, jestli ho vůbec chceme mít mezi námi. Možná by měl jít a nevracet se. Protlučeme se bez
něj."
"Uzavřeli jsme obchod!" vykřikl Marty. "Když jste sem přijeli! Pustil jsem vás dovnitř! Uzavřeli jsme obchod-"
"To jsme opravdu udělali," připustil Fritz.. ,A'e raději mlč o vraždě, nebo na ten obchod zapomeneme. Vidím, že Mary Sue přivádí děti. Chcete, aby zůstaly s námi, pane
Hamnere?"
Tak zatraceně klidní, pomyslel si Tim. Fritz a Larry. Dva... dva co? Tesaři? Lesní dělníci? Teď prostě ti, kteří přežili a kteří přesvědčili sami sebe, že jsou ještě civilizovanými lidmi. "Protože v autě nezůstal benzin a Eileen a já se nejspíš nedostaneme z hor živí, tak je to dobrý nápad. Eileen, pokud bys tu zůstala, mohla by to být tvá -"
"S tímhle ne." Dívala se na Robbinse.
Fritz se podíval na Larryho. Chvíli se na sebe dívali. "Myslím, že trochu benzinu máme," řekl Fritz. "Alespoň desetigalonový kanystr. Můžete ho mít. Deset galonů benzinu a pár plechovek polévky. Teď nastupte zpátky do auta, než si to s tím benzinem rozmyslíme."
Tim se vrátil do auta a táhl Eileen za ruku, než stačí říct něco dalšího. Děti se shlukly kolem Mary Sue, ale dívaly se směrem k autu, a ty vyděšené pohledy v tvářích jim teď zůstanou ještě dlouho. Tim se donutil k uklidňujícímu úsměvu a zamávání. Prsty se mu svíraly potřebou vyjet, zmizet pryč od těch pušek! Ale čekal.
Larry jim doplnil nádrž.
Tim vycouval z příjezdové cesty a vyjel do deště.